

Giới thiệu Hôn Ước Hạnh Phúc

Hôn Ước Hạnh Phúc là truyện teen hay nhất hiện nay, xoay quanh về 6 hot girl, 6 hot boy

Họ cùng vướng vào 6 cuộc hôn nhân do 9 tập đoàn đồ sộ hứa hôn để hợp tác dễ dàng cũng vì tình nghĩa lâu năm của 9 bên, 6 nam, 6 nữ của chúng ta phải làm thế nào?? Tiếp tục phản đối hay sẽ giành chọn tình yêu cho đối phương??.....

Trần Phong Bạch Dương(18 tuổi) 21/3->19/4

– Ngoại hình : Tên Bạch Bạch đây là một tên rất “cool” với mái tóc soăn nhẹ hạt dẻ. Nổi bật và trông rất “ngây thơ vô số tội”, hấn còn sở hữu đôi mắt màu tím “huyền ảo” thu hút các fan.

– Tính cách : Tên này có thể nói là cực kì thích “tự sướng” ở mọi hoàn cảnh, vui vẻ và thích quậy phá hết mình. Hấn ghét nhất là loại con gái “chảnh” và còn đánh đá nữa.

– Gia thế : Hấn là một người thừa kế của trùm Mafia và tập đoàn Jeny chuyên bán những mặt hàng đá quý nổi tiếng mà không ai biết đến thế giới Mafia ngầm của tập đoàn Jeny.

Những nhân vật còn lại sẽ được nói trong truyện hay sau nhé, cảm ơn các bạn đã đọc truyện và theo dõi. Qua đó, truyện Khi Yêu Một Thần Chết lại nói về tình yêu ngăn cách bởi sự sống và cái chết, sự kịch tính, mãnh liệt trong tình yêu sẽ cho bạn cái nhìn đầy mới mẻ và thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

NHÂN VẬT

Nội dung :

6 hot girl.....

6 hot boy.....

Họ cùng vướng vào 6 cuộc hôn nhân do 9 tập đoàn đồ sộ hứa hôn để hợp tác dễ dàng cũng vì tình nghĩa lâu năm của 9 bên, 6 nam, 6 nữ của chúng ta phải làm thế nào?? Tiếp tục phản đối hay sẽ giành chọn tình yêu cho đối phương??.....

+GTNV+

1. Trần Phong Bạch Dương(18 tuổi) 21/3->19/4

– Ngoại hình : Tên Bạch Bạch đây là một tên rất “cool” với mái tóc soăn nhẹ hạt dẻ. Nổi bật và trông rất “ngây thơ vô số tội”, hấn còn sở hữu đôi mắt màu tím “huyền ảo” thu hút các fan.

– Tính cách : Tên này có thể nói là cực kì thích “tự sướng” ở mọi hoàn cảnh, vui vẻ và thích quậy phá hết mình. Hấn ghét nhất là loại con gái “chảnh” và còn đánh đá nữa.

– Gia thế : Hấn là một người thừa kế của trùm Mafia và tập đoàn Jeny chuyên bán những mặt hàng đá quý nổi tiếng mà không ai biết đến thế giới Mafia ngầm của tập đoàn Jeny.

2. Hoàng Mã Xứ Nữ (18 tuổi) 23/8->22/9

– Ngoại hình : Là một người mẫu nổi tiếng và xinh đẹp, trên các đường phố hầu hết đều có dán những poster của người mẫu nổi tiếng có biệt danh là Rose Nữ.

– Tính cách : Sống rất nguyên tắc và cẩn thận, tỉ mỉ trong mọi chuyện, Xứ Nữ là một cô gái rất lạnh lùng và riêng đối với bạn bè thì cô nàng lại khá là dịu dàng, thương làm một hình tượng người mẫu.

– Gia thế : Là con gái duy nhất của chủ tịch tập đoàn nổi tiếng về những loại thời trang nổi tiếng trên thế giới nhưng lại không quan trọng đến gia sản mà chỉ quan tâm đến sự nghiệp người mẫu.

3. Trương Thiên bình (18 tuổi) 23/9->23/10

- Ngoại hình : Là một ca sĩ trẻ và nổi tiếng với cái tuổi vẫn còn là 1 trung học cơ sở đã có được tài năng nổi trội. 1 cô nàng rất xinh đẹp và khá duyên dáng, lại có giọng hát hay và truyền cảm.
- Tính cách : Dịu dàng, hiền lành và rất tốt bụng với mọi người xung quanh, dù là người nổi tiếng nhưng bình nhĩ không hề kiêu kì mà còn rất dễ gần, cởi mở.
- Gia thế : Em gái của Bảo bình, là con gái thứ 2 của chủ tịch khách sạn, nhà hàng Mintonplay nổi tiếng.

4. Trương Bảo bình (18 tuổi) 20/1->18/2

- Ngoại hình : Là một “Nhà bác học” của Trường hấn đang học, khá điển trai và sát gái với cặp kính giả băng của hấn, khi hấn tháo kính ra thì thật sự là một vẻ đẹp chết người. Bảo ca sở hữu mái tóc màu bạch kim nổi bật và rất “lạ”. Hấn có 1 chiều cao vượt trội của các nam người mẫu đi chuyên từ mẹ.
- Tính cách : Nhà bác học lạnh lùng của trường, hấn chỉ thường cười với nhóm bạn hot boy của mình mà thôi. Con người này rất bí ẩn và khó đoán. Bảo bảo thường xuyên thích sáng chế những thứ linh tinh và bắt bạn bè làm thí nghiệm cho hấn.
- Gia thế : Nhà hấn sở hữu cả một sân bay lớn và một vài trung tâm mua sắm trải dài trên các tỉnh.

5. Tôn Nguyệt Song Tử (18 tuổi) 21/5->21/6

- Ngoại hình : Là “đồng nghiệp” của Xứ Nữ, một người mẫu tạp chí nổi tiếng xinh đẹp và khá “sát trai” với vóc dáng mỏng manh, duyên dáng với mái tóc màu xanh lục huyền ảo và lạ mắt và Song Nhi còn có 1 đôi mắt to tròn long lanh.
- Tính cách : Dễ nổi nóng và không có kiên nhẫn, Song song ghét nhất là sự chờ đợi. Dù vậy nhưng đối với bạn bè thì Song tử lại được coi là một cô nàng ngốc nghếch và dễ thương, một điều nữ là Song Song rất ghét sự ồn ào và bị bao vây đông đúc.
- Gia thế : Con gái duy nhất của chủ tịch đứng đầu trong nhiều ngân hàng lớn và đồ sộ nhưng vì không chịu đi theo con đường mà chủ tịch chọn nên Song tử đã bị bắt ra khỏi nhà và giờ cô nàng đang ở trong biệt thự của mình nhưng cô nàng không hề biết vẫn đang bị người của ba mình âm thầm theo dõi.

6. Triệu Long Thiên Yết (17 tuổi) 24/10-22/11

- Ngoại hình : Hấn sở hữu vẻ đẹp thiên thần và vì hấn là một diễn viên nên rất cao và còn đẹp trai với mái tóc màu nâu sẫm quấn hút.
- Tính Cách : Dù rất đẹp trai nhưng hấn lại rất lạnh lùng, người duy nhất hấn cười với chỉ có Song Nư (chị của hấn) mà thôi, cũng có thể gọi là “một sách”
- Gia thế : Con trai của Diễn viên nổi tiếng Minhae và ông trùm xã hội đen Mafia (Đối địch với nhà Bạch Dương). Vì từ bé đã không nhận được yêu thương của mẹ nên người duy nhất Yết ca chăm sóc chỉ có người chị sinh đôi Song Nư.

7. Triệu Hoàng Song Nư (17 tuổi) 19/2->20/3

- Ngoại hình : Cùng với Yết ca đều là 1 diễn viên trẻ nổi tiếng trên các mặt báo hay TV. Nư sở hữu vẻ đẹp ngây thơ và rất vô số tội với mái tóc màu xanh dương mượt và dài.
- Tính cách : Ôn hòa và rất lạc quan khi ở trước mặt người khác nhưng lại thường âm thầm khóc mà chỉ Thiên Yết biết. Tính cách Nư ngược lại với cậu em sinh đôi, không lạnh lùng mà rất hay cười.
- Gia thế : Con gái Diễn viên nổi tiếng Minhae và ông trùm xã hội đen Mafia (đối thủ của nhà Bạch Dương). Chị sinh đôi của Thiên Yết.

8. Vương Phong Nhân Mã (18 tuổi) 23/11->21/12

- Ngoại hình : Dù đã 18 tuổi nhưng Mã ca vẫn còn được vẻ xi-tin và khuôn mặt búng ra sữa của tuổi 15 với mái tóc màu vàng nhạt lồi quăn và chiếc răng khểnh sát gái.
- Tính cách : Cực kì ham chơi và chỉ thỉnh thoảng mới đến công ti của ba một lần nên khiến ba hấn rất bức bối. Gái gu đối với Mã Mã cũng như một trò chơi mà thôi nên khiến gia đình hấn rất lo lắng.
- Gia thế : Gia đình Mã ca sở hữu hàng trăm khu du lịch lớn nhỏ nằm trải dài trên các nước và đảo lớn. Tên này là em trai của kim Nư nhưng có vẻ cả 2 đều không quan trọng gia sản cho lắm.

9. Mã Ngọc Cự Giải (18 tuổi) 22/6->22/7

- Ngoại hình : Giải nhĩ là em út của cả nhóm nữ nên khá là “nấm lùn” nhưng lại sở hữu một vẻ rất đáng yêu hơn hấn so với các sao nữ khác. Giải nhĩ bé như vậy nhưng lại là 1 ca sĩ xinh đẹp và không kém phần đáng yêu chết người cùng mái tóc thắt bím màu hồng.

– Tính Cách : Ngoan ngoãn và rất hiền, tốt bụng khiến mọi người đều quý mến và cũng là khá nhiều người ghen tị. Có thể nói Cự giải rất nhút nhát hay chính xác hơn là quá yếu đuối.

– Gia thế : Nhà Cua sở hữu hàng chục nhà Hàng 5 sao và 10 vườn chăm sóc nuôi Hải sản nổi tiếng, toàn bộ đều là gia sản nằm gọn trong tay người thừa kế là Cự Giải.

10. Lý Vũ Sư từ (18 tuổi) 23/7->22/8

– Ngoại hình : Hắn rất quậy phá nên có một thân hình rất vạm vỡ và khỏe mạnh cùng với mái tóc màu đỏ rực quynn rũ.

– Tính cách : Hắn rất thích đánh nhau, thường ham chơi lêu lổng và hầu như hắn là 1 tên chuyên “cúp học”, về đêm khi đi đường đảm bảo sẽ thấy Sư ca cầm đầu 1 nhóm đua xe.

– Gia thế : gia đình hắn sở hữu nhiều đất đai nhất trên thế giới và giành ra hắn 40 triệu hec-ta để làm khu bảo tồn động vật quý hiếm.

11. Mực Đình Ma kết (18 tuổi) 22/12->19/1

– Ngoại hình : “Tuyệt vời” là những từ người ta dùng để miêu tả về Kết nhi, cô nàng này sở hữu 1 vẻ đẹp trên cả tuyệt vời. Vì là 1 diễn viên, ca sĩ và người mẫu nổi tiếng nên nhan sắc của Ma kết không hề tầm thường chút nào. Cô nàng này cũng chính là trường nhóm hot girl trường.

– Tính Cách : Lạnh lùng và còn rất gian manh, là một người đẹp về mọi mặt. Điều đáng kinh ngạc là khi chỉ là con gái như vậy nhưng cô nàng này chính là Hội trưởng Hội học sinh của cả trường lớn.

– Gia thế : Gia đình Kết sở hữu 50 mỏ khai thác vàng bạc lớn ở các nước trên thế giới. Dù sống với cuộc sống như Công chúa nhưng Ma kết lại không hề kiêu ki hay chảnh chọe.

12. Vương Hòa Kim Ngu (18 tuổi) 20/4->20/5

– Ngoại hình : Hắn sở hữu mái tóc màu ánh kim nổi bật và lạnh lùng, là một giọng ca vàng nổi trội và trẻ trung nên hắn có 1 thân hình khỏe mạnh và cao như một người mẫu quốc tế.

– Tính tình : Là 1 người luôn luôn nở nụ cười, không bao giờ buồn. Cậu ta luôn giấu tâm trạng qua vẻ bề ngoài. Cậu ta là người thích mạo hiểm luôn làm đúng những gì mình nói, thích đọc sách và yêu mến One Piece, Thích vẽ và thích nghe nhạc.

– Gia thế : Gia đình Ngu ca sở hữu hàng trăm khu du lịch lớn nhỏ nằm trải dài trên các nước và đảo lớn. Hắn là anh trai của Mã ca và 2 tên này như là “keo dán” vậy, suốt ngày đi với nhau.

Đón đọc chap Chap 1.....

#Tiểu_Ngư_Nhi

_____ Trường Quảng Đông Nam Hà _____

Ngôi trường lớn vào giữa buổi trưa thật nóng nực và oi bức, các học sinh lần lượt ra khỏi trường mà lên những chiếc xe sang trọng bởi 1 lí do đơn giản ngôi trường này giành riêng cho Con Nhà Giàu.

Phía xa từ cổng trường nhìn vào, ta nhìn thấy một nhóm nam sinh tiến lại, điều đáng nói là tất cả đều vô cùng điển trai và quần hút, đây là lí do tại sao lại nhiều nữ sinh vây quanh như vậy.

– “Chết tiệt, bọn trường Vũ Long lại khiêu khích rồi!!” Một anh chàng với mái tóc màu đỏ rực và thân hình vạm vỡ siết chặt lấy chiếc điện thoại mà nhíu mày. Đứng bên cạnh người con trai đấy là một anh chàng Xi-tin khác với mái tóc màu vàng nhạt chải sang một bên rất lãng tử và nổi bật, đôi mắt hắn sáng rỡ lên, cười tươi.

– “Sư từ!! Vậy là bọn mình lại được xả stress rồi phải không?? Chiều đi đánh nhau, tối đi club!! woa...Hú hú!!”

Thì ra người có mái tóc màu đỏ rực đó là Lý Vũ Sư từ-Hot boy thứ 4 trường.

– “Nhân Mã!! Cậu đừng tính tính chỉ cho một nữa, các Mami vừa gọi báo về có chuyện gấp kia!! Trón không nổi đâu!!”

Một tên khác sở hữu đôi mắt màu tím nổi bật và lạ mắt với mái tóc màu hạt dẻ trẻ trung vỗ nhẹ lên vai Mã Mã vẫn mãi mơ mộng cho 1 ngày “ăn chơi”

Mã ca có tên là Vương Phong Nhân Mã – Hot boy thứ 5 của trường và là 1 tên “đệ nhất” ham chơi.

Còn tên trông có vẻ khác người này thì có tên là Trần Phong Bạch Dương-Hot boy thứ 3 của trường.

Đi sau Dương ca là 2 người con trai với 2 vẻ mặt y trang nhau, cả 2 đều rất lạnh lùng và dường như không quan tâm đến chuyện cả nhóm đang nói đến cho lắm.

Trong đó là 1 người trông rất “bác học” với quyển sách được giữ chắc trên tay và ánh mắt hần không hề rời quyển sách đó 1 chút nào và tên này là Trương Bảo Bình-hot boy thứ 6 của trường với mái tóc màu bạch kim chói lóa.

Tên còn lại thì trên người toàn là sát khí với vẻ mặt giá lạnh như không biết cười, hần có mái tóc màu nâu sẫm bóng mượt thật khiến con gái muốn chết vì hần, hần là Triệu Long Thiên Yết-hot boy thứ 2 của trường.

– “Này, tên Trâu vàng đâu rồi?? Trốn đi club rồi à??” Bảo bình chợt ngẩng mặt lên hỏi mấy tên đi trước.

Bạch Dương ngó quanh :

– “Ồ nhì.....Trâu vàng đâu rồi??”

– “Này, Này!! Mấy tên đàn, lẹ chân lẹ tay lên đi, mấy má gọi ở nhà dữ lắm rồi đấy!!”

Từ xa là một boy khác với mái tóc màu ánh kim còn “độc” hơn nữa đứng dựa vào chiếc xe mui trần sành điệu gọi ra chỗ các sao nam

Sư tử chỉ ra chỗ tên kia :

– “Ê, Trâu kia!! Đi thôi mấy ba!!”

Vâng, và trâu mọi người nhắc đến chính là biệt danh của Vương Hỏa Kim Nguru-hot boy thứ nhất của trường với mái tóc màu ánh kim

Cả nhóm nhìn thấy Nguru thì đã nhanh chóng tiến đến rồi lên xe của mình lái ra khỏi trường Nam Hà đến đường cao tốc đông đúc.

“Kít t t t t t.....!!”

6 chiếc xe mui trần đủ màu sắc nổi bật đỗ trong sân 1 biệt thự lớn và hùng vĩ như tòa lâu Đài tại Pháp đồ sộ.

“Cạch”

– “Không biết là có chuyện gì đây!!” Kim Nguru nhíu mày nhìn vào biệt thự.

Ngay lập tức có đến 7,8 cô hầu gái và 1 ông quản gia lớn tuổi chạy ra chào đón 6 thiếu gia đây.

Bạch Dương lững thững đi vào kéo theo cả đội theo sau.

“Két t t t t t.....”

Cánh cửa chính mở toang ra và trước mắt 6 sao nam là 9 người phụ nữ quý phái và 6 cô gái xinh đẹp đang ngồi đợi.

Một trong số những người phụ nữ quý phái đó đứng dậy tiến tới chỗ các sao nam:

– “Các con về rồi à? Mau ngồi vào đi!!”

Ánh mắt Thiên Yết chợt thay đổi, Yết ca tiến tới chỗ có 1 người con gái với mái tóc như nước biển và bầu trời rộng lớn buông dài xuống thật xinh đẹp.

– “Thỏ con, ra đây với em nào!!” Yết ca cười dịu dàng đưa tay về phía người con gái đó mà nói.

Thỏ con mà Yết gọi thực ra là chị của Hần tên Triệu Hoàng Song Ngư-Hot girl trường Long Châu thứ 2.

Ngư này giờ vẫn cứ cúi gằm mặt xuống, vừa nghe thấy giọng của Thiên Yết thì mau chóng ngẩng đầu lên nhìn vào Yết ca rồi cô nàng không chần chừ đứng phắt dậy khỏi ghế mà chạy đến nhào vào vòng tay khỏe mạnh của Thiên Yết :

– “A!! Yết, em về rồi ^^”

Vừa nhìn thấy tình cảnh này thì tất cả những người trong phòng đều hóa đá chỉ trừ 1 vị phu nhân có màu tóc xanh dương huyền ảo như tóc của Song Ngư thì vẫn bình thản uống trà :

– “Họ không phải là người yêu của nhau trước rồi chứ??” Một cô nàng xinh đẹp với mái tóc màu xanh lục ngọc ngác chỉ về phía Yết và ngư.

Vị phu nhân với mái tóc xanh dương búi gọn gàng đặt nhẹ tách trà xuống rồi nói :

– “Song tử!! Cháu đừng hiểu lầm, hai tụi nó đều là con của ta, trước giờ đều như vậy nên các cháu hãy tập quen với hình ảnh này đi!!”

Vâng, người con gái với mái tóc màu xanh lục tên là Tôn Nguyệt Song Tử-hot girl thứ 1 của trường Bạch Long.

Bên cạnh Triệu phu nhân là một người phụ nữ khác với thần thái nghiêm khắc nhìn về nhóm nam với mái tóc màu đỏ rực của bà :

– “Con không mau ngồi, tính đứng đến bao giờ??”

Đột nhiên các sao nam trở lên ngoan ngoãn hơn bao giờ hết, đều nhanh chóng vào vị trí. Người mà có thể khiến các hot boy ngoan ngoãn như vậy chỉ có 1 và đó chính là Lý phu nhân-Mẹ của Sư tử.

Bảo bình vừa ngồi xuống đã vội quay sang 1 hot girl xinh đẹp khác với mái tóc xoăn bồng bênh màu tím quỳn rũ :

– “Ê Nhóc!! Có vụ gì vậy??”

Người mà Bảo ca gọi là nhóc thật ra chính là Trương Thiên Bình-Hot girl thứ 3 trường Long Châu và đồng thời cũng chính là em gái hắn.

Thiên bình không thèm quan tâm đến anh mình mà vẫn chỉ chăm chăm vào cái di động như có trò gì vui lắm vậy (thời đại công nghệ thông tin)

Kim Ngưu dựa lưng vào ghế sofa nhìn sang các mẹ vẫn đang chăm chú theo dõi con của mình.

Ngồi đối diện với trâu vàng là 1 mỹ nhân xinh đẹp trên cả “tuyệt vời” đang nhìn anh :

– “Chào Kim Ngưu!! Lâu rồi mới gặp!!”

– “Ai đây nh? Tôi không biết là mình có quen 1 mỹ nhân tuyệt đẹp như vậy!!” Ngưu cười khẩy rồi khoanh tay kiêu ngạo nhìn sang người con gái đó.

Nhân Mã vừa nhìn thấy hot girl 2 mắt đã sáng rực lên chen vào :

– “Khoan đã nào, đây không phải hội trưởng hội học sinh trường Long Châu-tiểu thư Ma kết hay sao?? Năm ngoái đã đối đầu với Nam Hà chúng ta hay sao??”

Mã ca nói quả không sai, người con gái với mái tóc màu kem sữa gọi cảm này có tên là Mục Đình Ma kết-Hội trưởng hội học sinh câu trường Long Châu và là 1 đệ nhất hot girl.

– “Thật ồn ào, phiền phức!! Mẹ vào thẳng vấn đề đi!!” Chợt, một người con gái bực bội đập tay xuống sofa mà nói, cô nàng này có một nhan sắc không hề tầm thường chút nào, nhất là mái tóc màu hồng nhạt hòa cùng một chút màu xanh dương ở đuôi tóc nhìn thật tuyệt.

Song từ nghịch ngợm những lọn tóc của mình rồi mới từ từ đưa mắt sang nhìn người con gái kia.

– “Yên nào Xử nữ!! Đang vui mà.....”

Thì ra cô ấy là Hoàng Mã Xử Nữ-hot girl thứ 3 trường Bạch Long.

Xử Nữ quăng quỳn sách sang 1 bên rồi dựa người vào sofa có vẻ là khá mệt mỏi.

Thiên Bình bây giờ mới ngược khuôn mặt thanh tú lên nhìn xung quanh rồi dừng lại ở cô bạn có mái tóc màu hồng thất bím và khá là “nấm lùn” :

– “Cự giải, rụt rè gì chứ?? Bọn họ chẳng làm gì cậu đâu!!”

Mọi người trong phòng nhìn sang cây nấm dễ thương đầy với ánh mắt tò mò. Đừng coi thường cô bé đó đấy nhé, đó là Mã Ngọc Cự Giải-một cô nàng hot girl vô cùng dễ thương thứ 1 của trường Long Châu.

Cự giải ngẩng khuôn mặt lên nhìn vào Bình nhi, lắc nhẹ đầu :

– “Mình không có.....”

– “Được rồi, các con trật tự đi!!” Mẹ của Sư tử đứng lên, nghiêm nghị gia lệnh.

Sau đó, Mẹ của Cự giải nói ngay :

– “Chuyện là các tập đoàn đã thống nhất sẽ hợp tác với nhau, cũng vì đã là bạn bè thân thích nên chúng ta quyết định sẽ đính hôn cho các con với nhau!! Đây chính là mệnh lệnh và không ai được phép từ chối!!”

Ngay lập tức, Xử Nữ tức giận đứng phắt dậy khỏi ghế :

– “Các mẹ đùa sao?? Quá đáng, đây không phải là chuyện để đùa đâu!!”

Thiên Bình kéo nhanh Xử Nữ xuống :

– “Xử nhi!! Ngồi xuống đi, từ từ rồi nói!!”

Mẹ Sư tử vẫn kiên quyết nhìn 12 tuổi trẻ ngồi trên ghế, trước nay ý định của bà thì sẽ chắc chắn không bao giờ thay đổi được.

– “Các con đều không được phép từ chối hay cãi lại!”

Song Tử lạnh lùng :

– “Mẹ, vậy ít nhất cũng cho con biết mặt tên được vinh dự đính hôn với Tôn Nguyệt Song Tử này chứ a~!!”

– “Mẹ, tên nào dám lấy đi Thỏ con của con chứ??” Thiên Yết dận dữ lướt nhìn nhóm bạn của mình.

Việc đính hôn này chẳng phải chính là ép hôn hay sao?? Không được.

Mẹ Song Ngư-Thiên Yết chỉ ôn tồn nói :

– “Thiên Yết!! con không phải lo, Sư tử là người tốt, sẽ chăm sóc cho chị con!!”

Vừa nghe đến đây, Song Ngư bỗng chốc sững người, trên đời này, cô nguyên rủa con trai, ngoài người em song sinh đã chăm sóc cho mình thì trước giờ không gần gũi với ai khác, vậy mà giờ đây cô biết rằng sẽ có một người con trai khác thay Thiên Yết lo cho cô.

Song tử vẫn chỉ cười nhẹ :

– “Có gì đâu mà nặng nề như vậy, cũng chỉ là đính hôn!! Chắc là người như Song Ngư cũng dễ chăm sóc thôi....Mẹ, người chưa trả lời con!!”

Ngay lập tức, mẹ của Bạch Dương âm áp nhìn Song Tử :

– “Song nhi, con nói phải đấy!! Không nên nặng nề như vậy, con và Dương nhi của ta chắc chắn sẽ không như vậy đâu, phải không??”

Vừa nghe Trần phu nhân nói xong, Song tử kinh ngạc nhìn sang Bạch Dương. Hả?? Ừ thì cũng điển trai nhưng Song tử đây là một người mẫu xinh đẹp cơ mà , hả không hợp.

Bạch Dương khó chịu nhìn sang mẹ :

– “Mẹ, Mẹ đùa sao?? Con nhỏ khi đột này sẽ là vợ con à??”

– “Tên mặt thộn kia!! Ngươi nói ai là khi đột hả??” Song tử tức giận bật dậy.

Xử Nữ khó chịu quát lên :

– “Câm hết đi!! Tôi đang cảm tờ giấy hứa hôn giữa các tập đoàn với nhau, nếu mọi người muốn nghe thì xin hãy yên lặng!!”

Nhân mã dựa người vào ghế, kiêu hãnh :

– “Đọc đi, không biết là ai nhưng dù cô gái nào cũng không xứng đáng với Nhân mã này đâu!!”

Dù rất khó chịu với thái độ của nhân mã nhưng vì muốn biết chồng mình là ai nên Thiên bình cũng không tiện chấp nhứt.

– “Song Ngư với Sư Tử

Song Tử với Bạch Dương

Thiên bình với Nhân Mã

Cự giải với Kim Ngưu

Xử Nữ với Thiên Yết

Ma kết với Bảo Bình” Xử Nữ đọc từ từ những sự sắp xếp của 9 tập đoàn lớn với nhau.

Nghe xong, các sao đều hết kiên nhẫn mà vực dậy, Ma kết giận dữ :

– “Đừng đùa!! Tên bù nhìn này mà muốn đính hôn với đệ nhất mỹ nhân của Long Châu này à??”

Bảo bình nhìn sang Ma kết :

– “Này, đừng nói người khác như vậy chứ Ma kết!! Cậu cũng có gì gọi là quá xinh đẹp đâu, mặt cậu không dùng đến son phấn thì được như vậy sao??”

Nghe đến dùng phấn son như xúc phạm vào Ma kết, khuôn mặt xinh đẹp của Ma kết là hoàn toàn tự nhiên theo di truyền mẹ. Ngoài những lần đến tiệc tùng của gia tộc hay của tập đoàn khác thì Ma kết không hề đụng đến phấn son.

“Chát”

– “Cậu nói ai dùng đến phấn son? Dùng có si nhục tôi như vậy.....” Ma kết giận dữ giáng cho Bảo bình một cái thật mạnh.

Bảo bình định phản bác lại thì bị kim Ngu giữ lại :

– “Thôi, con gái!! Bỏ đi!!”

Vì giận dữ mà không làm gì được Ma kết nên Bảo bình chỉ điên tiết đi thẳng ra ngoài.

Mẹ Bảo bình bật dậy :

– “Quay lại!!”

– “Mẹ, thôi đi, nếu mẹ không cho con ra khỏi đây thì con sẽ không biết mình làm gì tiếp theo đâu!!” Bảo bình gằn lên từng tiếng.

Xử Nữ lắc nhẹ đầu nhìn sang Ma kết :

– “Hành động như vậy là không tốt đâu Ma kết!!”

Bạch Dương Khó chịu :

– “Con gái đúng là một lũ phiền phức!! Mẹ, nếu xong chuyện rồi thì con đi đây!!”

Mẹ Bạch Dương tức giận nói :

– “Con trai!! Đưa Song Tử về đi!!”

– “Cô ta có chân thì tự biết về chứ mẹ!! Dù là đính hôn đi chẳng nữa nhưng con không thích bị giới truyền thông xì xầm.....” Bạch Dương Lạnh lùng nói.

Song Tử cảm áo khoác rồi đứng lên :

– “Bác Gái!! Cháu cũng vậy, dù sao cháu cũng là một người mẫu nổi tiếng, đi cùng thiếu gia giàu có sẽ không tốt!!”

Xử Nữ cũng đứng lên sau Song Tử :

– “Mẹ, con và Song tử còn có shop diễn, đi thôi Song Song!!”

Nhân mã vẫn mãi chơi game ở điện thoại, mãi mới chịu đứng dậy rời khỏi ghế :

– “Con có hẹn với Hạ Liên, con đi đây mẹ!!”

Thiên Bình vừa nghe Nhân mã nói thì lòng tự tôn của một ca sĩ xinh đẹp đã bị xúc phạm. Gì chứ?? Cô là vợ chưa cưới của hấn, vậy mà hấn lại nói thẳng ra việc đi gặp một con ả tên Hạ Liên trước mặt cô như vậy ăf có ý gì??

“Bộp”

Thiên bình tóm lấy cổ tay Nhân mã :

– “Đưa tôi về!!”

– “Cô có chân chứ đâu có bị què? Nếu cần tiền thì tôi sẽ đưa cho cô để cô đi Taxi!!” nhân mã hất tay Thiên Bình ra.

Mẹ Nhân mã và Thiên Bình đều đứng dậy, mẹ Nhân mã nói :

– “Nhân mã!! Đứng lại cho mẹ, nếu còn di chuyển nữa thì đừng trách!!”

Nhân Mã vẫn thong thả dứt tay vào túi rồi đi ra khỏi biệt thự :

– “Chả có gì vui!! Hạ Liên và Tôn Thủy đang đợi con!!”

Thiên Bình như muốn phát điên lên, trước giờ đều là cô từ chối người khác, chưa bao giờ có người dám từ chối đại tiên nữ giọng ca vàng Thiên Bình này cả.

Sư tử nãy giờ im lặng mới nhìn sang Song Ngư rồi nói với Thiên Yết :

– “Yết, bảo vệ chị cậu đi!! tớ không hứng thú với loại con gái quá yếu ớt như vậy đâu, hôn ước sẽ sớm kết thúc thôi!!”

– “Biết rồi!! Cậu nghĩ tớ để cậu yên ổn lấy được chị tớ à?? Xin lỗi, không bao giờ!!” Rồi Yết chỉ lạnh lùng cầm tay Song Ngư kéo ra khỏi biệt thự, nhanh đến mức phu nhân Triệu cũng không kịp phản ứng.

Mẹ Xứ Nữ khó chịu :

– “Tụi nhỏ làm sao vậy?? Dù thế nào cũng không thể thay đổi được.....”

Vậy là cũng không ai muốn ở lại nữa, Ma kết, Cự giải, Sư tử, Bạch Dương, Kim Ngưu, Thiên Bình đều lần lượt rời đi mà không cần biết đến các phu nhân đều đang giận dữ.

Hết chap 1.....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Phát Triển Tình Cảm

“G-rừm.....G-rừm.....”

Sư tử bức bối phi nhanh trên đường cao tốc, hiện giờ anh chàng đã có người yêu tên là Ái Mận, không thể nào lại phải kết hôn với cô nàng Song Ngư hay Song gì đi nữa.

“Reng”

– “Alo!! Sư tử đây!!” Sư tử nhanh chóng bắt máy.

Dây bên kia chính là anh chàng Bảo Bình :

– “Ê này Sư tử!! Đến bar Giải trí tí đi!! Club Đêm nhá!!”

– “Ok” Sư tử nghiêm giọng nói.

Rồi anh chàng điều khiển tay lái ô tô quay về phía khác, tiến đến Club Đêm để tạm quên đi việc kết hôn.

Vừa thấy Sư tử đi vào, Kim Ngưu lập tức đứng lên :

– “Sư tử!! Tối rồi à??”

– “Ừ!! Gọi tất cả loại rượu mạnh nhất ra đây đi!!”

Nhân mã cười khẩy, dựa người vào ghế :

– “Vẫn nhớ à.....”

“Két”

Cánh cửa chính của Club bật mở, bước vào chính là 6 cô gái trẻ trung, xinh đẹp, điều ngạc nhiên chính là Song Ngư, khoác trên mình bộ đồ xinh xắn nhưng không kém phần nổi trội và rất khác ngày thường.

– “Chị Ma kết!! Thiên Yết sẽ không tới chứ ạ??” Song Ngư lo lắng hỏi.

Xứ Nữ cười nhẹ :

– “Khỏi lo đi Ngư!! Nhóm kia chắc đi chơi rồi, không đến đây đâu!!”

Song Ngư vui vẻ reo lên :

– “Vui lên đi!! Nhảy hết mình đi mấy bà bạn của tôi!!”

Bàn của nhóm 6 boy cách đội Ma kết không xa, đang nhâm nhi chai rượu thì Bạch Dương giật mình nhìn ra cửa :

– “Này!! Kia có phải nhóm bọn con gái không??”

Sur tử nhìn lên, khó chịu nói :

– “Phiền phức!!”

Thiên Yết giật mình khi nhìn thấy Song Ngư ăn mặc gọi cảm và đi cùng nhóm kia.

– “Thỏ con!!”

– “Ồ.....Thiên Yết!!” Song Ngư kinh ngạc nhìn Thiên Yết.

Thiên Yết giận dữ nắm lấy tay Song Ngư định kéo ra ngoài :

– “Sao chị lại tới đây chứ hả? Em sẽ đưa chị về, nơi này chị không thể tới!!”

“Bộp”

Song tử tóm nhanh lấy tay Song Ngư, liếc nhìn Sang Thiên Yết :

– “Yết, là tôi đưa Ngư đến!! Suốt ngày cậu chỉ để Song Ngư quanh quẩn những quán kem, cafe hay khu vui chơi, như vậy tốt cho cô ấy sao??”

Nhân Mã đứng dậy, đi đến :

– “Thôi Thiên Yết!! Kệ đi, thỉnh thoảng thả lỏng chị cậu một chút cũng đâu có sao!!”

Thấy ánh mắt của Ngư cũng đang nấn nỉ được ở lại nên Thiên Yết cũng đành chiều theo, chỉ là riêng bộ đồ mà Ngư đang mặc thì không thể được.

“Bộp”

Thiên Yết ném cho Song Ngư chiếc áo khoác của mình :

– “Chị mặc vào đi, đừng rời khỏi em!!”

– “Hi.....Cảm ơn Yết!!” Song Ngư cười tươi cầm lấy áo.

Cự giải khoanh tay lại :

– “Này Thiên Bình!! Cậu có thấy tên Thiên Yết đó bảo vệ Song Ngư kĩ quá không?? Nếu không phải hắn là em của Cá, tớ nghĩ hắn yêu cô ấy đấy”.

“Cộp”

Thiên Bình cốc vào đầu Cự giải :

– “Suy nghĩ linh tính!!!”

Kim Ngưu liếc sang nhóm nữ :

– “Các cô theo tụi này à??”

– “Anh bị khùng à?? Tụi này chỉ là khách quen của nơi này thôi, nếu không tin cứ hỏi chị Tâm!!” Cự giải lờm nguỵch anh chàng trâu.

Ma kết rót ra một cốc rượu rồi đưa cho Song Ngư :

– “Uống không Ngư??”

– “Đừng có dụ dỗ chị tôi!! Tôi để Song Ngư ở lại đã là chuyện nặng lắm rồi!!” Thiên Yết đẩy ly rượu trên tay Ma kết ra.

Nhưng Song Ngư lại ngậm ngừng :

– “Thiên Yết!! Chị chỉ uống một chút thôi, nhé.....”

Thiên Bình cười khẩy :

– “Có sao đâu mà, Song Ngư sẽ làm vợ của Sur tử thì phải quen với việc này chứ!!”

– “Thiên Bình, đừng ăn nói vớ vẩn!!” Sư tử giận dữ.

Đột nhiên, Sư tử giật mình nhìn về phía bàn khác, nét mặt thoáng kinh ngạc :

– “Ái Mận.....”

Thấy khuôn mặt Sư tử như vậy, Xử Nữ có vẻ không vui, cô nàng tu cả chai vodka loại nặng.

Nhân Mã quay sang hỏi :

– “Sư tử!! Sao thế??”

Không nghe Nhân Mã hỏi, Sư tử đã bật dậy đi lên phía trước :

– “Lục Ái Mận!! Cô đang làm gì ở đây thế hả??”

Một cô gái xinh xắn và gợi cảm với bộ đồ dạng “mặc cũng như không” đang ôm ấp với 1 tên đàn ông trung niên, giật mình nhìn sang Sư tử :

– “Ông xã.....” Lục Ái Mận sững sờ nhìn Sư tử.

“Bốp”

Sư tử tức giận đánh tên đàn ông đang ôm Ái Mận 1 cú đau điếng.

– “Ông Xã!! Nghe giải thích đã.....”

– “Cô tránh ra!!” Sư tử đẩy mạnh Ái Mận sang một bên rồi tức giận đi ra ngoài.

Xử Nữ cũng cầm túi xách chạy ra ngoài ngay sau Sư tử :

– “Tớ có chuyện!! Về trước nhé!!”

– “Này, Xử Nữ.....” Thiên bình định gọi lại thì bị Bảo bình kéo lại.

Cự giải nhếch miệng lên :

– “Tinh.....có tình gì đó.....”

Thiên Yết cũng đứng dậy kéo theo Song Ngư :

– “Về đây!! Mọi người ở lại từ từ uống!!”

– “Bye!!Bye!!” Song Ngư cười tươi vẫy tay chào mọi người rồi theo Thiên Yết ra ngoài.

Thiên Yết thật sự thấy rất khó chịu, anh ghét thằng con trai khác ngoài anh chạm vào Song Ngư, dù biết Ngư và anh là chị em nhưng thật là khó để hủy đi tình cảm chết tiệt này.

Trong lúc đó ở club thì Song Tử đã ngà ngà say đi, Thiên bình thì mệt mỏi nói :

– “Khuya rồi!! Tớ về đây!!”

Nhân Mã cũng đứng dậy :

– “Về đây!!”

Ban đầu Bạch Dương định bỏ về nhưng vì thấy Song tử đã say mà lại ăn mặc ngấn như vậy, Song nhi cũng là một cô gái xinh đẹp, nếu ra ngoài như vậy chắc chắn sẽ bị kẻ xấu hại.

– “Song tử!! Dậy đi, tôi đưa cô về!!”

– “Ha.....ha.....Bạch Dương!! Anh đưa tôi sao?? Chẳng phải.....Anh ghét tôi sao??” Song tử say xin nói.

Khó chịu, Bạch Dương kéo tay Song tử dậy khiến cô nàng ngã thẳng vào lòng anh chàng :

– “Đây là tôi nói cô không chịu nghe thôi!! Tớ về đây!!”

Cự giải vừa đứng dậy thì chân liền bị tợp khiến cô nàng khụy chân xuống :

– “Á.....”

– “Cô không sao đấy chứ??” Kim Ngu quay người lại nhìn Cự giải.

Cự giải ngẩng lên, lờm Kim Ngu :

– “Không cần anh lo!!”

Cự giải đúng là một cô nàng cua cứng đầu, dù chân rất đau nhưng Cự giải lại cãi cổ.

“Huych”

Kim Ngu tiến đến ngồi trước Cự Giải :

– “Lên đi, tôi sẽ cõng cô về!!”

– “Anh bị sốt à?? Tôi nói là tôi không sao mà!!” Cự Giải khó chịu bảo.

Mặc cho phản ứng của Cự giải, Kim Ngu tóm lấy tay Giải Giải rồi bắt cô phải để mình cõng về.

– “Cô đúng là con lợn!!”

– “Anh dám nói tôi là lợn...Thả tôi xuống!!” Cự giải gầy dựa.

Kim Ngu giữ chặt Cua :

– “Ngồi yên đi công chúa!!”

Nghe Kim Ngu nói, không hiểu sao Cua lại cảm thấy trái tim mình đập mạnh liên hồi, không hề cô lại thích Kim Ngu? Không được.

Ma kết loạn choạng đứng dậy, vịn vào ghế :

– “Mọi người về cả rồi.....Minh cũng phải về thôi”

“Bộp”

Một anh chàng tóm lấy tay Ma kết :

– “Cô em.....!! Em thật xinh đẹp, đi chơi với anh được không vậy??”

Ma kết mơ hồ nhìn tên con trai đó, cô muốn đẩy hắn ra nhưng cơ thể thật yếu ớt :

– “Tránh....ra....anh là ai??”

Rồi Ma kết lịm đi, trong tiềm thức mơ hồ của Ma kết, cô nàng đã nhìn thấy một người con trai đến cứu cô thoát khỏi Club.

_____Lúc này tại công viên gần nhà Ngu-Yết_____

– “Yết, buông tay chị ra đi!!” Song Ngu ngằn ngại nói.

Thiên Yết giật mình buông tay Ngu ra, đúng là nãy giờ Yết cứ siết chặt tay Song Ngu.

– “Em xin lỗi.....Chị có ghét em không??”

– “Đồ ngốc!! Em nói gì vậy??” Song Ngu phồng má nhìn Thiên Yết, thật đáng yêu hết sức.

“Thịch”

Trái tim Thiên Yết đập loạn nhịp. “Song Ngu!! Sao chị lại là chị của em cơ chứ??”

Dù đã rất kìm nén tình cảm sai lầm này nhưng rồi Thiên Yết vẫn nắm lấy tay Song Ngu kéo về phía mình, đặt lên môi cá 1 nụ hôn ngọt ngào khiến Song Ngu kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Thiên Yết.

Khi buông Ngu ra khỏi vòng tay mình, Thiên Yết biết là mình đã làm chuyện sai trái vội nhìn lên Song Ngu :

– “Chị.....”

Nhưng Cá lại không nghe nữa, sợ hãi chạy đi mà không quay lại nhìn Thiên Yết, cũng bỏ ngoài tai những tiếng gọi của Yết.

“Cách”

Song Ngu bước về biệt thự, đôi mắt mơ hồ và vô hồn lững thững đi về phòng, bây giờ tâm trí cô rất hoảng loạn. Em trai của cô đã hôn cô.

“Rằm.....Rằm.....”

– “Chị!! Mở cửa cho em.....Chị.....đừng như vậy mà thô con.....Em xin chị đấy!!” Thiên Yết đã đuổi theo Song Ngu từ bao giờ, anh chàng đập cửa dữ dội nhưng cũng vô ích.

Đêm nay đối với Yết-Ngu ắt hẳn là 1 đêm rất dài.

___ Cầu Bích Tâm ___

Sư tử sau khi rời khỏi Club đã mua một đồng lon bia để mong giải nỗi sầu cũng như tạm quên đi Lục Ái Mận.

– “Ha.....Ha.....Ông xã? Bà Xã? Lục Ái Mận, em coi tôi là cái gì vậy??”

“Cộp.....Cộp.....”

Một thân hình thon thả nhẹ nhàng đi đến chỗ Sư tử, ngồi xuống cạnh anh chàng :

– “Anh đau lòng à??”

– “Xử Nữ!! Cô chưa từng như tôi.....Sao cô có thể hiểu được cơ chứ??” Sư tử cười đau khổ.

Xử Nữ Cầm 1 lon bia lên, bật nắp ra :

– “Sao anh biết là tôi chưa từng như anh?? Ngốc.....Chỉ là tôi giấu đi mà thôi.....”

Sư tử ngạc nhiên nhìn sang Xử Nữ, cô nàng thấy vậy cũng chỉ cốc lon bia của mình vào lon bia của hắn :

– “Uống đi!! Say thì sẽ quên hết, sẽ không đau nữa!!”

– “Cảm ơn cô đã đến đây.....” Sư tử cười nhẹ.

Rồi cả 2 thả lỏng mình, vui vẻ và quên đi hết những chuyện buồn, chỉ biết hiện tại, bây giờ mà thôi.

___ Ngõ rẽ gần biệt thự nhà Cự giải ___

– “Trông cô xinh như vậy mà sao nặng thế??” Kim Ngu than vãn.

Cự giải giầy dựa :

– “Dám bảo tôi béo!! Thả tôi xuống ngay và luôn!!”

– “Đồ cua cứng đầu!! Cô thôi ngay giầy dựa đi nhé, không tôi sẽ bỏ cô ở đây đấy!!”

Vì sợ bị bỏ rơi nên dù rất giận nhưng Cự giải vẫn ôm chặt cổ Kim Ngu :

– “Ngày mai anh sẽ không yên đâu!!”

Kim Ngu mỉm cười, Cua nhỏ thật dễ thương, đúng là cô ngốc này cũng không tệ lắm.

Rồi Kim Ngu cồng cô nàng Cự giải về đến biệt thự, cái suy nghĩ Cua là 1 tiểu thư đồng đành, chua ngoa trong tâm trí Ngu cũng dần thay đổi.

Một đêm ngọt ngào và tràn đầy tình cảm đang dần thay đổi.

___ Đường phố Bắc Kinh ___

Thiên Bình xinh đẹp chậm rãi đi trên con phố vắng vẻ, đôi mắt to tròn long lạnh ngấn nước mắt, mái tóc dài bồng bềnh bay nhẹ trong gió se lạnh với thân hình thon thả, nóng bỏng thật yếu ớt.

Vô tình, Bình nhi nhìn thấy một nhóm côn đồ tiến tới, tên tóc dựng ngược lên cười cười ra chỗ Thiên Bình, chạm lên vai cô :

– “Áy chà!! Xinh quá.....Em đẹp như vậy mà đi dạo 1 mình sao?? Hay đi chơi với anh đi?”

– “Dơ bẩn.....Đừng có đụng vào người tôi!!” Thiên Bình hất cánh tay nhơ nhuốc của hắn ra.

Ngay lập tức một tên khác chạm vào khuôn mặt xinh đẹp của Bình nhi :

– “Woa.....trắng nõn nà, giờ ít cô gái được như em lắm!!”

– “Cái quái gì vậy!! Anh bỏ tay ra ngay!!” Thiên Bình tức giận quát lên.

Tên tóc dựng lên bắt đầu luồn ngón tay khốn kiếp của hắn xuống cổ của Thiên Bình càng khiến cô nàng sợ hãi hơn, lùi dần lại nhưng vô ích, cánh tay mỏng của Thiên bình đã bị một tên khác giữ chặt.

“Bốp”

Bỗng nhiên, tên tóc dựng lên đó ngã xuống đất, đứng đằng sau chính là Nhân mã.

– “Nhân.....Nhân mã!! Sao anh ở đây??”

Tên mặc áo phong đỏ trong nhóm giật bắn mình :

– “Tao tưởng nó đi một mình!!”

– “Chúng mày rút ngay trước khi tao đưa từng thằng về châu diêm vương!!” Nhân mã giận dữ gầm lên từng tiếng.

Vậy là mấy tên côn đồ đều sợ hãi chạy đi mất biệt. Thiên Bình tiến về phía Nhân Mã :

– “Mã, tôi tưởng anh về rồi??”

– “Cô là đồ ngốc hả?? Cô ăn mặc như vậy mà còn dám đi 1 mình ở phố vắng như vậy sao??” Nhân mã quát lên.

Đôi mắt Thiên Bình mở to, tội lỗi nhìn Mã ca :

– “Xin lỗi.....chỉ là tôi chưa muốn về nhà.....!!”

– “Lí do?” Nhân mã lạnh lùng hỏi.

Thiên bình buồn bã :

– “Tôi.....chỉ là có chút chuyện riêng!!”

– “Nếu cô không muốn nói thì thôi!! Giờ cô định đi đâu?” Nhân mã bực bội nói.

Thiên bình chợt im lặng, đúng là cô nàng không biết đi đâu khi ra khỏi biệt thự cả.

– “Khách sạn!! Tôi sẽ ở tạm khách sạn!!” Thiên Bình nói.

Ngày mai là ngày khai trường mới do các gia đình bắt con mình phải chuyển đi, nếu để Thiên bình ở khách sạn thì không tốt nên Nhân mã liền tóm lấy tay Thiên Bình kéo đi:

– “Theo tôi!! Cô không thể ở ngoài như vậy được.....”

– “Nè, Anh kéo tôi đi đâu vậy???”

Mặc cho Thiên bình hỏi, Nhân mã chỉ kéo cô nàng lên mô tô của mình rồi phóng nhanh về phía biệt thự nhà Thiên bình.

– “Anh làm gì vậy?? Đã nói là tôi không về nhà rồi mà!!”

– “Nếu cô không về nhà thì sẽ mất hình tượng đấy, cô không phải người nổi tiếng sao?? Nếu để nhà báo thấy thì sao đây??” Nhân mã cười khẩy.

Chiếc xe nhanh chóng đỗ trước biệt thự nhà họ Trương :

– “Xuống đi, đến rồi.....”

– “Ừ.....Ừm.....Cảm ơn!!” Thiên bình bước xuống.

Cô nàng đang định đi vào thì cánh tay thon dài bị nắm chặt lấy :

– “Mai tôi sẽ tới đón cô!!”

– “Hả.....ừm!!” Thiên bình ngạc nhiên.

Rồi cô nàng quay người vào nhà, khoe môi cong lên hạnh phúc, thật kỳ lạ.

___ Con đường gần nhà Song tử ___

– “Ha.....ha.....ai cũng nhìn tôi ngưỡng mộ.....tôi là một người nổi tiếng và xinh đẹp mà.....” Song tử đi ra giữa đường, cười liên tục.

Bạch Dương Vẫn thong thả đi sau :

– “Cô say rồi.....”

– “Tôi không say!! Tôi không hề say, anh có biết sau về hào nhoáng của tôi thì tôi đã phải chịu đựng thế nào không?? Tôi đã phải rất khổ sở mới có được sự nổi tiếng như bây giờ đây.....” Song tử chột bật khóc.

Bạch Dương nhìn Song Song, thấy lúc này cô người mẫu tiểu Song sao lại yếu đuối đến như vậy?? Rồi Song tử dựa người vào Bạch Dương, thật mệt mỏi.

– “Oe.....”

Và cái sự việc không nên xảy ra nhất cũng xảy ra, sự việc của người say luôn khiến người khác phải đau đầu, Song Tử, cô xác định rồi!!

– “SONG TỬ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Hết chap 2.....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Khai Giảng Quảng Đông Nam Hà

Chap 3 : Khai Giảng Quảng Đông Nam Hà

++++Sáng hôm sau++++

Nhà của Ma kết

Trong căn phòng rộng lớn ở lầu ba, trên chiếc giường rộng rãi là cô nàng Ma kết xinh đẹp đang ngủ, đôi lông mi dài cong vút nhắm nghiền lại thật thanh tú.

“Reng.....Reng.....”

– “Ư.....Phiền quá.....” Ma kết cựa người.

Cô nàng mệt mỏi ngồi dậy :

– “Đau đầu quá.....mình bị sao vậy.....?”

Ma kết nhìn xung quanh căn phòng, đúng rồi! Đây là nhà của cô mà, nhưng cô về bằng cách nào vậy??

“Cách”

– “Kết Kết của mẹ!! Dậy đi, mẹ đã cho chú Tôn chuẩn bị xe cho con rồi!!”

Ma kết nhìn ra phu nhân Mục Thị :

– “Mẹ!! Hôm qua con về như thế nào vậy??”

– “Bảo bình đã đưa con về!! Hôm qua con say quá đó.....”

“Bảo bình??” Là hẳn sao??

Ma kết nhanh nhẹn bật dậy chuẩn bị đồ để đến lễ khai giảng ngôi trường Quảng Đông Nam Hà nổi tiếng.

– “Chào cô chủ!!” Chú Tôn kính cẩn nói.

Ma kết đang định lên xe thì một chiếc xe hiệu khác đỗ trước nhà Ma kết.

– “Ma kết!!” Bước xuống chính là anh chàng điển trai Bảo bình.

– “Anh tới đây làm gì??” Ma kết lạnh lùng.

Bảo bình chán nản :

– “Lên đi!!”

– “Tôi?? Đi cùng anh á??” Ma kết kinh ngạc.

Bảo bình tóm lấy cổ tay Ma kết kéo vào trong xe :

– “Phiền phức!!”

Ngồi trong xe 1 lúc mà cô nàng Ma kết vẫn chờ sự kinh ngạc khi đột nhiên tên Bảo bình lại tới đây và “bắt cóc” cô nàng như vậy.

– “Sao anh tới đây??” Ma kết tò mò hỏi.

– “Cô đền đáp ân nhân của mình vậy à??” Bảo bình cười nhẹ.

Nghe 2 chữ “ân nhân” càng khiến Ma kết tò mò hơn. Bảo bình thấy vậy thì nói :

– “Tôi qua cô suýt thì đã bị 1 tên lạ mặt đưa đi rồi, không phải tôi cứu cô thì sao cô về biệt thự được??”

Thì ra là vậy, đúng là đã có 1 tên con trai nào đó định làm điều xấu với Ma kết.

– “Cảm ơn!!”

– “Vậy thôi chưa đủ!!” Bảo bình lắc đầu.

Ma kết lạ lẫm nhìn Bảo bình :

– “Anh muốn gì nữa??”

– “Giả làm bạn gái tôi đi!!” Bảo bình cười đắc ý.

Vừa nghe Bảo bình nói xong, Ma kết đã sững sờ nhìn anh chàng :

– “Anh đùa tôi à??”

– “Quyết định vậy đi!!”

_____ Trường Quảng Đông Nam Hà _____

“Kít-t-t-t-t-t.....”

Chiếc xe của Bảo bình đỗ lại trước cổng trường Quảng Đông Nam Hà.

Bảo bình bước xuống mở cửa xe cho Ma kết :

– “Tiểu thư!! Xuống đi!!”

– “He.....He.....!! Cảm ơn nhá Bảo bình!!”

Bước xuống khỏi xe, Kết nhi ngạc nhiên khi thấy có vô số fan của mình và của Bảo bình khắp cả trường.

– “Này!! Đó có phải ca sĩ Ma kết và nam tài tử diễn viên Bảo bình không??” Một nữ sinh của Quảng Đông Nam Hà reo lên.

– “Đây là tin buồn đây, 2 người đó yêu nhau sao??” Nữ sinh khác nói.

Ma kết cẩn thận khoác tay Bảo bình đi vào trường, thật đẹp đôi.

“Cộp”

Xử Nữ cùng Sư tử đi đến, Sư tử cười đầy khiêu khích :

– “Tớ vừa nhìn thấy cảnh gì vậy Bảo bình đẹp trai??”

– “Ôi Ma kết!! Nữ Hoàng xinh đẹp vậy mà lại bị Bảo bình hạ gục vậy sao??” Song tử từ xa đi lại chỗ nhóm bạn.

Bảo bình đắc ý cười liên hồi :

– “Thì bảo bình đây có sức quyến rũ với con gái lắm mà!!”

Ma kết muốn lảng đi liền chỉ về phía trước :

– “Song ngư kia!!”

Xử Nữ quay người lại :

– “Ừa? Thiên yết đâu?? Sao Cá lại đi một mình??”

Nhân Mã đến từ khi nào, đắm chiêu nhìn Song Ngư đang thui thủi ngồi một mình :

– “Thiên Yết mà xa được Song Ngư à?? Lạ à nha, hay hai chị em nhà đấy cãi nhau?”

– “Có lẽ vậy!!” Thiên bình lơ đãng.

“G-rừm. ....G-rừm. ....”

Mô tô của Thiên Yết đổ lại, anh chàng chạy vội vào :

– “Song Ngư!!”

– “Ê!! Yết, làm gì giờ mới tới? Sao cậu không đi với Song Ngư??” Cự giải cũng vừa tới liền hỏi.

Thiên Yết liền nói ngay :

– “Có chút chuyện nên sáng nay Thỏ con tránh mặt tớ. ....”

Thiên bình chỉ về phía ghế đá ở sân trường :

– “Kia kia!!”

– “Thỏ con!!” Thiên Yết không ngần ngại chạy tới phía Song Ngư.

Vừa thấy Yết, Ngư đã giật mình đứng dậy định bỏ đi.

“Bộp”

– “Chị!! Đừng tránh mặt em nữa. ....”

Kim Ngưu đứng cùng các sao chăm chú theo dõi cuộc tình chị em như phim Hàn Quốc, Cự giải nghi hoặc :

– “Họ có phải chị em không vậy??”

– “Cậu nghĩ giống tớ đấy Giải ạ!!” Bạch Dương cười khẩy.

Kim Ngưu quảng tay qua vai Cua nhỏ, nhìn vào Bạch Dương :

– “Dương Ca!! Lo cho Song tử của cậu đi nhé, tởn tởn sang Cự giải là tớ chém cậu đấy!!”

– “Ồ Ồ!! Cự giải kì-a-a-a-a-a!!” Song tử trên chóc.

Thấy Song Tử, Bạch Dương mới đưa cho Song Song một túi nhỏ :

– “Song tử!! Mang về giặt đi, sản phẩm của cậu đấy!!”

Song tử ngơ ngác :

– “Sân phẩm gì???”

– “Cậu làm áo tôi ra thế này đây, mang về giặt đi” Bạch Dương nhú mày.

Song Tử nhìn vào chiếc túi, khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ sốc nặng, ái ngại và xấu hổ.

– “Cậu.....”

Cự giải nhí nhảnh cười cười :

– “Tin này mà bị giới truyền thông chụp được thì cậu sẽ sao đây Song tử??”

Song Tử mặt tái xanh túm lấy cái túi trên tay Bạch Dương :

– “Giặt là được chứ gì!!”

Xử Nữ bỗng giặt mình khi nhìn ra ngoài ,rồi đi vào trong trường :

– “Tớ đi đây!”

– “Xử Nữ!! Cậu đi đâu thế??” Sư tử vội đi theo.

Xử Nữ cười đau khổ gạt tay Sư tử ra :

– “Có người tìm cậu đấy.....Tớ vào cùng Ma kết chuẩn bị cho lễ khai giảng!!”

Ma kết hiểu lòng Xử Nữ nên mới tiến lên khoác tay cô bạn :

– “Tôi với Xử Nữ vào sắp xếp buổi thuyết trình!! Sư tử, cậu nên gặp người ở ngoài kia!!”

Sư tử quay người lại, người anh nhìn thấy chính là Lục Ái Mật.

– “Ái Mật.....”

Bảo bình vỗ lên vai Sư tử :

– “Cố gắng xử lí đi!! Xử nữ là một cô gái tốt, cậu phải hiểu được tâm lòng Xử Nữ giành cho cậu chứ hả??”

Rồi cả nhóm đi vào trường để Sư tử ở ngoài, Lục Ái Mật mặc đồng phục của Quảng Đông Nam Hà tiến đến phía Sư tử :

– “Anh à.....Nghe em nói một chút được không??”

Sư tử cười nhạt :

– “Tính làm tôi phát nôn với mùi kinh khủng trên người cô sao?? Đúng là mùi rác rưởi, hôi thối có khác nhỉ!!”

Lục Ái Mật nắm lấy tay Sư tử, Nước mắt lưng tròng :

– “Anh!! Chi do gia đình em phải nhờ đến ông ta nâng đỡ nên ba em ép em phải làm như vậy, em không hề muốn mà.....!!”

Sư tử kinh tởm hất mạnh tay Ái Mật ra, quát lên :

– “Cô đừng biện minh nữa!! Đừng khiến tôi không còn chút kính trọng đối với cô!!”

Không trần trù, Lục Ái Mật hôn vào Sư tử để dừng lại lời quát mắng của anh :

– “Em yêu anh.....Em yêu anh.....”

“Bịch”

Sư tử xô ngã Ái Mật xuống đất :

– “Kinh tởm!!”

Rồi Sư tử đi thẳng vào trong trường, bỏ cô gái xinh đẹp ngã ở ngoài mà không biết rằng cái cảnh hôn của anh đã bị một cô gái xinh đẹp khác nhìn thấy nhưng lại không thấy được việc anh từ chối Lục Ái Mật.

Ma Kết an ủi Xử Nữ :

– “Quên đi!!”

Trong lúc có một mối tình buồn như vậy thì ở sân sau trường lúc này.....

– “Chị.....!!!”

– “Chị sẽ quên chuyện hôm qua....” Song Ngư mỉm cười gương.

Thiên Yết hơi buồn, thà Ngư cứ giận, cứ đánh anh còn hơn là lại như vậy, Ngư cười nghĩa là chưa tha thứ cho Thiên Yết.

____ Tại Sân trường ____

Học sinh đã đến đầy đủ vào hàng của lớp mình, ngôi trường nổi tiếng nên hầu hết học sinh đều là con nhà giàu hay có học bổng của trường.

Cự giải vẫn mãi nhìn ngắm xung quanh thì đột nhiên một cây kẹo xuất hiện trước mặt cô nàng :

– “Này!!”

Cự giải ngạc nhiên nhìn lên, là Kim Ngư.

– “Ngư? Sao lại là cậu??” Cự giải ngạc nhiên.

Kim Ngư ấn cây kẹo vào tay Cua nhỏ, cười :

– “Lũ con gái đưa cái này cho tớ, tặng cậu đấy!!”

– “Cảm ơn!!” Cự giải đáng yêu cười híp mắt lại, thật sự làm người ta rất muốn hôn cô bé này.

Kim Ngư ái ngại nhìn Cự giải, dù là do ba mẹ sắp đặt nhưng đúng là cũng không tệ.

– “HỦ!!” Thiên Bình nhào ra hù Cự giải khiến Cua giật bắn mình ngã thẳng vào lòng Kim Ngư.

Kim Ngư ôm lấy Cự giải, nhìn sang Thiên Bình :

– “Này!! Phải cẩn thận chứ, cậu biết Cua yếu ớt mà!!”

Nhân Mã ngạc nhiên cười lên :

– “Hố Hố!! Cảnh đẹp!!”

Thiên Bình quay lại kéo Mã ca đi luôn ;

– “Đề cho 2 người đó tự nhiên!!”

– “A.....Xin lỗi!!” Kim Ngư nhìn lại mới vội buông Cự giải ra.

Cự giải mỉm cười :

– “Không sao!!”

Ma kết từ lớp đi ra sân trường, lời sênh sịch Bảo bình và Thiên Yết :

– “Vào hàng đi mấy cha!!”

Song từ bật cười, đúng là lớp trưởng gương mẫu Ma kết có khác, có khi còn là hội trưởng hội học sinh nữa.

Xử Nữ từ khi thấy Ái Mẫn, cô nàng luôn trong tình trạng trầm lặng, ít nói, ít cười.

– “Xử Nữ.....” Sư từ ngồi sau khẽ gọi Xử Nữ.

Giường như Xử Nữ đã nghe thấy.....Nhưng cô nàng không muốn trả lời, cô sợ đau.

Bảo bình nhào vào ngồi xuống cạnh Sư từ :

– “Căng thẳng thế Sư từ!!”

– “Cậu đừng xen vào!! Đi tìm Ma kết đi!!” Sư tử cau có.

Bảo bình ngạc nhiên nhìn sang Sư tử, hắn đang lúng túng sao? Thật buồn cười.

– “Ma kết đang lo cho buổi thuyết trình, đuổi tớ ra đây ngồi rồi!!”

Bạch Dương từ lúc nào đã ngồi thay chỗ Xứ Nữ trước Sư tử :

– “Đang nói gì vui vậy??”

– “Há?? Bạch Dương?? Sao lại là cậu?? Xứ Nữ đâu??” Sư tử giật mình đứng lên.

Bạch Dương ngơ ngác :

– “Đi rồi!!”

Sư tử hóa đá, mãi mới có thể ngồi gần với Xứ Nữ, vậy mà bị thằng cha Bạch Dương này pách đi cơ hội ngàn vàng của Sư ca.

Bảo bình cười lăn lộn, Sư tử sắp làm Bảo Bảo cười đến phát khóc luôn rồi. Hắn có phải quá trẻ con rồi không?? Nếu để Xứ Nữ biết bộ mặt sốc của Sư tử lúc này chắc cũng không nhịn cười được.

Ma kết ngồi vắt vẻo trên ghế :

– “Mấy cha!! Vào vị trí được chưa??”

Thiên Yết ngồi xuống cạnh Song Ngư, nhú mày quan sát xung quanh, muộn như vậy mà vẫn chưa bắt đầu buổi lễ.

Rồi từng người một trong lớp A3 ngồi vào dãy ghế của mình, mỗi người một vẻ.

“Cộp.....”

– “Xin chào các em học sinh yêu quý!! Ngày hôm nay, tôi rất vinh hạnh được đón tiếp các em đến ngôi trường Quảng Đông Nam Hà của tôi!! Tôi là hiệu trưởng của nơi này, tôi là Tuyết Đông, tôi rất mong các em, nhưng học sinh mới khi vào nơi đây sẽ cố gắng học tập.....bla.....bla.....”

Nhân Mã chống cằm, gật gù :

– “Lúc nào cũng giảng thuyết.....!!”

Thiên bình nghịch ngợm dụi tóc Mã ca :

– “Cho xin vài sợi nghịch chơi nhé!!”

Thiên Bình không hề biết là cô nàng đang bị theo dõi một cách gay gắt từ fan nữ của Nhân Mã về sự thân thiết một cách quá đáng.

Lúc này, Cự giải vẫn đang bình thản ăn kẹo theo dõi đến lượt Ma Kết lên phát biểu.

Thiên Yết ngồi lướt web ở điện thoại, có vẻ anh chàng không quan tâm đến mọi thứ xung quanh, chỉ trừ Song Ngư.

Kết thúc buổi lễ của Quảng Đông Nam Hà. 12 sao đều bị lọt vào mắt của học sinh trường Quảng Đông Nam Hà, cũng đơn giản là vì họ đẹp và học là người nổi tiếng.

Song Tử hát tóc kiêu kì :

– “Lát nữa bọn nhà báo lại tới cho xem!!”

– “Không cần lát nữa!! Đã có mặt ở cổng chờ chụp và đăng tin rồi!!” Xứ Nữ mệt mỏi nhìn ra cổng.

Song Ngư mỉm cười nhìn sang cả nhóm :

– “Lên lớp thôi!!”

Hết chap 3.....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Chương 4: Lớp Học A3

___ Trong lớp học A3 ___

Kim Nguru nhìn lướt qua lớp học, chỉ vờ vờ đứng 12 học sinh, không hơn cũng không kém.

Cự giải tò mò :

– “Sao ít học sinh vậy??”

– “Kiểu này là đã qua sự sắp xếp của các gia tộc đây!!” Sư tử nghiêng nhẹ đầu.

“Cộp.....Cộp”

Bước vào lớp là một giáo viên trẻ, xinh đẹp và quyến rũ :

– “Chào các em!!”

– “Cả lớp đứng!!” Ma kết rống rạc hô to.

Cô dịu dàng ngồi xuống ra hiệu cho cả lớp ngồi theo, mấy tên boy trong lớp ai cũng háo hức vì có cô giáo đẹp chủ nhiệm.

– “Cô là Trương Dục Tú!! Từ bây giờ cô sẽ là chủ nhiệm của A3 các em!! Mong các em giúp đỡ.....!”

Nhân Mã hú lên :

– “Cô Dục Tú!! Cô đẹp quá!!”

Cô Trương ái ngại nhìn Nhân Mã :

– “Em nam tóc vàng!! Nếu em còn nói tự do như vậy tôi sẽ cho em ra hành lang đứng!!”

Thiên bình liếc sang Nhân Mã, cười khúc khích :

– “Đáng đời!!”

Nhân Mã nghe cô Trương nói cũng im re.

Rồi Cô Dục Tú nghiêm giọng :

– “Ma kết!! Em là học sinh ưu tú, cô cử Ma kết làm lớp trưởng không ai phản đối chứ??”

Cả lớp dường như không quan tâm, vẫn thong thả làm chuyện của mình.

– “Cô muốn cả lớp chúng ta làm quen và biết nhau, bây giờ các em lần lượt giới thiệu về bản thân cho cô và các bạn biết, bắt đầu từ cô bé tóc màu xanh lục này!!” Cô Dục Tú chỉ tay vào Song Tử.

Song Tử giật mình rồi đứng thẳng người lên, vóc dáng của một người mẫu khiến chính cô Trương cũng phải ghen tị :

– “Tôn Nguyệt Song Tử!! Người mẫu nổi tiếng và là Đại tiểu thư của Tôn gia!!”

Hầu hết mọi người đã biết cả nên cũng không mấy bất ngờ, chỉ có cô Dục Tú đã ngỡ ngàng khi dạy lớp có người nổi tiếng và giàu có.

– “Vương Phong Nhân Mã!! Diễn viên Davis Mã nổi tiếng, thiếu gia thứ 2 của Chủ tịch Vương tộc!!” Mã ca tự tin nói về gia thế của mình.

Cô Dục Tú lại thêm một lần sốc, cô được chủ nhiệm lớp này là quá vinh dự.

Thiên bình điệu đã đứng lên :

– “Diễn viên thì sao chứ?? Em là Trương Thiên bình, ca sĩ Emily Bình Nguyệt nổi tiếng quốc tế và là con gái của Trương Tộc!!”

Cô Dục tú dường như không tin vào mắt mình, chắc chắn các giáo viên khác sẽ nhờ cô xin chữ ký của đám học sinh này.

Kim Ngu chỉ nhạt giọng đứng lên :

– “Vương Hòa Kim Ngu!!”

Anh chàng Ngu dù chỉ đơn giản là nói tên nhưng cô Dục Tú chắc chắn phải biết vì chính cô Trương là fan củ hủ.

“Ôi!! Ở ngoài cậu ta còn đẹp trai hơn trên tạp chí hay TV!!” Cô nàng Trương như muốn lao xuống xin chữ ký ngay nhưng đang ở lớp, đành kìm nén.

Thiên Yết lạnh lùng đứng lên :

– “Triệu Long Thiên Yết!!”

Woa!! Thật sự là hạnh phúc quá, cái lớp này tất thấy đều trong giới “Tai to mặt lớn” ở Bắc Kinh.

– “Em là Triệu Hoàng Song Ngu!! Chi gái của Thiên Yết, xin chào mọi người ạ!!” Song Ngu đứng lên, dịu dàng chào mọi người.

“Đây là một diễn viên nổi tiếng vậy mà ngoan như vậy, thật đáng yêu!!”

Sư tử hùng dũng đứng lên :

– “Lý Vũ Sư tử, thiếu gia của Lý gia!!”

Rồi lần lượt những người còn lại giới thiệu về bản thân mình khiến cô Trương không ít lần hóa đá một cách dã man.

Ma kết này giờ yên lặng mới nói với cô Dục Tú :

– “Thưa cô!! Đây là danh sách lớp em đã lên danh sách giúp cô rồi!!”

Cô Trương nhận lấy từ tay Ma kết rồi nhìn xuống lớp :

– “Giờ tôi sẽ sắp xếp chỗ ngồi!! Như sau.....

Xử Nữ với Sư Tử

Song Ngu với Thiên Yết

Cự giải với Kim Ngu

Song Tử với Bạch Dương

Ma kết với Bảo Bình

Thiên bình với Nhân Mã

Không em nào phản đối chứ??”

Song Tử bật dậy :

– “Cô Dục Tú!! Em không muốn ngồi với Bạch Dương!!”

Cô Trương lờm nghếch Song tử :

– “Tôi đã quyết định, em ngồi xuống đi!! Chép 100 lần câu Em Xin Lỗi Cô cho tôi!!”

Song Tử ngờ ngàng, cô giáo này cũng quá kiêu ngạo rồi, dám động vào tiểu thư Song Tử, thật quá liều lĩnh.

Xử Nữ bật dậy :

– “Cô Trương!! Lần đầu Song Tử phạm lỗi cô không nên phạt nặng như vậy!!”

– “Tôi là giáo viên, tôi có quyền hơn các em, các em đều không có quyền phản đối!!” Cô Dục Tú kiêu ngạo ngồi vào ghế.

Chỉ là một giáo viên nhỏ nhoi mà dám lên mặt với con cháu nhà “tai to mặt lớn” của A3 như vậy, bà ta đúng là quá ngu ngốc.

Sư tử gác chân lên bàn :

– “Cô Trương!! Em thật ngưỡng mộ sự dũng cảm của cô!!”

– “Sur tử, em là Sur tử phải không?? Về chép đủ 100 lần câu Em Xin Lỗi Cô cho tôi!!” Cô Dục Tú bức tức quát lên.

* T/g : Ủa? Thế chứ bà Trương đây xử lí được bệnh hám trai rồi sao?? Còn dám phạt trai đẹp như Sur tử??

Cả lớp im lặng, không phải vì sợ, mà mỗi người đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, với thể lực đồ sộ không tin là không trị được cô Trương Dục Tú này.

Kết thúc buổi đầu tiên ở lớp, 12 sao bước ra khỏi A3. Thiên Yết lạnh lùng :

– “Giáo viên này cũng quá liều lĩnh rồi!!”

Kim Ngưu thông thả đi cạnh Cự giải :

– “Hừ.....Đang thích lên mặt hay sao?? Cũng không xinh đẹp lắm đã kiêu ngạo như vậy rồi!!”

Song Ngư khoác tay Thiên Yết :

– “Thôi đi Yết!! Giờ em đưa chị đến siêu thị mua chút đồ nhè, lát nữa Mỹ An về rồi!!”

Xử Nữ nghiêng đầu :

– “Mỹ An??”

– “Là cô bạn chơi từ nhỏ với tớ đó Xử!!” Song Ngư cười tươi.

Thiên Yết vòng tay qua em của Ngư :

– “Tớ đưa Song Ngư đi trước!! Chị, khi nào Mỹ An về đến Bắc Kinh thì nói em, em không thích nhỏ đấy!!”

– “Sao vậy??” Song Ngư ngo ngác.

Thiên Yết chỉ im lặng, kéo Ngư vào xe, cũng không muốn trả lời Ngư nữa.

Cự giải cười nhẹ :

– “Hình Như Yết không thích cô gái tên Mỹ An đó!!”

Song Tử nhặt giọng :

– “Nhìn qua vẻ mặt của Hấn là biết chắc con nhỏ kia làm phiền đến hấn rồi!! Mấy cậu chuẩn bị được Yết rủ đi uống rượu đi là vừa!!”

Sur tử im lặng nhìn sang Xử Nữ, rồi thờ dãi :

– “Dù có rủ đây cũng không đi!! Dù sao cũng không muốn làm ai đó phiền lòng!!”

Vô tình, câu nói của Sur tử lại làm cho Xử Nữ hiểu lầm là anh chàng đang nói đến Lục Ái Mận.

– “Ma kết!! Về thôi!!” Xử Nữ lạnh lùng kéo tay Ma kết.

Bảo bình thấy vậy liền tóm tay Ma kết lại :

– “Xử Nữ!! Cậu về đi, Ma kết sẽ đi với tôi!!”

Xử Nữ cười đau khổ:

– “Ừ.....ở lại vui về!!”

Rồi Xử nữ lên xe phóng đi, Sur tử lập tức lên xe chạy theo xe của Xử Nữ.

Ma kết lắc đầu:

– “Hỏi thế gian tình là gì.....”

– “Hỏi ít thôi!! Đi với tôi đến một nơi!!” Bảo bình kéo tay Ma kết lên xe.

Kim Nguu để ý Cự Giải cầm theo khá nhiều túi đồ nên hỏi:

– “Cua, túi gì đấy?”

– “Tớ đến trại trẻ mồ côi thăm các em nhỏ!!” Cự giải cười tươi, một nụ cười thánh thiện, trong sáng.

“Thích”

Trái tim ai đó loạn nhịp.

Kim Nguu thấy sao Cua nhỏ này lại thanh khiết đến thế?? Đã quyết định phá vỡ cuộc hôn nhân ép buộc này rồi mà giờ lại. ....Không hề Nguu lại thích Cự giải??

– “Tớ đi cùng được không?” Trâu vàng khẽ hỏi.

– “Hi. ....được chứ!!” Cự giải cười híp mắt lại, thật dễ thương.

Nghe vậy, Nguu kéo tay Cự giải lên mô tô của mình:

– “Trại trẻ nào vậy?”

– “Ước mơ!! Ở đường Phong Khải đó Nguu!!” Cự giải chỉ lên phía trước.

Rồi Kim Nguu lái xe đi, chở Cự giải đến trại trẻ mồ côi “Ước Mơ”.

Bạch Dương chán nản nhìn sang Song Tử, cười khẩy trêu ghẹo Song Song:

– “Song Tử!! Giặt áo giúp tớ chưa đấy??”

– “Cậu. ....khác giặt!!” Tiểu Song tức giận nói.

Bạch Dương khoác tay qua vai Song Tử:

– “Ây chà!! Nên đền bù cho tớ chứ?”

– “Muốn gì đây??” Song tử lờm nguỵch Bạch Dương như muốn xe toạc anh chàng này ra.

Bạch Dương bật cười rồi kéo tay Song tử đi :

– “Đi chơi với tớ!!”

– “Ax. ....Không mang nhiều tiền và thẻ tín dụng đâu. ....!!” Song tử sốc, hôm nay cô nàng này đâu mang thẻ tín dụng theo để đi chơi với tên công tử này đâu chứ.

Dương ca khó chịu:

– “Khỏi lo đi cô nương!! Tớ không để cậu trả tiền đâu!!”

Nghe vậy Song tử cũng đành im re mà chạy theo Bạch Dương, đúng là hết lí lẽ để cãi.

Mọi người đi cả, chỉ còn lại Thiên Bình và Nhân Mã. Thiên Bình thở dài, định quay người đi thì Nhân Mã tóm lại:

– “Này!! Cô đi một mình như vậy không sợ bọn côn đồ à??”

Thiên Bình gạt tay Mã ca ra, chỉ cười nhạt:

– “Tôi có hẹn!! Anh nên đi chơi với mấy cô gái vừa rồi đi. ....”

Thì ra là Bình nhi đã nhìn thấy mấy cô gái trong trường tặng quà và tỏ tình với Nhân Mã nên mới hiểu lầm.

Nhân Mã ngạc nhiên nhưng vẫn đi theo Thiên Bình để giải thích :

– “Bình Bình!! Đừng hiểu lầm. ....Những cô gái đó. ....”

Thiên Bình tức giận quay ra đẩy mạnh Nhân Mã :

– “Đừng giải thích nữa!! Tôi không muốn nghe. ....”

Rồi Bình nhi quay đi để Nhân Mã buồn bã ở lại. Mã ca sực tỉnh ra, Gì vậy?? Tại sao lại phải giải thích với Thiên Bình? Cô ấy có hiểu lầm hay không thì sao chứ? Chết tiệt.....Thật khó chịu.

Nhân Mã lên xe, nói với tài xế lái xe dọc theo Thiên Bình, không hiểu từ lúc nào, anh muốn bảo vệ cô ấy, thật sự rất lo lắng.

Hết chap 4.....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đứng Trước Song Tử, Hắc Luân Xao Xuyên Như Vậy

_____Biệt thự nhà họ Triệu_____

Một cô gái xinh đẹp với mái tóc nâu sẫm và thân hình thon thả cũng như một khuôn mặt xinh đẹp đứng trước cổng biệt thự nhà Song Ngư–Thiên Yết vẫn đang bấm chuông.

Từ trong Biệt thự, Thiên Yết lững thững đi ra ngoài cổng, thật điển trai, đúng là mỹ nam.

– “Cô vào đi, Chị tôi đang đợi cô đấy!!” Thiên Yết nhạt giọng mở cổng cho cô gái đó.

Cô ta vui mừng khi thấy Thiên Yết, nói với giọng ngọt ngào :

– “Yết!! Tớ nhớ cậu quá đi.....!!”

Yết có vẻ khó chịu liếc nhìn cô ta với ánh mắt sắc lạnh.

Cô gái đó là Vũ Mỹ An-Con gái của bạn thân Mẹ Ngư-Yết, chơi từ nhỏ với Song Ngư, yêu thầm Thiên Yết nhưng lại luôn bị Yết ghét cay ghét đắng.

– “Cô thôi đi Mỹ An, cô cũng biết tôi ghét cô như thế nào mà??” Thiên Yết gạt bàn tay mịn màng của người đẹp ra.

Mỹ An ngỡ ngàng, 3 năm rồi.....3 năm rồi nhưng Thiên Yết vẫn ghét cô.

“Cạch.....Huych”

Song Ngư từ Biệt Thự ra, reo lên vui mừng :

– “Tiểu An!! Tiểu An!! Tới rồi sao không vào đi?? Tớ đã tự tay nấu một bữa đãi cậu đấy!!”

Mỹ An cười cay đắng tiến đến ôm Song Ngư :

– “Tớ....Tớ nhớ cậu.....Ngư à!!”

Thiên Yết chỉ liếc nhìn cả hai, điều khiến hắn dễ tâm là Song Ngư, chứ mỹ An có sống hay chết cũng không liên quan đến hắn.

Mỹ An cảm thấy khó chịu, từ khi còn nhỏ người Yết quan tâm luôn là Song Ngư, dù biết hai người đó là chị em nhưng vẫn khiến cô ta ghen tị.

Rồi Yết trở lại nhà xe, lái xe ra khỏi biệt thự. Trước đây, Mỹ An vì ghen tị với Song Ngư có nhiều quân áo đẹp nên đã tự ý vào phòng Ngư để phá những bộ đồ đó, vô tình để Thiên Yết thấy được nên Yết mới yêu cầu với mẹ để Yết và Ngư trở về Bắc Kinh, nhằm mục đích để Song Ngư tránh mặt Mỹ An, vậy mà Ngư vẫn giữ liên lạc với loại con gái thù đoạn đó.

Mỹ An liếc nhìn bóng hình Thiên Yết, cô ta vừa ham gia tài nhà Yết lại vừa ham vẻ mỹ nam của Yết chứ không hề thật lòng yêu.

_____Biệt Thự nằm ở đường Vân Thi_____

“G-rừm.....”

Xe của Bảo bình đỗ lại trước Biệt Thự thứ hai của nhà Bảo Bình và Thiên Bình.

Ma kết ngo ngác :

– “Ừa? Đây là đâu??”

– “Đây là nhà bà tó và Bác tó ở!!” Bảo bình cười nhẹ.

Ma kết càng nghi ngờ :

– “Đưa tó tới đây làm gì??”

– “Vào đi!!”

Bảo bình không ngần ngại kéo Ma Kết vào trong Biệt thự đó. Nó thật đẹp, chỉ là sao thật lạnh lẽo, buồn tẻ.

Bước theo Bảo Bình, Ma kết bước vào 1 căn phòng trắng lè, đẹp đẽ nhưng cũng thật quạnh hiu.

– “Ai kia??” Mak ết tò mò chỉ vào người nằm ở giường.

– “Là bà của tó!!”

Ma Kết tiến lại, đó là bà của Bảo bình, bà ấy thật đẹp, thật trẻ, giống như mẹ của cậu ta hơn.

– “Cháu chào bà!!”

Bà của Bảo bình chỉ nhìn sang Ma Kết, im lặng nhìn. Rồi bà nắm lấy tay Ma kết, khóc nức:

– “Băng Nhạn!! Tiểu Băng của mẹ, con về rồi sao?? Mẹ đã chờ con rất lâu. ....”.

Kết Kết giật mình, bà ấy gọi cô là Băng Nhạn?? Rồi Ma kết nhìn ra phía tường, ở đó treo rất nhiều ảnh của một cô gái trẻ xinh đẹp. ....chỉ là. ....Khuôn mặt của người con gái đó giống hệt Ma kết, không khác một chút nào cả.

Ma kết kinh ngạc :

– “Đó.....Đó là.....”

– “Đó là con gái nuôi của bà tó!! Ngày thấy cậu, tó đã rất kinh ngạc bởi khuôn mặt cậu giống với Di tó rất nhiều hồi trẻ!! Vậy nên tó đã tìm được Di tó rồi. ....” Bảo bình cười nhạt.

Ma kết khẽ hỏi :

– “Là ai?”

– “Mẹ cậu!”

Ma kết kinh ngạc, vậy là mẹ cô chính là người con gái nuôi mà bà Trương vẫn tìm kiếm. Cô không biết có nên đưa mẹ mình đến gặp bà hay không, nhìn khuôn mặt tràn đầy sự đau khổ của bà, trái tim cô cũng đau.

Kết Kết ngồi xuống cạnh bà, cô thấy được bà rất thương nhớ mẹ cô nên Ma kết đã đóng giả để chơi với bà, không hiểu sao, quãng thời gian đó rất ấm áp đối với 1 tiểu thư giàu có như Ma kết.

Rời khỏi căn biệt thự đó, Kết Kết sực tỉnh, không nhớ.....Bảo bình quen với cô chỉ là vì muốn làm vui lòng bà??

– “Dừng lại!!” Ma kết nói với Bảo bình đang lái xe.

Bảo bình đỗ lại, khẽ hỏi :

– “Sao vậy??”

– “Tó có hẹn!! Cậu về đi!!” Ma Kết lặng người bước đi.

Bảo Bình ngỡ ngàng, hoang mang, cậu làm gì để cô ấy giận ư??

_____ Khu vui chơi giải trí _____

– “Phù. ....Phù. ....” Song Từ thở hắt hắt mệt mỏi.

Bạch Dương cười :

– “Tôi nói rồi!!”

Song Tử liếc nhìn Bạch Dương :

– “Tôi đây làm gì??”

– “Cậu ngốc thật hay giả ngốc vậy?? Tôi khu vui chơi tất nhiên là đi chơi rồi!!” Bạch Dương ấn nhệ đầu Song Song, cười đầy vẻ trêu ghẹo.

Nói xong, hấn kéo Song tử vào khu vui chơi, không để cô nàng nghỉ ngơi thêm chút nào.

Khu vui chơi đó thật hoành tráng, Song tử vừa nhìn thấy, máu ham vui đã nổi lên, kéo ngược lại Bạch Dương đến tàu lượn siêu tốc:

– “Chơi cái này đi!! Chơi cái này đi!!”

Bạch Dương toát mồ hôi hột căng thẳng nhưng rồi cũng đành theo Song tử lên tàu lượn siêu tốc....

– “AAAAAAAAAAAAA.....”

Tưởng như Song tử sẽ vui sướng còn Bạch Dương thì là người hét nhưng chính Song tử lại vùi vào tay Bạch Dương khiến sự hốt của Bạch Dương đã chạy biến đi đâu mất tiêu rồi.

“Cạch”

Bước xuống khỏi trò chơi đó, sức sống của Song tử đã trở lại nguyên vẹn, cô nàng kéo Bạch Dương sang một quán kem :

– “A!! tớ sẽ mua!!”

“Bộp” Bạch Dương kéo Song Tử lại :

– “Tớ mua, đứng đó!!”

Song Tử từ lúc tới khu vui chơi với Bạch Dương vẫn mãi không biết rằng mình và Bạch Dương là đang...”hẹn hò” mà lại chỉ nghĩ rằng đi chơi như hai người bạn bình thường =.=”

Hắn còn mua kẹo bông cho Song nhi, dẫn cô nàng đi chụp ảnh lấy liền, chạy vòng vòng khắp cả khu vui chơi giải trí, hết như cặp tình nhân... chỉ hơi vướng víu chính là những lúc có người nhận ra Bạch Dương và Song Tử là người nổi tiếng rồi chạy lại xin chữ ký, chụp hình.

– “Hi...mắm...vui quá đi!!” Song tử cười tươi rói rạng ngời.

– “Cậu vui như vậy lần sau có muốn đi chơi với tớ không?” Bạch Dương bật cười hỏi.

Song Tử ngạc nhiên nhìn sang Bạch Dương, hấn chịu đi chơi với cô nữa sao a~???

– “Rất sẵn lòng ^^~”

“Thích...”

Chết tiệt, cái trái tim của hấn lại như vậy nữa rồi, đứng trước Song Tử, hấn luôn xao xuyến như vậy.

____ Trại trẻ mồ côi ƯỚC MƠ ____

“Kít-tttt.....”

Xe của Kim Ngưu dừng lại trước trại trẻ mồ côi đó, Cự giải cười tươi nhìn vào bên trong rồi đưa cho Ngưu 1 túi đồ :

– “Hi! Kim Ngưu, cầm cái này, lát nữa cậu hãy phát cho các bé nhé!!”

– “Tuân lệnh sếp p ”

Cả 2 bước vào cô nhi viện, cánh cửa bật mở ra, chào đón cả 2 là 1 người phụ nữ trung niên và các em nhỏ dễ thương.

– “Chị Cự Giải!! Chị tới rồi!!” Một cô gái xinh xắn chạy đến bên Cự Giải.

– “Hoa hoa!! Chị có quà cho em nè!!” Cua cúi xuống tặng cho cô bé một hộp quà màu hồng.

Kim Ngưu đứng sau Cự giải, đôi môi hấn cong lên một đường măn nguyệt. Trong sáng, thánh thiện và tốt bụng đến như vậy sao Cua? Trái tim của Trâu sao chịu nổi?

Suốt cả buổi, Kim Ngu và Cự giải phát bánh kẹo cho các em nhỏ rồi còn chơi đùa cùng các bé, kể chuyện cho các bé nghe. Ngu cảm thấy rất thoải mái, trước nay luôn bị ép buộc vì là người thừa kế nên Kim Ngu rất áp lực, chưa từng được thoải mái, nhẹ nhàng như lúc này.

Đang ngồi trầm ngâm ở ngoài hiên thì Kim Ngu bỗng giật mình khi Cua cầm một cây kẹo đưa cho hắn :

– “Nè!! Ngọt lắm!!”

– “Cảm ơn!” Trâu cười nhẹ, cầm lấy cây kẹo.

Cự giải ngồi xuống cạnh Kim Ngu, ánh mắt mơ màng nói :

– “Chuẩn bị về thôi!! Để cảm ơn cậu đã đưa tớ đến đây, tớ sẽ đãi cậu bữa trưa, chắc chắn rất ngon nha~~!!”

Kim Ngu vừa nghe sẽ ăn trưa cùng Cua, hắn đã ngạc nhiên nhìn cô nàng rồi cười nhẹ :

– “Nếu là cậu nấu, chắc chắn rất ngon!!”

– “Hả? Tớ nấu??” Cự giải giật mình mở to đôi mắt nhìn Kim Ngu.

Kim Ngu bật cười :

– “Không biết nấu sao? Vậy để tớ trở tài nhé?”

– “Không phải nhưng...tớ nấu không ngon đâu!”

Kim Ngu liền đứng dậy, kéo theo Cự giải ra xe :

– “Chỉ cần là cậu nấu là được!!”

– “Khoan...khoan đã!! Tớ chưa mua đồ mà??” Cự giải níu ánh chàng lại.

Ngu cười nhẹ véo má Cua :

– “Khỏi lo!! Nhà tớ đủ cả mà!!”

Cả 2 nhanh chóng rời khỏi cô nhi viện, đến biệt thự nhà họ Vương hoành tráng lẹ.

– “Tới rồi!!”

– “Còn mẹ cậu??” Cua ngờ nghệch hỏi.

Trâu kéo Cự giải vào bên trong, đôi môi hắn cong lên, thật thú vị :

– “Chỉ có tớ ở nhà thôi, Nhân Mã chắc đi lông bông đâu rồi!!”

Cự giải đi vào bên trong bếp của biệt thự, chỉ để lại cho Kim Ngu một câu ngắn gọn :

– “Đợi tớ một lát”

5 phút...

10 phút...

20 phút...

30 phút...

“Cạch...cộp”

– “Xong rồi!!” Cự giải mãn nguyện.

Kim Ngu vừa nghe đã bay thẳng vào phòng ăn, thật thơm, dù là những món ăn đơn giản, dân dã nhưng lại rất bắt mắt.

– “Đều là cậu nấu sao??” Trâu kinh ngạc.

Cua xới một chén cơm để sang bên Kim Ngu, giọng nói vô cùng ấm áp và ngọt ngào :

– “Dù gia đình tớ khá giả, nhưng trước đây tớ đã từng nhờ bà dạy nấu ăn, chỉ biết có vậy!! Cậu đừng chế nhé ^^”

Kim Nguru ngồi xuống, nhìn qua các món ăn rồi gấp thử một món rất đẹp mắt là “sushi” của Nhật.

– “Mắm... Woa!! Ngon quá!!”

Cự giải ngạc nhiên khi thấy phản ứng của Kim Nguru, trước đây khi cô tự tay vào bếp nấu một bữa cho mẹ đã bị mẹ của cô mắng cho một trận là một tiểu thư cành vàng lá ngọc không được động vào những thứ nấu nướng, may vá như vậy.

Cả bữa ăn đó, những tiếng cười đùa vui vẻ luôn vang lên, không khí thật ấm áp đối với cả hai mà trước đây thiếu gia, thiên kim giàu có chưa từng được cảm nhận thấy.

“Cự giải, ước gì ngày nào tôi cũng được ăn đồ em nấu!”

Hết chap 5....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Lý Vũ Sư Tử!! Cậu Diên À?

____ Biệt thự nhà họ Hoàng ____

“Kít-tít”

– “Tiểu Thư!! Tới rồi!”

Xử Nữ bước xuống khỏi xe, đôi mắt đượm chút buồn, vừa bước qua cánh cổng thì Sư tử đã lập tức lái xe đến, chạy về phía Xử Nữ:

– “Xử à!! Xin cậu ra nói chuyện với tớ một chút thôi!!”

Xử Nữ liếc sang chú bảo vệ, nhắc nhở đóng cổng rồi lạnh lùng xoay gót về phía Sư Tử :

– “Cậu về đi!”

Dù vậy, Sư tử vẫn kiên quyết gọi tên của Xử Nữ, cứ đứng mãi như vậy....

“Rào....Rào”

Đột nhiên, một cơn mưa lớn giáng xuống, Xử Nữ trong phòng giặt bẩn mình, đứng ngồi không yên, mưa như vậy, có lẽ Sư Tử đã về rồi....

2 tiếng trôi qua....

“Cốc...cốc”

– “Vào đi!!” Xử nữ ôm chặt gối, nhìn ra cửa.

Bước vào là vú nuôi của cô, bà nói với giọng khàn đặc đồng cảm :

– “Tiểu thư, cậu bé đuổi theo tiểu thư đến đây đã giảm mưa 2 tiếng đồng hồ rồi! Cô không định ra nói chuyện với cậu ấy sao?”

Xử Nữ vừa nghe, tai như ù đi, mắt mở to như không tin vào điều mình đang nghĩ đến, 2 tiếng ư? Không thể nào, hẳn là đồ ngốc sao?

“Huych....huych”

Xử Nữ chạy nhanh ra cổng, nước mắt nhoe đi trong làn gió bắc mưa lớn, khuôn mặt cô ướt đẫm, thật không thể phân biệt được giữa nước mưa và nước mắt. Xử nữ còn vội đến mức, cô còn chưa kịp xỏ dép đi ngoài trời đã vội vàng lao ra ngoài trong cơn mưa tầm tã, lạnh thấu xương.

– “Lý Vũ Sư Tử!! Cậu diên à? Cậu là đồ ngốc sao??”

Sư Tử ngẩng mặt lên, nụ cười hạnh phúc, nhàn nhạt :

– “Xử nữ!! Cậu đến rồi!!”

“Bộp”

Hắn ngã đi, ngã vào người Xử Nữ, khuôn mặt điển trai lộ rõ vẻ mệt mỏi, bất lực và xanh xao.

1 tiếng sau....

Trong căn phòng ngăn nắp, đẹp đẽ, Xử Nữ ân cần bước vào phòng, trên tay bưng một khay cháo nóng hổi, thơm phức :

– “Sư Tử!! Mau dậy đi!”

Nghe tiếng gọi của Xử nữ, Sư tử dần tỉnh lại, hắn đảo đôi mắt mê hồn nhìn sang Xử Nữ :

– “Xử Nữ!!”

– “Cậu có biết tớ lo như thế nào không? Sao lại giảm mưa cơ chứ??” Xử Nữ lại bật khóc.

Sư tử cười nhẹ, ngồi dậy, kéo Xử nữ lại, đặt khay cháo sang một bên rồi ôm Xử Nữ thật chặt :

– “Đừng giận tớ nữa!! Tớ rất sợ khi cậu tránh mặt tớ, rất sợ khi cậu không nói chuyện với tớ....Tớ yêu cậu!! Rất nhiều!!”

Xử nữ chợt òa khóc, không phải vì đau khổ mà là vì đã quá hạnh phúc, tiếng khóc đó đã hoàn toàn xóa tan đi sự hiểu lầm giữa cả hai....cuối cùng....cái sự ngăn cách mà Xử nữ muốn gây dựng cũng đã không thực hiện được, nhưng Xử cũng đã không hối hận vì cuối cùng, hắn cũng chịu nói ra rồi.

□□□□□Đường Tôn Dực dọc theo đường về biệt thự họ Trương□□□□□

Bình nhi lững thững, túi thân đi trên con phố vắng, mái tóc dài bồng bềnh tuyệt đẹp bay trong gió thật gợi cảm biết bao.

Đột nhiên, một tên nam tử ăn mặc lịch sự đi về phía Thiên Bình, nở một nụ cười niềm nở :

– “Thiên Bình!! Em đi đâu vậy? Bảo Bình không đi cùng em à??”

Thiên Bình nhìn hắn, cười nhạt :

– “Long, chuyện gì?”

– “Bé tiểu Tiên mong em sang chơi lắm đấy !!” Hắn cười dịu dàng, nhưng sao khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Thiên Bình thờ dài rồi cũng theo hắn về căn nhà đối diện căn biệt thự nhà họ Trương....

“Kít-tt”

Xe của Nhân Mã đỗ lại, hắn là ai mà dám dẫn Thiên Bình đi như vậy chứ? Cô ta là ngọc thật hay giả ngọc đây? Đi theo một tên đàn ông sao?

– “Chết tiệt!! Thằng đó là ai chứ!!”

Mã ca trào vào bên trong căn nhà đó, đứng ở sân, hắn từ từ tiến lại nhìn qua cửa sổ.

Ngựa hoang giật mình, Thiên bình vừa bước vào căn nhà đó đã vội hỏi :

– “Tiểu tiên đâu?”

Nhưng tên Long đó đột nhiên lại đóng sập cửa lại, khuôn mặt tựa như tối sầm lại, đôi mắt cũng trở lên nguy hiểm, hắn nhào đến ôm chầm lấy Thiên Bình :

– “Thiên Bình, tôi yêu em!!”

– “Long, anh đang nói vớ vẩn cái gì vậy? BUÔNG TÔI RA!!” Bình Nhi hoảng loạn, giãy dụa kịch liệt để đá hắn ra.

Nhân Mã hoảng hồn, vội vàng chạy ra cố gắng mở cửa chính, nhưng vô cùng khó khăn chỉ vì cửa chính đã bị khóa trong....

“Thiên bình, em không được xảy ra chuyện!!”

“RẦM”

Cánh cửa chính đổ xuống cái rầm, hấn đã dốc toàn bộ sức của bản thân để đạp đổ cánh cửa đổ, bao nhiêu sự tức giận của hấn đã bị dồn lên hết, tên khốn kiếp kia đang ôm người hấn yêu.

– “Mày là thằng nào!!” Long lo sợ.

– “Tao là THẦN CHẾT!!” Nhân Mã trả lời lạnh băng và ngắn gọn.

“Bốp” Mã ca nhanh như cắt xông tới đâm mạnh vào tên Long khiến hấn ngã nhào xuống đất.

Thiên Bình sợ hãi, ngựa hoang liền kéo tay Bình nhi về phía mình, khễ thì thâm vào tai Thiên Bình :

– “Nhắm mắt, bịt tai lại!!”

Thiên Bình sợ hãi, làm nghe lời Nhân mã, quay người đi, nhắm thật chặt mắt lại, nhưng vì muốn biết chuyện gì đang xảy ra nên đã thả lỏng tay đang áp ở tai, và có một điều cô chắc chắn rằng tên Long đó....tới số rồi!!

Bỗng, một bàn tay cứng rắn vòng qua eo của Bình nhi, một giọng nói ảm áp vang lên :

– “Về thôi!! Không sao nữa rồi!!”

Thiên bình sợ hãi lép vào Nhân Mã, theo hấn ra khỏi căn nhà khiến Bình nhi ghé tòm bỏ lại tên Long thê thảm gào thét vì đau đớn.

Ra khỏi căn nhà của tên Long, Nhân Mã bỗng nổi đóa :

– “Thiên bình!! Cậu có sao không? Sao lại đi cùng 1 tên khốn nạn như thế chứ HẢ??”

Thiên Bình mắt rung rung lưng tròng :

– “Xin lỗi. ....Tại mình muốn chơi với bé Tiểu Tiên!!”

Nhân Mã ôm chầm lấy Thiên Bình, siết chặt Bình nhi :

– “Thật may, thật may là cậu không sao!!”

Thiên bình bất ngờ nhưng sao lại không muốn đẩy hấn ra nữa...chỉ muốn hấn ôm cô thật chặt, thật chặt. Hấn đang lo lắng cho cô.

Rồi Mã chậm rãi buông Bình nhi ra :

– “Thôi, cậu vào nhà đi!! Đừng giận tớ nữa, được không?”

Thiên Bình ngược lên nhìn khuôn mặt Nhân Mã, đôi mắt to tròn nhìn hấn, khễ gạt đầu, nhón chân lên thom nhẹ và má hấn rồi ngại ngùng chạy vào trong nhà, trái tim cả hai đều như hòa vào những nhịp đập của tình yêu.

•Tối•

■Bar Alone■

“Huych”

– “Thiên Yết!! Cậu đừng có uống nữa!!” Kim Ngưu và Cự Giải đến quán Bar qua cuộc gọi của Song Ngưu nhờ cả hai đi tìm Yết.

Thiên Yết cười nhạt :

– “Tới rồi à??”

Cự giải ngồi xuống nhìn hấn :

– “Cậu sao vậy hả?”

– “Mỹ an không tốt đẹp gì cả, vậy mà Thỏ con vẫn cứ tin, tớ đã cô đơn rồi nhưng mãi vẫn vô ích!!” Thiên Yết bất lực.

Kim Ngưu nhanh chóng nhấn tin cho “anh em” còn lại đến quán bar để lôi tên Yết này về, dù sao hấn cũng biết chắc nếu chỉ có hấn và Cua khuyên tên này thì tỉ lệ thuyết phục được sẽ là 0%.

Cự giải thở dài :

– “Đừng lo quá như vậy!! Ngưu cũng không còn nhỏ nữa, cậu cứ để cô ấy thoải mái đi!!”

“Cách”

Top những nhân vật tiêu biểu còn lại trong nhóm từ cửa bước vào, Nhân Mã nghiêng một chút rồi cũng đi lại phía Cự giải-Kim Ngưu.

Song Tử bước đến liếc nhìn tình cảnh của Thiên Yết :

– “Tiên đoán quả là không sai!!”

Kim Ngưu thở hắt :

– “Nghĩ cách lôi tên này về đi, hay gọi Cá đến cũng được!!”

Xử Nữ cúi người :

– “Thiên yết, về đi!!”

– “Các cậu tới đây làm gì??” Thiên Yết lạnh lùng nói.

Sư Tử khó chịu :

– “Nếu ông lo cho Ngưu thì cũng phải xem cô ấy thế nào chứ?? Cứ để Ngưu ở với Mỹ An ông không lo à??”

Thiên Yết sực tỉnh, phải rồi, Ngưu chính là đang ở với con ả thù đoạn đó, không được!!!!

“Reng...”

Điện thoại của Yết chọt reo lên liên hồi.

Bạch Dương khẽ nhấc nhò :

– “Kìa ba!!”

Thiên Yết khó chịu bắt máy :

– “Alo!!”

– [“Cậu chủ!! Có chuyện lớn rồi!!”] Tiếng đầu dây bên kia vang lên vô cùng lo lắng và hoang mang.

Thiên Yết bất an :

– “Nói!”

– [“Thưa...Thưa cậu chủ....cô chủ....Cô Chủ bị ngã cầu....thang, hiện giờ đã được đưa đến bệnh viện Tomas!”] Tiếng trong điện thoại run rẩy sợ hãi.

“Đoàng”

Vừa nghe giứt câu, Thiên Yết tựa như vừa nhận được một tiếng sét ngang tai, hấn vô cùng hoảng loạn xông ra khỏi bar.

Bảo bình và Ma kết ngỡ ngác, Kết bực bội :

– “Vậy là tới đây để dọn bãi chiến trường à??”

Xử Nữ lo lắng :

– “Yết sao vậy??”

Thiên Bình sợ hãi....cô là người đứng gần Thiên Yết nhất :

– “Ngưu...Ngưu bị ngã cầu thang...hiện đang...ở viện To...mas”

– “CÁI Gì???”

Hết chap 6.....

#Tiểu_Ngưu_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Học Sinh Mới

11 sao xuất hiện ở bệnh viện Thomas lớn nhất thành phố, lập tức Yết hoảng hồn đến hồi y tá để tìm ra phòng cấp cứu của Song Ngư, nhanh chóng, cả nhóm bước đến trước phòng cấp cứu và đập vào mắt tất cả cũng chính là Mỹ An đang đứng ngồi không yên, khóc nức nghẹn lo lắng đi qua đi lại trước phòng cấp cứu.

“Bộp”

Thiên Yết tóm lấy cổ tay Mỹ An, đôi mắt tràn đầy lửa giận :

– “Là cô đứng không? Là cô khiến chị tôi ngã xuống cầu thang đúng không? Lập tức nói!!”

Mỹ an bất ngờ bị tóm cổ tay, đôi mắt hoảng sợ, khóc lóc :

– “Không...tớ không có...”

Sư tử choáng ngợp trước cơn giận của ông bạn, vội bước nhanh đến kéo Thiên Yết ra khỏi Mỹ An :

– “Bình tĩnh đi Yết!! Ông sao thế? Tức giận thì làm được cái gì?”

Cự giải lo lắng nhìn về phía phòng cấp cứu, những giọt nước mắt mặn chát chảy dài từ khóe mắt đỏ hoe lép vào Kim Ngư :

– “Ngư sẽ không sao...phải không Ngư?”

Ma kết thờ dài, hết nhìn Thiên Yết lại nhìn Mỹ An, Song Ngư không phải vô duyên vô cớ mà ngã cầu thang, đang yên đang lành sao lại xảy ra chuyện? Chắc chắn chuyện này có liên quan đến Mỹ An, không thể sai được, linh cảm của Ma kết luôn rất tốt.

Đôi mắt Bảo bình nhìn Thiên Yết, rồi hần bình tĩnh bước qua Thiên Yết, thân hình vạm vỡ đứng trước Mỹ An, giọng nói lạnh tanh :

– “Song Ngư sao rồi? Sao lại ngã?”

– “Tớ...tớ đang trên phòng Ngư, lúc bác Tâm hô lên tớ mới biết là Ngư bị té cầu thang!!” Mỹ An run rẩy nói.

Xử Nữ khề nghiêng đầu, chú ý theo dõi thái độ của Mỹ An, chắc chắn một điều rằng...đó không phải là thái độ của một người đang lo lắng cho bạn của mình.

Thiên Bình thì thâm vào tai Xử Nữ :

– “Cậu có cảm thấy gì không? Có phải là Mỹ An làm không?”

Xử nữ gật nhẹ đầu đồng cảm, đúng vậy. Nếu để ý, sẽ thấy, ả đang cười, cười một nụ cười hiểm ác, đúng là loại con gái thủ đoạn, tiếc cho Ngư lại cả tin đến như vậy, Yết lo lắng đúng là không thừa.

Song Tử siết chặt tay lại, sao muốn giết con nhỏ Mỹ An này quá, cái vẻ đắc ý trong ánh mắt của nó cũng chính vì không ai nhìn thấy những gì nó làm, không ai thấy được sự việc đã diễn ra.

Thiên Yết vô cùng tức giận đâm mạnh vào tường, tất cả mọi người đều biết ai đã gây ra việc này, nhưng thật bức mình vì không thể nào làm được gì với Vũ Mỹ An.

“Cạch”

Cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, đèn cũng tắt rụp, những người chờ ở ngoài lo lắng ngược sang phía cửa, trái tim lo lắng hồi hộp, trái tim hoảng loạn lo sợ. Bác sĩ chậm rãi bước ra khỏi phòng cấp cứu :

– “Ai là người nhà bệnh nhân?”

Thiên Yết giật mình, sải bước dài đi đến :

– “Là tôi! Chị tôi sao rồi?”

– “Chị cậu bị thương khá nghiêm trọng, nhưng rất may mắn là đưa vào kịp thời!” Bác sĩ cẩn thận trả lời Thiên Yết.

Nhân Mã đứng dậy, giọng nói như an ủi :

– “Yết, tớ và Bình nhi sẽ đi đóng viện phí và làm giấy tờ nhập viện cho Ngư!! Mọi người lo cho Cá Ngố đi, tiện thể tớ cũng mua nước cho Cá ngố!!”

Ma kết và Xử nữ im lặng nghe Bác sĩ nói giũt câu, đồng thời thờ phào nhẹ nhõm, Xử Nữ khẽ chớp hàng mi cong vút, cười nhạt :

– “Song Ngư không sao rồi!! Ai cũng vui mừng phải không? Sao mình lại cảm thấy có một người không thỏa lòng cho lắm nga~”

Song Tử ra vẻ ngây ngô, chớp chớp mắt tinh nghịch :

– “Ái chà chà!! Nụ cười vừa rồi của ai đó, ôi, ôi, hình như vụt tắt mất rồi, tiếc quá ta oi!!”

Những lời chế giễu, những lời nói khích, những lời kích dêu của Song Tử và Xử Nữ như đâm thẳng vào tâm gan Mỹ An, cô ta cố gắng nín con tức giận, nở một nụ cười hồn nhiên :

– “Đi...Đi thăm Song Ngư thôi!! Cậu ấy được chuyển đến phòng chăm sóc đặc biệt rồi!”

“Trời ơi là trời!! Tại sao Thần Chết không đến đón mày đi cơ chứ? Triệu Hoàng Song Ngư, mày sống như vậy là đủ lắm rồi, đi giùm tao cái đi con kỳ đà cản mũi!”

Kim Nguo khoanh tay lạnh lùng, khó chịu nhìn sang Mỹ an với đôi mắt tựa như ngàn kim đâm vào ý chí của người đối diện :

– “Đừng có làm những trò vô bổ như vậy, càng khiến người ta coi thường cô hơn nữa!!”

Cự Giải thờ ắt, kéo cánh tay Trâu vàng :

– “Đi thôi!!”

Trong phòng chăm sóc đặc biệt của Song Ngư, nhìn cô nàng thật nhọt nhạt, yếu đuối biết bao.

Thiên Bình bỗng chốc từ đâu mở toang cánh cửa, xông vào phòng, hốt hoảng :

– “Không xong rồi, tụi chó săn đã bám chặt kín bệnh viện rồi!!”

Thiên Yết thở dài bực bội :

– “Khỏi lo đi, bảo vệ riêng của Thỏ con sẽ canh gác quanh phòng này, tụi chó săn cũng không phiền Thỏ Con nghỉ ngơi được!!”

Nhân Mã bước vào theo sau Thiên Bình, tiến đến đưa cho Yết vài chai nước khoáng :

– “Cá chưa tỉnh à? Khi nào cô ấy tỉnh để tớ đi mua chút gì cho Ngư ăn, có lẽ cũng mệt rồi, giữa đêm thế này!”

– “Chị ấy vẫn chưa tỉnh...dù sao cũng cảm ơn mọi người!” Thiên Yết mệt mỏi trả lời.

Ngư hoang đột nhiên liếc mắt một lượt rồi khẽ hỏi :

– “Cô ta đâu rồi?”

Ma kết dựa lưng vào tường, cười nhạt, con ả đó đã sớm biến mất tăm đi rồi còn đâu chứ :

– “Bay rồi!”

– “ư.....ư.....” Thân ảnh Ngư khẽ cựa người, đôi môi hồng ngọt ngào khẽ kêu lên một tiếng mệt mỏi.

Cự giải đôi mắt bỗng chốc sáng rỡ ánh hào quang :

– “Cá tỉnh rồi!!”

– “May quá, cuối cùng cũng tỉnh rồi!!” Song Tử mỉm cười.

“Reng...Reng...”

Bỗng, di động của Sư tử reo lên một hồi chuông, hần lười biếng rút di động ra, xem qua dãy số, khẽ nhướn mi rồi lập tức tắt di động.

Xử Nữ liếc nhìn nghi hoặc :

– “Ai gọi mà cậu lại không được vui như vậy?”

– “Không. . .Không. . .ai cả!! Cậu đừng lo!!” Sư Tử khẽ gượng cười, ấp úng nói khẽ.

Xử Nữ vừa thấy thái độ của của Sư Tử đã rất nghi ngờ, dù muốn hỏi nhưng vì Sư tử đã không muốn nói nên cô cũng không muốn gượng ép làm gì cả.

– “Yết. . .” Song Ngư yếu ớt khẽ gọi Thiên Yết.

Thiên Yết tiến lại, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Song Ngư :

– “Chị nghỉ đi, khi nào khỏe lại em sẽ đưa chị đi chơi, chịu không?”

Song Tử khẽ mỉm cười, xem lại thời gian rồi đứng dậy :

– “Thôi, Ngư tỉnh rồi!! Tớ còn có buổi chụp hình về đêm, tớ đi trước nhé ^^~”

Bạch Dương vừa nghe Song Tử nói bỗng chốc đã khẽ nhủ mày :

– “Khuya rồi, chụp gì chứ?”

– “Giám đốc Kang nói chụp bộ ảnh ở bãi biển về đêm!” Song Tử có chút ngần ngại trả lời.

Kim Ngưu khẽ thở phào, nhìn xung quanh rồi khom lưng kéo Cự Giải đứng dậy :

– “Thôi!! Mọi người cũng về cả đi, nên để Yết yên tĩnh ở lại chăm sóc ngư, mai ai cũng phải đến trường mà!!”

Thiên Bình thở dài, thật không muốn về nhưng mai lại có lịch diễn, không thể ở lại. . .

Ma kết vỗ nhẹ lên vai Thiên Yết :

– “Chăm Ngư cẩn thận đấy!! Mà. . .không liên quan lắm đâu nhưng tôi nhắc cậu một câu. . .cậu và Song Ngư là chị em sinh đôi!!”

Thiên Yết sững lại. . .Phải rồi. . .Hắn quên mất, Ngư là chị của hắn. Yết cười nhạt, cuộc đời thật quá trớ trêu rồi, thật đau quá, ước gì Yết và Song Ngư được quay lại thời điểm ban đầu, để Yết có thể kìm nén tình cảm này, thay đổi người mà hắn vốn nên yêu. . .

Bảo Bình nắm tay Ma kết, kéo ra ngoài khiến lần lượt mọi người cũng khẽ thở dài, đá gót dày bước ra ngoài hết, để lại Yết im lặng ngồi bên giường bệnh của Ngư.

Hắn siết thật chặt bàn tay khiến bàn tay hắn rỉ ra những giọt máu tươi đỏ lạnh tanh đau đớn :

– “Làm ơn. . .Làm ơn đừng để Song Ngư là chị của tôi nữa. . .!!”

Yết không hề để ý rằng, giọt nước mắt mặn chát của ai đó đang rơi, chảy dài nơi khóe mi, dù Cá có ngổ, Cá có ngốc, Cá có ngây thơ đến mức nào đi chăng nữa thì cái tình cảm Thiên Yết giành cho cô chẳng nhẽ cô lại không biết hay sao?? Nhưng họ là chị em, sự thật vẫn mãi là sự thật, xóa đi, quên đi, vĩnh biệt tình yêu sai trái đó đi, mau quên. . .phải quên. . .

_____ Sáng hôm sau _____

_____ Trường Quảng Đông Nam Hà _____

Tia nắng sớm hé mở chiếu xuống sân trường ấm áp, một không khí thật trong lành, dễ chịu làm sao.

“Xôn Xao”

Từ sân trường, một nhóm nữ sinh của Quảng Đông Nam Hà tụ tập lại thật náo nhiệt, rộn rã.

– “Đằng kia có vụ gì vậy?” Song tử tò mò nhìn ra cổng.

Xử Nữ đi bên cạnh Song Tử, vẫn liên tục mãi mê xem xét hồ sơ học sinh mới, cũng dễ hiểu thôi vì cô nàng là thư ký của hội học sinh mà.

Cự giải đang yên lành chợt giật bắn mình, có lẽ cô nàng đã nhìn thấy người đứng ở cổng:

– “a. . .ha. . .ha. . .!! Tớ. . .Tớ lên lớp trước đây, mọi chân quá. . .ha. . .ha. . .”

Song Tử và Thiên Bình ngơ ngác nhìn theo Cua, khẽ chớp mi khó hiểu nhìn theo Cự giải :

– “Sao vậy Cua??”

Ma kết khoanh tay lại, cười nhạt rồi đá gót, bước đến phía tụi nữ sinh đang tụ tập :

– “Các cô làm cái gì ở đây mà làm tắc nghẽn giao thông đường bộ vậy hả? Tụ tập ngoài trường, có tin là tôi phạt hết không!!!”

– “Ồ.....Hội Phó.....” Hội Nữ sinh giật bắn mình, hốt hoảng chạy tán loạn tản ra phi thẳng vào trong trường.

Đến lúc này, Ma kết mới nhìn ra tên điển trai đang đứng ở cổng, nơi đám nữ sinh vừa tụ tập, hấn mặc đồng phục của Quảng Đông Nam Hà:

– “Vân Thiên!! cậu tới đây làm gì?”

– “Tôi trường tất nhiên là để học!! Cậu cũng vậy mà, Ma kết!!” Hấn cười khẩy, trêu đùa Ma kết.

Người đó là Bạch Vân Thiên-du học lâu năm ở Mỹ, bạn thời thơ ấu của Ma kết, Cự Giải, đồng thời cũng là người yêu cũ của Cua nhà chúng ta.

Thiên Bình đi đến bên Ma kết :

– “Cậu quen người này à?”

Ma kết khẽ cười, xoay người đi, ánh mắt trở lại vẻ lạnh lùng vốn có, vẻ giá lạnh vốn có :

– “Có lẽ là từng gặp! Đi thôi!”

Thiên Bình và Song Tử đều rất nghi ngờ nhìn về phía Vân Thiên, thái độ của Cự giải và Ma kết đều thay đổi khi thấy hấn.

Thật kỳ lạ!!!!!!

_____ Trong Căn phòng lớp A3 _____

– “Yết, Ngư vẫn chưa hồi phục à??” Xứ Nữ quay xuống bàn Thiên Yết.

Hấn vẫn chỉ im lặng, lo đi Xứ Nữ.

Sư Tử vòng tay qua vai Xứ Nữ, khó chịu :

– “Kệ đi Xứ, hấn là vậy mà!”

Bống, cô Dục Tú bước vào cùng một nhóm gồm 3 nam và 3 nữ.

Song Tử đôi mắt sáng rỡ :

– “Ế!! Nhìn quen nha!!”

– “Trai đẹp kìa mấy má!!!” Thiên Bình đôi mắt hiện rõ hai trái tim bọ chà bứ, lúc này có lẽ là giây phút quá mất hình tượng của Bình nhi đây.

Thiên Yết im lặng, hấn ngẩng mặt lên, nhìn người con gái quen thuộc, Mỹ An, cô ta đến đây, lại muốn hại ai đây?

Cự giải ngó người khi nhìn thấy Vân Thiên, cô nàng liền chơi lên Ma kết, giọng nói lo lắng :

– “Anh ta đến đây làm gì?”

– “Cứ để xem đã, không sao đâu!” Ma kết nghi hoặc, khoanh tay lạnh giọng trả lời Cự Giải.

Sư Tử khuôn mặt tối sầm lại khi thấy Lục Ái Mận xuất hiện ở A3, hấn nắm chặt tay của Xứ Nữ để mong cô ấy sẽ không nghi ngờ, giận hờn hấn thêm nữa.

Cô Trương mỉm cười :

– “Hôm nay cô có một tin tốt cho các em!! Lớp chúng ta hân hạnh đón chào 6 học sinh mới, tất cả đều là người có mặt trong giới nổi tiếng như các em vậy!!”

Sư Tử cười nhạt :

– “Dựa vào người có tiền để vươn lên thì đâu đủ trình để học ở đây, phải không thưa cô Lục Ái Mận?”

Khuôn mặt Ái Mận tái xanh lại, là đang ám chỉ lần mà cô ôm ấp với đạo diễn bộ phim “Gió đùa”

– “Các em hãy giới thiệu về bản thân đi!!” Cô Dục Tú cười tươi nói.

11 học sinh trong lớp đều yên lặng chú ý đến 6 học sinh mới, bước lên đầu tiên là Bạch Vân Thiên :

– “Hello! Tôi là Bạch Vân Thiên, tên Mỹ là Eric, rất vui được đến với lớp 3-A3, mong các bạn giúp đỡ!”

Ma kết khẽ bật cười :

– “Eric!! Thomas Krin Eric, chào mừng hoàng tử Mỹ đến với lớp chúng tôi!!”

Bảo Bình liếc nhìn Ma kết, khẽ nhủ mi khi thấy Ma kết có phần am hiểu về tên Bạch Vân thiên :

– “Kết!! Cậu quen à?”

– “Người nổi tiếng bên báo Mỹ mà!! Đầu thế không quen!!” Ma kết cười nhếch miệng, thật thấy thú vị khi hân trở về Trung Quốc.

Sau Bạch Vân Thiên là một cô nàng khá xinh xắn, dễ thương và thu hút ánh nhìn thiện cảm của mọi người :

– “Xin chào mọi người!! Mình là Linda Heffner người Anh Quốc!! Tên Hoa của mình là Lê Thủy , rất mong được mọi người giúp đỡ!”

Đôi mắt Thiên Bình mang nét thích thú đầy thiện cảm :

– “Dễ Thương quá!!”

– “Sao mà dễ thương bằng Bình nhi của tớ!!” Nhân Mã khẽ cười, dựa lưng vào ghế đẩy về nam tính.

Gò má Bình nhi vừa nghe Nhân Mã nói đã vội đỏ bừng lên ngại ngùng :

– “Vớ... Vớ vẩn...”

Sau Lê Thủy là Lục Ái Mật, nhìn kĩ mới thấy cô ta cũng không tệ, chả trách lại khiến Sur tử mê mẩn như vậy.

– “Tôi là Lục Ái Mật, chỉ là diễn viên trên màn ảnh nhỏ!!”

– “Tôi là Jemmy!! Gọi tôi là Mỹ An nhé mọi người!!” Mỹ An cười tươi, mong ngóng nhận được ánh nhìn của Thiên Yết, nhưng vô ích.

Tiếp đó là 2 anh chàng điển trai, bánh bao đứng phía sau.

– “Tôi là John!! Hay còn gọi là Lâm Huy” Tên tóc đen óng cười dịu nói.

Sau đó là một tên khác với mái tóc màu vàng nhạt tính nghịch và điển trai nhưng đôi mắt lại vô cùng lạnh lùng:

– “Tôn Hàn Khanh”

Xử nữ khẽ chớp mi, để ý đến Hàn Khanh :

– “Thật lạnh lùng!!”

Điều này tất nhiên sẽ khiến Sur tử khó chịu, hấn nắm chặt tay Xử nữ :

– “Cậu đừng làm tớ bức đấy nhé!!”

Bỗng, Ma kết lại nhớ đến bức ảnh mà cô đã nhìn thấy ở biệt thự nhà Bảo Bình, sự hiểu lầm của cô là người thay thế lại bùng lên, bỗng không muốn nói chuyện, không muốn nhìn thấy hấn thêm nữa...

Cô Dục Tử thật hiền từ, đúng là có trai mới nên cô ta mới thế :

– “Các em xuống dãy bàn ghế phía dưới nhé!!”

6 học sinh mới đều lần lượt đi xuống, nhưng có vẻ sát khí đang bao trùm A3 rất nặng, thật khó chịu.

– “Cự giải!! Cậu sao vậy? Đang suy nghĩ gì vậy?” Kim Ngưu khẽ nhìn sang Cự giải, này giờ cô nàng cứ mãi ngây người không để tâm đến hấn.

Cự giải vừa nghe đã giật bản mình, lắc đầu :

– “Không...không có gì đâu!!”

Vân Thiên chú ý nhìn Cự Giải, khóe môi hấn cong lên, nở một nụ cười như cảm thấy thú vị lắm.

Bạch Dương chú ý nhìn xung quanh, không khí của lớp học....sao vậy?...có học sinh mới nhưng không khí của lớp học lại như trùng xuống thê thảm... tất cả đều trầm ngâm với suy nghĩ riêng.

Hết chap 7....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Do có nhiều bạn hỏi nên mình quyết định công bố rõ ràng couple của truyện nhé cả nhà ^^

1. Bạch Dương(nam)-Song Tử(nữ)
2. Kim Nguru (nam)-Cự Giải(nữ)
3. Sư Tử(nam)-Xử nữ(nữ)
4. Bảo Bình(nam)-Ma Kết(nữ)
5. Nhân Mã(nam)-Thiên Bình(nữ)
6. Thiên Yết(nam)-Song Ngư(nữ)

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: “Trọng Nam Khinh Nữ”

Tiết 1

Tiết 2

Tiết 3

Tiết 4

Tiết 5

Kết thúc một buổi học vô cùng nhạt nhẽo chỉ là những ánh mắt lờm lờm nhau, những suy nghĩ, kế hoạch và dự định riêng biệt...

– “Thiên bình!! Mình làm quen với bạn được không?” Lê Thủy bất chợt bước đến làm quen với Thiên Bình.

Thiên Bình là một idol nổi tiếng, điều đầu tiên cô nghĩ đến khi có ai làm quen chính là phải GIỮ HÌNH TƯỢNG, vậy là cô nàng nở một nụ cười ngọt ngào quay sang Lê Thủy :

– “Xin chào Lê Thủy, rất vui được biết cậu!!”

Đúng lúc, Nhân Mã đã sắp xếp xong đồ đạc, khoác cặp lên rồi vòng tay qua eo Thiên Bình, ngọt ngào trầm ấm :

– “Bà xã!! Về thôi!!”

Gò má xinh đẹp của Thiên bình lại một lần nữa đỏ ửng lên, ái ngại cúi nhẹ Nhân Mã rồi lập tức quay sang Lê Thủy :

– “Đừng có nói linh tinh!! Lê thủy, cậu đừng hiểu lầm, hán toàn trên tờ thôi a~!!”

Nghe Thiên Bình nói, Lê Thủy cũng vẫn nở một nụ cười tươi rói, nhưng thực chất, đôi mắt của cô ta lại mang nhiều ẩn ý với Nhân Mã, có trời mới biết được Lê Thủy rốt cuộc đang có mục đích gì.

Thiên Bình cười nhẹ với Lê Thủy :

– “Mình về trước nhé, mai gặp lại!!”

– “Tạm biệt, Thiên Bình!!” Lê Thủy vẫn rất vui vẻ vẫy tay chào Mã và Thiên Bình, nhưng trong lời nói lại có cảm giác khiến người ta ròn rợn sống lưng, khẽ ớn lạnh với sự ghen tị của con gái.

Về phía bàn của Kim Ngưu, hần đang vô cùng bức bối gom đồng sách vở lại, từ lúc trống vang lên thì Cua đã mất tích luôn rồi, cô ấy đi đâu mà không thèm nói với hần một câu chứ?

– “Ế!! Tên Thiên cũng không thấy đâu nữa!!” Song Từ ngo ngác.

Ma kết khó chịu siết chặt tay lại, quay sang nhìn Bảo Bình, giọng nói như đánh thép :

– “Cậu về trước đi, tớ có chút việc ở hội học sinh!”

Xử Nữ khó hiểu, khẽ nghiêng đầu :

– “Lũ này hôm nay làm sao vậy?”

Vừa lúc, Mỹ An nhào vào người Thiên Yết :

– “Yết, về chung nhé?”

Thiên Yết ngược lại với vẻ ân cần đối với Song Ngưu, riêng đôi với Mỹ An, hần lại hất mạnh Mỹ An ra :

– “Tôi còn ghé vào viện chăm sóc Thỏ con, thêm nữa, tôi rất dị ứng với những thứ ghê tởm!”

Nghe giứt câu nói của Thiên Yết, Mỹ An tựa như phát điên lên, xấu hổ và tức giận chạy một mạch ra khỏi lớp.

Sư Từ cười khẩy :

– “Đạo này nhiều cặn bã quá rồi!!”

– “Ông xã.....” Lục Ái Mận từ đâu nhào tới níu tay Sư Từ, đôi mắt đáng thương nhìn hần.

Xử nữ cũng chỉ im lặng xách cặp lên, cười hiền mà khiến ai kia đau lòng khôn tả :

– “Tớ xuống dưới trước!! Trong vòng 1 nốt nhạc, tớ đợi cậu dưới xe!”

Sư Từ ngớ ngàng, hốt hoảng chạy theo Xử Nữ :

– “Xử à!! Chờ tớ!!”

Lập tức, Sư từ hất cánh tay Lục Ái Mận ra, chạy vội theo Xử nữ.

Hiện tại, trong lớp chỉ còn Bảo Bình và Kim Ngưu khi mọi người đã đi cả, không ai bảo ai, Bảo Bảo và Ngưu đồng thời khoác cặp lên, đi theo Ma Kết, người thì muốn tìm ra Cự Giải, người thì nghỉ ngơi.

Sân Sau Quảng Đông Nam Hà

“Cộp....Cộp”

Ma kết xinh đẹp bước đến sân sau của trường, lặng lẽ nhìn 1 nam-1 nữ ở sân sau.

– “Anh tới đây làm gì?” Cự Giải khoanh tay, lạnh lùng liếc mắt nhìn Vân Thiên.

Hần cười nhạt, thông thả nói :

– “Mẹ em nói em đang quen với một tên nguy hiểm, tôi trở về để đón em sang Mỹ làm cô dâu của tôi!”

Cự Giải khề cấn răng, đôi mắt tràn đầy sự tức giận, nổi con thịnh nộ, quát lên giận giữ, tay liên tục đánh vào Bạch Vân Thiên :

– “ANH MAU CÚT VỀ MỸ ĐI!! ĐỪNG CẢN TRỞ HẠNH PHÚC CỦA TÔI!!”

Vân Thiên nhú mi, bàn tay cứng cáp tóm lấy tay Cự Giải :

– “Tôi chỉ muốn tốt cho em thôi!! Hần rất nguy hiểm!! Sẽ làm hại đến em, em hiểu không hả?”

Cự Giải mở to đôi mắt đỏ ngầu như sắp khóc, phần nộ gắng gượng đẩy hần tránh xa mình :

– “Từ ngày anh sang Mỹ thì tôi và anh đã không còn một chút quan hệ gì hết, ANH KHÔNG CÓ QUYỀN QUAN TÂM ĐẾN CHUYỆN CỦA TÔI!!”

Cảm thấy thời gian đã đến, không thể im lặng được nữa, Ma kết đánh mắt, đá gót bước đến :

– “Vân Thiên!! Đủ rồi. ...”

Ma kết chưa kịp nói hết câu, một bóng nam tử nhanh chóng lướt qua trước mắt Ma kết, hấn nhanh chóng nắm lấy tay Cự giải kéo về phía mình, ôm thật chặt vào lòng rồi nhìn lên Vân Thiên:

– “Học Sinh mới!! Tôi không biết cậu và cự giải có quan hệ gì nhưng nếu cậu còn tiếp cận Cự Giải và có ý chia cắt tôi và cô ấy thì tôi không biết tôi sẽ làm gì cậu đâu!!”

Cự Giải kinh ngạc, đôi mắt mở to bàng hoàng lép vào lòng hấn :

– “Kim. ...Kim Ngu?”

Vân Thiên liếc nhìn Trâu vàng, khoe môi hấn cong lên một nụ cười nhàn nhạt khinh bỉ :

– “Kim Ngu!! Đừng lớn tiếng như vậy, nên bình tĩnh đi!! Cậu là một người nguy hiểm, nguy hiểm nhất chính là gia tộc của cậu, việc đó cậu biết mà, phải không? Nếu cậu yêu cô ấy, hãy tha cho cô ấy đi, đừng ích kỉ như thế nữa, cậu sẽ giết cô ấy đấy!!”

Cự Giải khề nhăn mặt, ngơ ngác không hiểu được ẩn ý trong lời nói của Vân Thiên, nguy hiểm? nguy hiểm gì chứ?

Bảo Bình âm thầm bước ra sau Ma kết, im lặng theo dõi.

Kết nhi lặng người, đôi mắt xinh đẹp nhìn vào Kim Ngu, phải!! Gia tộc của Kim Ngu rất nguy hiểm, là một gia tộc giàu có, quyền lực và khát máu, bất cứ khi nào cũng có thể khiến Cự Giải gặp nguy hiểm từ Kim Ngu.

Trâu với đôi mắt kiên định, ý chí kiên cường, hấn nắm lấy tay Cự Giải, lạnh lùng kéo Cua đi :

– “Dù có bỏ mạng, Vương Hòa Kim Ngu này cũng phải bảo vệ cô ấy!”

Nghe Kim Ngu nói, Vân thiên cũng chỉ khề bật cười, nực cười, thật nực cười, hấn nghĩ hấn là ai? Hấn nghĩ hấn là ai mà có thể chống lại cái gia tộc Vương Giả đó? Hấn chưa biết được sự kinh khủng của gia tộc hấn như thế nào đâu, hấn sẽ phải buông Cự Giải, sớm thôi.

Rời khỏi sân sau của Trường cùng với Kim Ngu, Cự giải chỉ khề tò mò hỏi :

– “Ngu!! Không phải chúng ta có hôn ước sao? Cậu sao vậy?”

Kim Ngu lặng người, hấn đã quá rõ lý do mà mẹ Cự giải âm thầm phản đối hôn ước này. Ngoài miệng thì liên tục nói Cự Giải không thể lấy ai ngoài hấn, không thể làm dâu nhà nào ngoài nhà họ Vương, nhưng thực tế, bên trong lòng thì Mã phu nhân lại cao tay, lập tức liên lạc với Bạch Vân Thiên trở về Bắc Kinh thuyết phục để Cự giải theo hấn, đến lúc đó, nếu đền bù hôn ước chắc cũng chỉ là một số tiền, một số tiền mà có thể đổi lấy tính mạng con gái được an toàn, có lẽ cái giá cũng là quá rẻ.

Hấn khề gượng một nụ cười ân cần :

– “Nàng Cua gốc của tớ!! Chúng ta có hôn ước và dù thế nào cũng không một ai có thể thay đổi!!”

Cự Giải gạt đầu đồng tình, cười tươi hạnh phúc. Suy nghĩ của cô rất đơn giản, họ có hôn ước, và hôn ước đó sẽ là một sợi dây buộc chặt cả hai với nhau, sẽ không ai có thể thay đổi.

Đừng nghĩ như vậy! Sóng gió làm sao chịu buông tha cho cả hai dễ dàng được?

_____ Biệt Thự nhà họ Triệu _____

Triệu phu nhân từ Nhật trở về sau chuyến du lịch cùng chồng, bà quý phái ngồi xuống ghế chờ đợi Thiên Yết đưa Song Ngu từ bệnh viện trở về nhà, đôi mắt lạnh lùng không nhiều cảm xúc.

– “Thưa mẹ, con đã về!” Thiên Yết và Song Ngu đều đặt tay trước ngực, cúi người chào, coi bà như một vị nữ hoàng quý tộc đầy quyền lực trong lâu đài Triệu gia.

Triệu phu nhân liếc nhìn cả 2, đôi môi anh đào “ngọt ngào” nhả ra từng chữ :

– “Bắt đầu đi!!”

Thiên yết đỡ Song Ngu ngồi xuống đối diện Triệu phu nhân, Yết chỉ lạnh lùng nhìn mẹ :

– “Chỉ là tai nạn! Mẹ cũng đâu cần quan tâm!! Mẹ nên về lại lâu đài của mẹ với Daddy sớm thì hơn!”

Triệu Phu nhân bỗng chốc khuôn mặt sững lại, nụ cười cứng đờ, đôi mắt mang nét không vui, lạnh lùng tuôn ra từng chữ :

– “Thiên Yết, có phải do ta chiều con quá nên con đâm ra hư hỏng rồi không? Song Ngr, mau nói, ai dám xô con xuống cầu thang?”

– “Là con bất cần!!” Ngr lạnh lẽ nói.

Từ khi bắt đầu hiểu chuyện, cả Ngr và Yết đều đã quen với khí thế Nữ hoàng của mẹ trong căn nhà này, suốt ngày Triệu phu nhân đều có mặt ở Biệt Thự Chính, nếu không thì cũng ở nước ngoài, sau khi đưa hai đứa con đến biệt thự này, có bao giờ bà quan tâm nhiều đến Ngr và Yết hiện tại ra sao đâu.

Dương Liên-Triệu phu nhân, bà từ nhỏ xuất thân cao quý, quyền lực, và dĩ nhiên, đã là xuất thân giàu có như bà thì thế nào mà chả có tâm địa và mục đích? Đối với Dương Liên, bà luôn coi trọng Tiền bạc và Danh vọng.

– “Cả hai làm gì cũng phải cần trọng, vừa là người nổi tiếng lại vừa là người thừa kế của gia tộc giàu có, bọn “chó săn” bất kì lúc nào cũng có thể cạnh tranh để chụp ảnh và đưa tin về hai con, nghe cho rõ lời ta nói. ... TIỀN BẠC VÀ DANH VỌNG LÀ THỨ HAI CON PHẢI ĐƯA LÊN HÀNG ĐẦU!” Triệu Phu nhân lạnh lùng đưa đôi mắt kiêu ngạo nên nhìn hai đứa con của mình.

Thiên Yết lắng tai nghe, rót nhẹ một tách trà cho Song Ngr :

– “Daddy đang đợi mẹ ở nhà đấy!! Mẹ về đi!”

Sự giá băng, lạnh lẽo của Thiên Yết trong giây lát khiến Triệu Phu nhân xót xa, bà cũng thương lắm chứ, từ nhỏ Thiên Yết đã phải trở lên cứng cáp, dũng cảm để bảo vệ chị gái khỏi những chuyện phiền não, bảo sao hiện giờ hấn lại giá băng đến mức này...

Triệu phu nhân mệt mỏi, thở hắt rồi đứng dậy :

– “Được rồi! Ta đi!”

Người phụ nữ đó mệt mỏi, với tâm trạng không vui cầm túi xách bước ra khỏi căn biệt thự phồn vinh, tráng lệ.

Bỗng...

Một tiếng nắc nhen ngào vang lên, thật khẽ, thật khẽ.

Đôi vai gầy của Song Ngr lại run lên thất vọng, cô chỉ còn biết lép vào trong vòng tay của Thiên Yết, người em hiểu cô nhất để nương tựa, nếu trong ngôi nhà này vắng đi Thiên Yết, Ngr không thể hình dung được cô sẽ gục ngã như thế nào.

Yết lặng người, hấn ôm ghì lấy thân ảnh nhỏ bé vào trong lòng, hấn không muốn một giây một khắc nào buông người con gái đó ra, hấn càng không muốn thêm một thời khắc nào nhìn cô ấy khóc, nhưng hấn hiểu, lúc này, Ngr chỉ cần hấn, làm một bờ vai vững trãi để cô ấy có thể dựa vào, ngoài ra, không cần thêm một lời nói nào cả.

Trước nay, dù Ngr yếu đuối nhưng cô rất ít khi khóc trước mặt người xa lạ, người hiểu Cá nhất, người chăm sóc kĩ lưỡng, người ân cần với Cá nhất, trước nay cũng mãi chỉ có Thiên Yết. Từ nhỏ, cô sinh ra đã được mọi người nhìn với ánh mắt coi thường, vì cô xinh đẹp, vì cô là con gái.

Chẳng ai vui vẻ với việc cô xuất hiện trên thế giới này, ngoài Yết.

Chẳng ai vui vẻ với việc cô xinh đẹp tựa thiên nga, ngoài Yết.

Chẳng ai trong gia đình có thể tâm sự mỗi khi cô buồn, ngoài Yết.

Chẳng ai trong gia đình có thể hiểu được tâm tư của cô, ngoài Yết.

Cứ như vậy, gia tộc cô chỉ sống với cái ý nghĩ “trọng nam khinh nữ”, luôn coi cô là cái gai trong mắt, dù vậy, ông trời vẫn còn rất thương cô, ít ra, cô vẫn còn có Yết.

Nhưng gần đây, Cá có cảm giác rằng, cô và Yết đã đi quá xa so với tình cảm của chị em.

_____ Biệt thự nhà họ Vương _____

– “Ba mẹ đến đây làm gì?” Kim Ngru lạnh lùng nhìn Vương Chủ Tịch và Vương Phu Nhân.

Chủ Tịch Vương nghiêm nghị ngồi xuống, đôi mắt đanh ghiến và nghiêm túc đến lạnh người :

– “Ta đến đây là để nói cho con biết một chuyện, Ngru và Mã, cả hai đều ngồi xuống đi!”

Nhân Mã khẽ nhủ mày, tò mò :

– “Chuyện gì vậy Daddy?”

– “Mẹ của Kim Ngu đã sắp xếp sẽ từ Pháp trở về!!” Vương Phu nhân nói với giọng uất ức, tủi nhục.

Kim Ngu và Nhân mã bỗng chốc đều đờ người, bàng hoàng không nói lên lời.

Ngu và Mã dù nói là anh em nhưng cũng chỉ là chung một dòng máu nhà họ Vương, lỗi cũng tại Vương Khiết-chủ tịch Vương, trước đây hào hoa phong nhã, lại mê mẩn trước nhan sắc xinh đẹp, đáng vẻ dịu dàng của Bách Xuyên Hạ-Vương Phu nhân hiện tại nên đã ngộ ý làm quen rồi ngoại tình với bà và phản bội lại người vợ của mình là mẹ Ngu khiến bà tức giận quá đỗi mà bỏ đi.

Nhưng cuộc đời cũng quá chớ trêu, vào thời gian mẹ Ngu là bà Mạc Ngân Tuyết phát hiện ra chồng ngoại tình thì đồng thời bà và nhân tình của chồng là Bách Xuyên Hạ lại cùng mang thai, mang cốt nhục của Vương Khiết nên bây giờ Nhân Mã và Kim Ngu mới có thể loại khác mẹ mà cùng tuổi như vậy.

Được biết, qua những gì đã điều tra và tìm hiểu, mẹ Ngu là bà Mạc Ngân Tuyết với tên Anh Quốc là Mary Amelia Norwood-Danh gia quý tộc người Anh, sở hữu khối tài sản và quyền lực lớn trên thế giới. Sau khi li dị và định cư bên Pháp, bà Mạc Ngân Tuyết đã hợp nhất khối tài sản khổng lồ của mình bên Anh và hiện tại, bà sở hữu một quy mô lớn những tập đoàn bên nước ngoài nổi tiếng thế giới.

Mạc Ngân Tuyết, vâng, ngay từ việc xuất thân của bà đã nói rõ bà quá giàu có và bà là một người đàn bà quyền lực, ác độc, lạnh lùng và nhẫn tâm nơi sâu thẳm đôi mắt, thứ bà muốn, chưa bao giờ mà Mạc Ngân Tuyết không có được.

– “Khi nào mami trở về?” Kim Ngu khẽ lay động hỏi.

Chủ Tịch Vương cẩn thận châm điều thuốc trên tay, đôi mắt trầm ngâm trả lời :

– “Khoảng 1,2 ngày nữa vì cô ấy đã đặt chuyến bay sớm và nhanh nhất để về đây....! Ta không rõ mục đích Mary trở về để làm gì, nhưng ta chắc chắn một điều rằng việc đó sẽ không phải việc tốt”.

Vương phu nhân hậm hực, khoanh tay nhìn chủ tịch Vương, giọng nói đanh đá vang lên :

– “Tốt nhất là anh đừng nghĩ đến việc quay lại với cô ta!”

Nhân Mã mặt mũi nhăn nhó Vương phu nhân :

– “Mẹ, đây là chuyện của Daddy và bà Norwood, mẹ đừng xen vào nữa! Không phải là do mẹ phá gia đình nhà người ta sao?”

– “Nhân mã, đừng có nói với cái giọng đó, NẾU TAO KHÔNG LÀ VƯƠNG PHU NHÂN THÌ HIỆN GIỜ MÀY TỒN TẠI ĐƯỢC SAO? VÔ DỤNG, NẾU MARY TRỞ VỀ, CHẮC CHẮN THỨ CÔ TA CẦN SẼ LÀ TÀI SẢN. NHÂN MÃ, CON QUÁ NGU NGỐC!! TA ĐANG CỐ GẮNG VÌ AI CỜ CHỨ?” Bách Xuyên Hạ như nổi cơn thịnh nộ, gào thét tràn đầy sự tức giận tột cùng.

“Chát”

Hết chap 8.....

#Tiểu_Ngu_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: *ngoại Truyện (1) : Viên Kim Cương Quý Giá (1)

Căn biệt thự phồn hoa, tráng lệ nằm trên đường X vô cùng nổi bật dưới cảnh hoàng hôn chiều vàng lói cuồn.

Chợt, cánh cửa lớn mở toang, bước ra là một nam tử khôi ngô, tuấn tú, cao ráo với khuôn mặt điển trai, hần là Vương Khiết-thiếu gia nhà gia tộc họ Vương.

– “Tổng giám đốc, xin cậu trước mặt chủ tịch Vương hãy nói giúp chúng tôi vài lời, công ty chúng tôi trước nay làm ăn đều trọng nghĩa khí, rất ngưỡng mộ Vương Gia cậu phồn vinh như thế, tài giỏi như thế, chúng tôi rất mong được hợp tác với Vương Thị!”. Một người đàn ông trung niên hồi hã bước theo Vương Khiết, bao nhiêu lời ngon tiếng ngọt, bao nhiêu ca-lo của Bách Tôn-chủ tịch Bách Thị đã dồn hết vào những lời nói ngon ngọt để dụ Vương Khiết, nếu quả này mà thất bại thì ông cũng tụt chả biết phải sống sao.

Nhưng về bề ngoài, Bách Tồn nói rất đúng, Vương Thị là một gia tộc hùng mạnh vô cùng ở đất Trung Quốc này, nhưng thứ bên trong của gia tộc Vương thị thì sao? Rõ ràng, chả có gì ngoài một “viên kim cương” sáng chói mà Vương Khiết vô tình có được.

Hừ, nào thì Vương Thị hùng mạnh hiên ngang, nào thì Vương Thị phồn thịnh trường tồn, xin lỗi, nếu không nhờ tám váy phụ nữ, Vương Thị có được gì cơ chứ? Thật cứ như một lâu đài hoành tráng lệ nhưng thực tế bên trong chả có một thứ gì nếu không nhờ Vương Khiết lấy được mỹ nhân xinh đẹp lại giàu có nâng đỡ Vương Thị, nếu không có viên kim cương ngọc ngà đó thì có một điều chắc chắn rằng, Vương Thị đã phá sản từ lâu rồi.

Chợt.....

Đập vào mắt của Vương Khiết là một vườn hoa xinh đẹp, một vườn hoa tươi trẻ sát cạnh biệt thự nhà họ Bách.....

Nhưng đừng hiểu lầm rằng Vương Khiết có sở thích với hoa.

Sai rồi, thứ hấp dẫn ý là một nàng công chúa xinh đẹp đang hôn lên đóa hoa hồng đỏ thắm trong vườn hoa đó.

Cô gái đó.....

Thật xinh đẹp, thật duyên dáng, thật dịu dàng, trước nay dù hắn đã gặp nhiều cô gái, nhưng một cô gái mộc mạc, dễ thương như vậy thì có thể nói, đây là lần đầu tiên.

– “...Chủ tịch Bách!! Tôi tự hỏi, có phải tôi nhìn nhầm hay không? Sao phía bên kia lại có một tiên nữ thế kia?” Vương Khiết đôi mắt sắc lang theo dõi từng động thái của tiên nữ ở vườn hoa xinh đẹp kia, nhanh chóng hỏi Bách Tồn.

Vào thời khắc đó, một đường cong nơi khóe miệng Bách Tồn vô tình lộ ra, nam tử vẫn là nam tử, vẫn không qua được ải của Mỹ Nhân.

– “Tổng Giám Đốc Vương, đó là con gái của tôi, con bé tên Xuyên Hạ!! Con bé rất thích hoa cỏ, ngày nào cũng cứ ra chơi đùa với hoa như vậy!!” Câu trả lời của Bách Tồn rất nhẹ nhàng, rất mang nét nịnh nọt nhưng thứ khiến Vương Khiết vô cùng vừa lòng đó là cô gái xinh đẹp đó, là thật, không phải ảo giác.

Vương Khiết trầm ngâm, đôi mắt hắn vẫn cứ theo dõi từng cử chỉ dễ thương của Xuyên Hạ, của đại tiểu thư Bách Xuyên Hạ, nổi tiếng với vẻ ngoài hồn nhiên, xinh đẹp và là một cô gái cô cùng trong sáng, hồn nhiên và ngây thơ khiến nam tử ngất ngây.

– “Chủ tịch Bách, nếu ông có thể sắp xếp cho tôi và cô Bách trở thành bạn bè, thì chuyện hợp tác giữa Bách thị và Vương thị, ông không phải lo nữa, cứ để tôi lo!!”. Nụ cười Vương Khiết trở lên sâu hơn, hắn vô cùng, vô cùng hứng thú với những cô gái mang nét ngây thơ, trong sáng.

– “Ồi...được Tổng Giám Đốc Vương đề ý, con gái tôi đúng là đã tu 3 đời mới được phúc phận này!! ” Bách Tồn ngay lập tức gạt đầu lia lịa, bao nhiêu kẻ sách của ông ta vẫn là không bằng một lần con gái ông ta ra mặt giải quyết, đúng là phí công tốn sức bao lâu nay lại không nghĩ ra được cục cựa của ông ta lại có giá trị đến như vậy.

Vương Khiết im lặng, ánh mắt hắn, tâm tư của hắn lúc này đã bị đắm chìm vào cô gái đó, cô gái xinh đẹp đó.

_____ Biệt Thự họ Vương _____

Người con gái xinh đẹp, quyến rũ bước đi trên sảnh Biệt thự, đôi mắt quyền lực hướng lên cầu thang, nơi một người phụ nữ trung niên vẫn đang đứng đó nhìn cô.

– “Chào mẹ!”. Giọng nói lạnh lùng, không mang nhiều cảm xúc của Mạc Ngân Tuyết vang lên, đôi mắt lướt nhìn qua Vương Phu Nhân rồi lại định ý bước tiếp.

Nhưng dường như, giữa hai người mẹ chồng và nàng dâu này có một chút khuất nấp hay hiểu lầm, đôi mắt Vương phu nhân nhìn Vương thiếu phu nhân có chút không vui, ngược lại còn vô cùng khó chịu khi nhìn cô con dâu xinh đẹp đó :

– “Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi? Cô cũng phải biết mà học làm vợ đi chứ? Cô và Khiết Khiết đã lấy nhau được 3 tháng rồi, vậy mà cái bụng cô thì không biết phồng lên, cô không biết đẻ à? Cô vô dụng thế sao? Đã không có con để nối dõi thì ít ra, người ta cũng phải biết mà học làm nội trợ để con trai tôi nó vui, vậy mà cái loại con gái như cô thì sao? Cao sang quá ha, xinh đẹp quá ha, không biết nhục, không biết có lỗi với chồng, với nhà chồng luôn ha!!”

Ngón tay Vương Phu nhân liên tục đưa lên ấn vào đầu Mạc Ngân Tuyết, lời nói thì mang ý xỉ nhục, nhạo báng nặng nề. Chắc, bà đúng là già ngu hay ngu thật đây? Vương Phu nhân không biết rằng Mạc Ngân Tuyết chính là viên ngọc quý báu của nhà họ Vương hay sao? Nếu không có cô con dâu đó thì bây giờ bà còn có thể sống ở căn biệt thự này cơ à?? Đúng là ăn cháo đá bát.

– “Hạ Kỳ, EM ĐANG LÀM CÁI GÌ VẬY HẢ?”.

Chợt, một bàn tay cứng cáp của người đàn ông trung niên vội vã tóm lấy cổ tay Vương Phu Nhân, và vâng, người đàn ông đó không khác chính là chủ tịch Vương, sự quý báu của cô con dâu, ai hiểu bằng ông đây? từ ngày Mạc Ngân Tuyết về nhà này, ông đã nâng niu cô còn hơn cả nâng trứng, hứng còn hơn cả hứng hoa chỉ sợ nếu cô phật ý, vậy thì cái Vương Thị của ông không cần phá cổ nữa, chắc chắn rằng nó sẽ phá sản.

– “Anh à. ....em chỉ muốn tốt cho Khiết Khiết thôi mà!!”. Vương Phu nhân khó chịu đáp lại, giựt cổ tay ra khỏi tay chủ tịch Vương.

Mạc Ngân Tuyết sau khi bị Vương phu nhân xỉ vả, đôi mắt của cô dường như vẫn không có chút lay động, nơi khóe mi cũng chỉ nở một nụ cười khinh bỉ. Đúng là im lặng là đỉnh cao của sự Khinh bỉ, cô trước nay cũng không có sở thích gào thét và đánh nghiêng như các tiểu thư khuê các bình thường, hầu hết đều là ngoài ngọt trong đậm.

– “Ba mẹ cứ từ từ nói chuyện, con lên phòng trước!! bye Daddy!!” Mạc Ngân Tuyết cười nhạt, đá gót bước lướt qua Vương phu nhân, cô đã kiêu căng quen rồi, phải chăng là vì cô quá giàu có?

(Còn tiếp)

#P/s : Mình chỉ làm ngoại truyện để thư thái thêm thôi, nếu bạn nào không thích đừng ném đá mình nhé :(mà nếu có ném thì ném đá nhẹ tay nha!!
khoảng mai sẽ có Chap 9 của Hôn ước hạnh phúc nhé cả nhà.

#Tiểu_Ngư_Nhi

CHAP 9 : CHÍNH THỨC LÀM. ....BẠN GÁI TÔI, ĐƯỢC KHÔNG?

Chap 9 : Chính thức làm. ....bạn gái tôi, được không?

“Chát”

Chủ tịch Vương phẫn nộ, nổi cơn tam bành giáng một cái tát mạnh vào khuôn mặt xinh đẹp của Bách Xuyên Hạ khiến bà ngã nhào xuống mặt đất ôm mặt đau đớn.

– “Xuyên Hạ, nếu em còn nói bừa, tôi sẽ lập tức đuổi em ra khỏi nhà!”

Vương phu nhân bàng hoàng, ngỡ ngàng, nước mắt giàn dụa trên khuôn mặt thanh tú yêu kiều, đôi môi tức giận đến mức không bật được đến một lời nói.

Nhân Mã xót xa mẹ nhưng đồng thời hấn cũng không đồng tình với việc làm của mẹ, thôi thì kệ cho ba mẹ tự giải quyết là tốt nhất =.=’ chả việc gì nhúng tay vào cho thêm phiền phức.

– “Con có ý này, chuyện của ba mẹ, sao ba mẹ không về nhà mà chém giết nhau nhỉ? Từ lúc nào biệt thự của con trở thành đấu trường cho hai người vậy ta?”. Kim Ngư lạnh lùng, hấn gác chân lên ghế kiêu ngạo, cười nửa miệng nhìn Vương Khiết và Bách Xuyên Hạ, dù sao chuyện của hai người đó hấn đã có bao giờ thêm để tâm đâu, chỉ là hấn cứ bị ngứa mắt ấy thôi.

Vương phu nhân bức bối, khó chịu đứng dậy, vợ lấy túi xách rồi đi một mạch ra cửa, tâm tư khó chịu không vui. Chủ tịch uể oải, cũng đồng thời đứng dậy rồi đi, nhưng trước khi bước qua cánh cổng, ông đã buông lại một câu :

– “Con không tưởng tượng sự khủng khiếp của Ngân Tuyết đâu!”

Kim ngư lạnh người, hấn im lặng, nghĩ về câu nói của Daddy, ông nhắc nhở là không sai bởi chủ tịch đã chung sống với bà Mary nhiều năm, tất nhiên ông ấy hiểu rõ của của hấn hơn ai hết.

_____ Biệt Thự Trương Gia _____

Căn biệt thự yên tĩnh, lạnh lẽo không một bóng người khiến người xung quanh cảm thấy rờn rợn. ....

“Cạch”

Cánh cửa khẽ mở, bước vào là Bảo bình với trạng thái đang mơ mộng hão huyền, say xìn tùm lum tà la :

– “Ma kết. ....dzô. ....uống tiếp nào. ....dzô. ....”

– “Uống cái con khi khô!!” Giọng nói vang vọng của Ma kết xen lẫn với sự giận dữ và bức bối, từ nay, hấn đừng hòng cô cho uống thêm một giọt rượu nào nữa.

Thiên bình xinh đẹp từ trên lầu đi xuống, khẽ nhíu mi :

– “Chuyện gì thế này?”

– “Hấn say xìn ở bar làm chủ bar đó lấy di động hấn gọi cho tớ tới hốt hấn về chứ sao nữa!!” Ma kết hậm hực nói, bàn tay không yên vẫn cào cào cái ghế sofa.

Bình nhi bật cười, vậy là mai lại có trò vui để trêu Bảo Bình rồi, anh ấy sẽ rất sốc khi biết mình bị mất hình tượng trước Nữ vương này cho xem.

Thiên bình cười mỉm quay sang bác quản gia :

– “Bác Kayon, cảm phiền bác đưa anh cháu lên phòng!”

– “Vâng, tiểu thư!”

Vậy là Bảo bình bị Ma kết lãnh đạm quăng sang cho ông quản gia một cách “tàn bạo” và có vẻ hấn không biết rút kinh nghiệm là mấy, hấn vẫn còn í ới Ma kết được nữa cơ mà.

Ma kết bực bội thà khề vuốt mái tóc dài bồng bênh :

– “Mai hấn xác định với tớ rồi!!”

Thiên Bình cười nhẹ, vỗ vai cô bạn :

– “Tớ ủng hộ cậu!!”

Ma kết bực bội nhưng khi nhìn đồng hồ, cô mới để ý, đã muộn như vậy rồi, chắc cũng nên về thôi.

– “Ma kết, dù sao cũng muộn rồi, hay ở lại chơi với tớ một chút được không?”

Im lặng suy nghĩ một lúc, Ma kết đã quyết định gật đầu, đôi mắt hiền hậu nhìn Thiên bình :

– “Okay!”

– “Ngồi xuống đi, cậu dùng cafe nhé?” Thiên bình khề cười, một nụ cười dịu dàng và thanh khiết.

Ma kết lại gật đầu, thả người xuống sofa, đôi mắt liếc nhìn vài chiếc bình cổ trong Biệt thự, đúng là cô nàng rất ít khi nói chuyện hay tâm sự với người khác.

– “Kết, cậu yêu anh tớ chứ?”

– “...Tớ yêu anh cậu! Còn cậu với Mã thì sao?” Ma kết lặng lẽ hỏi.

Trong căn biệt thự khang trang, bầu không khí sao thật căng thẳng, lạnh lẽo đến rợn người. Nơi đó, chỉ có hai cô gái xinh đẹp, một người ngồi ở sofa, một người pha cafe.

Thiên Bình cười nhạt, xoay gót đặng ly cafe nóng hổi trước Ma kết, nụ cười nhàn nhạt ảm áp :

– “Không biết nữa! Không gặp thì nhớ, khi thấy hấn bên người khác thì tức giận, nhưng tớ lại không tìm được chốn yên bình trong tim hấn... tớ rất cuộc phải làm sao? Trái tim hấn cách tớ xa quá.....tớ không vào được.....nó quá khó khăn!”

Ma kết lặng người, cô biết rõ tại sao Thiên Bình lại có cảm giác bất an đến như vậy, nhà họ Vương đó, đã bao giờ ai có quan hệ với gia tộc Vương thị mà lại có cảm giác an tâm cơ chứ? Cô muốn khuyên Cự giải và Thiên bình, cô muốn ngăn cản Cự giải và Thiên Bình, nhưng hình như.....muộn mất rồi, trái tim Bình nhi và Cua thì đã trao chọn cho Nhân Mã và Kim Ngưu.....rất cuộc cô phải làm sao đây?

– “Thiên bình...” Ma kết khề gọi.

– “Tớ đây!”

Ma kết vài giây sững người, đôi mắt nhìn vào Thiên bình, cuối cùng cũng không thể nói....

– “Không có gì đâu....cô ngốc, đi ngủ sớm đi! Tớ về đây, cũng muộn rồi, mai gặp lại ^^”

Bình nhi đứng dậy, cùng kết ra đến cổng, nụ cười ảm áp :

– “Không được giấu mình gì đâu nhé!”

– “Ngốc, không có đâu!!”

Rồi Kết nhí vào trong xe, chỉ khề vẫy tay với Thiên bình, cũng thể nói gì thêm nữa, cô đã mệt mỏi với việc giữ bí mật lắm rồi.

_____ Biệt thự của Song Tử _____

“G-rừm...G-rừm.....Kít-tttt”

Chiếc xe hàng hiệu của ngôi sao Song Tử đỗ lại trước cổng biệt thự, Song ử xinh đẹp bước ra khỏi xe với tâm tư mệt mỏi :

– “Thật là mệt...”

Đi sau Song Từ là một cô quản lý hết sức nghiêm nghị, lịch sự vẫn đang mãi mê ghi chép vào sổ nhỏ, mãi mới quay ra nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt mà nói :

– “Thưa cô!! Sáng mai có một cảnh ở Biển!”

Song Nhi lạnh giọng, vẫn tiếp tục bước qua cánh cổng của biệt thự, giọng nói lạnh băng :

– “Chuyển xuống chiều!!”

Quản lý Kim giật bản, vội nói ngay :

– “Thưa cô, nhưng bên công ty nói bắt buộc phải ....”

– “Nếu không chuyển xuống chiều thì lập tức hủy buổi chụp hình này cho tôi!” Song Từ vẫn lạnh giọng, không có ý định thay đổi chủ kiến của mình, chỉ là một buổi chụp hình, đối với cô đâu có gì quan trọng cho lắm.

Quản lý Kim đành ngậm ngùi gật đầu, không dám gây thêm chuyện làm cho Song Từ bực mình thêm nữa, như vậy cũng không tốt gì.

Hôm nay đúng là một ngày một mới với Song Từ khiến cô nàng dễ dàng nổi nóng, vì sao ư? vì cả tối không được gặp Bạch Dương chăng?

– “Song từ!! Vợ yêu <3 ” Giọng nói ngọt ngào quen thuộc trong lòng Song từ bỗng chốc vang lên.

Cô nàng giật mình, quay sang phía cổng, ngỡ ngàng khi thấy người đó :

– “Bạch Dương? sao cậu tới đây?? Vợ yêu nào ở đây ông nội =,=”

Dương Ca tiến lại phía Song Từ, nở một nụ cười sát gái :

– “Là cậu chứ ai, ngốc!!”

– “Thôi nào, vào nhà đi!! Á.....” Song Nhi mặt đỏ bừng, xấu hổ định kéo Bạch Dương vào nhà thì lại bị Bạch Dương kéo ngược trở lại.

Rồi hần kéo Song Từ lên chiếc mô tô của mình đỗ ở cổng, bắt ép cô ngồi lên rồi lái nhanh đi trên đường cao tốc về đêm, nhanh đến mức Song Từ còn chưa kịp phản ứng thêm.

Bạch Dương và Song Từ đến một khu đất trống rất rộng lớn, nơi đó, rất nhiều cỏ xanh bao trùm, rất tươi mát, ngược lên bầu trời, bạn không thể tưởng tượng nó đẹp lộng lẫy đến thế nào đâu, thật tuyệt, các vì sao, thật tuyệt.

Bỗng,...

Một bàn tay ấm áp bắt ngờ che đi đôi mắt xinh đẹp của Song Từ, một cánh tay ấm áp ôm lấy vòng eo thon thả của cô, thật ấm áp.

– “Chính thức làm...bạn gái tôi, được không?”

Song Từ ngỡ ngàng, bàng hoàng không nói lên lời, cô đã chờ đợi câu này của Bạch Dương từ lâu, từ lâu lắm rồi.

– “Không! Tớ từ chối!”

– “Tại sao?” Bạch Dương hơi buồn, đôi mắt rũ xuống, buông Song Từ ra, thất vọng hỏi.

Song Từ phì cười, đôi mắt long lanh sáng rỡ, giọng nói thật dịu dàng biết bao :

– “Tớ không làm bạn cậu, tớ muốn làm vợ cậu!”

Song Từ vừa giũt câu, cả cơ thể non nớt xinh đẹp của cô liền nhanh chóng bị Bạch Dương ôm chặt lấy, cả hai đều vô cùng hạnh phúc.

Một niềm hạnh phúc non nớt, một tia hi vọng cho tình yêu non nớt.

_____ Biệt Thự Hoàng Thi _____

– “Xử Nữ!! Tớ ở đây như vậy có sao không??” Cụ giải lo lắng hỏi Xử Nữ.

Xử Nữ cẩn thận rót cho một cốc sữa nóng hỏi :

– “Không sao đâu!! Tớ không thích ngủ một mình cho lắm, cậu đừng lo!!”

– “Tại tớ thấy....” Cụ giải ái ngại nói.

Chưa để Cua nói xong, Xử nữ đã nói ngay :

– “Lần sau tớ sẽ còn bắt cóc cậu dài dài!!”

Cự giải phì cười :

– “Tớ tình nguyện bị bắt cóc!!”

Rồi hai cô nàng cùng lên pho-gi-ơ, trông ai cũng mệt lả vì những cảnh quay, những buổi biểu diễn về đêm.

Cũng phải, họ đâu phải là những người bình thường, xuất thân giàu có, khuôn mặt xinh đẹp, đi đâu cũng bị chú ý, nhiều khi, những tiểu thư này chỉ mong một cuộc sống bình dị, đơn giản như ai, như những nữ sinh khác trong trường.

Vừa nằm xuống giường, di động của xử Nữ đã rung lên khiến Xử nhi ưỡn oài, quơ tay lấy di động :

– “Alo! Ai vậy? Có biết mấy giờ rồi không??”

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói ấm áp quen thuộc, một giọng nói mà hằng ngày, hằng giờ cô đều muốn nghe thấy :

– “Xử nữ... mình nhớ cậu!!”

Xử nữ giật mình ngồi dậy, kinh ngạc :

– “Sur tử!! Cậu uống rượu sao??”

Sur tử ở đầu dây bên kia giọng nói vô cùng yếu ớt gọi tên Xử nhi :

– “Xử nữ... mình nhớ cậu... xin đừng bỏ mình!!”

Nghe giọng Sur tử, trái tim Xử nữ không thể thổn thức hơn, tựa như lửa đốt, cô vội vàng vục dậy lấy áo khoác :

– “Cậu đang ở đâu đấy Sur tử??”

Vừa thấy Xử nữ vục dậy, Cự giải cũng giật mình ngồi dậy theo :

– “Sao vậy Xử Nữ?”

– “Cậu ngủ trước đi Cua, hình như Sur tử say mất rồi!!”

Rồi Xử Nữ nhanh chóng chạy đi, Cự giải cũng bất ngờ muốn chạy theo xem thế nào nhưng đó là chuyện của Xử Nữ và Sur tử, nên để hai người họ có không gian riêng tư.

Trong lúc đó, Xử Nữ đã lên xe phi nhanh đến cái nơi mà cả hai đã từng cùng uống bia chung với nhau rồi cô nàng phi nhanh ra khỏi xe, chạy vội lên cầu :

– “Hộc.... Sur tử!!”

Xử Nhi không thấy Sur tử đang thần thờ ngồi ở đó, khuôn mặt thật khiến người ta đau lòng.

– “Xử Nữ... cậu tới rồi!!” Sur tử cười nhẹ, một nụ cười buồn.

Xử Nữ hoảng hồn, bước đến bên cạnh Sur tử :

– “Sao cậu lại tới đây? Lại còn uống say như vậy nữa?... ”

Chưa để Xử nữ nói giết câu, Sur tử đã kéo nhanh Xử nữ về phía mình, ôm chặt cô vào lòng, rất nhanh, rất nhanh và rất chặt.

– “Sao.... sao vậy Sur tử??” Xử nữ bất ngờ khẽ hỏi.

Sur tử chỉ khẽ thì thào một cách bất lực :

– “Ái mận nói cậu sẽ bỏ tớ....”

Lại là Lục Ái Mận, lại là cô ta, cô ta không thể cho Xử nữ và Sur tử yên ổn hay sao?? rốt cuộc cô ta đang có âm mưu gì cơ chứ...

– “Cậu là đồ ngốc!! Sao ai nói gì cũng tin được vậy?? Thật bực mình.... về với tớ nhanh!!” Xử nữ bực bội kéo tay Sur tử dậy, cần nhả liên hồi.

Nhìn Sur tử lúc này, sao thấy hắn thật mất hình tượng quá hà =.=”

Hắn thấy Xứ Nữ, hắn an tâm, hắn yên lặng đi theo cô, hắn rất sợ mất. ...rất sợ mất cô.

Hết chap 9.....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Thiên Yết, Cậu Làm Tôi Phát Bực

+Sáng hôm sau+

_____ Biệt thự nhà họ Triệu Gia _____

“G-rừm....” Chiếc xe lamborghini màu đỏ chói vô cùng đẹp mắt phi thẳng vào biệt thự hoành tráng, nhan chóng dừng lại bên trong Biệt Thự.

Bước ra là cô gái xinh đẹp và nổi bật Tôn Nguyệt Song Từ với đồng phục học sinh đơn giản cùng anh chàng Bạch Dương lôi cuốn và vô cùng cool trong lòng các cô gái.

Ngay lập tức, người làm trong biệt thự vội chạy ra chào đón người giàu có và nổi tiếng.

– “Ngư đâu?” Song Từ duyên dáng hỏi.

– “Dạ thưa cô, tiểu thư đang ngủ trên phòng, đề tôi lên gọi ạ!!” Người giúp việc kính cẩn nói.

Bạch Dương khẽ huơ tan cản :

– “Không cần phiền phức như vậy!! Đề tôi và Song Từ lên gọi!”

Cả hai lạnh lùng, hiên ngang bước lên cầu thang, người giúp việc chỉ phòng của Song Ngư cho Song nhi và Dương ca biết, sau đó cũng vội vàng lui đi.

“Cạch”

Song Từ chậm rãi xoay nắm đấm cửa, khẽ khàng bước vào.....

OMG!!!!

Bạch Dương và song Từ bàng hoàng, hóa đá đứng sững ở cửa với cái cảnh trước mắt.

– “Ủm.....” Ngư từ từ tựa người trong vòng tay của một tên con trai bánh bao trên giường.

Bạch Dương há hốc, đôi mắt mở to kinh hoàng :

– “Cái vụ gì thế này hai ông bà kia o.O”

Người con trai nằm cạnh Song Ngư lạnh lùng ngồi dậy...đôi mắt kiêu ngạo và lạnh lùng...THIÊN YẾT!!

– “Mới 5 rưỡi, tới giờ sớm thế!!” Thiên Yết khó chịu vò đầu.

Song Từ mấp máy môi, run run như không tin vào những gì đang xảy ra, trong khi đó, Ngư vẫn mãi miết ngủ ngon được.

– “1.....2.....3.....nếu cậu không giải thích, tôi sẽ cắt cậu ra làm kim chi!” Song Từ lờ mờ nháy mắt Thiên Yết, máu nóng trào dâng.

Thiên Yết thờ dãi, thần nhiên đưa bàn tay cứng cáp lay người Song Ngư dậy, giọng nói lạnh lùng :

– “Ngư luôn ngủ cùng tớ!!”

– “WHAT??” Bạch Dương và Song Từ há hốc, hóa đá tại chỗ.

Cá ngố ngây ngô dụi dụi mắt, chậm rãi ngồi dậy, hào hứng khi thấy Song Tử và Bạch Dương :

– “Woaaaa!! Các cậu tới rồi!!”

Thiên Yết im lặng, hần thần nhiên đứng dậy, khom lưng xuống bế bổng Song Ngư lên như đang nâng niu một cô công chúa của đời hần, chậm rãi bế cô vào phòng tắm rồi quay người đi lấy đồng phục cho Cá và cho cả hần, rất thần nhiên, rất bình thường, cứ như chuyện này luôn diễn ra hằng ngày.

Song Tử chống tay, nhìn ngắm xung quanh căn phòng :

– “Phòng này thì chắc chắn của Cá ngố rồi!! Trang trí sắc sỡ dễ sợ luôn hà!!”

Bạch Dương nghi hoặc, dựa lưng vào tường nhìn Thiên Yết, nhìn những gì Yết đang làm, bạn bè cùng đầu ít năm, Dương ca cảm thấy những thứ Yết làm, cái tình cảm hần giành cho Cá là vô cùng bất thường, nó đã vượt quá xa so với một người em trai và một người chị gái.

Bạch Bạch tiến lại, lướt qua Yết, khẽ thì thào :

– “Sai trái!”

– “Câm miệng!” Thiên yết giọng nói đánh lại, rất khê, hần không muốn Ngư nghe thấy.

Đôi môi Bạch Dương khê cong lên khó hiểu, cũng không tiếp tục nói nữa, hần hiểu cả rồi, hiểu Thiên Yết đang lo sợ điều gì.

Yết, cậu ngốc hơn tôi tưởng!

– “Ngư, tôi qua cậu ngủ với Yết sao?” Song Tử nắm lấy tay Ngư, khê nhú mày hỏi.

– “Ừ, tôi nào cũng vậy mà Song song ^^” Cá ngố cười tươi, hồn nhiên gật đầu.

Ánh mắt Song Tử trở lên sắc nhọn liếc sang Thiên Yết, dường như có vẻ khá tức giận :

– “À.....”

“Thiên yết, cậu làm tôi phát bực”

Không biết là có phải ảo giác nhất thời hay không, nhưng Song Tử đã thoáng thấy Thiên Yết đỏ mặt.

– “Thôi, lên trường sớm đi!!” Thiên Yết lơ đã, nắm lấy tay Song Ngư kéo ra khỏi phòng.

Rồi cả 4 đồng loạt xuống dưới xe để lên trường, tâm trạng ai cũng rất tốt đẹp.

_____Trường Quảng Đông Nam Hà_____

Xử Nữ khó chịu đứng trước cổng trường, liên tục ngó vào đồng hồ :

– “Cái đám chết trôi này!! Sao chẳng có đứa nào đi sớm nổi thế!!”

Đột nhiên, Lục Ái Mạn xuất hiện sau lưng Xử nữ :

– “Buông Sư tử ra đi!!”

Xử Nữ đang yên bỗng dưng giật mình vì bị dọa bất ngờ.

Xử nữ mãi mới bình tĩnh lại, từ từ quay lại đằng sau :

– “Là cô?”

Lục Ái Mạn gật đầu, nụ cười nhàn nhạt :

– “Cô nên buông tay Sư Tử sớm đi, nếu không có tôi thì Sư tử cũng đâu phải là của cô, cô hạnh phúc quá nên quên đi là còn có cô bạn của cô, Song Ngư rồi hay sao? Haha”

Xử nữ sững sờ, nhưng rồi cũng cố gắng cười nhạt, dù vậy, nụ cười như đang méo lại, như đang đau đớn :

– “Song Ngư không yêu Sư tử, cô ấy sẽ sớm hủy bỏ hôn ước thôi!! Cô đừng chia cắt tình bạn giữa chúng tôi!!”

Đôi mắt Ái Mạn mang vẻ tự cao, cô cúi đầu ghé sát vào tai Xử nữ, nụ cười kiêu hãnh :

– “Cô không phải Song Ngư, sao cô biết cô ta không thích Sư Tử?? haha.....She must Die!!”

Khuôn mặt Xử nữ tối ảm lại, cô ta nói vậy.....không đâu....Song Ngư không yêu Sư tử đâu!! Vớ vẩn quá.....

“Kít-tttt”

Xe của Sư Tử đỗ lại trước cổng trường, hần nhanh nhau đưa chìa khóa cho tài xế riêng rồi nhào ra phía Xử nữ :

– “Xử!! Cậu đi sớm vậy?”

Xử Nữ lặng người, mím chặt môi, cô đang ghen, cô đang ghen với Song Ngư, tại sao lại là Song Ngư? Tại sao lại là cô ấy?

– “Chúng ta nói chuyện được không?”

Sư Tử ngỡ ngàng, sao nhìn vẻ mặt Xử nữ lại căng thẳng như vậy chứ? cảm giác sao thật xa cách, bất an. Hần gật đầu, kiên nhẫn đi theo Xử Nữ ra sau trường.

– “Có chuyện gì sao Xử?” Sư Tử bất an, cố gắng thật bình tĩnh nhìn cô gái trước mắt.

Xử Nữ hít một hơi thật sâu lấy lòng can đảm, sau đó đôi mắt kiêu ngạo ngược lên nhìn thẳng vào Sư Tử :

– “Cậu có yêu tớ không?”

– “Cậu hỏi ngược quá....tất nhiên là có rồi!!” Mặt Sư tử bỗng đỏ ửng cả lên, hần xấu hổ vò đầu.

Bỗng.....

Xử Nữ tức giận, lao đến đánh vào lồng ngực Sư Tử liên hồi, nước mắt từ lúc nào đã ướt đầm khuôn mặt :

– “Cậu nói dối!! Nói dối!! Nếu yêu tôi, tại sao cậu không hủy bỏ hôn ước? Tại sao?? Tại sao?? Tôi muốn chúng ta công khai....cậu nói dối....cậu nói dối....cậu là kẻ nói dối....”

Sư Tử bàng hoàng, ngỡ ngàng, lập tức kéo Xử nữ lại, ôm cô thật chặt, Xử nữ không kịp phản ứng đã bị ngã nhào về phía hần, cảm nhận đôi môi mọng đào hồng hào sắc hương đã bị ướt, ngoài ra đôi mắt không còn thấy gì nữa.

– “Tôi yêu em!! Xin hãy cho tôi thời gian....xin em....!!”

Và cách nơi đó không xa....ở một góc khuất, cô gái quen thuộc, Lục Á Mạn dựa lưng vào tường, đôi mắt lạnh lùng giá băng, bàn tay khẽ xoa lên bụng của bạn thân mình, cô ta rốt cuộc đang có âm mưu gì cơ chứ?

– “Sư tử, anh nghĩ thoát khỏi tay em dễ như vậy sao?”

_____Lớp A3_____

Kim Ngư ngán ngẩm quăng cặp lên bàn, khó chịu nhìn sang Bạch Dương và Song Tử :

– “Lộ liễu vừa thôi hai ba má kia!! Suốt ngày ôm với ấp không nóng à?”

Cự Giải gật đầu lia lịa :

– “Phải đó, tớ nhìn còn thấy nóng!!”

Chắc, tình hình là Bạch Dương và Song Tử bắt đầu từ hôm nay cứ liên tục bám lấy nhau mà ngọt ngọt ngào ngào, trong khi đó, các sao phải yêu lên yêu lút, giấu đủ đường chứ đâu có được như ai kia, bảo sao ai cũng nóng máu bực bội.

Ma kết bực bội viết lách vào sổ của hội học sinh, khó chịu liếc sang Thiên Yết :

– “Hội trưởng, cậu rảnh quá ha!! Rảnh đến mức ngồi chải tóc cho Song Ngư cơ à =.=” còn tôi thì cậu quăng đi đâu? Tại sao tất cả công việc của Hội học sinh lại chất hết lên đầu tôi thế này-yyy”

“Huych.....Cạch”

Cánh cửa bật mở, và xuất hiện là anh chàng Bảo bình với tình cảnh không mấy đẹp đẽ, tóc thì bù xù, cà vạt thì thất lạc, đến cúc áo cũng chưa thềm cài hết.

– “Thiên bình!! sao dậy mà không thềm sang gọi anh mày hả?”

– “Trước khi tức giận....anh trai, sắp có sóng thần đấy!! ^^~ chúc anh an nghỉ nơi suối vàng vui vẻ nhé!!” Thiên Bình cười nham hiểm, thần nhiên nháy mắt rồi tiếp tục ngồi dũa móng tay.

Nhắc đến sóng thần, Bảo bình bất ngờ nhận được một cơn gió lạnh buốt giá lướt qua mặt mình, hân đông cứng, thôi xong em rồi!!

– “Sáng giờ cậu không vui sao Ma kết? sao vậy??”. Song Ngư ngây thơ vô số tội chớp mắt nhìn sang Ma kết.

Song Tử ngay lập tức huơ theo :

– “Ý za!! Tớ phải gọi sang công ty đặt hòm thối, Bảo bình, cậu thích cỡ nào? Lớn, nhỏ hay trung bình ^^~”

Ma kết chep miệng, nụ cười thiên thần nở rộ :

– “Tớ ớn, tớ rất rất ớn!!”

Các sao trong phòng bỗng chốc ớn lạnh, khẽ rung mình nhìn nụ cười của Ma kết, và tất cả đều có một suy nghĩ “Cô ấy đang giận”.

Bảo bình lúc này mới sực nhớ ra, thôi xong hân rồi!!!!

– “Ma....ma kết!! Tớ....tớ xin lỗi!!!!” Bảo bình từ từ tiến lại gần Ma kết.

Đáp trả lại, Ma kết mỉm cười vô cùng hiền, lúc này là lúc hiền nhất có thể của Ma kết hay sao?

– “Tiểu bảo, cậu đâu có lỗi gì? Sao lại mặc đồ lỗi thời như vậy, cả vạt cũng lệch rồi!!” Kết nhí cười tươi, chậm rãi chỉnh lại cả vạt cho Bảo bình, thất lại rất chu đáo.

“Cô ấy đang giận”

“Kết đang vô cùng giận dữ”

Bạch Dương ngỡ ngàng, gào thét khóc rống ôm chân Ma kết mà khóc rống rã ả vạ :

– “Ma Kết!! ồa ồa!!! Xin hãy là Kết của ngày hôm qua!!”

– “Cái tên chết bầm này!! Biến ra coi!!” Ma kết nổi khùng, dẩy chân đá Bảo bình ra cho bằng được.

Bỗng....học sinh mới tên Lâm Huy bỗng nhiên bước đến chỗ hai con “cá thể” đang nháo loạn, giọng nói ảm áp :

– “Ma kết!! Cậu thật đẹp, không cảm phiền nếu hết giờ tôi mời cậu đi ăn chứ?”.

Các sao trong lớp đều hết sức bất ngờ trước cậu học sinh mới này, nghi hoặc nhìn Ma kết. Ai cũng nghĩ Ma kết sẽ từ chối nhưng cô nàng lại vô cùng dịu dàng với Lâm huy :

– “Được chứ!! Tôi rất vinh dự!!”

Lâm Huy vừa nhận được sự đồng ý của người đẹp thì đã vô cùng vui mừng....nhưng chỉ là....hân không biết mình đã lọt nhảm vào cái “ổ” nguy hiểm đầy rẫy.

– “Này!! Học sinh mới, cậu nghĩ cậu đang nói chuyện với ai vậy?” Bảo bình nghiêng răng.

– “Tất nhiên là tôi đang nói chuyện với người đẹp, cậu ý kiến gì sao?” Lâm Huy cười nhạt trả lời.

Bỗng, một thanh âm lạnh lẽo tiếp theo vang lên :

– “Phải đấy!! cũng như Song Tử đây, thật xinh đẹp!!”

Là Hàn Khanh, hân đã ngồi cạnh Song Tử từ lúc nào, rất gần, gần đến mức có thể lập tức hôn Song nhi.

Bạch Dương vừa mò lên ngồi trên bàn tám chuyện với Kim Ngư, bất ngờ há hốc, đôi mắt lờm nguỵch bực bội :

– “Hàn Khanh, cậu nghĩ cậu đang ngồi đâu thế?”

– “Cậu ngồi bàn dưới mà?” Song tử ngo ngác nhìn Hàn Khanh.

Hàn Khanh nở một nụ cười đầy vẻ khiêu khích :

– “Tớ lên đây ngồi với người đẹp, không được sao?”

Bảo bình và Bạch Dương bắt đầu nổi con, sao này tên học sinh mới này cứ thích kích thích ăn đấm ầy nhể?

Bạch Bạch túm cổ áo của Hàn Khanh lên :

– “Anh bạn!! Ra khỏi chỗ cậu đang ngồi hoặc tôi sẽ thay ba mẹ cậu để chôn sống cậu!!”

– “Lí do?” Hàn Khanh cười nhạt nhìn vào Bạch Dương.

Lúc này con thịnh nộ của Bạch Dương đã lên đến đỉnh điểm, gằn lên từng tiếng :

– “Song Tử là BẠN-GÁI-CỦA-TAO!”

Các sao bắt ngờ rùng mình ớn lạnh, rất hiếm khi thấy Bạch Bạch đáng sợ đến như vậy.

Song nhi đứng dậy, kéo Dương ca ra :

– “Thôi mà, kệ hấn đi!!”

– “Hú hú, Bạch Dương, quay ra đây chụp kiểu ảnh cái koi!!” Nhân Mã cầm máy ảnh, hú liên hồi tên Cừu bông.

Lập tức, Bạch Dương liền quàng tay qua vai Song Tử, tạo dáng hình chữ V rồi tươi cười như chưa có chuyện gì xảy ra để chụp ảnh :))

“âu mai chúì =,=’ hấn là quỷ à mà thay đổi 180 độ nhanh quá vậy dòi!!” Các sao choáng váng, đồng loạt nhìn Bạch Dương với ánh mắt thật là kinh hoàng.

Thiên Yết lặng người, một tay vẫn yên lặng cầm điện thoại, tay còn lại thì vòng tay ôm lấy eo Song Ngự rất sát người mình, cứ như hấn sợ Lâm Huy và Hàn Khanh tiếp cận Cá không bằng.

– “Ít ra Bạch Dương còn tỏ tình và công khai bảo vệ Song tử như vậy, Bảo bình!! Thua kém người ta là không tốt!!” Thiên Yết khẽ nhún vai, buông lời một lời nói lạnh nhạt.

Ma kết vẫn cứ hướng mắt về Bảo bình, mong rằng hấn yêu cô là thật, không phải chỉ là dùng cô làm bà hấn vui.

– “Nói vớ vẫn ít thôi Yết, vào lớp rồi, chuẩn bị bài cho tiết đầu đi!!” Bảo bình lơ đãng, hấn ngồi xuống ghế cạnh Ma Kết, nhanh chóng rút ra vài quyển sách.

Cảm giác trong lòng Ma kết, vào khoảng khắc đó, vô cùng hỗn tạp, hực hăng, vô cùng hực hăng và thất vọng.

“Bảo bình, tình yêu với tớ cậu thực sự không có chút nào sao? Tớ sai lắm rồi sao? Bảo bình, xin lỗi đã yêu cậu nhiều như vậy, xin lỗi đã chờ cậu, mong ngóng cậu nhiều như vậy”.

Lâm Huy cười nhạt :

– “Tình yêu phải tự mình giành lấy!! Ma kết, từ bây giờ, tôi chính thức theo đuổi cậu!!”

Tiểu kết cười nhạt, ngược lên nhìn Lâm Huy. Cô muốn nói, xin ối, tình yêu trong tôi chết rồi, nhưng lại có thứ gì mắc ở cổ họng khiến cô không thể nói được....không thể.

Cũng đã vào giờ, cô Dục Tú bước vào lớp, nhìn một lớp A3, khề nháu mảy khó chịu :

– “Các em hôm nay sao vậy hả?”

Cả lớp im lặng, ngảôm nay, có vẻ ai cũng mệt mỏi rã rời.

Suốt cả tiết học, các sao đều chú ý sang Ma kết và Bảo bình, họ đang có một sự xa cách, đang có hiểu lầm rất lớn.

Kim Ngưu khề thì thầm bên tai Cự giải :

– “Cua, cậu cũng nên giải quyết với Vân Thiên sớm đi!”

Cự giải gật gật đầu, đôi mắt liếc sang phía Vân Thiên, và cũng đồng thời cô và hấn, hai ánh mắt chạm nhau.

Trong lúc này, Thiên bình vẫn đang mãi ghi chép bài thì Lê Thủy chơi chơi lên, chạm vào Nhân Mã :

– “Mã, cậu có bạn gái chưa?”

Hết chap 10.....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Chương 11: Ngọt Ngào Còn Giết Người Tốt Hơn Hung Dữ

Chương 11 : Ngọt ngào còn giết người tốt hơn dung dữ

– “Mã à!! Cậu có bạn gái chưa??”

Thiên Bình và nhân Mã đều giật bắn mình nhìn xuống Lê Thủy.

Nhân Mã lặng im, nếu công khai tình cảm, sẽ gây scandal cho giới truyền thông, lại gây ảnh hưởng đến sự nghiệp của hắn và Thiên bình. Nhưng nếu giữa Thiên bình và Sự nghiệp, hắn chọn từ bỏ sự nghiệp.

– “À tớ.....” Nhân Mã mỉm cười, chỉ đang định nói rằng hắn có nhưng rồi lại bắt gặp ánh mắt của Thiên bình, cô ấy khẽ lắc đầu....”Tớ chưa!!”

Thiên bình sững người giây lát, bàn tay thon dài như muốn siết đến ra máu, móng tay sắc nhọn của cô tiểu Bình nhi muốn cứa rách làn da trắng ngần, mịn màng của chính chủ nhân nó....Cô điên rồi, là cô muốn như vậy mà, giờ ý kiến cái gì chứ?

Lê Thủy vừa nghe Mã nói đã vui mừng reo lên :

– “Vây tốt quá!!”

Ngựa hoang khẽ nhủ mày nhìn xuống Lê Thủy, rốt cuộc cô ta đang có ý định gì cơ chứ?

Xử nữ chống cằm, nhìn lướt qua lớp học, trò vui có lẽ là bây giờ mới bắt đầu, đúng ấy, tất cả, bây giờ mới là sự khởi đầu cho giông tố nổi lên. 6 học sinh mới, 6 học sinh mới xuất hiện này, chắc chắn rằng tất cả đều có mục đích ngay từ đầu, ngay từ khi xuất hiện.

Hết tiết học nặng nề, cô Trương thở dài, ngán ngẩm đi ra khỏi lớp, chắc, hôm nay sao thời tiết khí hậu lại xấu như vậy chứ? Giảng bài cả buổi khan tiếng mà có ai thèm nghe đâu cơ chứ :(thật khổ tâm hết sức.

“Reng...Reng”

Chuông điện thoại Ngưu chọt reo lên, hắn nhủ mày nhìn vào dãy số, là Chủ tịch.

– “Alo!”

Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói không mấy vui vẻ, ngược lại là vô cùng căng thẳng :

– [Con trai, Mary về rồi!!]

Ngưu siết chặt tay lại, tiếng tục nói :

– “Đến đâu rồi?”

Chủ tịch thở dài thườn thượt :

– [Cô ấy đã trở về Bắc Kinh, lát nữa sẽ đến trường con, tình báo của ta nói Mary đã về đến sân bay rồi, còn dẫn theo một cô gái trẻ!"]

Cô gái?? Để làm gì?? Không nhẽ là con riêng của bà ở nước ngoài sao ta? Nhưng khoan đã, nếu vậy thì phải là cô bé chứ?

– “Con biết rồi!!”

Giữ lời, Ngưu liền cúp máy, quăng sang một bên. Từ từ nhìn sang Cự giải, nếu nói với bà Mạc là cả hai đều yêu nhau thật lòng thì có lẽ bà ấy sẽ ủng hộ hắn lấy Cua mà thôi, chắc không sao đâu.

– “A!! Sao dưới kia đông như vậy??” Cự giải nhìn ra ửa sổ, đột nhiên reo lên.

Song Ngư cũng lập tức ngó ra cửa sổ, tò mò xem có chuyện gì.

– “Đây không phải là chiếc BMW rất đắt đỏ sao? Người bên trong xe có lẽ là giàu có lắm đây!!” Hàn Khanh giật mình rồi chú ý chăm chăm đến chiếc xe hàng hiệu nổi tiếng với gia đình quý tộc trên thế giới đang tiến vào Quảng Đông Nam Hà.

Cuối cùng thì giờ ra chơi ngắn ngủi cũng chấm dứt. Tổng bộ lớp a3 quay lại với tiết học. Nhưng không hiểu sao, Trâu vẫn thấy rất bất an, Cự giải hỏi thăm thế nào cũng không trả lời.

Hết tiết 5, tiếng trống tan trường réo rất vang lên như thường lệ, Thiên Yết từ từ thu dọn sách vở giúp Nhân Mã, trước sau không nói một câu, tâm tư vô cùng hỗn loạn.

Lê Thủy dính lấy Nhân Mã, cô ta phồng má nhìn hắn nói với giọng đầy quyến rũ.

Bạch Dương thở dài ngao ngán :

– “Ồ đâu ra lắm người thứ ba thế không biết!!”

– “Ai?” Lâm huy đột ngột khoác vai Bạch Dương.

Thiên Yết thông thả trả lời thay :

– “Mấy người chứ ai!!”

– Không có tớ phải không Yết!!” Mỹ An chạy đến khoác tay Thiên Yết nũng nịu.

Song Ngư khó chịu, cái cảm giác chết tiệt nơi lồng ngực đang khiến cô vô cùng khó chịu, Cá uể oải khoác cặp đi ra khỏi lớp.

Sân trường rộng lớn, nam nữ sinh đông loạt ủa ra khỏi các lớp học, thật đông đúc....Nhưng Ma kết đang vô cùng cô đơn và lẻ loi. Tựa như không có một ai bên cạnh dù đang đứng giữa hàng ngàn người.

Các sao ai nấy đều mau chóng về nhà, đúng vậy, là tất cả, cả người đang vui lẫn người đang buồn.

– “Kim ngư, Ngư của mẹ!”

Chợt.....

Một giọng nói ngọt ngào như pha thêm chút sữa, phải, rất ngọt ngào. Nhưng bạn biết không? Ngọt ngào còn giết người tốt hơn là trở lên hung dữ đấy nhé.

Trâu và các sao giật mình, không ai báo ai, đều đồng loạt quay người nhìn về hướng phát ra tiếng nói.

Phía đó, là một người phụ nữ, một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, chỉ chừng khoảng 25 tuổi. Mặc đồ cũng rất chất, sang chảnh và quý phái cùng những phụ kiện vô cùng đắt đỏ.

– “Tiểu ngư!! mẹ về rồi!!”

Kim Ngư kinh ngạc nhìn người phụ nữ đó, nét mặt biểu hiện rõ sự bất an trong lòng.

Cự giải ngơ ngác hết nhìn Kim Ngư lại nhìn người phụ nữ đó, ai vậy nhỉ? mẹ Ngư phải là Vương phu nhân chứ?

Thiên Yết và Song Ngư cẩn trọng cúi đầu chào bà Mạc Ngân Tuyết :

– “Chào cô!!”

Mẹ của Kim Ngư hài lòng nhìn Yết và ngư :

– “Yết, Ngư!! Các cháu lớn nhanh quá ^^”

Song Tử nghi hoặc nhìn người phụ nữ đó, nói vậy, bà ấy là mẹ của Kim ngư. Nhưng lần trước bà Vương là một người phụ nữ khác cơ mà?? Sao bây giờ lại là người phụ nữ giàu có này? Nếu để ý, sẽ thấy rất rõ được bà Vương hiện tại vô cùng bình thường hay còn nói là tầm thường, còn bà Mạc đây, quá giàu có, quá xinh đẹp, quá quyền lực. Hà có gì mà chủ tịch Vương lại bỏ bà Vương mà chọn người con gái tầm thường bên cạnh mình cơ chứ?

Kim Ngư ngọt ngào quay sang Cự giải :

– “Tiểu giải!! Cậu về trước đi, tớ bận một chút!!”

Hắn định rời đi thì bị cánh tay trắng nõn, yếu ớt của Cua níu lại, thật chặt không buông :

– “Không chịu!!”

– “Ngoan nha!!” Trâu kiên nhẫn, ân cần véo nhẹ cái má phúng phính của cua nhỏ, thật dịu dàng.

Cự giải vẫn kiên quyết lắc đầu nguầy nguậy, phồng má lên làm nũng :

– “không mà!! Tổ muốn đi cùng cậu!!”

Trâu khẽ nhủ mày nhìn Cự giải, thật sự không muốn kéo theo Cự giải vào cuộc chiến gia tộc khốc liệt này.

bà Mạc duyên dáng bước đến phía Kim Nguru, nụ cười của bà thật lạnh lùng, xen lẫn có một sự tức giận ẩn dấu bên trong. ...

– “Con trai, không chào mừng mẹ đã về hay sao?”

– “Mẹ về đất làm gì?” Kim Nguru liếc nhìn người phụ nữ đó, có vẻ đã quá hiểu mẹ mình rồi.

Đôi mắt xinh đẹp lấp sau lớp kính đen của bà Mạc giá lạnh nhìn sang Trâu, bà thật quý phái, như muốn lấy tiền đề người từ chính sự kiêu sa, giàu có vượt bậc của bà, Mạc Ngân Tuyết.

Cự giải có phần lo lắng, siết tay lại rồi cố gắng lấy hết dũng khí tiến lên phía trước, kính cẩn khom lưng cúi chào bà Mạc :

– “Cháu chào cô ạ!!”

Bà Mạc trong giây lát giật mình, khẽ nhủ mi nhìn Cua, nét mặt hoàn toàn mang vẻ không vui.

Cô gái dễ thương, có nét giống với vẻ hồn nhiên của Song Ngư đứng cạnh bà Mạc bỗng chốc bắt giác lên tiếng :

– “Chào bạn ^^”

Nhưng cả 2 cô gái chưa kịp lấy một giây bắt tay làm quen thì đã bị bà Mạc Ngân Tuyết lập tức cản lại :

– “Nguru, cô gái này là ai?”

– “VẬY mẹ nói đi, cô gái đang đứng bên mẹ là ai?”. Nguru cười nhếch miệng, có vẻ đã mất kiên nhẫn, lạnh nhạt nhìn bà Mạc mà hỏi ngược lại người phụ nữ đó.

Thiên Yết khoác vai Song Ngư, định rời đi cùng các cặp đôi khác thì bất chợt. ....

– “Đây là Song Như!! Con gái của một người bạn ta!”

Yết bất giác dừng lại, Song Như? Tại sao tên của cô gái đó lại mang mác giống với Cá như vậy? Mà thôi, cũng là tên giống tên, không có gì đáng để chú ý.

Tất cả, Tất cả các sao đều đồng loạt không bảo nhau, lần lượt rời đi, cũng vì ai cũng muốn rời khỏi cái không khí nặng nề khó chịu nơi đó, chỉ khiến cho người ta cảm thấy mệt mỏi tâm trạng, tốt nhất cứ để họ tự giải quyết chuyện của mình.

Nguru lạnh giọng, cánh tay cứng cáp vòng qua eo Cự giải, đôi mắt kiên định nhìn bà Mạc :

– “Đây là vợ chưa cưới của con!”

Rồi hấn kéo Cự giải đi một mạch, tránh khỏi ánh mắt của bà Mạc một cách vô cùng tuyệt tình.

Song Như giật mình, nhìn sang bà Mạc đang vô cùng tức giận :

– “Dì!! Dì sao vậy?”

– “Tiểu Như, về biệt thự trước đã!” Bà Mạc cắn chặt răng, kiên nhẫn nở một nụ cười dịu dàng dẫn cô gái xinh đẹp lên chiếc siêu xe trở về biệt thự của mình.

Rời khỏi trường, Cự giải cảm thấy Kim Nguru rất kì lạ, nhìn nét mặt của Trâu khiến Giải nghi cảm thấy rất bất an về mẹ ruột của hắn, bà Mạc Ngân Tuyết.

Cua siết chặt vào vạt váy của mình, đôi môi khẽ run lên nhưng rốt cuộc cũng không thể nói gì, chỉ biết lặng yên dựa đầu vào vai người con trai mà Giải nghi yêu hơn cả bản thân.

– “Đừng như vậy, cậu nói gì đi!!” Kim Nguru lạnh lùng vuốt nhẹ mái tóc cô gái đang trong vòng tay hắn, động tác rất thanh thoát, nhẹ nhàng và ấm áp.

Cua thở dài, hoàn toàn không biết bắt đầu từ đâu nữa :

– “Cậu với mẹ sao vậy?”

– “Không có gì, cũng chỉ là căng thẳng một chút!” Nguru cười dịu dàng, ân cần trả lời.

Cự giải im lặng, cô chỉ biết im lặng, chờ đợi hần tự động nói cho cô biết, cô vốn là người như vậy, không ép buộc ai điều gì cả. Nếu hần đã không muốn nói, cô mãi cũng không hỏi tiếp. Cua sẽ đợi. Đợi cho đến khi hần thực lòng nói cho cô biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Hết chap 11.....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Thiên Bình, Cậu Yêu Tớ Không?

_____ Biệt thự nhà họ Triệu _____

– “Yết, em có thấy mẹ của Trâu rất lạ không?” Song Ngư nằm trong lòng Thiên Yết, ngơ ngác khẽ gấp quyển sách lại nhìn Yết vẫn đang thư thái để Cá nằm trong lòng rồi nhâm nhi ly cà phê.

– “Trước đây chị từng gặp bà Mạc rồi mà, quên rồi sao?” Thiên Yết chậm rãi nhâm nhi ly cà phê, bàn tay cứng cáp khẽ vuốt nhẹ lọn tóc dài đang vương bên trên tay hần.

Cá gật gù, đứng là trước đây khi sang Mỹ chơi có gặp bà Mạc một lần, lúc đấy, Ngư đã rất mê mẩn khuôn mặt xinh đẹp của bà Mạc và ngưỡng mộ kiểu cách kiêu sa của bà Mạc Ngân Tuyết nên mới biết được mẹ ruột của Kim Ngư, cũng không ngỡ như những người chưa từng gặp người phụ nữ lạnh lùng và kiêu sa đó.

Song Ngư lơ đãng đi, tiếp tục hỏi :

– “Yết, em không tính làm lành với Mỹ An sao?”

Vừa nghe đến Mỹ An, Yết đã có tâm trạng dường như không vui, hần thở dài thườn thượt, khẽ đặt ly cà phê sang một bên, đưa tay véo nhẹ cái mũi cao cao của Cá ngó :

– “Ngốc, khi nào chị mới lớn được đây hả?”

Cá bắt giác trở lên ngơ ngác nhìn Yết chăm chăm, đùa sao? Cá đã 18 tuổi rồi, không còn nhỏ nữa, sao lại nói cá chưa lớn cơ chứ?

– “Chị lớn rồi >.

– “Được rồi, em nói sai, chị lớn rồi!!” Yết cười dịu dàng, bàn tay khẽ vuốt nhẹ gò má hồng hào trắng nõn của Song Ngư.

Về bạn gái, hần đã có cả trăm, cả ngàn cô bạn gái, nhưng tình cảm? Chưa bao giờ.....Nói thì có vẻ hần là một tên con trai không tốt nhất, một tên con trai ở cấp bậc tệ nhất.....hần yêu.....chị gái ruột của mình!! Khốn kiếp thật đấy, ai cũng được, nhưng sao lại là Song Ngư? Người chị song sinh của hần cơ chứ?

– “Yết....”

– “Em đây!” Thiên Yết giật mình quay trở lại thực tại, khẽ cúi xuống nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Ngư.

Cá bỗng nhiên im bặt, không hiểu sao, lại có cảm giác ghen đáng ở cổ, thật khó chịu.

– “Nếu chúng ta không phải chị em thì...em sẽ yêu chị chứ?”

Thiên Yết lại một lần nữa giật bản mình, gì vậy? Sao bỗng dưng Cá lại hỏi một câu hỏi khó đến như vậy cơ chứ? Rốt cuộc, cô ấy đang nghĩ gì? Cá có hiểu rằng câu nói của cô nghĩa là sao hay không?

– “Nếu chúng ta không phải chị em...nhất định, em sẽ yêu chị!!.....Được rồi, mau ngủ chút đi, lát em sẽ bế chị lên phòng, không sao....không sao đâu....”

Khỏe môi Cá khẽ giật giật, thật không nói lên lời. Không hiểu sao khiến cô bắt giác cảm thấy nhói đau ở trong lồng ngực. Đau vì giữa cả hai, dù rất gần, nhưng lại có một vật cản ở giữa tách đôi cả hai ra ở một khoảng cách nhất định, một khoảng cách rất xa.

Song Ngư im lặng, cô chỉ biết im lặng, nhắm chặt mắt vào, ước mong, ước muốn rằng sáng mai, khi tỉnh dậy, sẽ thấy rằng, tất cả chỉ là mơ.....Yết không

phải em trai của Cá. Ước gì...có thể thay đổi được sự thật!!

_____Bar ForFor_____

– “Thiên Bình!! Xin lỗi đã kéo cậu đi chơi khuya thế này!!” Lê Thủy hối lỗi ngồi xuống cạnh Bình nhi.

Thiên Bình cười hiền vỗ vai Lê Thủy :

– “Đừng khách sáo như vậy, bạn bè mà!! Với lại hôm nay tớ cũng không có lịch diễn, không sao đâu!!”

Lê Thủy bỗng sắp lại gần với Thiên Bình, nở một nụ cười thân thiện và dịu dàng :

– “Bình bình à...”

– “Sao vậy Lê Thủy?” Thiên Bình khẽ nhướn mi.

Lê Thủy lập tức cười tươi, đôi mắt khẽ chớp :

– “Cậu có thể gọi anh bạn Nhân Mã ngồi cạnh cậu tới đây được không?”

Bình nhi kinh ngạc nhìn Lê Thủy, đùa chặc? Lê thủy rút cuộc muốn gì ở Nhân Mã? Muốn làm đối thủ của Bình nhi sao? Không được, nhất định là không được.

– “Cậu thích Mã?” Thiên bình mỉm cười, khẽ hỏi lại Lê Thủy, một nụ cười lạnh lùng.

Lê Thủy lập tức gật gật đầu, đôi mắt sáng rỡ lên với Thiên Bình :

– “Phải a...Cậu làm mối giúp mình với Nhân Mã nhé!!”

Bình Nhi bất ngờ dừng lại, mím thật chặt môi, muốn cô làm mối bạn trai mình với Lê Thủy?? Đùa!!!!!!

– “Lê Thủy, chuyện này...để tớ suy nghĩ rồi trả lời cậu sau nhé” Thiên Bình cười một cách gượng gạo, đôi mắt có phản kích động, giọng nói đôi phần run lên : “À.....giờ tớ có chuyện, đi trước nhé!!”

Lê Thủy bất giác ngơ ngác nhìn theo Thiên bình vội vàng cầm túi xách chạy nhanh chóng bước nhanh ra khỏi quán bar, về mặt Thủy nhi trở lên khó chịu, đôi môi mím chặt về mặt giận dữ.

Bước gót ra khỏi Bar ForFor, Bình nhi nhanh chóng rút di động bấm lấy một dãy số quen thuộc cô đã vô tình học thuộc, cô rút cuộc đang lo lắng điều gì chứ? Lo rằng sẽ bị Lê Thủy gạt lấy bạn trai sao?

– “Mã, cậu đang ở đâu?”

[- “Tớ đang ở nhà, cậu sao thế? Giọng nói của cậu hình như đang vội vã, có chuyện gì sao?] Nhân Mã ở đầu dây bên kia bỗng chốc kích động, lo lắng hỏi vội vã Thiên bình.

Khóe môi Bình nhi cắn chặt vào nhau căng thẳng, thật không biết bắt đầu từ đâu.

– “Chờ tớ một chút!” Bình nhi vội vã trả lời, giắt câu đã ngay lập tức cúp máy rồi đá gót nhanh chân bước vào bên trong xe.

Chiếc xe hạng sang nhanh trong di chuyển đến trước biệt thự nhà họ Vương, Bình nhi nhanh chóng dùng chìa khóa dự phòng mà Mã đưa cho cô để vào, đúng lúc vô tình lại thấy Kim Ngưu và Cự giải đi ra.

– “Thiên bình, sao cậu tới đây?”. Cua ngơ ngác nhìn Thiên Bình

Trâu bên cạnh Cua dường như đã hiểu, khóe môi chỉ khẽ cong lên thành một đường rồi lãnh đạm khoác vai Cự giải đi qua Thiên bình :

– “Mã đang bên trong!”

– “Cảm ơn!” Thiên bình gật nhẹ đầu, đôi mắt hướng vào bên trong.

Cua đã là bạn của Bình nhi từ lâu, thật sự là đang thấy Bình nhi có nét lo lắng, bất an nên rất lo cho Bình và Mã.

“Cạch”

Thiên Bình bước vào, từ từ đi về phía Nhân Mã :

– “Mã...”

– “Cậu tới rồi à. ....Sao vậy?” Nhân Mã nắm lấy tay Thiên bình, kéo Bình nhi xuống ghế Sofa.

Thiên bình nhìn Mã, đôi mắt khẽ rung động, thật sự không biết phải bắt đầu thế nào.

– “Lê Thủy thích cậu”

– “Ừ!”

Thiên bình bất giác nhướn đôi mi :

– “Cậu không ngạc nhiên?”

– “Chuyện này ngay từ đầu tớ đã biết rồi, Bình nhi ngoan, tớ chỉ yêu cậu thôi!”. Nhân Mã mỉm cười, cánh tay vươn đến ôm trọn Thiên bình vào lòng, siết chặt.

Im lặng, không khí đột nhiên có phần lạnh lẽ đến lạnh người.

– “Tớ muốn chúng ta công khai. ....” Nhân Mã đột nhiên giữ chặt lấy đôi vai trắng ngần của Thiên bình, giọng nói như đanh, như thép.

– “KHÔNG ĐƯỢC!!” Chưa để Nhân Mã nói giú�t câu, Thiên Bình đã lập tức lên tiếng chặn lại.

Ngựa khó hiểu :

– “tại sao?”

Đôi mắt huyền ảo, đen láy của Thiên Bình rũ xuống, cổ họng như hờ có gì đó chặn lại khiến cô nghẹn đắng :

– ” Cậu hiểu mà. . .phải không Mã? Tớ không muốn có scandant”.

Nhân Mã bất ngờ sững sờ, hẩn lạng người. .ừ, với người nổi tiền, công khai chuyện tình cảm nhất định sẽ mất một lượng fan lớn. Nhưng với hẩn, với Mã, hẩn có thể từ bỏ sự nghiệp vì Bình nhi. Còn cô, còn cô thì không thể!

– “Thiên Bình, cậu yêu tớ không?”

– “Cậu hỏi gì kì vậy. .tất nhiên là có rồi, Mã”.

Nhân mã bất giác bực bội, giọng nói lạnh lùng, càng hỏi dồn dập hơn, cánh tay cứng cáp đồng thời cũng liên tục lay lay người Thiên Bình :

– ” Vậy tại sao? Tại sao cậu lại như vậy? Tại sao cậu lại chọn sự nghiệp...”

Thiên bình sững sờ, khoé mắt cay cay, cô càng cố gắng xoay mặt đi, càng cố gắng tránh né, càng cố gắng kìm nén cảm xúc, cảm xúc trong cô lại càng vỡ oà.

Sự nghiệp, Thiên bình đã phải đổ biết bao máu và nước mắt mới được như ngày hôm nay, cô không thể để sự nghiệp của mình đi trạch hướng chỉ vì tình cảm nam nữ.

“Phịch”

Mã thất vọng, Mã lạng người, bàn tay buông lỏng, thả Bình nhi run rẩy ngồi sụp xuống sofa, đôi mắt như vô hồn.

– “Cậu mệt rồi đấy, về đi!” Giọng nói lạnh lùng, Nhân Mã khẽ thở dài nhìn ra cửa sổ, dường như thêm một giây cũng không muốn nhìn thấy cô.

Thiên bình im lặng.

Cô gái xinh đẹp đó đứng dậy, trái tim quặn thắt, gót dày lững thững rời khỏi biệt thự khang trang, cô muốn nán lại, muốn nói xin lỗi, nhưng lòng tự tôn của một tiểu thư kiêu ngạo đã không cho phép cô làm điều đó.

Bình nhi rời đi.

– ” sao vậy?” Chị Tôn Nam-quản lí của Bình nhi đã chờ sẵn ở xe, đôi mắt nhìn Bình nhi một lượt rồi liền hỏi.

– “Cậu ấy giận em rồi”

Chị Tôn Nam giật mình, đôi mắt có phần bất ngờ, nhưng cũng không phải chị chưa dự đoán trước, từ lúc chị nghe Thiệ bình nói rằng cô ấy có bạn trai thì chị cũng đã sớm đoán ra tình cảm của hai đứa sẽ sớm va chạm, tình yêu của người nổi tiếng không dễ chút nào!

Hết chap 12....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hai Trái Tim Bất Giác Đập Rộn Ràng

_____ Quán ăn Phụng Lâm _____

– “Sur Từ, cậu có thấy mẹ Kim Ngư rất đẹp không? Trước giờ tớ chưa từng gặp ai đẹp như bà ấy cả!” Xứ Nữ mơ mộng, lơ đãng nói đến người phụ nữ sang trọng mình đã thấy, giọng nói đôi phần ngưỡng mộ, nét mặt lơ đãng đến mức còn bỏ quên cả bát mỳ bò thom phức nóng hổi ở trước mặt vẫn đang bốc hơi.

Sur Từ khẽ thở dài, hậm hực ăn bát mỳ bò của mình, vẻ mặt như đang dỗi trông thật thiệt sociuuu <3

Chắc, cũng thiệt là, hiếm khi mới được đi ăn khuya với Xứ Nữ mà không bị bọn nhà báo theo đuôi, ấy vậy mà từ lúc đến đây, Xứ Nữ hết nhắc đến Kim Ngư rồi lại nhắc đến Mẹ Kim Ngư, chắc sắp đến sẽ nhắc đến bà ngoại Kim Ngư mất thôi!

– “Xứ Nữ à, cậu làm ơn ăn đi, ra ngoài mà phải ăn mặc kín mít như ninja rùa thế này thật không thoải mái chút nào, tớ bảo để tớ ra ngoài mua về thì lần đừng ngả ngira không chịu =.=” Sur từ hậm hực, ngẩng khuôn mặt điển trai lên nhìn Xứ Nữ, khẽ nhăn mặt khi nhớ đến hình ảnh vừa rồi, Xứ Nữ nằm lăn xuống nền nhà, lăn qua, lăn lại, lăn qua, lăn lại rồi gào khóc, hú lên đủ thứ đòi đi ăn cho bằng được. Ra đây thì lại chẳng chịu đựng nữa.

Xứ Nữ khẽ bật cười, một nụ cười tươi hạnh phúc nhìn Sur Từ, nhìn người cô yêu, nhìn người đang cưng chiều cô đến hư :

– ” Cậu thoải mái chút đi Sur Từ, đi ăn nếu không vui về thì sẽ không ngon đâu thêm nữa còn sẽ xấu trai đó Sur Từ nhaaaa~~~~~”

Sur từ nhăn mặt, tiếp tục cặm cùi ăn, hừ, Xứ nữ kéo dài từ “nha” đó là muốn chọc tức hấn sao =.=” cô ngốc đó!! Hấn mà xấu thì còn ai đẹp cho nổi nữa =))

Cuối cùng, cùn thật may vì Xứ Nữ đã cười trở lại, đã không còn nhắc đến Lục Ái Mạn nữa, thật may.

Rốt cuộc thì cả hai cũng có thể hẹn hò như những cặp tình nhân thật sự!

– ” Í...mà bỗng nhiên tớ lại gọi cho cậu rồi nói là tớ đói, như vậy có phiền giấc ngủ của cậu không? Sur từ bôm đồ?” Xứ nữ bất giác nghĩ ra, vội nhìn sang Sur từ, đầu mắt chớp chớp dò hỏi.

Vừa giũt câu, lập tức, Xứ nữ đã thấy cánh tay Sur Từ vươn ra véo lấy cái má phúng phính mịn màng trắng nõn của Xứ nữ, giọng nói ấm áp :

– “Cậu là đồ ngốc =.= nói cho cậu buồn, không cần cậu kêu đói, tớ cũng quyết tâm vỗ béo cậu rồi, mà ai cho cậu dám gọi tớ như vậy hả đồ ngóccccccc”

– “Á...Á...đồ điên...đau!!!!”

Má Xứ Nữ lập tức đỏ gay, vừa là xấu hổ lại vừa do cái tên trước mặt véo đến đỏ hồng. Đúng là tên Vũ phu T.T

Rồi trong một giây phút ngẫu nhiên, hai ánh mắt bất ngờ va chạm..

Rồi...hai trái tim bất giác đập rộn ràng!

Gần...

Gần...

Gần...

Hai đôi môi va chạm, nụ hôn trở lên ướt át, nồng nàn, lưỡi của Sur từ khẽ luồn vào bên trong khuôn miệng nhỏ nhắn của Xứ Nữ, ngọt ngào, hai đầu lưỡi cuốn chặt lấy nhau.

Vòng tay ấm áp đó ôm chặt lấy Xứ Nữ, nó ấm áp quá, dù hơi thở trở lên gấp gáp nhưng sự thật là Xứ Nữ không muốn rời khỏi Sur Từ giây phút nào cả...

*p/s : có thể nói đây là cặp ổn nhất đám không ==))

_____ Sân khấu quảng trường SonSong _____

– “I love you”. Song từ xinh đẹp, quyến rũ với bộ váy ôm sát cơ thể khẽ hôn gió với khán giả rồi duyên dáng bước từng bước xuống bậc thềm, mồ hôi đã ướt đầm trán.

Giọng ca vàng đã rời khỏi sân khấu, nhưng các fan của Song Từ vẫn hò hét cuồng nhiệt. Song nhi có thể nói là đa năng không ta? Vì muốn tăng lên sự nổi tiếng trên mặt báo và tỉ lệ fan hâm mộ, Song Từ đã lập tức đồng ý với chị quản lí rằng sẽ dấn chân vào ngành ca hát và diễn xuất, dù cô biết, nếu đảm nhiệm tất cả dễ trở thành siêu sao, điều đó là vô cùng khó khăn, nhưng để có được sự nghiệp như bây giờ, có gì mà Song từ không còn dám đánh đổi? À...vẫn còn, vẫn còn một thứ cô sẽ chọn thay cho Sự Nghiệp, đó chính là Tình Yêu! Thứ mà trước giờ cô không bao giờ nghĩ đến, cho đến khi gặp hân, nhĩ~

Hầy, nhưng cũng phải công nhận một điều...Hát hò như vậy thật sự rất mệt, xem này, chưa gì cô đã khăn cả họng rồi. Thế mà kiểu khi gì Thiên Bình vẫn đi hát hò đều đều được mới tài cơ chứ =.=”

– “Song Từ, em không sao chứ?” Chị quản lí bắt gặp lo lắng, vội đỡ lấy Song Từ, khẽ khàng hỏi han khi thấy Song nhi có phần mệt mỏi.

– “Em ổn!”. Tiểu Song khẽ thở dài, gót dày bước đi cũng đã loạng choạng phần nào, đôi mắt mờ hồ, thờ dốc gấp gáp.

Bỗng.....

Bạch Dương từ đâu bất ngờ xuất hiện, bước nhanh gót dày đến bên cô tựa như vị cứu tinh xuất hiện trong cuộc đời cô, mồ hôi hôi cũng đã ướt đầm áo ngang ngực người vừa biểu diễn trên sân khấu mệt nhọc như cô :

– “Hộc.....may quá, kịp rồi!! Song từ, cậu xem này, tớ đã kịp đến đón cậu rồi!!”

Lúc này, Chị Quản Lí bỗng ngó người ra, nhú mày nhìn Bạch Dương khó hiểu :

– “Cậu là bạn trai của Song từ à? Diễn viên phải không? Con bé nói cậu có lịch quay, không phải sao?”

– “Tôi quay xong rồi, ổn thôi, chị cứ giao cô ấy cho tôi” Bạch Dương Lor đang, nụ cười ôn nhu, hân ôm lấy đôi vai thon gầy của Song Từ.

Chợt.....

Song Từ trở lên yếu đuối hơn bao giờ hết.....

Đôi mắt Song Nhi rũ xuống mệt mỏi.....

Tay Chân cô dường như không còn chút sức lực, là dần.....

Không còn thấy gì nữa!

Bên tai Song Từ, khi đó, khi đó chỉ vang lên là giọng nói lo lắng, sốt sắng gấp gáp nhưng vẫn còn hơi ảm áp của Bạch Dương liên tục gọi tên cô, sau đó, cô không còn biết gì nữa, chỉ còn giọng nói đó vẫn cứ vang lên :

– “SONG TỪ!!!!”

Ngay Lập Tức, Bạch Dương hoảng loạn bế xốc Song Từ lên, nhanh chóng đưa cô vào xe, quản lí của Song nhi cũng nhanh nhẹn, mau chóng cũng nhóm vệ sĩ che chắn để đưa Song Từ vào xe, tránh ánh mắt của đám phóng viên và các fan cuồng đang hò hét dữ dội.

– “Nóng như vậy.....sốt rồi! Chị quản lí, sao cô ấy sốt cao như vậy mà vẫn để cô ấy đi diễn? Nhỡ ngất trên sân khấu không phải chuyện sẽ lớn hơn sao?” Bạch Dương tức giận, bàn tay ảm áp sờ lên trán Song Từ, nhìn sang chị Kim về trách móc, mà cũng không trách hân được, người mình yêu ốm bệnh, muốn bình tĩnh cũng khó.

Chị Kim lặng người, mím chặt môi, trước khi đi diễn đã thấy Song Từ có vẻ rất mệt mỏi, chị đã liên tục hỏi, nhưng lần nào hỏi, Song Từ cũng chỉ trả lời cho qua loa “Không sao” “Em ổn”.

Dù sao cũng không trách ai được! Chị Kim cũng đã hoàn thành nhiệm vụ của mình rồi!

– “Đến bệnh viện đi!” Bạch Dương hướng mắt lên tài xế riêng, buông ra 4 từ, rất lạnh lùng, rất hiền ngang, nhưng lại vô cùng vội vàng

Chợt....

Một bàn tay mịn màng khẽ bám chặt lên cánh tay khỏe khoắn của Bạch Dương, một giọng nói thều thào yếu ớt vang lên ;

– “K.....Khô..ng....Tớ....Tớ muốn....về nhà.....”

– “Cậu...thật là...được rồi, về lại biệt thự vậy!”

Cô ngốc đó, không nhẽ lại sợ vào viện sao?

À, hấn quên mất, nếu bây giờ vào viện, chắc chắn trăm phần trăm sẽ lên kín mặt báo, nhìn cô ấy mệt nhưng vẫn quyết biểu diễn như vậy, lỡ đâu gây scandant thì chắc Song Tử sẽ phát điên luôn quá.

Chiếc xe hàng hiệu lãnh đạm dừng lại trước cổng lớn của Biệt Thự, Bạch Dương thở dài, dịu dàng bế bổng Song Tử xuống khỏi xe, phía sau, Chị quản lý cũng nhanh nhẹn bước xuống mở cổng lớn và đưa chìa khóa cho Bạch Dương :

– “Đây là chìa khóa nhà, giờ tôi cũng không tiện ở lại, vậy đành giao con bé lại cho cậu, cậu chăm sóc cho Song tử giúp, tôi sẽ hủy lịch diễn vào ngày mai giúp con bé”.

– “Được rồi, chị về đi!”

Dương ca thở hắt, ánh mắt dịu dàng nhìn vào “con thỏ trắng có bộ lông màu đen” nhỏ bé trong vòng tay, chậm rãi đi đến phòng Song Tử, khẽ buông một câu :

– “Em hư lắm đấy, lớn rồi cũng không biết tự chăm sóc bản thân, khiến tôi lo lắng như vậy...”

Hấn lãnh đạm, nhẹ nhàng đặt Song nhi nằm xuống giường êm ái, tháo dây và đắp chăn cho cô, xong xuôi, hấn đứng thẳng dậy, định ý đi vào phòng tắm lấy khăn ướt đắp trán cho cô.

– “Không...Không...Bà ơi....Đừng bỏ cháu....đừng.....”

Bạch Dương bất ngờ giật nảy mình, xoay người nhìn lại Song tử, lúc này thật như một con chim non mất người thân, một con ác mộng, một con ác mộng không ai muốn trải qua.

– “Không sao, không sao, Song tử ngoan, không sao đâu!” Bạch Dương nắm lấy bàn tay Song Tử, dịu dàng, thật dịu dàng, vỗ về an ủi thiên thần xinh đẹp đó.

Hấn lướt ngón tay trên khuôn mặt đang mơ màng, mê man của song tử. Khóe mi Song nhi vẫn còn đọng lại những giọt nước trong veo long lanh như giọt sương sớm.

Bạch Dương lặng lẽ rời đi lấy khăn ướt đắp lên trán cho Song tử, mỗi khi tiểu Song mê man gọi bà hay sợ hãi hét lên trong những nỗi kinh hoàng, những con ác mộng cô đã phải trải qua khiến Dương ca rất xót xa, hấn khó chịu, hấn đau lòng.

Cả đêm đó, hấn không ngủ. Hấn muốn bên cô, hấn muốn được bảo vệ cho cô, bảo vệ cho Song Tử, một cô gái yếu đuối trong tâm hồn, mạnh mẽ nơi vẻ bề ngoài. Mà dù cô có mạnh mẽ đến đâu, cô đều phải cần có người con trai để dựa dẫm, và hấn, hấn sẽ là người con trai đó. Bạch Dương.

Hết chap 13.....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Song Ngư, Cậu Có Sao Không?

_____ Biệt Thự nhà họ Mục Đình _____

Trong không gian thật lặng lẽ, yên tĩnh xen lẫn chút cô độc, Ma Kết xinh đẹp ngồi trên sofa, đôi mắt vô hồn đến tận nhân cùng một ly rượu đỏ gọi cảm, quỳnh rũ.

Nhưng trong không gian huyền ảo, ma mị đó, nơi mặt bàn, chiếc iphone liên tục sáng đèn, không ngừng rung lên. Có lẽ, nó đã rung liên hồi như vậy lâu rồi. Màn hình điện thoại cứ mãi sáng lên, nó không ngừng rung, không ngừng xuất hiện hai từ “Bảo Bình”.

Phải, Bảo bình đã liên tục gọi cho Ma Kết từ khi tan học, nhưng tất nhiên, Ma kết không nghe đến một cuộc.

– “Hừm...con không định nghe à?”

Từ trên cầu thang, một người phụ nữ sang trọng, một người phụ nữ xinh đẹp, bước từng bước chậm rãi đi xuống, nhìn rất quen, à...đúng rồi, người phụ nữ trong bức ảnh ở nhà Bảo bình, chính là bà ấy, Mẹ ruột của Ma Kết.

– “Không phải do mẹ sao? Con nuôi nhà họ Trương?”

Mẹ Ma kết thờ dài, chậm rãi đi đến bên con gái cưng :

– “Đừng như vậy, con gái à, Mẹ tin là con rất quan trọng với cậu ấy, không phải là do mẹ nên cậu ấy mới tìm đến con đâu. ...”

Ma Kết lặng người, nín chặt môi, bất dậy, phẫn nộ nhìn Mục Đình phu nhân :

– “Vậy mẹ nói xem, tại sao khi Lâm Huy làm quen với con, Bảo Bình không hề có chút phản ứng gì?”

Mục Đình phu nhân sững sờ, nhìn đứa con gái cưng mà tim bà quặn thắt, là tại bà nên Ma Kết mới nghĩ theo một hướng tiêu cực như vậy. ....

Mẹ Ma Kết đứng dậy, hàng mi đã khẽ rung rung, rồi bà ôm lấy cô, ôm lấy đứa con gái bé nhỏ mà vỗ về :

– “Mẹ xin lỗi. ....”

Nghe giút lời mẹ, Ma Kết òa khóc, bao nhiêu sự can đảm, dũng cảm cũng đã bị mẹ kéo đi hết.

++ Sáng hôm sau++

_____ Quảng Đông Nam Hà _____

– “Kim Ngu, cậu thật không muốn nói với tớ sao?” Cự giải bỗng bất giác hỏi Trâu vàng.

Ngu im lặng, tiếp tục bước vào trường, thật không muốn kéo Cự giải vào chuyện rắc rối nhưng cũng không nỡ nhìn cô cứ nghi ngờ như vậy.

Bỗng, một cánh tay thon dài khoác lấy tay Kim Ngu :

– “Kim Ngu!!”

Cua và Trâu đồng thời giật mình, nhìn sang nơi phát ra tiếng nói, là Song Như.

– “Song Như?” Cự giải nghiêng đầu.

Như gật đầu, càng siết cánh tay Ngu chặt hơn ;

– “Chào cậu, Cự giải!”

Kim Ngu khó chịu, nhăn mặt, định ý gỡ tay ra :

– “Cậu làm gì thế?”

– “À, tớ muốn đi cùng cậu thôi, không được sao?” Đôi mắt Song Như mở to, rung rung như sắp khóc khiến ai cũng phải mủi lòng.

Cua bất giác khó chịu, khóe môi cứng lại, cô rất khó chịu khi một cô gái khác bên cạnh Kim Ngu. ...

– “Vân Thiên!!”

Đúng lúc, Vân Thiên cũng vừa tới trường.

– “Cự giải, sao vậy? Gọi tớ à?”

– “Ừ...Đi chung nhé!!” Cua khẽ cười, một nụ cười tươi, nhưng đôi hàng mi lại sụp xuống.

Kim Ngu gần đó, hần khó chịu, Cua bị sao vậy? Sao lại đi cùng với Vân Thiên cơ chứ? Chết tiệt!

Đột Nhiên, Xứ Nữ từ đâu xuất hiện, tóm lấy Song Như :

– “Ê, Cá, hôm nay cậu trực nhật đấy!! Đi lẹ đi bà!!”

Song Như bất ngờ ngơ ngác không hiểu chuyện, liên tục giãy dụa :

– “Á.....cậu là ai???”

Từ đằng sau, chiếc Lamboghini riêng của nhà họ Triệu dừng lại trước cổng trường, Thiên Yết và Song Ngu đồng thời bước xuống.

– “Có chuyện gì vậy?” Ngu lon ton chạy lại phía Xứ Nữ, đôi mắt mở to tò mò chạy lại hóng gió chuyện vui =))

Xứ nhi đôi mắt trừng trừng kinh ngạc nhìn sang Ngu, vội vàng buông áo Song Ngu ra, đôi môi mấp máy :

– “Á...sao hai người giống nhau quá vậy?? Xin lỗi, Sorry bạn, bạn giống với Cá quá!!”

Yết bước lại, day day thái dương :

– “Cậu đui à Xứ, chả giống gì cả!”

Kim Ngu Thở dài, nhìn lại Cự Giải và vân Thiên thì đã không thấy hai người đó đâu nữa, cô đi mất rồi.

– “Cô là ai?” Sư tử đã tới, nhanh chóng ghé mặt vào, nhìn sang Song Như.

Ngu cũng chăm chú nhìn Như, nếu không chú ý nhìn kĩ, thì đảm bảo, đảm bảo luôn đấy, Song Như và Song Ngu giống hệt nhau.

– “Tớ là Song Như, học sinh mới của 10A3”.

Bỗng nhiên.....

– “Á”

Cá hét lên một tiếng rồi ngã gục xuống.

Thiên Yết giật mình, lập tức đỡ lấy cô :

– “Thỏ con, sao thế?”

– “Không sao!! Chắc là chút chuyện của con gái thôi!!” Ngu cười nhẹ , dịu dàng trấn an Thiên Yết.

Thiên Bình đứng lúc vừa tới, thấy vậy cũng chỉ cười nhẹ, lao đến đỡ Yết ra, cười trừ :

– “Ngu, tớ đưa cậu đến phòng y tế nằm nghỉ nhé!!”

Cá Ngổ mím cười, gạt đầu, rồi theo Bình nhi lên phòng y tế. Về mặt Song Như khẽ đánh lại nhìn Cá Ngổ, sao lại thấy ánh mắt Âu Dương Song Như nhìn Ngu có vẻ rất âm ập.

Ma Kết từ đâu bước đến, nghiêm mặt lạnh lùng :

– “Nè, vào lớp đi!”

Các sao choáng ngợp giật mình, vừa thấy bà chằn hồ dữ của đám tới là đã mau chóng giải tán nhanh gọn lẹ, nhưng có vẻ một người không được may mắn cho lắm.

– “Hội trưởng, cậu thì không cần lên lớp đâu!! Việc ở hội học sinh cậu tính bơ luôn đấy hả tên kia!!!!!!” Bàn tay thon dài của Ma Kết tóm lấy cổ áo Thiên Yết, giọng nói đúng chất ác ma.

Yết giật mình, đánh đau khổ bước theo Ma Kết, ai biểu hấn lại là Hội Trưởng, muốn chuồn cũng không chuồn được.

Lúc này, ở phòng y tế, cô Mã Tuệ mang túi sưởi cho cá, dịu dàng nói :

– “Em nằm nghỉ đi, chuyện con gái thường ở huyện mà ^^ không sao đâu, chút sẽ hết đau thôi!”

– “Ngu, vậy tớ về lớp trước nhé....” Bình nhi cười hiền, vỗ nhẹ lên vai Cá

Nhưng cô Tuệ và Bình nhi vừa rời khỏi phòng y tế thì lập tức, song Ngu cũng lon ton trèo xuống giường, rón rén ra cửa phòng y tế :

– “Mùi trong này khó chịu quá, dzọt thôi!! Lên sân thượng vậy!!”

Đột nhiên.....chỉ vừa ra đến cửa phòng y tế, bỗng một con đau ập thẳng đến Song Ngu khiến Cá ngã xụp xuống.

– “Đ....Đau.....Sao lại đau quá.....Á.....”

Một dòng máu đỏ tươi chảy dài đi từ bắp đùi trắng nõn chảy dài xuống chân Song Ngu, từng giọt lần lượt tràn ra sàn gạch phòng y tế. Đôi mắt Ngu đau đớn nhắm lại, Cá đau đớn cầu cứu, nhưng tất cả, không có ai, kêu sao cũng vô vọng. Song Ngu ngất lịm.

Dọc hành lang, Song Như hốt hoảng chạy lại gần Ngu.

– “Ngư, em...em sao thế?”

Song Như hốt hoảng, nhanh chóng gọi xe cấp cứu và gọi vào di động của Kim Ngư.

– “CÁI GÌ??” Ngư bật dậy, kinh hoàng như không tin vào những gì vừa nghe.

Rồi Trâu quay sang Yết :

– “Yết!!! Đến Tomas ngay, Ngư xảy ra chuyện rồi!!”

8 Sao đồng loạt hoảng hồn, giật mình, tất cả đều không hẹn trước phi thẳng ra khỏi lớp cùng 1 lúc.

Mỹ An thư thái trống cảm :

– “Không biết có chuyện gì!!”

– “Chắc nhầm thôi!!” Lê Thủy cười nhạt, vẫn chú ý trang điểm lại khuôn mặt xinh đẹp.

Vân Thiên nhíu mày :

– “Có nên đi không?”

– “Cậu bị rảnh à?” Ái Mật chăm chú xem sách, lờ mờ nghiêng sang Vân Thiên.

Trên bục giảng, cô Dục Tú vẫn còn đứng đó, đơ tại chỗ như tượng gỗ, toàn bộ học sinh đều đi hết là có ý gì?

– “Cô giảng tiếp đi cô!” Lâm Huy cười nhạt đầy vẻ chọc ghẹo, vì dù sao, cô giảng thì cứ giảng, hần cũng có nghe đâu.

Hàn Khanh đẩy gọng kính lên, lạnh lùng nhìn xung quanh lớp một lượt, chắc, sự chịu đựng của bà này “Trâu” thật, đi gần hết mà bà chưa phát điên nhì =>))

Tổng thể cả lớp có đến 19 người, hôm nay lại 2 người nghỉ không phép, Song Ngư biến mất từ đầu giờ, Song Như vừa xin đi wc rồi cũng biến mất luôn, giờ thì lại đến 9 học sinh trốn học công khai, thế mới thấy được sức chịu đựng “trâu bò” của bà cô này!

9 sao huỳnh huych chạy như tên lửa huỳnh huych rời khỏi Quảng Đông Nam Hà, đột nhiên nhận được Cá xảy ra chuyện đến mức phải nhập viện, ai lại không lo cơ chứ?

Nhưng có lẽ, trái tim đang thổn thức, đang rùng rục lửa thiêu đốt sự bình tĩnh thì chắc chắn đang là Thiên Yết, đó là lí do tại sao cả đám nhất quyết không cho Yết lái xe, hần đang mất bình tĩnh, nếu còn để hần lái xe thì sợ rằng không chỉ có Ngư nằm viện đâu.

– “Ngư...Như đã nói thế nào?” Cụ giải lo lắng quay sang Ngư.

– “Ngư xảy ra chuyện rồi, cô ấy chảy rất nhiều máu, tới Tomas” Trâu vừa nói vừa vội đóng cửa xe lại.

Ma Kết nhíu mày, máu? Trước nay dù cá yếu đuối nhưng cũng đâu đến mức xảy ra chuyện lớn như vậy, phải cấp cứu cơ chứ? Trước thì ngã cầu thang, bây giờ thì bỗng dưng bị mất máu, sao Cá được bệnh viện quý thế cơ chứ?

“Reng”

– “Alo, Bảo bình nghe!” Bảo Bảo giữ chắc tay lái, cẩn thận rút di động ra.

Không rõ hần đang nói chuyện gì, chỉ thấy Bảo bảo đáp lại :

– “Ừ, khi nào cô ấy khỏe thì hai người đến Tomas đi, Cá xảy ra chuyện rồi!”

Ma Kết khẽ nhíu mày, muốn hỏi Bảo bình nhưng lại không thể lên tiếng...

Thiên Bình khẽ hỏi :

– “Sao thế?”

– “Bạch Dương bảo xin nghỉ giúp hần và Song Từ!”

Nghe xong, cả nhóm cũng chỉ biết lặng thinh, không khí trong xe thật nặng nề, mà nặng nề nhất có lẽ phải nói đến xe bên cạnh đang đi chung với Thiên Yết, hần sát khí chắc cũng sắp đốt cháy cái xe đó đến nơi rồi.

_____ Nhà Song Từ _____

“Cạch” Bạch Dương khẽ vịn nắm đấm cửa phòng Song Tử, trên tay hần bung một khay cháo nóng hổi, chiếc áo sơ mi trắng kẻ dọc mờ toang 2 cúc đầu, trên trán đã lấm tẩm mồ hôi khiến hần trông thật quyến rũ.

Ánh mắt ám áp của Dương Ca hướng về cô gái xinh đẹp nằm trên giường.

– “Bạch Dương, tớ bỗng dưng thấy bất an quá...”

– “Ừ...có lẽ là chuyện của Cá, tớ gọi cho Bảo Bình, hần bảo Cá xảy ra chuyện rồi! Đang ở Tomas!”

Song Tử giật mình, bàng hoàng nhìn sang Bạch Dương, đáng vẻ dường như đang hoảng loạn, lo lắng :

– “Sao cậu không nói với tớ?”

– “Tớ đã nói rồi đấy, được rồi, ăn chút cháo đi, ăn xong tớ đưa cậu đến bệnh viện, được không?”

Bạch Dương thờ dài, bước đến đặt khay cháo nóng hổi lên bàn.

Về mặt Song Tử không vui, nhưng cô cũng chả còn cách nào khác cả, nếu không nghe theo Bạch Dương, trăm phần trăm rằng cô không thể đến bệnh viện trong hôm nay.

Song Ngư, cậu có sao không?.....

Hết chap 14....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Ab-Rh Âm Tính

Chap 15 : AB-rh âm tính

Trước phòng cấp cứu lạnh lẽo là Song Như, cô gái xinh đẹp, mang vẻ mong manh hệt như Song Ngư, cô gái đang nguy ngập trong phòng cấp cứu.

Đôi mắt Song Như mang nét lo lắng tột độ, tràn đầy sự sợ hãi, khuôn mặt xinh đẹp cũng đã ướt đẫm mồ hôi, thân ảnh đó cứ đứng trước phòng cấp cứu.

Đi qua~

Đi lại~

Đi qua~

Đi lại~

“Huych huych”

Tiếng bước chân bất ngờ vang lên ồn ào trên hành lang bệnh viện, rất nhiều người, rất nhiều người đang đến, rất gần.

“Rầm” 9 sao xông vào trong phòng chờ, vẻ mặt ai cũng vô cùng sợ hãi, thất sắc, lo lắng tột độ.

Thiên Yết trở lên hoảng loạn, hung hãn hơn bao giờ hết, Yết thô bạo tóm lấy cổ tay Song Như kéo lại, tựa hồ như đang hét vào mặt Song Như trong cơn tức giận :

– “NÓI-THỎ-CON-CỦA-TÔI-ĐẦU? THỎ-CON-SAO-RỒI? HẢ!!!!??? NÓI MAU!!”

Song Như bất ngờ bị tóm, đôi mắt hiện rõ sự sợ hãi, mất bình tĩnh, đến cả một câu cô cũng không dám nói, làn môi mọng đào mấp máy sợ sệt không nói thành câu khiến Thiên Yết càng mất bình tĩnh hơn.

“Bốp”

Thiên Yết bất ngờ ngã lún xuống nền sàn lạnh ngắt, một cú đâm đau điếng.

Từ ai?

– “Cậu điên à Thiên Yết, đừng có làm mọi việc thêm rối nữa!!” Sư Tử như nổi khùng, quát lên giận giữ nhưng vẫn giữ đủ tỉnh táo gấp bội cái tên đang dẫn vật đau khổ và suy sụp dưới nền đất kia.

Xử Nữ thờ dài, lắc lắc đầu hai ba cái lấy lại sự tỉnh táo rồi nhìn thẳng vào Song Như, kiên nhẫn hỏi lại :

– “Song như sao rồi?”

– “V.... Vẫn....đang cấp cứu!!”

Nghe giúrt, Cự Giải run rẩy, nước mắt bỗng chốc đã chảy nhoe cả khuôn mặt xinh đẹp, run rẩy siết chặt bàn tay khiến Kim Ngưu cảm thấy đau lòng nhưng cũng không dám lên tiếng an ủi cô.

– “Cua, đừng khóc nữa, không sao đâu, lần trước Cá ngã cầu thang cũng không sao cơ mà, đừng có lo...!!” Ma Kết thờ dài, khẽ an ủi, vỗ nhẹ lên vai Cự giải, nhưng ánh mắt vẫn không quên lườm nguýt sang Kim Ngưu với vẻ mặt không mấy thân thiện.

Rồi Ma kết bất ngờ lại quay sang Song Như, mím một nụ cười gượng, cố gắng điềm tĩnh nhìn Song Như :

– “Cô thấy Ngư ở đâu?”

– “Ồ....ở Phòng y tế!!” Ngư cúi thấp mặt, đôi môi khẽ mấp máy run sợ.

Thiên Bình vừa nghe, lập tức đôi chân dài đã tê dại...Phải rồi....là đầu giờ Bình nhi đã đưa Song Ngư xuống phòng y tế....nhưng cô đã không ở lại với Cá....có phải là vì Thiên Bình không ở lại nên mới dẫn đến chuyện lớn như vậy không? Có phải là lỗi của cô không?? Là tại cô không ở lại bên Song Ngư....

Nếu....

Nếu Thiên bình ở lại, cô đã có thể chăm sóc cho Song Ngư, nếu Thiên Bình ở lại, Song Ngư chỉ cần có dấu hiệu bất thường cô đã phải gọi cấp cứu sớm một chút, nếu Thiên bình ở lại, cô đã giúp được cho Cá phần nào....

Là lỗi của cô....Bình nhi chỉ nghĩ đơn giản cá như những tháng bình thường, như một cô gái mỗi tháng....nhưng....nhưng Thiên bình không ngờ....không ngờ lại xảy ra chuyện lớn vậy!!

– “Là....là tại tớ....tất cả là tại tớ....tại tớ....tớ đã không ở lại với Song Ngư....” Bất giác, đôi môi Thiên Bình mấp máy, bắt đầu nói lung tung trong hoảng loạn, vô đầu, Thiên bình như đang phát điên lên.

– “Bình nhi, bình tĩnh, không phải....không phải tại cậu, được chứ? Ồn chứ? Ngư sẽ không sao hết, được không? Không sao! Nhé!” Xử Nữ xót xa, quặn thắt lòng ôm chăm lấy Thiên Bình, gồng gượng an ủi lấy Bình nhi trong khi chính bản thân Xử nữ cũng đã sắp mất hết bình tĩnh.

Không khí khắp phòng chờ trở lên vô cùng căng thẳng, khó chịu và nặng nề, ai ai cũng lo lắng tốt độ, mất máu? Rốt cuộc là bị sao? Cá không bị thương....sao có thể bị đến mức đó cơ chứ?? Rốt cuộc cô ấy bị sao? Có nguy hại đến tính mạng hay không??

“Reng....”

Bất chợt, di động của Song Như bỗng rung reo lên, khuôn mặt cô lập tức tái mét, siết chặt di động, hít một hơi thật sâu, trông thật căng thẳng, Song Như mới ấn nút “Call” :

– “Dạ....Daddy!! Ngư không ổn....nó đang trong phòng cấp cứu....à....nếu được Daddy cử thêm bác sĩ giúp con....”

Đó là tất cả những gì các sao nghe được, cụ thể là cô ta đang nói cái khi gió gì vậy? Thế quái nào lại liên quan đến Song Ngư được? Daddy của Song Như mắc mớ gì đến Cá à? Sao lại hỏi đến Ngư?

Bất giác, Yết bình tĩnh bước lên phía trước, khuôn mặt tối sầm, lạnh lùng đến tàn nhẫn :

– “Cô đang nói cái gì thế?”

Song Như bỗng chốc giật nảy mình, đôi mắt saphia huyền ảo mở to sợ hãi, bàn tay thon dài trắng ngần đang cầm điện thoại cũng run run, đôi môi mím chặt căng thẳng vô cùng.

Âu Dương Song Như, trước nay được cưng chiều vượt bậc, trước giờ chưa hề biết đến sợ hãi hay run rẩy là gì, ấy vậy mà bây giờ, cả người cô ròn ròn bởi cái sát khí lạnh toát đằng sau lưng, cả dọc sống lưng lạnh đến tê cóng cả người.

Thiên Yết, hẳn thật vô cùng, vô cùng đáng sợ đi!!

Song Như lặng người, siết chặt chiếc điện thoại đã ẩm hơi bàn tay, thật nhanh đã bấm ngón tay vào nút “End Call”, đôi vai gầy thon thả khẽ run lên, rung mình một cái bởi cái hơi lạnh đến phát hoảng ở đằng sau, cô rút cuộc vẫn không dám quay lại.

Chắc, nhưng cái tên Yết này cũng thật là...không thể nề tình Song Như có khuôn mặt giống với “Thỏ Con” cục cưng của hân mà tha cho cô hay sao ?!(
Ác Ma.

Tỉ lệ mỗi người nhìn thấy cô đều sẽ nhầm thành Song Ngư là rất cao cơ mà? Thế mà hình như cái dáng vẻ ngoan ngoãn, hiền dịu này của Song Như lại làm cho Thiên Yết.....Phát cáu!!

Vì sao vậy nhỉ?

Kim Ngưu thờ hất, khẽ nhủ mày nhìn chăm chăm vào Âu Dương Song Như, giọng nói không mang nhiều cảm xúc, chỉ thấy toát lên một vẻ lạnh lùng, giá lạnh :

– “Nói gì đi!”

– “A.....cậu.....muốn tớ nói gì?”

Lập tức, Hoàng Mã Xử nữ bắt đầu nổi khùng lên, trừng trừng ánh mắt giận dữ nhìn Âu Dương Song Như :

– ” Cậu giả ngu hả? Nói đi, tại sao lại có Cá trong cuộc nói chuyện của cậu với Daddy? Cậu có ý đồ gì với cô ấy, HẢ? NÓI!!”

– “Tớ.....Tớ.....À phải....Mọi người trước giờ đều nói tớ giống với Song Ngư mà, phải không? Tớ chỉ là rất coi trọng Cá, tớ coi Cá là bạn nên muốn ở lại chăm sóc cho cô ấy thôi mà, tớ lại không muốn Daddy lo lắng nên đã báo với Daddy để ông ấy biết hôm nay tớ về muộn....Chỉ vậy thôi” Song Như kiên nhẫn, bàn tay siết chặt lấy điện thoại, nụ cười gượng gạo trả lời cho Xử nữ, ừ, một câu trả lời tuyệt vời. Một dáng vẻ điềm tĩnh khiến người ta khó có thể bắt bẻ, xoay người hướng về phía Xử Nữ, nở một nụ cười thiên thần. Nếu những gì cô ta nói đều là giả, vậy thì cũng phải nói, Song Như đúng là một diễn viên xuất sắc nha!!

Ma Kết im lặng, đôi mắt kiên nhẫn theo dõi đến từng chi tiết động thái của Âu Dương Song Như, hừm...xem nào, khuôn mặt có phần cúi thấp, đôi mắt thì nhìn về hướng bên trái, bàn tay thì cầm chặt lấy điện thoại, còn có phần run rẩy.

Chắc, Song Như ối là Song Như, cô không biết cô đang múa rìu qua mắt thợ hay sao? Lí do biện minh thì tuyệt vời đấy, cơ mà cô sơ xuất phết nhỉ, ở đây có ai là không phải người một ngày nói dối trên trăm lần chứ? Cô nghĩ cô qua mắt được ai?

“Kết”

Bấy giờ, cách cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng khẽ mở ra, ngay sau đó, một chị y tá xinh đẹp với dáng vẻ vội vã, hốt hải định ý rời khỏi phòng chờ thì lập tức đã bị Thiên Yết sát khí tỏa ra nghi ngút lạnh đậm tóm thẳng lấy cánh tay mềm mại :

– “Này, cô y tá, Ngư sao rồi?”

– “Cậu....tôi đang rất bận....” Chị y tá thờ gấp gáp, trừng mắt nhìn Thiên Yết, định là tiếp tục chạy đi.

Lập tức, Ma Kết bước đến đứng trước chị y tá, đôi mắt đục ngầu, có vẻ con lừa trong mắt Ma Kết sắp bùng cháy đến nơi rồi ;

– “Chúng tôi là người nhà của bệnh nhân, phiền chị cho biết tình hình cô ấy đã!!”

– “Người nhà? Vậy ở đây ai có nhóm máu AB-rh âm tính mau chóng theo tôi, nếu còn không mau cô ấy sẽ không thể qua khỏi đâu!!” Chị y tá nhìn qua một lượt, giọng nói rõ ràng mà nhanh gọn khiến các sao choáng váng, nếu chị ấy nói câu khác, có lẽ ai cũng sẽ nghe thật rõ...Nhưng mà...câu này thì...quá khó để ai đó có thể tiếp nhận thật nhanh...

Thiên Yết hoảng hồn, sững sốt, bất giác, hân như chôn chân xuống đất, đôi mắt đục ngầu như không tin vào những gì hân vừa nghe.

AB-rh âm tính cái con khi khô nhà cô ấy!!!

– “Gì cơ? Song Ngư nhóm máu hiếm??” Thiên Bình bất giác ngờ ngàng thốt lên như không tin vào những gì mình nghe, đùa chứ, sao lại để cho một người yếu như Cá sở hữu nhóm máu hiếm hả dzòiiiiiii

Nhanh như cắt, Ma Kết lập tức túm lấy Thiên Yết kéo trở về hiện tại, đôi mắt kiên định nhìn vào Thiên Yết :

– “Đây, Thăng cha này là em trai của bệnh nhân đây cô y tá, chắc chắn hân AB-rh âm tính đấy!! cô lòi hân đi mổ xẻ gì cũng được, hút cạn máu cũng được, cứu được Song Ngư là được rồi!!”

Nhưng đáp lại sự kiên định của Ma Kết, ngay lúc này, Thiên Yết với khuôn mặt tái xanh tê dại, hân trở lên kinh ngạc đến mức không biết phải làm gì tiếp theo....hân choáng ngợp ngấm lại từng từ, từng chữ mà chị y tá đã nói. Không đúng, là nói dối, hân không tin, không thể nào, Song Ngư mang dòng máu AB-rh âm tính? Có điên mới tin, cô ta nói dối!!

– “BUÔNG RA, CÔ TA ĐANG NÓI DỐI, THỎ CON KHÔNG THỂ NÀO CÓ NHÓM MÁU HIẾM ĐÓ ĐƯỢC!! CHẾT TIỆT!!” Thiên Yết mắt bình tĩnh, hấn hét lên giận dữ, tựa hồ như muốn nổ tung ra, nói dối, tất cả là nói dối, nếu cô ta còn không nói sự thật, hấn sẽ giết cô ta mất.

Nhóm máu hiếm? Chết tiệt!!

Hết chap 15.....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Tại Sao Hấn Không Cứu Ngư?

Chap 16 : Tại sao hấn không cứu Ngư?

* p/s : cả nhà vừa đọc chap này vừa vào youtube gõ “cô dâu không phải em” của Trình Hường nhé, bài đó kết hợp với chap này hay lắm ^^

– “BUÔNG RA, CÔ TA ĐANG NÓI DỐI, THỎ CON KHÔNG THỂ NÀO CÓ NHÓM MÁU HIẾM ĐÓ ĐƯỢC!! CHẾT TIỆT!!”

– “Điên Hà Yết? Đùa hoài vậy ba, bây giờ đâu phải lúc để đùa, mau đi hiến máu cứu Song Ngư đi!! Tôi phát điên lên với cậu rồi đấy!!” Ma Kết nổi cáu, không ngần ngại, Kết đẩy mạnh Thiên Yết, giọng nói đanh thép nhưng có phần như đang run sợ, cô tự nhủ rằng, hấn đang đùa, phải, chắc chắn hấn đang đùa.

Nhưng đáp lại câu nói của Ma Kết, sắc mặt Thiên Yết chỉ càng suy sụp hơn, hấn như gục ngã...mà không phải như...mà hấn đã gục ngã!

– “Bệnh nhân bị huyết tử cung, đã mất rất nhiều máu, nếu cậu còn không mau đi cùng tôi sẽ không cứu được cô ấy đâu....” Chị y tá bất giác tức giận trừng mắt nhìn Thiên Yết, hấn đang nghĩ cái quái gì vậy? Giờ mà còn có thời gian đùa bỡn được hay sao?

– “Chị...Chị mau đi tìm người có nhóm máu hiếm đó....mau tìm người cứu cô ấy....tôi xin chị....”

Hấn quỳ, ừ, Thiên Yết quỳ sụp xuống cầu xin chị y tá cứu cô ấy, cứu chị gái hấn....

– “Cậu không phải em trai cô ấy thì sao không nói ngay từ đầu? Thật là...giờ đi, chả biết có ai còn nhóm máu hiếm hay không...Nếu không thì....” Chị y tá bức bối, lập tức xoay người bước đi vội vã, nhưng cũng theo đó, chị buông ra một câu khiến các sao choáng váng....

Song Ngư....Nếu không có máu hiếm thì phải làm sao....Cô ấy đang trong tình thế nguy kịch....sao mà đợi được đây....

– “Tại tớ....Tại tớ.....” Thiên Bình hoảng loạn, run rẩy khóc lóc trong đau đớn, cô trở lên sợ hãi, là tại cô, tất cả là tại cô nên Ngư mới đến mức như vậy....

Cô ấy sẽ chết sao? K...Không!! Không!!! KHÔNGGGGGGGGGGGG

“Chát”

– “Thiên Yết, cậu đang nói cái gì vậy hả....tại sao lại không cứu cô ấy....sao cậu lại....” Cự giải bỗng chốc nổi điên, bàn tay thon dài mịn màng trước nay chưa từng đánh một người nào nay lại dùng nó để tát lên khuôn mặt điển trai của Thiên Yết, lúc này, nhìn xem Cự giải, cô tuyệt tình đến tàn nhẫn, cô lạnh lùng đến vô tâm....

Sự hiền dịu của Cự giải bỗng chốc biến mất, Cua hung dữ lao đến túm lấy cổ áo Thiên Yết, đôi mắt đã đỏ ngầu vì tức giận....

Cua không hiểu....

Tại sao?

Tại sao hấn không cứu Ngư?

Tại sao hấn lại nói chị y tá đi tìm người khác?

Tại sao hấn lại tàn nhẫn với Cá đến như vậy?

Tại sao? Tại sao? Tại sao?

Kim Nguru mất đi tự chủ, hần quặn thắt đi ở trái tim, cổ họng hần đã khàn đục, hần không biết phải nói gì với Cự Giải, Trâu chi biết, chi biết vuron lấy cánh tay ra, ôm chặt lấy Cua, ôm cô thật chặt, chỉ mong con giận dữ đang xù lông nhím đầu nhói vào hần ở cô được giảm bớt...

Hần hiểu tại sao cô lại như vậy!!

– “Chị y tá, tôi có nhóm máu AB-rh âm tính! Tôi là chị gái Song Ngư, không cần kiểm tra, chúng ta tiến hành lấy máu luôn, tôi đảm bảo rằng tôi có nhóm máu đó!”

“Đoàng”

Một tiếng sét lớn bất ngờ vang động giữa trời quang, tất cả choáng váng, tất cả kinh hãi, tất cả đều hoảng hồn, sững sờ trước một câu nói đơn thuần. Tất cả.

Một giọng nói âm trầm, một giọng nói nhỏ nhẹ, nhưng nhỏ, ừ nhỏ, nhỏ thì cũng đã đủ để lấn át đi sự ồn ào ở phía các sao.

Song Như!

Cô ta đang nói cái quái gì thế?

Chị y tá đúng lúc đang gọi điện cho các bệnh viện khác gấp gấp, lại nghe Âu Dương Song Như nói giởt câu đã lập tức đưa cô đến phòng lấy máu, nhưng vẫn không quên đi một trạng thái khó chịu nhìn Như :

– “Sao em không nói sớm? Muốn em gái chết rồi mới nói sao!”

Song Như im lặng, cô im lặng, bởi, cô chả biết phải nói gì cả!

Dù sao, tiểu Như biết một điều, ở phía sau cô, cô đảm bảo rằng ai nấy đều đang như phát điên lên với cô. Nhưng đừng lo, Song Như không quan tâm, nếu có thể giải quyết ổn thỏa, cô sẽ ở lại, nếu không, ngay hôm nay, Như sẽ trở về nước.

Không khí nơi phòng chờ bỗng chốc đã trở về với vẻ lặng thinh, nhưng hiện giờ, vẻ lặng thinh đây lại bao gồm cả một vẻ chết chóc, vẻ tàn khốc đến máu lạnh.

Là sát khí sao?

Thiên Yết!!

– “T...Tớ nghe nhầm?...Đúng chứ?” Xứ Nữ bất giác ngỡ ngàng, đôi mắt vô hồn như suy xụp, lững thững bám chặt vào tường, cô tự nhắc nhở mình, tất cả, tất cả chỉ là mơ thôi...

Chuyện quái gì đang xảy ra thế này?

Nói dối!! Phải, là nói dối!! Đúng vậy, cô ta đang nói dối!! Cô ta đang nói dối...Cô ta muốn hại Song Ngư....phải....muốn đưa dòng máu khác biệt vào để hại Song Ngư....để hại Song Ngư....đúng rồi....chắc chắn đó là lời nói dối!!

Cự Giải bất ngờ hét lên, hoảng loạn định chạy theo chị y tá và Âu Dương Song Ngư, giọt nước mắt lăn dài trên má khiến cô càng giống như một kẻ điên, kẻ điên vì nghĩ rằng Như muốn hại bạn thân của Cua.....

– “Không...Không được, cô ta đang nói dối...Tớ phải ngăn cô ta lại...phải...phải ngăn cô ta lại...không thể để cô ta hại Cá...không....KHÔNGGGGG”.

Tình thế càng thêm hoảng loạn, nhưng lúc này....đây đâu phải lúc để Cự Giải kích động?

Người kích động nhất không phải Cự Giải, phải là.....Thiên Yết mới đúng!!

Nhưng....hần chết lặng, hần quỳ dưới đất, hần lặng người, hần như chết lặng vậy, không một tiếng nói, đến tiếng thở cũng trở lên gấp gấp....Hần đang nghĩ cái gì thế? Hần đang muốn làm cái quái gì vậy?

Tại sao không nói gì cả?

– “Cự giải...bình tĩnh...cậu làm ơn bình tĩnh...cô ấy đang cứu Song Ngư, là đang cứu Song Ngư, nếu cậu cản Song Như lại, Cá sẽ chết!! Cậu có hiểu không??”. Kim Nguru mất kiên nhẫn, liên tục lay lay người Cự giải như muốn cô lập tức tỉnh lại, lập tức tỉnh lại khỏi cái ý nghĩ điên rồ của mình.

Trong Lúc này, những cô gái đều như muốn nổi điên lên, hết chuyện này đến chuyện khác! Họ chính là không chịu được!!

– “Yết, cậu không sao chứ? Sao cậu...” Nhân Mã bất lực, đảo bước nhanh đến cạnh Thiên Yết, giọng nói ngân ngai, giọng nói chần chừ, hần không biết, hần không biết phải hỏi Thiên Yết bắt đầu từ đâu.

Không nhẽ hỏi Yết tại sao không cứu chị gái mình?

Không nhẽ hỏi Yết là hấn không muốn Ngư được sống sao?

Không nhẽ hỏi Yết là hấn đã biết Ngư không còn có thể cứu sống?

Không nhẽ hỏi Yết là hấn đã biết Như có nhóm máu đó trước rồi sao?

Không phải không có câu hỏi, không phải không có thứ muốn hỏi Thiên Yết. Mà là có quá nhiều câu hỏi, có quá nhiều thứ muốn hỏi khiến Nhân Mã không biết bắt đầu từ đâu.

Bây giờ, hiện tại, lúc này, tại đây, Nhân Mã và Sư Tử có lẽ đã là hai người bình tĩnh nhất hiện giờ.

Nhìn xem, Bảo Bình đã chết đứng tại chỗ, đôi mắt đục ngầu như đang hoảng hồn.

Nhìn xem, Ma Kết kiên cường, mạnh mẽ đến thế bây giờ cũng đã nước mắt chảy dài, cô đang hi vọng hay đang tuyệt vọng? Không ai biết.

Nhìn xem, Thiên bình xinh đẹp, điềm tĩnh, bây giờ lại đang như phát điên lên mà tự trách móc bản thân mình, rằng, là lỗi của cô.

Nhìn xem, Cự giải ngoan ngoãn, dịu dàng thường ngày, bây giờ thì sao? Cô như bị nhập xác, ra tay đánh cả Thiên Yết, cuối cùng là như phát điên đòi giữ Song Như lại.

Nhìn xem, Kim Ngưu bình thường giá lạnh như vậy, bình thường lạnh lùng là thế, bây giờ cũng đã mất sạch bình tĩnh mà phát bực lên để cố gắng lôi tâm tư Cự Giải trở lại bình thường, hấn đang sợ.

Rồi lại Nhìn xem, Thiên Yết, thường ngày sở hữu sát khí nặng ra sao? thường ngày điềm tĩnh ra sao? Bây giờ? Hừ, một tên con trai yếu đuối, yếu đuối hơn bao giờ hết. Hiện giờ, một con gió, một con gió là đủ thổi bay hấn đi rồi.

Tiếp tục nhìn tiếp xem, Xử Nữ? Bình thường thông minh, khôn khéo đến đâu, bây giờ cũng đã đánh bắt lực trước việc vỗ về Thiên bình, giúp Thiên Bình bình tĩnh lại, ầy, mà chính Xử Nữ, giờ đây cũng đâu còn được tỉnh táo như thường ngày....

Chợt...

Đôi mắt đó, đôi mắt của Thiên Yết, đôi mắt màu hổ phách đẹp tuyệt của hấn hướng đến phòng cấp cứu, trong sâu ánh mắt đó, là tia hi vọng, ừ, hấn không quan tâm, hấn không quan tâm Song Như là ai, hấn không quan tâm cô ta có phải là chị gái Song Ngư hay không. Không quan trọng nữa, hấn muốn Song Ngư được sống, chỉ cần Âu Dương Song Như cứu sống được Cá, hấn không muốn quan tâm nữa, như vậy là đã đủ với hấn rồi.

Hấn muốn một Song Ngư khỏe mạnh, hấn muốn một Song Ngư ngày ngày đều làm nũng với hấn, hấn muốn một Song Ngư tốt bụng ngày ngày đều bắt hấn đưa đến trại trẻ mồ côi chơi cùng các em nhỏ, hấn muốn một Song Ngư tỉnh táo với đôi mắt sophia xanh dương tuyệt đẹp đứng trước hấn, chỉ cần cô nói với hấn một câu thôi, chỉ cần một câu của cô rằng...

– “Yết, đừng lo, chị ổn!”

Vậy là đủ.

Thiên Yết cần Ngư.

Hiện Tại, hấn cần Cá hơn bao giờ hết.

Chỉ cần Cá tỉnh lại, Thiên Yết sẽ không màng cô có phải chị gái của hấn không, tất cả đã không quan trọng về việc dòng máu huyết thống nữa, giờ, chỉ cần cô tỉnh lại, chỉ cần cô muốn ăn, hấn sẽ lập tức đi mua đồ ăn cho cô, chỉ cần cô muốn ngủ, hấn sẵn sàng kể truyện giúp cô ngủ như mỗi đêm hấn đã làm, chỉ cần cô muốn, hấn sẽ làm.

Cũng như, chỉ cần cô muốn hấn biến mất khỏi cô, hấn cũng sẽ làm.

Trước tiên....hấn cần chứng thực.....vài chuyện.

Mà dù sự thật ra sao, thế nào, hiện tại, đã không quan trọng.

Hấn đã đủ tỉnh táo, hấn đủ tỉnh táo để chờ cô tỉnh dậy, hấn đủ tỉnh táo để vẫn yêu thương cô như cái ngày Song Như chưa xuất hiện. Dòng máu? Huyết thống? Không quan trọng, bởi vì, bởi vì hấn đã bao giờ coi Ngư là chị gái? Cả đời hấn, từ ngày hấn hiểu chuyện, hấn vẫn mãi chỉ coi Cá là người để hấn cưng chiều, vậy thôi. Không màng.

Chỉ cần Song Ngư không rời xa hấn, muốn sao, đều được!

Triệu Long Thiên Yết này, Triệu Long Thiên Yết này muốn em phải sống, khi tôi chưa chết, tôi cũng không cho phép em buông tay tôi, Thỏ Con!

“Reng...Reng”

Bỗng, di động Cự giải đột nhiên reo lên, tiếng di động đã bắt giác, đã vô tri vô giác lôi tất cả những con người tham bại lập tức quay trở về với hiện tại!!
Hiện tại rằng, Song Ngư đang ở giữa sự sống và cái chết.

Họ phải tỉnh táo, phải tỉnh táo để có thể chờ cô tỉnh dậy.

Lúc này, không ai được phép bị đánh bại!

– “Vân thiên...tôi....” Cự Giải thất thần, một quãng vài giây ngắn, cô đã có thể bình tâm, cô đã có thể bình tĩnh lại, lặng người, Cua bắt máy, giọng nói đã khàn đục chỉ vì khóc nức và quá ngỡ ngàng.

Bất chợt, chưa kịp nói thêm câu nào ngoài tên của người kia, chiếc di động trên tay Cự giải đã không cánh mà bay sang tay Kim Ngưu.

Trâu lạnh nhạt, điềm đạm áp chiếc điện thoại lên tai, giọng nói giả băng :

– “Chuyện gì?”

– [Hửm? Cự giải đâu?] Vân Thiên bắt giác lo lắng, khó chịu hỏi lại.

Cua nhỏ bồng chốc khó chịu, vội nắm lấy tay áo Kim Ngưu ;

– “Giả Tớ!!”

Chep, Cua cũng thật quá ngây thơ đi, nghĩ sao mà bảo hấn trả? Hấn đã quyết định giết lấy thì chắc chắn là đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất rồi.

Trâu kiên nhẫn, khẽ nhếch môi lạnh lùng ;

– “Cua hả? Đang được tôi ôm rồi, có gì cứ nói đi, tôi sẽ nói lại với cô ấy!!”

Sư tử đứng một góc, khoanh tay lại, liếc nhìn đáng vẻ của Trâu và Cua, đúng là trẻ con! Ày, nhưng mà cũng phải cảm ơn hai người đã phá vỡ cái không khí chết tiệt vừa nãy, cái không khí khiến ai cũng khó thở.

Đầu giây đối diện đang nói với Kim Ngưu dường như rất tức giận, bực bội cúp máy cái rụp.

Kim Ngưu đạt được mục đích thành công, tâm trạng đúng là đã đỡ hơn hẳn, nhưng cũng ái ngại thật đấy, ở đây ai cũng đang trong trạng thái bị thương, vậy mà hấn lại đùa bỡn trong lúc này.

Có ai nghĩ là hấn vô tâm không? Nhưng Ngưu cũng chỉ là muốn giúp mọi người thoải mái hơn một chút!! Cái không khí vừa nãy khiến cho Cự giải như phát điên lên vậy, nếu còn dễ yên, chả thể nghĩ Cua sẽ ra sao nữa.

– “Sư Tử.....Giúp tớ chứng thực vài chuyện, nói với cô y tá xét nghiệm ADN giữa Thỏ Con và Song Như!!”. Bất giác, Thiên Yết lên tiếng.

Lúc này, Sư tử cũng chỉ biết gật đầu chấp thuận, nhóm máu khác thôi, dường như chưa đủ, cuối cùng vẫn phải biết được.....sự thật quan trọng nhất.....

-“Ừ”. Sư tử lãnh đạm đáp lại.

“Cộp.....Cạch!!”

Hết chap 16.....

#Tiểu_Ngư_Nhì

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: 2 Năm Trước!!

Chap 17 : 2 năm trước!!

Cánh cửa phòng chờ bỗng chốc khê mở, tất thấy mọi người đều nhìn qua, người bước vào, người bước vào là một đôi nam nữ tuyệt đẹp, là Song Tử và Bạch Dương.

Song tử với mái tóc buộc túm đuôi ngựa, thân ảnh khoác trên mình bộ sườn xám đỏ tươi quyến rũ, chân tay lóng ngóng vội vàng nhìn khắp xung quanh, rồi đôi lông mày bất giác nhíu lại, đôi mắt tỏ rõ ra nét lo lắng vô cùng :

– “Cá sao rồi?”

Dáng vẻ các sao lúc này ai nấy đều đã mệt mỏi, ừ, là mệt mỏi do tâm trạng.

Xử Nữ mệt mỏi thở dài, đôi mắt hướng lên phía hai người đứng ở cửa, chậm rãi đứng lên đến bên Song Tử, giọng nói trầm thấp, cô cũng chả còn hơi sức mà lớn tiếng nữa rồi, chỉ là, giọng nói vẫn mang đầy ra vẻ trách móc :

– “Cậu tới đây làm gì? Không khỏe thì ở nhà nghỉ đi!!”

– “Tớ... tớ rất bất an, Song Ngư xảy ra chuyện tớ không thể không tới!!” Song Tử lập tức phản bác lại, tuy nhiên, giọng rất yếu, bỗng dừng lại có cảm giác như Xử Nữ muốn đuổi cô về, nhưng nếu có muốn đuổi cô, Song Tử đây thì nhất định cũng sẽ không về đâu.

Bình thường Song nhi đồng đánh ra sao, kiêu kì thế nào, nhưng bây giờ bạn bè gặp nạn, cô không thể không xuất hiện! Cô vẫn là coi trọng tình cảm. Dù sao hôm nay lịch diễn của Song tử cũng đã được hủy hết, cô còn bận tâm gì nữa chứ?

Chắc, cũng thật là, giờ này mà Xử và Song còn có thể nói chuyện bình thường được, đúng là không thể tin vào việc chính khi đám con gái nói chuyện với nhau, Bạch Dương bắt lực thở dài, đôi mắt đảo sang phía Sư tử :

– “Ngư sao rồi?”

– “Vẫn đang cấp cứu!! Mà cậu thấy mọi chuyện còn chưa đủ rối à? Đưa Song tử đến đây làm gì?” Sư Tử nhún nhún vai một cách khó chịu, giọng nói bức bối liếc nhìn Bạch Dương khiến anh chàng bỗng cảm thấy vô cùng ngột ngạt.

Cũng chả hiểu hôm nay mọi người ra sao, tâm trạng ai nấy đều ở mức cực xấu, mà cũng có thể nói do người buồn thì nên cảnh có vui bao giờ, nhìn xung quanh, nét mặt ai nấy đều nặng nề, hô hấp đều khó khăn, Bạch Dương tin rằng, theo cái IQ 170 của hán thì đang có một chuyện gì đó vượt qua tầm kiểm soát của cả nhóm, chắc chắn, chắc chắn là có.

– “Sư tử, chúng ta nói chuyện một chút”. Bạch Dương dăm chiêu, giọng nói khàn khàn trầm ấm hướng thẳng tới Sư tử, đôi mắt băng lãnh nói ra từng tiếng ôn tồn, tuy vậy, nếu để ý, chắc chắn, chắc chắn sẽ thấy, hán đang rất khẩn trương.

Nhấn nại, Sư tử kiên nhẫn gật nhẹ đầu, lúc này nếu kể cả Thiên Yết còn có thể bình tâm, vậy chả việc gì hán lại phải mất bình tĩnh làm gì, tốt nhất là nên bình tĩnh, phải, là bình tĩnh.

Hiện giờ, chỉ có người nào bình tĩnh, người nào nhanh nhẹn, người nào suy nghĩ thấu đáo, người nào kiên cường thì mới có thể giúp đỡ cho Thiên Yết và Song Ngư. Đúng vậy, càng gấp gáp, càng luống cuống, càng vội vàng, càng khiến mọi chuyện thêm rối, càng dễ làm hỏng mọi chuyện.

Bước đến một góc lặng yên, Bạch Dương và Sư Tử bắt đầu ngấm đến thứ cần nói nhất đến giờ, Dương ca thở hắt, đôi mắt liếc nhìn về phía cái tên như chết rồi là Thiên Yết đang ngồi ở một góc, giọng nói nghi hoặc :

– “Đã có chuyện?”

– “Ừ!”

– “Là Chuyện gì?” Bất chợt, Bạch Dương đột ngột khàn khàn, liền thoáng hỏi nhanh, hán chưa bao giờ nhìn đám bạn tài giỏi của hán lại có thể tiến thoái lưỡng nan đến mức kia, nhìn Yết phải hô hấp từng hơi nặng trĩu, không khí ngột ngạt mà khiến Dương ca đến mà tê tái hết cả tế bào trong não.

Sư ca bỗng chốc lại im lặng, cái sự khó xử hiện giờ lại bao quát lấy hán, hán chưa biết bắt đầu từ đâu. Nếu kể hết cả câu chuyện cho Bạch Dương thì hán cũng chả thừa hơi đến mức đấy, muốn tóm gọn mọi chuyện lại thì không biết phải nói sao.

Chợt, một mùi nước hoa thơm nồng, quyến rũ quen thuộc bỗng chốc từ đâu xộc thẳng vào mũi Sư Tử, rất gần, mùi hương thơm nồng đó, đang rất gần hán.

– “Song Ngư trong lúc cấp cứu đã mất quá nhiều máu, trong khi đó, cô ấy lại mang nhóm máu hiếm AB-rh âm tính! Vì không có đủ máu nên chị y tá đã phải ra để gọi các bệnh viện khác tiếp máu....”. Giọng nói đó vang lên, giọng nói điềm đạm, trầm bổng như đang bay lượn trên bầu trời cao, lại cũng có chút chần chừ, ngần ngại không giứt của Xử Nữ, cô rất thư thái, trả lời thay cho Sư Tử một cách hờ hững.

Lập tức, nghe đến đây, Song Tử bỗng chốc cảm thấy kỳ lạ, đôi lông mi chớp liên hồi, khẽ chau mày nhìn Xử Nữ :

– “Khoan... khoan đã!! Cậu nói là liên lạc với các bệnh viện khác ư?”

– “Phải, là liên lạc với các bệnh viện khác, tiếp máu để cứu Song Ngư!” Sư Tử trầm tư gật đầu, chậm rãi lên tiếng.

Nhìn bộ dáng bình tĩnh của Lý Vũ Sư Tử, phút chốc, Song Tử và Bạch Dương còn lầy lăm lã hơn nữa, Bạch Dương liền nhanh miệng buông ra câu tiếp, đồng thời, cánh tài dài, cứng cáp của hắn chỉ thẳng về phía tên đang thần thờ ngồi một góc, Thiên Yết :

– “Có khùng không? Thế cái tên to lù lù ngồi kia là cái gì? Sao không đem Thiên Yết đi mà rút máu, lại còn liên lạc với các bệnh viện khác, con mụ y tá đó bị điên à? Đang cấp cứu, Song Ngư có phải con gái superman đâu mà chờ được???”

Đúng vậy, đúng vậy, đó cũng chính là câu hỏi mà chính cả nhóm đã suy nghĩ đến nát cả não, đó chính là vấn đề chính của chuyện này!

Nhưng, nhưng đó chỉ là trước khi Xử Nữ nhớ đến bài báo mà cô đã đọc , bài báo cách đây 2 năm [trí nhớ bá đạo =)))]

Xử Nữ lặng người, khó khăn thở ra từng tiếng, giọng nói suy tư, âu sầu nhưng lại quỵến rũ, nồng nàn khiến người ta không khỏi bị mê hoặc vào nội dung, vào từng câu,từng chữ mà cô đang nói :

– ” Cách đây 2 năm, bài báo số 1302 của tòa soạn Xã Hội đưa lên một nội dung vô cùng nổi bật và được người dân đồng đảo làm theo, đó chính là cái ngày tai nạn bỗng dưng bùng nổ vô số, đột ngột vô số người nhập viện khiến các bệnh viện hầu hết còn có hiện tượng quá tải, người gây ra các tai nạn đó đến nay vẫn chưa bị bắt, tờ được biết, người đó chỉ nhắm vào đồng đảo những người có nhóm máu O để gây tai nạn, sau đó thì biến mất không dấu tích!! Cũng không hiểu, lại đứng vào cái thời điểm cần máu nhất đó, bất ngờ, nhóm máu O lại trở thành nhóm máu hiếm với tỉ lệ ở các bệnh viện sụt xuống đáng kể..... Và cũng vào thời điểm đó, đồng đảo những người nhóm máu O đã đồng loạt đi đến các bệnh viện để tiếp tế máu, trong đó có....Gia tộc Triệu thị.....”

“Ủynh”

“rào.....rào”

Một tiếng sét lớn lại tiếp tục vang lên rung chuyển đất trời, bỗng nhiên, cơn mưa lớn bắt đầu lao xuống nhanh chóng, giọt ngã, giọt ngựa, giọt bay.....Nhưng tất cả, một không khí âm u đến khó tả.

Giống như....

2 năm trước!

– “CÁI GÌ?”

– “Cái.....Cái gì.....? Triệu thị? là.....là gia tộc nhà họ Triệu? Là gia tộc nhà Thiên yết và Song Ngư?”

Tất cả thấy hốt hoảng, tất cả thấy sững sờ, chuyện này, đến họ còn chưa từng nghĩ ra.

À.....vẫn còn một người đã hiểu, Thiên Yết. Tất nhiên, hắn biết mà!

– “Khoan....khoan đã!! Sao cứ có gì sai sai ấy....” Song tử vô cùng sững sốt, xông thẳng vào câu chuyện, giọng nói như vừa nửa nghiêm túc lại nửa đùa bỡn, Song nhi tựa hồ như đang cố gắng thuyết phục mọi người, câu chuyện là giả!

Sững sốt hòa cùng sự thẳng thốt, khuôn mặt ai nấy đã méo xệch, theo như Xử nữ nói....Vậy....việc này nhất định là có vấn đề rồi!!

Cái khi gì chứ? Mẹ kiếp, Song Ngư thì AB-rh âm tính, thế quái nào cả gia tộc họ Triệu lại hốt tron cái nhóm máu O là thế quái nào được o.O

Hư Cầu!!

– “Song Tử, tờ nói thật đấy! Và đây cũng chính là lí do mà bọn tớ lại nghi ngờ giữa Song Như và Song Ngư có một mối liên kết khác....Tớ sợ rằng.....Thiên Yết không thể hiến máu cho Song Ngư được! Cả hai không cùng huyết thống! Bởi....nhóm máu O dù ra được nhóm máu AB cũng không thể là AB-rh âm tính!!”.

Giọng nói nghiêm nghị, giọng nói chắc chắn như đinh đóng cột, dáng vẻ kiên định, phảng phất đâu đây là một sự âu sầu đến thấu tâm can, Xử nữ, như vậy là đủ, cô đã khẳng định tất cả, trả lời tất cả, bao nhiêu câu hỏi trong đầu những người ngồi đây đều lập tức được giải đáp hết cả, không thiếu một câu.

– “Ha....Ha.....thế quái nào.....” Nhân Mã ngỡ ngàng, ngay lúc này, hắn cũng đã ngỡ ngàng khi nghe xong sự thật, Mã đưa tay đỡ lấy đầu, khó khăn cười nhạt vài tiếng.

Thiên Yết im lặng

– “Vậy bây giờ không nhẽ phải chờ bệnh viện khác tiếp tế? Có điên mới chờ, tớ đã nói rồi, Song Ngư không phải con gái superman mà chịu đựng được đến khi máu về đến đây, Cô ấy không phải thánh, đúng chứ?” Bạch Dương khó xử, đầu óc hắn bỗng dưng quay cuồng, con khó chịu dai dẳng, hắn thật khó nghĩ, không biết hiện giờ Cá đã ra sao rồi. Hắn hiểu rất rõ, nếu Cá xảy ra chuyện, thằng bạn chí cốt của hắn là Thiên Yết lập tức không cần ý kiến sẽ được cả đám hốt lên xe mang hắn tới trại tâm thần.

Đúng thế, nếu Cá xảy ra chuyện, với kinh nghiệm bao lâu nay của hắn, trăm phần trăm là Thiên Yết sẽ lập tức phát điên!

Không khí lại một lần nữa, bỗng chốc đột nhiên khó thở đến lạ, sắc mặt ai nấy đều trở lên đăm chiêu, tất thấy đều là một suy nghĩ, ngoại trừ Song Tử và Bạch Dương, trong đầu ai nấy cũng đều có hai chữ “SONG NHƯ”

– “Không! Ngươi sẽ được cứu!” Kim Ngưu bắt chợt, hấn lên tiếng, giọng nói nhàn nhạt lạnh lùng, hờ hững như vô tình buông ra.

Trong khoảng khắc đó, Song Tử liền quay sang Kim Ngưu và Cự giải, đôi mắt dò xét nhìn lại Ngưu, cô hỏi :

– “Tớ không nghĩ ở đây có ai nhóm máu hiếm?”

– “Có một người... nhưng không phải ai trong chúng tớ....” Ma Kết bỗng chốc từng đầu đang im lặng lại lên tiếng với giọng nói trầm bổng, đôi mắt sâu hút dần lướt qua sắc mặt của Song Tử và Bạch Dương.

Bạch Dương khó chịu, lập tức vặn hỏi, sắc mặt đã căng thẳng đến cực điểm

Chết tiệt, cứ cái kiểu úp úp mở mở này, Bạch Dương và Song Tử không tò mò quá mà chết cũng sẽ uất ức quá mà chết!!

– “Ai?”

“Cạch”

Cánh cửa lại một lần nữa, chậm rãi, thật chậm rãi, thật khê, thật khê mở ra.

Cô ấy bước vào.

Song Như.

– “Song Như?”

Hết chap 17.....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Bối Rồi, Ngỡ Ngàng, Bàng Hoàng

Chap 18 : Bối rồi, ngỡ ngàng, bàng hoàng

– “Song Như?”

Bất giác, Bạch Dương nhìn người con gái dịu dàng vừa mới bước vào, cổ họng khô khốc bỗng chốc lên tiếng nói ra hai chữ “Song Như”.

Chỉ là buột miệng, chỉ là vô tình, chỉ là nhớ miệng, nhưng thực tế, hấn đã nói đúng vào người cần nói.

– “Là Song Như! Người đã hiến máu cho Cá!!”. Vô tình, Cự giải cũng buông ra một câu, lạnh lẽ, hờ hững, thất thần, Cua nhỏ vẫn cứ lặng yên ngồi bên Kim Ngưu, đôi mắt vô hồn lướt qua khuôn mặt giống hệt Song Ngư của Âu Dương Song Như.

Giống quá, lúc này, giống quá!

Thình lình, cơn mưa bên ngoài nổi chốc lại một to hơn, tiếng mưa như lán át tất cả, không một tiếng nói, chỉ những tiếng mưa, chỉ những tiếng nước chảy róc rách, chỉ tiếng nước chảy ào ạt bên ngoài.

Vô duyên vô cớ, không khí bỗng chốc ngột ngạt, tất cả nhưng đang đè nén lên cô gái bé nhỏ đứng sừng ở cửa, im lặng.

im lặng.

tiếp tục im lặng.

Rồi bỗng...

– “Cô có gì để nói không?” Ma Kết lạnh giọng, bao nhiêu câu chữ lúc này cũng chỉ hóa thành một câu hỏi ngắn gọn thốt ra khỏi khuôn miệng nhỏ nhắn, phảng phất hương vị ngọt ngào.

Tất cả im lặng.

...

Là đang chờ đợi sao?

Chờ điều gì? Đợi điều gì?

– “Ý...ý cậu là gì?”. Âu Dương Song Như thật khề đã chau mày, nụ cười đôi phần gượng ép, yếu đuối, nụ cười thống khổ thấy thật thương cảm biết bao. Tựa hồ như không hiểu, cũng tựa hồ như đã hiểu.

Rồi lại đột nhiên, rồi lại bất ngờ, Thiên Bình đang yên đang lành ngồi trên ghế, tích tắc vài giây đã lập tức lao ra phía Song Như, đôi mắt tựa hồ như đang sợ hãi, đôi mắt tuyệt vọng ngược nhìn Song Như, bàn tay Bình nhi bỗng chốc lại phản ứng kì lạ, nắm trọn lấy bàn tay Song Như tựa đang cầu xin :

– “Như...Như...cậu sẽ cứu Cá đúng chứ? Cá sẽ sống đúng chứ...đúng chứ?...Như...cậu mau nói cho tớ! Cô ấy sẽ sống phải không? Phải rồi...cô ấy sẽ sống...tớ phải xin lỗi, tớ vô tâm quá...nhì!! Hi hi...”

...

Lòng của Nhân Mã chưa xót, tinh thần hắn đột nhiên lại va phải trạng thái như bị kéo căng. Mồ hôi từ lúc nào đã ướt đầm trán Mã Mã, không nóng, hắn cũng không bị bệnh ra mồ hôi trộm, vậy tại sao?

Khi con người mất đi lí trí thì dễ dàng rơi vào trạng thái phản nộ, mà cũng thật ra, Nhân Mã tự nghĩ rằng, hắn tự nghĩ rằng hắn là người tỉnh, bọn họ là người mê. Nhưng thực ra, Nhân Mã không tỉnh, hắn không tỉnh táo chút nào, Mã nhìn Cự giải, Mã nhìn Thiên Bình, hắn cho rằng họ điên? Không, họ rất tỉnh, còn hắn, nhìn người yêu mình bỗng chốc kích động khiến hắn e rằng đã sắp không kiên nhẫn được nữa.

Nhân Mã bắt lực, hắn không tìm được trái tim dần nóng ran trong lồng ngực, theo phản xạ tự nhiên, đôi chân Ngựa Hoang tiến tới, tóm lấy cổ tay cô rồi ôm Thiên Bình vào lòng.

Ừ thì giận dấy, ừ thì dỗi dầy, ừ thì cãi nhau đấy! Nhưng Nhân Mã không thể tiếp tục đứng nhìn Thiên Bình như vậy.

Lặng yên....

– “Thiên Bình...tớ xin cậu...đừng nghĩ gì nữa...Không phải lỗi của cậu! Nghe tớ...không nghĩ nữa”

Lặng yên...

Thiên Bình im lặng, đôi mắt trong veo ngược lên, đôi mắt trong veo nhìn vào Song Như, chăm chăm, chăm chú nhìn vào Song Như.

Bảo Bình thờ dài một tiếng mệt mỏi, định nói gì đó nhưng sau cùng lại quyết định im lặng.

Ma Kết, em đang giày vò tôi sao?

Trái tim Bảo Bình, bất ngờ lại quặn đau, nhìn vào Ma Kết, hắn chỉ biết cho rằng cô đang giày vò hắn, đang trả thù hắn.

Ma Kết, thực tình, sắc mặt cô đã tệ đi thấy rõ, đôi mắt thâm quầng như cả đêm không ngủ, mái tóc tết gọn lại dù kiêu kì nhưng lại vài chỗ rối bời, mà với một người nổi tiếng, ra ngoài có thể mang dáng vẻ đó sao?

Chỉ cần nhìn đến đây, trái tim hắn đã như bị ai bóp nghẹt, Ma Kết kiên cường ra sao, tài giỏi như thế nào, giờ lại nhìn ra yếu đuối, mỏng manh bấy nhiêu.

Là hắn có lỗi với cô, là Bảo Bình này đã để Ma Kết suy nghĩ quá nhiều.

Chắc...

Nhưng ước gì hắn có thể đến bên, có thể là bờ vai cho cô dựa vào, có thể giúp cô bớt đi một mệt mỏi, có thể ôm chặt cô mà nói với cô một câu thôi, rằng...

– “có anh ở đây, muốn khóc, hãy dựa vào vai anh để khóc! Được không em?”

Nhưng hắn không thể!

Ước gì lòng tự tôn của một thằng đàn ông cho phép hắn!

Chuyện cũng nhỏ mà thôi, nhưng hắn lại không như những thằng đàn ông bình thường khác, ừ thì hắn có đủ bộ phận như một thằng đàn ông, nhưng... Bảo Bình quá kiêu ngạo!

– “Song như, chúng tôi đều chờ cô giải thích!”.

Sau một khoảng thời gian nặng nề, cuối cùng, cuối cùng cũng là giọng nói đó, Thiên Yết!

Một giọng nói trầm ấm, trầm ấm, nhưng nó lại nhẹ nhàng quá, nhẹ nhàng đến bất thường, Yết rất bình thản nói ra vài từ đơn giản, đôi mắt hổ phách lãnh băng nhìn chăm chăm Âu Dương Song Như tìm kiếm câu trả lời.

Hít lấy một hơi thật sâu, tất cả đều chờ đợi, chờ đợi câu nói sẽ thay đổi cả cả cuộc đời của một cô gái hồn nhiên, trong sáng.

Mà cũng thiệt tình, Thiên Yết, hẳn có thể thu hẹp lại phạm vi sát khí lan toả không đây? Cứ thế này chắc hôm nay cả đám sẽ được lên bàn thờ uống trà ngắm gà khoả thân chỉ vì cái không khí khó khăn cho công việc hô hấp bình thường mất thôi!!

Nói không phải đùa chứ cái kiểu úp úp mở mở, cái kiểu sát khí tràn lan cả hành lang này sắp nhật hết cả đám sao ném vào trại tâm thần đến nơi rồi, làm ơn đi!!!!!!!

Lúc ngày ngoài Song Ngư ra thì chả ai cứu được cả nhóm nữa rồi.

Cá nường ơi bọn tớ thêm cậu...ý lộn...Cá nường ơi bọn tớ nhớ cậu T.T tỉnh lại giùm đo bà nội!

– “Cậu muốn nghe gì?”. Cuối cùng, Song Như cũng đã cất tiếng nói, giọng nói khinh khinh, giọng nói lạnh lùng.

Có phải ảo giác hay không? Cua đã thấy nét mặt ma mị của Song Như, không có chút dịu dàng, không có chút nhu mì, không có chút ngoan ngoãn. Ngược lại, sao lại có cảm thấy cô ấy có nét tàn nhẫn, có nét băng lãnh, có nét tuyệt tình.

– ” Tất Cả “. Thiên Yết đáp. Hẳn không muốn nói thêm nhiều với Song Như, hẳn mặc kệ Tiểu Như sẽ nói sự thật như thế nào, Yết không quan tâm nó sẽ phủ phàng đến đâu, điều hẳn quan tâm nhất vẫn là sự thật! Hẳn cần biết sự thật!

Gương mặt Âu Dương Song Như lập tức cứng đờ, trắng bệch.

Giờ Song Như không còn biết phải làm sao...cô rất băn khoăn, rất phần uất...

Chắc, đời cũng phủ quá đi nhi! Song Như chỉ vừa trở về, nơi đây còn chưa kịp làm quen giờ đã xảy ra chuyện này!

Thôi, đành vậy, thất bại rồi!

Song ngư, sao em lại gặp chuyện vào khoảng thời gian này cơ chứ...đây gọi là số phận sao?

Haizzz đúng là người tính không bằng trời tính!

Đành như quyết định ban đầu vậy, thất bại, Âu Dương Song Như sẽ lập tức chuẩn bị đồ trở về Pháp trong chuyến bay sớm nhất có thể.

– “Hm...Mẹ nó, xui thật, nhỉ? Không đâu lại xảy ra chuyện này, tôi đúng là thất bại rồi, các người thắng! Không cần phải xét nghiệm hay gì nữa...tôi sẽ cho các người biết!!”. Một tiếng thờ mạnh, đôi mắt saphia bắt lực ngược lên, nét kiêu ngạo nhìn những người trước mắt, Song Như cười khẩy, khề khàng nhún nhún vai buông lỏng, chấp nhận thua cuộc, Như khoanh tay, chậm rãi dựa lưng vào tường nghe đáp trả.

Một chuỗi sự kiện liên tục xảy ra, lúc này, 11 người trong giây lát lại không biết phải nói gì, và ai sẽ là người bước lên?

– “cô không thể nói luôn vào việc chính à?”.

Đột nhiên, Kim Ngư đột ngột lên tiếng, giọng nói từ lúc nào đã trở thành giọng nói đang thép tựa như đang tức giận, tựa hồ như một con cuồng phong bão tố to lớn. Trâu gằn lên từng tiếng, đôi mắt đã trở thành từng từng giận giữ nhìn Song Như.

Trong vô thức, Song Như lại cảm thấy sợ hãi, cô lặng người, đôi môi mấp máy thốt lên từng từ, từng chữ, và từng chữ đó cứ dần dần thấm sâu vào trong đầu Thiên Yết đến từng xăng-ti-mét khiến hẳn bông dung cảm thấy sợ...sợ Song Ngư sẽ biến mất khỏi cuộc đời Triệu Long Thiên Yết....

– “Được rồi, nếu các người đã muốn biết tới vậy!! Hào, tôi sẽ nói cho các người biết, đến lúc đấy, cũng đừng trách tôi tại sao lại nói ra.....Đầu tiên, tôi xin khẳng định với các người, Song Ngư không mang họ Triệu, nó không có dòng máu của người nhà họ Triệu, từ khi nó sinh ra, ngay từ đầu, nó đã mang dòng máu của họ Âu Dương, nó đã mang họ của gia tộc Âu Dương, hiểu chứ?”.

“ĐOÀNG”

Một tiếng sét lớn, bên ngoài, cơn mưa bỗng chốc lại càng thêm lớn, tựa hồ, tựa hồ như đang nói lên rằng, tất cả, tất cả chính là sự thật!!

Bối rối, ngỡ ngàng, bàng hoàng.

Đồng loạt, 10 người khể liếc mắt về phía Thiên Yết để nhìn phản ứng của hắn, 10 cặp mắt, cặp mắt nào cũng đượm buồn, nét mặt thông cảm nhìn Yết.

Nhưng Thiên Yết lại lặng im, hẳn không quá kích động, hẳn chỉ ngồi yên như vậy, tiếp tục nghe, ừ, tiếp tục nghe, hẳn không muốn trốn tránh.

Bời, Bời rằng, trốn đi đâu? Trốn được đến đâu?

Tốt nhất là nên đối mặt!

Bất chợt, Song Tử đột nhiên lại nhủ mà nhìn thẳng vào Âu Dương Song Như, sắc mặt lại càng thêm khó hiểu, mà Song tử lại thuộc vào cái nhóm “nghĩ là làm” thế là không chần chừ đến một khắc, Tôn Nguyệt Song Tử đã lập tức phản bác một cách liến thoắng, nói không hề suy nghĩ :

– “Tôi vẫn cảm thấy trong truyện này nó cứ sai sai sao ấy.....Ồ các báo cũ, cô không biết sao Song Như? Triệu phu nhân quả thực đã hạ sinh đôi, một trai, một gái, nếu nói Ngư là em gái của cô, nào cô bị phăng à? Có quý mới tin cô, nếu Ngư mà là em gái cô, vậy chị gái song sinh của Thiên Yết ở đâu? Đừng đùa, lúc đấy không có báo nào nó đăng tin thừa một đứa trẻ ở bệnh viện đâu má!!”

– “Tôi có nói với cô ông bà Triệu nhận nuôi Song Ngư hả? =.=” chưa nghe hết mà cứ xông vào đáp lời là sao!! Giờ có nghe tôi nói hay không bà cố?” Song Như bỗng dưng bực bội, trừng mắt nhìn Song Tử, lúc này, thế là Song Như không còn một chút gì ngoan với chả hiền nữa, chắc, già nai bấy lâu chắc cũng mệt ha!

Nhưng lại với tính khí của Song Tử lại rất nóng nảy, nếu không phải cô tò mò thì đời nào Song nhi chịu im lặng mà nghe Như nói? Có khi sau này cái tính khí nóng nảy mà vẫn còn thì dù có chết mà có người nói xấu sợ rằng Song tử còn lập tức bật nắp quan tài lên mà đào mà nhà thẳng nói xấu mình luôn ấy chứ!! Ngang cọt =.=” Trừ những lúc của trai thì hầu hết ở nhà hay bên bạn bè bà chả chịu yên bình bao giờ.

Hít thêm một hơi thật sâu, Âu Dương Song Như có phần kìm nén để lấy lại kiên nhẫn, đôi mắt chớp nhoáng đã trở lên kiêu kì hơn bao giờ hết, giọng nói trầm bổng lại tiếp tục bay theo con gió, lao thẳng vào đầu óc rối loạn của từng người :

– “Là Mẹ tôi đã tráo đổi Hạ Phàm và Song Ngư, vì lúc đó, trong khoảng thời gian gia tộc Âu Dương tranh đấu, mẹ tôi đã bắt buộc phải trốn về Trung Quốc lánh nạn, nào ngờ trong lúc đấy mẹ lại đang mang thai tôi và em gái, vậy là chúng tôi đã được sinh ra ở Trung Quốc. Nhưng các người là người trong giới giàu có, chắc cũng biết, nếu chúng tôi trở về tham gia cuộc chiến gia tộc sẽ là rất quan trọng, vì bà không muốn trong cuộc chiến đó nguy hại đến chúng tôi nên ban đầu mẹ đã định để tôi và Song Ngư ở lại Bắc Kinh, nhưng lại trớ trêu thay, người trong gia tộc đã phát hiện và.....”

Hết chap 18.....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Thỏ Con, Chị Sẽ Về Với Em, Phải Không?

Chap 19 : Thỏ con, chị sẽ về với em, phải không?

– “Là Mẹ tôi đã tráo đổi Hạ Phàm và Song Ngư, vì lúc đó, trong khoảng thời gian gia tộc Âu Dương tranh đấu, mẹ tôi đã bắt buộc phải trốn về Trung Quốc lánh nạn, nào ngờ trong lúc đấy mẹ lại đang mang thai tôi và em gái, vậy là chúng tôi đã được sinh ra ở Trung Quốc. Nhưng các người là người trong giới giàu có, chắc cũng biết, nếu chúng tôi trở về tham gia cuộc chiến gia tộc sẽ là rất quan trọng, vì bà không muốn trong cuộc chiến đó nguy hại đến chúng tôi nên ban đầu mẹ đã định để tôi và Song Ngư ở lại Bắc Kinh, nhưng lại trớ trêu thay, người trong gia tộc đã phát hiện và bắt buộc, mẹ phải mang cả hai trở về, nhưng bà muốn cứu một trong hai chúng tôi, vậy là sau khi sinh, mẹ tôi đã chọn để cho đứa nhỏ sinh sau được sống...và đó...không phải tôi!.....Nhưng cậu cũng đừng lo, Thiên Yết, chị gái cậu, nó tên Hạ Phàm và nó vẫn ổn, đầy đủ tay chân đi lấc lư đủ kiểu, và yên tâm đi, hãy tin rằng chị gái cậu là người Trung quốc mang dòng máu họ Triệu, tôi không rảnh mà tráo đổi cô ta thêm đâu!!”

Trầm ngâm, khung cảnh tĩnh lặng, bên ngoài, mưa bỗng nhiên đã ngớt, chỉ còn lại đây là những tiếng nước mưa nhỏ giọt. ....tí tách. ....tí tách. ....

Trầm ngâm, mọi người lặng động!

Vậy.....Vậy là đã đầy đủ, chỉ cần lồi lại, đầy đủ, tất cả sẽ hiện lên là cả một câu chuyện dài, một câu chuyện giữa sự sống và cái chết, một câu chuyện “bựa” như phim tình cảm Hàn Quốc phiên bản Trung Quốc ngủ chung với Pháp luôn =.=”

Chắc, Song Ngư bị tráo đổi!

Mà cái vị Âu Dương phu nhân kia cũng đúng thật là tách kỳ ghê =.= bà nghĩ thế quái nào lại đi tráo từa lura tà la tùm lum như vậy hờ dzoi? Nếu đã quyết định bỏ một giữ một thì để bà nội nó Song Ngư ở lại luôn đi, việc quái gì lại phải tráo đổi như vậy, có thằng cha bên Pháp nào rảnh đến mức đi điều tra xem bà sinh đẻ ra sao? Sinh mấy đứa? cắt dây rốn lúc nào không?

Bạ ứ tả được!!

Đề bây giờ mọi chuyện trở lên vô cùng, vô cùng, đại vô cùng hỗn loạnnnnnnnnn

Đúng là uất chết!

Nhưng phải nói thật, sau khi nghe cô ta giúrt câu nói, sự thật là ai nấy đều có cảm giác ong ong cả đầu, quả thật cái vụ này đúng là hại não quá đi. Sự thật không ngờ khiến tất thấy đều bàng hoàng, đều kinh hãi, đều bất ngờ.

Đây mới chỉ là cảm giác của người ngoài cuộc.

Mà cảm giác của người ngoài cuộc đã như vậy, thế còn người trong cuộc thì sao? Không phải tâm tư sẽ còn hỗn loạn hơn cả trăm ngàn lần hay sao? Cũng tội cho Thiên Yết, hần cung chiều Ngr đến như vậy, cuối cùng, nhận được, cô và hần không cùng huyết thống, đời cũng thật quá trớ trêu đi...

Tại sao lại đùa bỡn với những đứa trẻ chỉ mới 16-18 tuổi đến như vậy? Cần thiết sao?

Tại sao lại nhẫn tâm sắp xếp một số phận trớ trêu đến vậy? Vui sao?

Vậy giờ...rốt cuộc, phải làm gì? Phải nói gì?

– “Yết, cậu ổn chứ?”. Bất giác, Thiên Bình đột nhiên lại bình tĩnh, rất bình tĩnh nhìn vào Yết, đôi mắt xa xăm nhìn sâu vào trong suy tư của Yết, với danh nghĩa là bạn, Bình nhi đã có đủ tỉnh táo để hỏi bạn của mình, để quan tâm bạn của mình.

– “Ổn!” Yết đáp, giọng nói của hần đã từ lúc nào vô cùng lạnh lùng, trong đó lại đang ẩn chứa một nỗi sợ hãi, một nỗi tuyệt vọng.

Thiên Yết sợ hần sẽ mất đi thứ gì đó!

Kim Nguu thở dài, ngồi trầm tư, Trâu nhìn quanh một lượt, rồi lại khẽ ngước lên, bất ngờ, Kim Nguu lập tức bật dậy chỉ thẳng ra phòng cấp cứu :

– “Này...Đền Phòng cấp cứu tắt rồi!!!!!!!!!!”

– “HẢ?”.

Nghe giúrt, cùng một lúc, tất thấy 11 người lập tức xoay về phía phòng cấp cứu, trái tim cả bọn đều như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực...

Trong đó, duy chỉ có một trái tim là “lặng yên nghe tiếng mưa rơi”.

Thiên yết!

Tại sao hần không hỏi hộp?

Tại sao?

Thỏ con, chị sẽ về với em, phải không?

Bất giác, không phải hần không hỏi hộp, không phải Thiên Yết không căng thẳng, vào giây phút này, sự đau khổ của Thiên Yết chắc chắn sẽ càng khiến Song Ngr buồn, đúng rồi, hần không được làm cô buồn, khi Cá buồn chắc chắn sẽ khóc, không được, hần phải thật mạnh mẽ, thật chừng mực, Thiên Yết nhất định không được chùn bước, Song Ngr đang đợi hần, Song Ngr đang cần hần bảo vệ! Hần nhất định sẽ để cho người con gái đó, cả đời này, đều cần hần cung chiều hết mực!

“Cạch”

Cuối cùng, cánh cửa đó, cánh cửa màu bạch kim nổi bật, cách cửa ngăn cách giữa sự sống và cái chết, cuối cùng nó cũng mở ra.

Xuất hiện trước cả nhóm, đó là một người đàn ông, một người đàn ông trung niên, sắc thái không nhiều, một khuôn mặt điềm đạm, một khuôn mặt nhân từ.

Bất ngờ, không ai bảo ai, bỗng dưng Thiên Yết và Song Ngr lại chủ động lao đến phía trước, đôi mắt ai nấy đều bỗng dưng có vẻ nóng vội, cùng không quên để lại vài nét điềm tĩnh, phải, phải thật bình tĩnh.

– “Thỏ Con/Em gái của tôi sao rồi???”

Một câu hỏi, thay đổi hai cách gọi, hai người cùng gấp gấp đồng thanh, nhưng cũng chỉ vì đôi phần gấp gấp khiến cho Song Ngr và Thiên Yết đã vận âm ly quá cỡ làm cho vị Bác sĩ điềm đạm cũng đành phải một phen giật bắn cả mình, sau vài giây mới có thể định thần lại, thiết tình, ở cái nơi yên tĩnh thế này, chỉ cần vang ra tiếng động quá khổ là thế nào cũng sẽ khiến khối người bị đau tim thế này đây, các bệnh nhân bị bệnh về tim mà ở khoảng gần đây thì chắc cũng tái phát bệnh với hai anh chị Ngr và Yết lâu rồi. Có khi lúc đây cả hai lại được ra hầu tòa vì tội giết người gián tiếp đấy nhể =))

– “Chắc, hai người để cho chú ấy thở đã đi” Ma Kết bỗng chốc nóng nảy, đưa ngay cánh tay thon dài túm lấy Thiên Yết và Song Ngr kéo ra ngoài, một

mình bước lên nhìn vào vị bác sĩ trước mắt, giọng nói trầm bổng, ôn tồn, nhẹ nhàng đến êm tai : “Bác sĩ, cô ấy sao rồi?”.

Đúng là người đẹp lại tài giỏi, giải quyết rất nhanh, không gây ồn ào, chỉ một câu hỏi của Ma Kết, vị bác sĩ liền lập tức trả lời nhưng lại có đôi phần áp úng :

– “Bệnh nhân đã có một tình trạng rất nguy cấp, chúng tôi đã cố gắng hết sức.....”

Không khí đột nhiên trầm uất đến nghẹt thở, tất cả đều như ngừng thở, đôi mắt mở thật to trừng trừng nhìn vào người đàn ông trung niên đó, ông ta nói cái gì?

Sau đó vài giây ngập ngừng, bác sĩ Chu bắt đầu nói tiếp :

– “.....Và.....đã thành công!! Chúc mừng các vị”

Sặc con bà nhà sữa!!!!!!

Trong giây phút, cả đám như ngã ngửa, mắt ai nấy đều như muốn đốt cháy sạch sẽ cái con người nhìn mặt thì thiên thần mà cái đầu thì ác quỷ kiaaaa!!!

Liệu ông ta có biết không? Ông ta đã suýt nữa giết đến tận 12 tính mạng chết vì đau tim luôn đấy =.=” Âu mai chúì, nào thì Lương Y Như Từ Mầu, Mầu mầu cái con đười ươi TT^TT

Mà cũng phải công nhận một điều, Bác Sĩ Chu đã góp phần giúp cho các sao trở lên vô cùng đoàn kết, tất cả đều đã có cùng một suy nghĩ....

Giết ông già đó >.<

– “Chắc, ông cũng vui tính quá ha bác sĩ!! Vậy khi nào chúng tôi có thể gặp Song Ngư?” Xứ Nữ bực bội, đôi mắt kiêu kì lướt nhìn vị bác sĩ, tay khẽ khoanh lại khó chịu.

Ông đùa chắc vui ha! – Vui đến mức muốn giết người luôn hà!!

Bỗng, Bác Sĩ Chu từ một vẻ vui tính, phóng khoáng đột ngột quay trở lại với cái vẻ nghiêm túc như ban đầu, giọng nói đột nhiên lại có phần nhe nhếch đáng lại nơi cổ họng :

– “Ừm...Giờ chúng tôi sẽ chuyển bệnh nhân đến phòng chăm sóc đặc biệt...à phải...Người nhà của bệnh nhân là ai? Tôi có chuyện cần nói!”

– “Có chuyện gì sao Bác Sĩ?” Bỗng chốc, Song Từ lo lắng ngược lên nhìn Bác Sĩ Chu, đôi mắt sâu thẳm là một nỗi lo lắng đến mức bi thương.

Nhưng đáp lại vẻ mặt của cô, Bác Sĩ Chu lại nặng nề thở dài một tiếng, bước đi qua nhóm người một cách bất lực, vừa đi lại vừa lắc đầu vài cái tựa hồ như chuyện này rất lớn, tựa hồ như không thể cứu vãn.

– “R...Rốt cuộc là có chuyện gì?...Tớ...tớ lo quá...Ngư bị Huyết tử cung...cô ấy...cô ấy sẽ không sao chứ?”. Lo lắng, buồn bã, Cự giải siết chặt hai bàn tay, đôi mắt to tròn rung rung đã vài giọt lệ, cơ hồ yếu đuối, cơ hồ mong manh dễ vỡ, Cự giải lo lắng, nhưng cô lại không dám bật khóc thành tiếng, cô không muốn thấy Cá phải lo lắng cho mình, Giải nhi lại càng không muốn thấy Trâu phải lo lắng cho mình, càng không muốn thấy thêm một người nào phải lo lắng cho mình.

Ánh đèn trong bệnh viện bỗng dừng lại cứ phập phù nhấp nháy, tựa như báo hiệu những chuyện chẳng lành, lại vừa xui, Cự giải là một người rất mê tín.

– “Thiên yết, cậu còn đợi gì, mau đi đi...Ngư sẽ không sao...phải không? Mau đi đi, chắc là Bác sĩ muốn nhắc cậu vài chuyện nhỏ nhất thôi!! Vừa nãy...a~...cậu thấy rồi mà, ông ấy rất vui tính, chắc hẳn ông ấy già bộ dạng đó để trêu chúng ta thôi...nhì...nhì...?” Thiên Bình bắt ngờ cười thật lớn, nụ cười thật hồn nhiên, nụ cười thật rạng rỡ, Bình nhi liên tục đưa tay đẩy người Thiên Yết, bắt ép hắn phải đi, sau cùng là nhìn xung quanh nhóm bạn bè, nhìn thật sâu vào mỗi người, cố gắng gượng ép bản thân cười để hỏi tất cả, để chỉ mong mọi người đáp lại Thiên bình một từ, một từ thôi. “Phải”.

Nơi khoe mặt Thiên bình bắt ngờ chảy dài hai dòng lệ mặn đắng, nụ cười cô vẫn tươi tắn, nhưng càng cười, càng tự lừa dối bản thân, dòng lệ lại ngày một nhiều, ngày một chảy dài hơn.

Cứ khóc, cô lại quệt đi, cứ khóc, cô lại quệt đi. Thiên Bình, sao lại khóc? Song Ngư ổn rồi, cô ấy ổn rồi mà, nhỉ?

– “Thiên bình, không sao, không khóc.....”. Bất chợt, một giọng nói an ủi vang lên.

Nhưng...Không phải Mã, là Xứ.

Thiên Yết chần chừ gật đầu, bước chân sai dài đến phía Bác Sĩ vừa bước, nhưng chỉ vừa sai thêm một bước dài, bất ngờ, hắn nhận được một giọng nói kiêu kì, quen thuộc, mà cũng chưa thể nói là quen thuộc, hắn chỉ vừa mới làm quen, cách đây, có lẽ là vài phút.

– “Cậu đi đâu?”. Song Như nhặt nhẹo, đôi mắt lãnh băng nhìn Thiên Yết, giọng nói khinh khinh kiêu kì, cô bước đến trước hắn, trước hắn, một bước.

Hết chap 19.....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Cậu Là Gì Của Song Ngự? Cậu Lấy Quyền Gì Đi Trước Tôi?

Chap 20 : Cậu là gì của Song Ngự? Cậu lấy quyền gì đi trước tôi?

– “Cậu đi đâu?”

Bầu không khí bỗng chốc lại đông cứng lại, đôi mắt khó hiểu của cả 10 người đều dồn thẳng về phía Âu Dương Song Như. Cô ta điên sao? Đây là ngu do luyện tập hay bảm sinh vậy ta? Tự dưng lại hỏi cái khi họ còn gáy gì vậy?

Sư Tử bỗng dừng lại bực bội đang định lên tiếng, bỗng chốc lại bị Nhân Mã giữ lại, Mã chỉ im lặng, khề khàng lắc đầu nhắc nhở, dù vậy, đôi mắt Nhân Mã vẫn cứ hướng về phía Thiên Yết, lại nữa, hẳn lại không đủ can đảm để bước đến an ủi cô, là do tình yêu hấn giành cho Thiên bình không đủ lớn hay do giữa họ còn có một thứ.....một thứ gì đó, một bức tường vô hình? hay một rào cản vô hình?

– “Đi nói chuyện với Bác Sĩ Chu”. Thiên Yết khề chau mày, giọng nói có phần khàn trượng, đôi mắt màu hổ phách của hấn nhìn vào Song Ngự vẻ vô cùng khó hiểu, cô ta sao đột nhiên lại giữ hấn? Tuy vậy, Thiên Yết vẫn rất kiên nhẫn, hấn kiên nhẫn trả lời Song Như, vì sao nhỉ? Không hề vì khuôn mặt của Song Như có đôi phần giống hệt Thỏ con của hấn? Hay do Song Như là chị gái ruột của Thỏ con? Vì sao nhỉ?

Dưới bóng đèn điện khề bập bùng, khuôn mặt Song Như ngày một tươi tắn, đôi mắt saphia xanh dương huyền ảo mềm mại với vẻ không vừa ý lại hướng đến như đắm thẳng vào đôi mắt, vào trái tim Thiên Yết, trong đó, cũng một phần là do câu nói của cô, do giọng nói nhẹ nhàng đến tê tái đầu óc, do đôi mắt khinh khỉnh đầy vẻ coi thường....

Chết tiệt, Âu Dương Song Như, tại sao....tại sao cô lại dùng đôi mắt giống với cô ấy để khinh thường tôi....

– “Cậu là gì của Song Ngự? Cậu lấy quyền gì đi trước tôi? Cậu lấy quyền gì?”.

Sự tĩnh, tựa hồ như vừa sự tĩnh khỏi mộng đẹp, khuôn mặt Thiên Yết bỗng chốc đã trở lên ngờ ngác hơn bao giờ hết, bất giác, hấn trong vô thức lùi lại một bước, khuôn mặt điển trai cũng rơi vào một vẻ bi quan, tuyệt vọng. Hấn tỉnh rồi, cuối cùng hấn cũng tỉnh rồi.

“Cách....lạch cách....”

– “Song Ngự, Song Ngự!!!”. Đồng loạt, cả nhóm liền quay về phía cánh cửa phòng cấp cứu, không ai bảo ai, họ đều quay sang cùng một lúc.

Từ sau cách cửa, từ sau cánh cửa phòng cấp cứu, nó lại một lần nữa mở ra, lần này, lần này là đến ba, bốn cô y tá chu đáo nhanh chóng đẩy chiếc giường bệnh ra khỏi phòng cấp cứu, trên đó, là Song Ngự, cô gái xinh đẹp, hồn nhiên bao lâu nay bỗng chốc lại trở lên hóc hác, xanh xao đến lạ, đến tang thương, nhìn xem, khuôn mặt xinh đẹp, hồng hào khí sắc của Song Ngự, hiện giờ nhìn cô vô cùng xanh xao, vô cùng kém sắc. Nhìn đó, Cá khó nhọc hô hấp bằng máy, từng cơn hít thở mệt nhọc lại khiến trái tim ai đó quặn thắt như muốn nổ, tung, hấn muốn lập tức bay đến nắm chặt lấy tay Cá, hấn muốn nhìn cô thật gần....

Mà hiện tại, Thiên Yết đứng cách Song Ngự một khoảng, không xa, nhưng hấn bỗng dừng lại không thể bước đến cạnh Ngự gần thêm chút nào nữa, đông quá, là Cự Giải, là Thiên Bình, là Nhân Mã, là Sư Tử, là Xử Nữ, là Bảo Bình, là Ma Kết, là Song Tử, là Bạch Dương, là Kim Ngưu.

Tất cả, là bạn bè, là nhóm bạn bè của Thiên Yết. Nhưng ngay bây giờ, có phải không? Có phải họ đang là rào cản khiến Yết không thể đến gần Cá thêm chút nào nữa? À....không phải.

Rào cản vô hình, bức tường vô hình đó....

Thỏ con, chị biết không, bức tường vô hình đang ngăn cách chúng ta, chị có biết không? Người ta gọi, đó là khoảng cách....

Thiên Yết chết lặng, đôi chân như đã bị buộc chặt xuống nền đất sáng bóng với những cái gạch lát trắng sáng, nổi bật, hấn yếu đuối quá....

Thỏ con, chị xem này....em yếu đuối quá, có phải không? Chị ghét em lắm, có phải không?

Trong tích tắc, Thiên Yết lạnh buốt trái tim, đôi mắt hổ phách lại một lần nữa, một lần nữa, rời khỏi người con gái hấn yêu, hướng tới người đứng cạnh hấn, Song Như.

– “Tôi hiểu rồi!”. Bất giác, giọng nói hần run run, đôi mắt hồ phách như bất lực, đơn giản buông ra một câu khiến hần thấy thật “nhói lòng”.

– “Tôi mong là cậu hiểu, Thiên Yết, tôi không muốn phải nói lại bất kì lần nào nữa, được chứ? Tôi cũng nói với cậu luôn, chuyện này bại lộ, mọi chuyện cũng đã vỡ lẽ rồi, đợi đến lúc Hạ Phàm xuất hiện, tôi lập tức đưa Song Ngư trở về Pháp, cho đến lúc đấy, tôi mong cậu, tránh xa em gái tôi ra! Được chứ? Tôi không muốn nó tiếc nuối gì nơi đây nữa...” Song Như từ lúc nào nước mắt đã rung rung nơi khóe mi, thật khế, cô ngẩng lên như thể hạ quyết tâm. Như hít lấy một hơi thật sâu, trong ánh mắt dâng lên sự khấn cầu tha thiết và quả quyết.

“Cộp....Cộp”

Kết thúc. Gót giày kiều sa của Song Như kiều kì bước dọc theo hành lang, thật lặng lẽ, Song Như bước qua Thiên Yết, bước thật nhanh, đôi mắt hướng đến căn phòng mà vừa rồi Bác Sĩ Chu đã bước vào, cô đã hạ quyết tâm, gì chứ? Tình yêu, không được, Như chỉ là nghĩ tốt cho Cá mà thôi, với tất cả những gì người chị như cô có thể làm được, nhất định, Song Như sẽ không để em gái mình phải một lần nữa đau khổ vì người đàn ông mình yêu, như trước đây, Âu Dương Song Như cô cũng đã từng.

Cô quá hiểu cảm giác đau khổ đó, vậy thì tốt nhất, Song Như sẽ bảo vệ em gái mình tránh khỏi cái thứ mà cô đã từng phải trải qua. Dù bằng bất cứ giá nào.

Hiện tại, Song Như vô cùng khinh thường hai chữ “tình yêu”. Cô không cần biết, chỉ cần biết rằng, khi yêu, nhất định sẽ phải đau, vậy tốt nhất, không để Song Ngư yêu, nó cũng sẽ không đau, coi như là một việc tốt cô sẽ làm cho người em gái của mình.

Với Âu Dương Song Như này, tình yêu từ lâu cũng đã chết, mà vì sao cô lại quyết tâm trở về đây cùng mẹ của Kim Ngư ư? Tất nhiên là có lí do của nó, cả thể chính là hai lý do.

Thứ nhất : tìm lại em gái

Thứ hai : Tài sản Vương thị.

Nghe qua, có lẽ ai cũng đã rõ rồi, mục tiêu thứ hai Song Như lần này nhắm tới, rất đơn giản, rất dễ hiểu, Vương Hòa Kim Ngư. Là hần.

Còn tình yêu ư? Thứ vô dụng.

Thiên Yết phút chốc chết lặng, đôi mắt hần đờ đẫn, bốc chốc hần thấy mình lại tiếp tục quad ư là yếu đuối, sức lực của hần tựa hồ như bị cô gái vừa rồi hút đến cạn! Thiên Yết, hần mệt quá, Song Ngư, ước gì cô có thể ở đây, ước gì, cô có thể ở đây, ôm lấy hần, chỉ 1 giây thôi, hần thèm muốn cái cảm giác được cô ôm lấy, được cung nệm cô công chúa hồn nhiên đó trong vòng tay....

“Bộp”

– “Thiên Yết....” Chợt, một giọng nói vang lên, giọng nói trầm bổng, hương nước hoa lôi cuốn, à, là hương nước hoa để chịu đó, Xử Nữ. Cô đặt tay lên vai hần, đôi mắt cảm thông nhìn vào Thiên yết, cơ hồ như dò hỏi.

Yết giật mình, thần thờ, xem chút nữa có lẽ hần đã không đứng vững nữa, xem chút nữa, hần đã quy xuống đây mất rồi.

Thật may, thật may Xử Nữ đã giúp hần tỉnh lại, tỉnh lại khỏi cơn mê man chết tiệt đó, tỉnh lại khỏi cơn ác mộng sẽ mất đi Song Ngư.

– “Ừ...” Yết gật đầu, hần cúi thấp đầu, hần không nhìn Xử Nữ, chỉ biết gật nhẹ đầu, trầm lặng nghe Xử nữ nói.

Xử Nữ trong vài giây đánh bất lực, đôi mắt thương cảm nhìn Thiên Yết, sao cô lại cảm thấy xót xa cơ chứ? Thương hại hần?

– “Phòng vip 573, vào đây đi, tớ đi làm thủ tục cho Song Ngư!”.

– “Gi? Vào?”. Ngờ vực, Thiên Yết khế chau mày nhìn sang Xử Nữ, đôi mắt hần, dáng vẻ hần, trông thật thảm hại.

Xử nữ gật đầu, khóe môi khế giật giật rồi cong lên một đường tuyệt đẹp, bàn tay khế lay động, vỗ nhẹ lên vai Thiên Yết rồi cũng nhanh chóng đá gót bước tiếp qua hần, đồng thời vẫn kịp buông lại một câu nói ngọt ngào như đang an ủi, như đang động viên :

– “Nhanh đi!”

Sau đó?

Sau đó, Thiên Yết đã không chần chừ, thật cảm ơn Xử Nữ, hần biết ơn cô, thật đấy! Trong lúc Thiên Yết tuyệt vọng nhất, thật may, thật may đã có cô bạn Hoàng Mã Xử Nữ đã đến bên mà động viên hần, ừ thì Xử nữ chỉ buông ra vài câu rất đơn giản, nhưng không thể tưởng tượng được đâu, Thiên Yết đã được kéo lên từ vực thẳm chỉ nhờ những câu nói đó.

Phải rồi, ít ra, hiện giờ, hần còn bạn bè mà? Chắc chắn, rồi Song Như sẽ động lòng, cô ấy sẽ để Ngư lại nơi này, sẽ để Ngư lại với Thiên Yết, hần đảm bảo rằng, Triệu Long Thiên Yết này cả đời cũng sẽ phải cung nệm, chiều chuộng Song Ngư cho đến khi hần không còn một hơi thở nào nữa!

Trước cửa phòng 573

Một không khí bỗng chốc hỗn tạp đến ngột thở, người vui, người âm trầm, người buồn, người tủi, hầu hết đều đã hội tụ đầy đủ.

Bước dọc theo hành lang, à, là Sư Tử, hần một mồi đi trên hành lang, đôi mắt hần bỗng dừng lại vô cùng thần thò, tựa hồ như một lần nữa hần không tin vào mắt mình, vào tai mình.

Xử Nữ, em đang làm gì vậy? em đang nghĩ gì thế? Vừa rồi, em đang thương hại Thiên Yết sao? hay em đã yêu hần rồi?

Bỗng chốc, một tràng câu hỏi ngớ ngẩn xuất hiện trong đầu Lý Vũ Sư tử, bước đi, bước đi bỗng dừng lại loạng choạng đến lạ, trong đầu Sư Tử lại liên tục ong ong những từ mà Xử Nữ đã nói với Thiên Yết. Hần đang ghen? Nhưng Sư Tử không hề nghi ngờ đến việc Xử Nữ và Thiên Yết có quan hệ bất chính, nhưng cũng chẳng hiểu tại sao, nồng ngực hần rất khó chịu, hần ghét Xử Nữ chạm vào thẳng con trai khác, Sư tử cũng ghét thẳng con trai khác chạm vào cô ấy.

Đúng là...Chết tiệt!! Hần đã vô tình thấy cảnh mà hần không nên thấy nhất!!

Nghi ngờ cái gì chứ? Xử Nữ chỉ thương hại Thiên Yết mà thôi!!

Đúng vậy!

Lúc này, trước cửa phòng 573, là Cự giải và Thiên Bình, Nhân Mã hầu hết lại ở ngoài này, bên trong lại chỉ có Bảo Bình, Ma Kết, Song Tử và Bạch Dương.

Chắc, Sư tử im lặng, Sư ca khẽ lướt nhìn bộ dạng của vài đứa bạn đứng ở ngoài cửa, định là cất tiếng hỏi xem tại sao họ lại không vào nhưng rồi lại thôi, bởi, bỗng dưng, chính bản thân hần cũng chưa muốn vào, ở ngoài này, hành lang yên lặng, lạnh lẽo, có lẽ sẽ thích hợp hơn một nơi ồn ào, một nơi náo nhiệt bên trong.

Cũng do sự khác biệt giữa trong và ngoài, nhì? Một bên Tâm tư còn một bên vui vẻ, nói sao lại không khác cho được!

Một góc, Cự giải lặng người ngồi chờ đợi, im lặng, bất chợt, Cua bỗng hít lấy một hơi thật sâu, khuôn mặt xinh đẹp mạnh mẽ ngược lên, nhưng...Ngưu đầu rồi?

– “Sao thế Cự giải??” Thiên Bình bất giác tò mò, khẽ nghiêng đầu nhìn Cua.

Cự giải sững người, cảm nhận có thứ gì đó khiến cô cảm thấy khô khan cổ họng, khó khăn mấp máy từng từ :

– “Bình...Trâu đâu rồi? Không phải vừa ở đây sao?”

– “Cậu ấy...à?? Vừa ở đây mà??” Thiên Bình sức nhớ, ngờ ngác ngó xung quanh.

Cua nhỏ nhìn lướt qua hành lang, khuôn mặt ủ rũ, khẽ thở dài, bàn tay liền nắm lấy tay Thiên bình định kéo đi.

Đột nhiên, Nhân Mã đứng gần đó, lạnh lùng, bá đạo tóm lấy tay Thiên Bình :

– “Ồ lại đây một chút!!”

Đôi mắt xinh đẹp của Thiên bình đang yên lại bỗng chốc đánh lại, nhất thời không biết phải làm sao, lựa chọn thế nào. Giữa cả hai, cô không biết phải nói ra sao...nhưng tính khí Thiên bình rất nhạy cảm, Bình nhi tự thấy có một bức tường vô hình đang chắn giữa cả hai...Có thể nói là khoảng cách hay không? Có lẽ vậy, nhì?

Cả hai đều cần thời gian!

Bình nhi bất giác cắn chặt môi, chặt đến mức không còn thần sắc, khuôn mặt trắng bệch. Cuối cùng, cô giựt tay mình ra khỏi Mã, kéo Cự giải đi, lạnh lùng buông lại một câu :

– “Tôi bận!”

“Cộp”

Vậy là, Hai đôi gót dày bước thật nhanh, lướt đi trên hành lang bệnh viện, đôi chân Thiên bình cô bước thật nhanh, nhanh nữa, nhanh nữa, chỉ để Thiên bình không nhớ đến Nhân Mã, không nhớ, sẽ không khóc.

Cự giải hốt hải chạy nhanh theo Thiên bình, lo lắng lập tức tóm lấy tay Thiên bình, mạnh mẽ giật ngược Bình nhi lại :

– “Bình, cậu sao thế?”

Hết chap 20.....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Ai Cho Phép Cậu Chạy Trốn Như Vậy?

Chap 21 : Ai cho phép cậu chạy trốn như vậy?

– “Bình, cậu sao thế?”

– “Tớ...tớ...tớ nghĩ rằng mình ổn...không sao!” Đáp lại câu hỏi của Cự giải, Thiên bình đã nở một nụ cười ngọt lịm, đáng vẻ thanh mảnh yếu đuối, tuy là cười, tuy là nói không sao, nhưng sâu trong cặp mắt xinh đẹp quyến rũ, Thiên Bình, nơi đó, ẩn chứa sâu sắc một sự u tối của trái tim, âm u của chính bản thân cô. Bình nhi, không ổn chút nào cả!

Bất giác, Cự giải khẽ thở dài, bàn tay đang nắm lấy tay Thiên bình bỗng lại nắm chặt hơn, trên khóe môi Cự giải đột nhiên lại vẽ lên một đường vòng cung tuyệt đẹp, một nụ cười ôn nhu, một nụ cười dịu dàng, Cua khẽ nói, một giọng nói trầm bổng, ấm áp :

– “Dừng lại đi!!”

Nghe giết, Thiên bình đột nhiên khựng lại, đôi chân thon thả nhẹ bằng sao bỗng dừng lại nặng nề như vậy? Thậm chí Bình nhi còn không thể nhấc nó lên, không thể bước thêm một bước đến phía trước. Nặng nề quá! Xoay khuôn mặt nhìn đến phía trước, đôi mắt yếu đuối, bất lực, từ lúc nào Bình nhi đã cắn chặt lấy đôi môi mỏng manh của mình, nụ cười nhạt dần, nhạt dần, cuối cùng, nó lại trở thành một cái nhếch môi đau đớn. Một nụ cười giấu cợt mà Thiên bình giành cho chính cuộc đời này, đang đùa bỡn cô sao?

– “Sao không quay lại?”

Chợt, Giọng nói dịu dàng của Cự giải lại một lần nữa vang lên, nhưng trong lúc này, nó lại đang đánh lại. Ừ, ừ thì Cua không biết giữa Thiên Bình và Nhân Mã đang xảy ra chuyện gì, ừ thì Giải nhi không hiểu được tâm trạng của Thiên bình và Nhân Mã, nhưng điều duy nhất Cự giải hiểu, đó đơn giản, chỉ đơn giản là “làm điều khiến mình không hối hận”.

Vậy tốt nhất, đối mặt, dù chuyện tiếp theo sẽ ra sao, mãi cũng sẽ không khiến bản thân ai phải hối hận!

Đó chính là những gì Cự giải vẫn nghĩ, Cua luôn quan tâm Thiên bình, vậy, tốt nhất cũng nên để Bình nhi phải đối mặt, nhỉ? Nếu không, sau này, e rằng Thiên bình sẽ phải hối hận cả đời, hối hận vì đã không chịu đối mặt, hối hận vì cả đời đã trốn tránh.

Đúng vậy, sống thì không được để bản thân hối hận! Đây cũng là lí do bỗng chốc Cự giải lại muốn tìm Kim Ngưu, vừa rồi, Trâu đã ôm lấy Cua, Trâu yêu Cua, phải không?

Nếu đã vậy, cả hai sẽ trực tiếp đối mặt, Cự giải không muốn để bản thân mãi yếu đuối như vậy!

– “Không thể!”. Thiên Bình bất lực, giọng nói đáp trả một cách yếu đuối, mệt mỏi, đôi mắt cũng đã không thể nhìn vào Cự giải được nữa.

Bình nhi rất sợ, sợ rằng Cự giải sẽ thấy được sự yếu đuối của mình!

Thiên bình rất sợ!

Cự giải bỗng dừng, trong giây phút, Cua bất giác sững người, nhưng cũng rất nhanh, rất nhanh đã có thể lấy lại vẻ quyết tâm của mình, giọng nói dò hỏi cực điểm :

– “Tại sao?”

– “Kết thúc...rồi!!”.

Giết lời, ngay trong giây phút, Thiên bình choáng váng, đôi mắt từ bao giờ bất ngờ nhòe đi, hai dòng lệ chảy dài, đôi mắt Bình nhi vô thức mờ to, bất lực nhìn vào Cự giải, đôi mắt tuyệt vọng, yếu đuối đến khôn tả. Thiên bình tiếp tục mờ to cặp mắt xinh đẹp, sững sờ, cơ thể ngọc ngà bất giác cũng đã cứng đờ lại.

Khóc rồi. Thiên bình lại ngốc nghếch lấy tay lau những giọt nước mắt đang lăn dài trên má. Cô khóc gì chứ? Khóc cái gì?

Chỉ là...Kết thúc thôi mà! Phải không?

Im lặng.

Bỗng dung, cả hai lại vô cùng im lặng.

Cả dãy hành lang rơi vào sự bế tắc!

Bế tắc? Là do người hay do cảnh?

Hai người tựa hồ chết lặng, đứng nhìn nhau, cách nhau chỉ một bước chân, thời gian tựa hồ ngừng lại, tạo nên sự an nhiên và tĩnh lặng đến một mức. Đến yếu đuối!

Bất chợt, từ đâu, đột nhiên khắp hành lang lại trở lên nổi bật, nổi bật vì một câu nói? Nổi bật vì một sắc thái?

Mã Ngọc Cự giải rất lặng lẽ, rất bình tâm, giọng nói lần này lại có chút bá đạo, sắc thái lần này lại có chút hiên ngang, khuôn mặt xinh đẹp của Cự giải bất giác giương lên, đôi mắt ma mị hướng thẳng đến Thiên bình :

– “Ai cho phép cậu?”

– “Ồ....sao...?”

Ngây ngốc. Thiên bình bỗng dung lại ngây ngốc nhìn vào Cự giải, đôi mắt mờ to khó hiểu, khuôn mặt xinh đẹp khẽ nghiêng về bên phải nhìn đến người trước mắt, Không hiểu?

Không hề đầu óc Cự giải vừa rồi tỉnh táo, bây giờ lại phát bệnh sao? Chả nhẽ lại là người đa nhân cách ơ.Ồ ầu mai gót!! Có thể nào không?

Tự dung bả nói cái của nợ gì thế? Tự dung phép với tắc cái mông gì ở đây?

Chắc, kiểu này sau ngày hôm nay, Thiên bình phải quyết đưa Cự giải đi khám lại cái đầ, chứ cái dạng lúc bình thường lúc lại tiểu đường. ...ý lộn, lúc lại bất thường thế này thì chắc chắn có ngày Bình nhi cũng đến mức rối loạn thần kinh luôn!

– “Ai cho phép cậu chạy trốn như vậy? Tớ không cho phép và tất cả đều không cho phép cậu được chạy trốn!! Chuyện của cậu mà? Không phải sao? Cậu trốn tránh rồi để ai giải quyết? Chẳng phải cậu luôn là người hoàn thành nhiệm vụ rất tốt sao? Sao bây giờ lại bỏ giữa chừng? Ít nhất cũng phải để lại một cái kết chứ? Chạy trốn như vậy, làm gì? Đây là chuyện của cậu, nếu muốn kết thúc, cậu cần dấu chấm, nếu muốn viết tiếp, ai cũng sẵn sàng cung cấp bút cho cậu viết tiếp, được không? Đừng để bản thân hối hận, nếu cậu không đi gặp cậu ấy, tớ sẽ nói với cậu luôn, tớ sẽ không làm chỗ dựa cho cậu khóc nữa!! Đi đi!! Lập tức!!”.

Giọng nói của Cự giải thật thướt tha, trầm bổng. Âm thanh tĩnh lặng trên hành lang bệnh viện bỗng chốc lại càng khiến cho giọng nói đó như được rõ ràng thêm phần nào, từng câu từng chữ, Thiên bình, rất chậm rãi, cô đón nhận.

Thật sâu trong đáy mắt, thật sâu trong đáy mắt Thiên Bình, thật sâu trong nội tâm Thiên bình, trong gang tấc, bỗng dung hai ý nghĩ đối nghịch lại bắt đầu được hình thành trong đầu cô, bất giác, nó khiến cô khó chịu, nó cũng khiến cô hi vọng.

Một bên, Thiên bình nghĩ, cô cần đối mặt.

Một bên, Thiên bình nghĩ, cô cần chạy trốn.

Cứ như vậy, đập lẫn loạn nhau, hai ý nghĩa đối nghịch cứ như vậy chém giết lẫn nhau khiến đầu óc Thiên bình như muốn nổ tung.

Trong lúc này, người trước mắt Bình nhi, Cự giải, Cự giải thực sự rất hiểu tâm trạng hiện giờ của Thiên bình, cô ấy đang muốn trốn tránh? Không được, nếu Cự giải còn tiếp tục im lặng, chắc chắn Thiên bình sẽ lập tức chạy đi, lúc đó sự việc thực không thể cứu vãn được nữa.

– ” Thiên bình, còn suy nghĩ gì nữa? Cậu biết không. ...một người thiếu quyết đoán, sau này, khi chọn sai phương án, người đó sẽ vĩnh viễn, vĩnh viễn phải đối mặt với sự hối hận!! Cậu muốn là người đó sao?? Thiên bình. ..nghe tớ. ...đi đi!! Có được không? Giải quyết mọi chuyện xong xuôi, cậu không phải sẽ nhẹ lòng hơn sao? Dù muốn cắt đứt cũng phải làm cho gọn chứ? Được không? Dứt khoát tất cả?”.

Thật nhanh, thật nhẹ, tựa hồ như chỉ thoáng qua, tựa hồ như một cơn gió thổi nhẹ qua kẽ tóc Thiên bình, nhưng cô, lúc này, từng câu từng chữ, từng từ ngữ của Cự giải đều đã được thấm nhuần, mềm nhuyễn trong lòng Thiên bình.

Bình nhi cất tiếng, giọng nói bỗng dung lại trở lên khàn khàn, đôi mắt xinh đẹp với hai dòng lệ hi vọng bất giác tuôn rơi, cô cất tiếng :

– “Cự giải, cảm ơn cậu. ...vậy. ...tớ sẽ giải quyết chuyện này. ...Tớ sẽ đối mặt và đưa ra quyết định của bản thân mình! Cậu thấy. ...có được không?”.

– “Được!! Tất cả đều được!! Mau đi đi!!” Giọng nói phấn khởi, nét mặt hi vọng, Cự giải mỉm cười thật tươi, bàn tay thật khẽ đã buông tay Thiên bình ra, dáng vẻ thúc giục vội vàng đẩy Thiên bình đi nhanh.

Cứ như vậy, Thiên bình đành bất lực, một tia hi vọng cứ lóe lên trong đôi mắt của Bình nhi, cô rời khỏi Cự giải, chạy thật nhanh, bước thật nhanh. Bây giờ, Trương Thiên Bình này không thể trốn chạy được nữa!! Nhân Mã, đợi tớ, nhé!!

Bình, cậu phải cố lên, xem này, Cua tớ đây chỉ giúp cậu được đến thế thôi!! Hạnh phúc là do cậu tự nắm bắt, tớ mong, cậu sẽ không để bản thân hối hận, nếu Song Ngư ở đây, cô ấy cũng sẽ làm như tớ đây!! Đồ Ngốc, chạy trốn, tớ không cho phép.

Thật nhanh, gót giày kiêu sa của Thiên Bình thật nhanh đã bước đến trước cửa phòng 573, đôi mắt tràn đầy tia hi vọng, cô bắt giác lại hô hấp vô cùng khó nhọc, thở ra từng hơi tựa hồ như kiệt sức, Thiên bình mệt mỏi, cố gắng đứng thẳng dậy, Bình lập tức đảo đôi mắt xinh đẹp xung quanh hành lang, vẫn là vài người bạn của cô, là Ma Kết, là Bảo Bình, là Sư Tử, là Song Tử, là Bạch Dương. Nhưng,....

Ơ? Nhân Mã đâu? Không phải vừa rồi còn ở đây hay sao?

– “M....Mã đâu?”. Thiên bình bất ngờ lại cảm thấy nỗi tuyệt vọng như sóng thần ập tới, không nể nang nuốt chửng lấy cô. Thiên bình bỗng chốc trở lên vô cùng tuyệt vọng, thực sự....Bình nhi đã thực sự chậm chân rồi hay sao?

Là tại cô, là tại cô quá chậm chân....là tại cô đã chần chừ! Nhỉ?

– “Thiên bình, cậu sao thế? Sao lại khóc?”

Bất ngờ, ngỡ ngàng, Thiên bình như sực tỉnh, đôi mắt ướt nhòe lệ lập tức đảo về phía sau, Bình nhi rất nhanh, cô rất nhanh đã xoay người về đằng sau, đôi mắt ướt át nhìn vào người nam tử trước mắt....

Ôi Thần Linh ơi.....là Nhân Mã!!

– “M....Mã?”

– “Có chuyện gì?”. Thật thần, Nhân Mã có phần bất ngờ, hàng lông mày khẽ chau lại thành một đường khó hiểu, đôi mắt hần rất nhanh, đôi mắt hần rất nhanh đã đảo khắp thân thể cô, xét xem đã có chuyện gì xảy ra lại khiến Thiên bình khóc đến thảm thương như vậy....

Thảm thương đến mức, hần như muốn lao đến, lao thật nhanh đến ôm trọn lấy người con gái trước mắt hần!! Nhưng....

Nhân Mã tiếp tục chần chừ!

– “C....Chúng ta nói chuyện được không?”.

Trong mắt Thiên bình bỗng chốc đã ánh lên tia hi vọng như cũ, đôi môi thật khẽ đã mấp míp thành thành tiếp, giọng nói rất khẽ, thật trầm, nhưng đủ để tất cả đều lọt vào trong tai Nhân Mã, đầy đủ.

Chớp mắt, Bảo Bình đứng ở một góc, nụ cười nhàn nhạt nhưng lại như đang an ủi, đang khuyến khích một điều gì đó lớn lao, rất nhanh gọn, một giọng nói trầm ấm:

– “Gần đây có một quán cafe, Song Ngư cứ để Thiên Yết chăm sóc trước, hai người đi đi!! Đằng nào cũng có tội này ở đây mà, khỏi phải lo, 12 người, hai người đi bớt tớ còn thấy rộng chỗ đây!!”.

– “Được rồi, đi thôi!”. Nhân Mã lãnh đạm, hần thật khẽ, thật khẽ đã thờ dài, đôi mắt liếc sang người con gái đang đi phía sau, rất rụt rè, rất yếu đuối. Nhân Mã rất đau đầu, hần không rõ, cô đang nghĩ cái gì nữa.

Thiên Bình, em đang nghĩ cái gì thế? Tại sao lúc thì lại khiến trái tim tôi bốc hỏa, lúc lại khiến trái tim tôi đóng băng....Không nhẽ....em muốn chúng ta giứt khoát hay sao....? Em thực muốn rời khỏi tôi?

Cách xa nơi đó, cách xa phòng bệnh 573 mà các sao đang đứng, là Cự giải, chắc, từ này đến giờ đúng là thật hại não quá đi, đừng nói là cô bị lạc đấy nhé?

Đi từa lura trong bệnh viện đã dẫn cô đến cái khoa khí gió nào đây? Ớn thấy bà có nội luân hà!! Nơi này, Cự giải chả quen ai cả! Quanh cô, rất nhiều, rất nhiều các y tá, các bác sĩ đang tấp nập đi qua Cua.

Đùa chứ, với danh tiếng hot girl 18 tuổi, với cái danh tiếng Đại tiểu thư nhà họ Mã, đối với danh tiếng một ca sĩ có giọng ca nổi trội, với tất cả các danh tiếng và tiền của mà Cự giải đang cô, cô lấy hết can đảm, cô lấy hết can đảm cá rằng, cá một điều rằng, Cua đảm bảo, đảm bảo trăm phần trăm, CÔ LẠC ĐƯỜNG RỒI TT^TT Âu Mai chứ

Ồ.....

Bất ngờ, vô tình, do mãi mê nhìn ngó xung quanh, lại không để ý đằng trước, rất là thuận tiện, Cự giải đã đâm thẳng phải cánh cửa của một căn phòng.

– “Á”

Công nhận nhé....Đau quá TT^TT

– “Hixxx....sao lại xui như vậy, mình muốn quay trở về với Cá cơ :(”

Haizz Cự giải buồn bực, bỗng dừng lại tự chế giễu mình, cô có điện thoại để làm cái khi gì vậy =.=

“Qt....Qt....”

Ầy.....Cái gì vậy trời!!! Lại cái tiếng đó. Chẹp, thực tế đã chứng minh, phải ăn cái đã!!!!

Bất ngờ, đôi mắt xinh đẹp của Cự giải bất giác mở to tròn kinh ngạc.....Đôi mắt đó, dáng vẻ đó, khuôn mặt đó, tất cả đều đang hướng thẳng đến cái căn phòng mà cô vừa đâm phải.

AAAAAAAAAAAAA

Chà Chà!! Thực ra, Cua phải tự mình ngẫm lại xem, số Cự giải đây có thể xếp vào hạng may mắn đến mức xuyên thủng quốc gia, đâm thẳng vào quốc tế, xuyên qua trái đất, bay thẳng vào vũ trụ hay không ta?

Là “Căn Tin”!!!!

Thật may quá, tiện thể, Cua sẽ mua luôn cho mọi người và Cá nữa, vì dù sao Song Ngư cũng đã qua con nguy kịch rồi, chắc sẽ sớm tỉnh thôi, mà ngủ lâu như vậy, chắc chắn Cá sẽ rất mệt!! Phải bồi dưỡng lại từ đầu thôi ^^~~~~

Nghĩ đến đây, Cự giải đã rất thân nhiên định đẩy cửa vào, nhưng bỗng dừng....Cua nhỏ khựng lại khi nghe đến một giọng nói, một giọng nói quen thuộc:

– “Chúng ta sẽ kết hôn?”.

Khoan....Khoan đã.....giọng nói này.....quen quá!! Rất....Rất quen thuộc!!

Hết chap 21.....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Cả Đời Đây, Tôi Sẽ Không Tha Thứ Cho Hai Người!!

Bất ngờ, Cự giải đầu óc đã cứng đờ lại, Cua nhỏ lặng yên, thật lặng yên giữ lấy ngón tay thon dài đang để trên cánh cửa, đôi mắt sa sầm, khuôn mặt tái mét, trong căn phòng kín này.....

Cái.....

Ông trời đang muốn đùa bỡn với Giải nhi này hay sao?

Ôi chết tiệt, thần linh ơi!!

Trong căn phòng kín này, vang lên giọng nói của Kim Ngư?

Là Kim Ngư? Đúng chứ? Cua rất tự tin, không thể nào cô nghe sai được!! Là giọng nói của Trâu vàng, cái giọng nói đã giành cho Cự giải biết bao nhiêu lời ngọt ngào, lời động viên, lời an ủi, lời trách móc....

Kim Ngư!

Cậu ấy đang nói gì vậy? Cậu ấy đang nói với ai vậy? Kết hôn ư? Với ai mới được chứ?

Bất giác, trong gang tấc, trái tim của cự giải bỗng nhiên lại quặn thắt dữ dội, tâm trạng Cua bỗng dừng lại trở lên vô cùng bối rối, vô cùng khấn trương, vô cùng nóng vội.

Đôi mắt mờ hồ, tâm tư hoang mang, từng nhịp tim, từng hơi thở của Cự giải trở lên vô cùng gấp gáp, nói chung, vô cùng.

Giải nhi cảm giác bỗng dừng vô cùng bất an, hàng ngàn câu hỏi đã thi nhau mọc ra trong đầu Cự giải.....

Kim Ngư....

Cậu đang nói cái gì vậy?

Cậu đang nói với ai vậy?

Cậu đang muốn lấy ai vậy?

Cậu đang làm gì vậy?

Kim Nguu...

Cua nhỏ nét mặt tái xanh, bàn tay thật sự, thật sự đã run rẩy tê dại, đôi chân từ lúc nào đã mềm nhũn như không còn sức lực, cố gắng, Cự giải thật cố gắng bình tĩnh, cũng thật cố gắng để không phát ra tiếng động, thật khề, thật khề, thật khéo léo, Cự giải chậm rãi mở hé nhẹ nhàng cánh cửa đẹp để một cách dễ dàng, nhưng sao Cua bất giác cảm thấy vô cùng nặng nề, nặng đến mức tựa hồ như một tảng đá chắn ngang giữa một sự thật đau đớn không muốn cho cô bước qua....Nhưng....Dù phải mất đi cả cái mạng này, Cự giải cũng phải biết! Biết được ai đang ở trong căn phòng đó.....là ai?.....

Giây phút này. Tất cả. Tất cả lòng tin của mình, cô vẫn hi vọng, không phải hấn!

– “Ừ...Kim Nguu, cậu nghĩ chúng ta sẽ tổ chức đính hôn trước hay trực tiếp làm lễ cưới? Tớ rất mong....”.

“Đoàng”

Vô Thúc, tiếng sét chói tai, đau đớn tuyệt vọng lại tiếp tục một lần nữa vang lên đánh thẳng vào cô gái xinh đẹp, yếu đuối đang đứng nép sau cánh cửa, nước mắt đã từ lúc nào ứa ra như mưa từ khi nhìn thấy người con gái đang đứng trước mặt Kim Nguu.

Cô ấy rất xinh đẹp, cô ấy trông thật dịu dàng, cô ấy trông thật kiều sa, cô ấy, cô ấy có một nụ cười thật tươi tắn, nụ cười đó vẫn cứ nở ra, vô cùng hạnh phúc khi nói đến việc đám cưới, khi nói đến việc đính hôn giữa hai người....

....Cô ấy, cô ấy trông thật hạnh phúc....thật đẹp....Trông bọn họ bất giác giống như cặp Tiên Đồng-Ngọc Nữ, Nguu lang-Trúc Nữ hay Lương Xuân Bá-Chúc Anh đôi vậy....Thật đẹp.....

Song Như!

Phút chốc, Mã Hoàng Cự giải bất giác cảm thấy mắt mình như mờ đi, cảm giác như rơi xuống hố sâu thăm thẳm, rơi xuống một nơi tối tăm mù mịt, rơi xuống một nơi tràn đầy nỗi tuyệt vọng thấu lấy tâm gan....

Cô không hiểu.....

Ha...ha....

Hai người họ? Hai người họ đang nói gì vậy?

Khoan đã....khoan đã nào....không đúng....Không đúng.....hoàn toàn không đúng!!

Là nói dối!!

Đây, Cự giải, Mã Ngọc Cự Giải này mới là hôn thê của Vương Hỏa Kim Nguu...Không đúng đâu...Như....cô ta đang nói dối!!! Vợ chưa cưới của cậu ấy....là tôi.....

Rối loạn, bối rối, hoảng loạn. Cự Giải trở lên vô cùng sợ hãi, đôi mắt cô tuyệt vọng vô cùng, Cua rất hoảng loạn, rất khó nghĩ....cô chỉ biết lạng người, chết đứng tại nơi đó, đôi chân Cua cũng trở lên mềm nhũn tột độ....

Kim Nguu...Tớ sợ quá.....

Trong giây lát, bất giác, Cự giải ngây ngô đến không tả, khuôn mặt thần thờ, Cua thật nhanh thu gọn mình, thật khề khép lại cánh cửa nhôm bạc ánh kim đẹp để.....

Thật chậm rãi....Thật chậm rãi....Cự giải thật chậm rãi khép cánh cửa lại. Đôi chân run rẩy, đôi chân yếu mềm vô cùng, Cua lặng lẽ ngây ngốc, nụ cười giễu cợt cứ vậy nở khề trên đôi môi mềm mịn, lồi cuốn....

Sợ hãi....tuyệt vọng....thật chậm. Cự giải thu mình lại, ngồi vào sát mép cánh cửa ánh kim nổi bật, thật gọn, Cự giải thu mình lại một góc, một góc nhỏ sát bên cánh cửa, nó đủ, nó đủ để cô nghe thấy tiếng động bên trong....

“Piip....Piip.....”

Bất ngờ, điện thoại trong tay Vương Hỏa Kim Nguu bỗng dưng khề rung, kêu lên một tiếng thông báo tin nhắn, vừa đủ, vừa đủ để Kim Nguu biết....

Là tin nhắn của Cự giải?

Ngưu bỗng chốc lại cảm thấy kì lạ, chau mày, hần ấn vào “Xem”.

Ngay lập tức, một dòng chữ đơn giản, ngắn gọn, nhẹ nhàng hiện lên trước đôi mắt ảm áp, dịu dàng của Kim Ngưu. Thật bình tâm, Kim Ngưu chậm rãi đọc lướt qua tin nhắn, từng chữ, từng chữ, hần đột nhiên cảm thấy kì lạ. ....

“Kim Ngưu, cậu đang ở đâu thế? Ở cạnh ai vậy?”.

Không chậm trễ, thân nhiên không nhiều suy nghĩ, Kim Ngưu lập tức soạn tin trả lời, lúc này, trong đầu hần, đơn giản thôi, hần nghĩ là cô đang lo lắng cho hần! Nhì? Ngưu nghĩ thế.

“Có chuyện gì vậy?”

Nhưng bỗng dưng, người con gái xinh đẹp, kiêu sa trước mắt của Kim Ngưu đột nhiên lại trở lên sắc lạnh, đôi mắt rất khê khàng lướt qua dáng vẻ Kim Ngưu rồi lại liếc xuống màn hình điện thoại, khoe môi Song Như bỗng dưng lại giật giật vài cái, sau đó là một đường hình vòng cung tuyệt đẹp xuất hiện nơi khoe môi đó.

Rất nhân nhả, Song Như khê nhưn đôi hàng mi nhìn vào Kim Ngưu, giọng nói lãnh lốt xuyên thẳng vào màng nhĩ của Kim Ngưu với cái vẻ mặt xinh đẹp, với cái phong thái ung dung của Âu Dương Song Như :

– “Cậu sao vậy? Cô ấy nhắn tin à?”

Nhưng lúc này, dường như, câu nói của Song Như lại không mấy nhận được sự quan tâm của Kim Ngưu, mà hiện tại, Kim Ngưu đã vô cùng khó hiểu, hàng lông mày đã chau lại khó chịu, Cự giải đột nhiên sao vậy? Nhắn lại cho hần chỉ có hai chữ, cô ấy đang giận sao?

“Nói Nhanh”. Tin nhắn rất ngắn gọn, tin nhắn rất lạnh lùng, cơ hồ như đang nhắn cho một người xa lạ.

Trước giờ cô ấy chưa từng nhắn tin với giọng điệu như vậy, Cự giải, em sao thế?

Trong giây phút, Kim Ngưu lại cố gắng xóa tan đi một dần lí do hần tự động nghĩ ra, cuối cùng, hần chỉ chốt hạ lại một lí do, rằng, rằng vì Song Nư gặp chuyện, Cự giải đang buồn mà hần lại đi đâu mất nên cô ấy cảm thấy khó chịu! Chắc, đúng là trẻ con, nhì?

“Tớ đang ở một mình, tớ xuống ra ngoài mua nước”.

Kim Ngưu khê thờ nhẹ, ngón tay cái cứng cáp ấn vào nút “Gửi”.

Nhưng. ....hần bỗng dưng lại cảm thấy có chút không tốt, hay nói ra là rất rất không tốt!...Kim Ngưu bất giác cứng đờ người, tin nhắn đó....Mà thôi, dù sao hần cũng là muốn Cự giải không nghĩ nhiều thôi mà!

Chả lẽ hần nói với cô ấy rằng Song Như gọi hần xuống?

Chả lẽ hần nói với cô ấy rằng giữa hần và Song Như có vài vấn đề?

Có mà điên!!

Kim Ngưu chả khùng đến mức lại đi nói cho người nhạy cảm như Cự giải mấy chuyện trong gia tộc Vương, Cự giải rất nhạy cảm, tính tình nhanh nhạy nên rất có thể Cua sẽ suy nghĩ linh tinh.

Chắc, không được!

Chiếc di động thật đẹp, thật thanh tao bắt ngờ rung lên, rung lên thật nhẹ nhàng trong bàn tay run rẩy của Cự giải, trái tim Cua bỗng chốc quặn thắt đau đốn, đôi mắt Giải Nhì sợ sệt, lay động nhìn xuống màn hình điện thoại. ....

Từng từ. Từng chữ.

Tất cả đã hiện lên trên màn hình điện thoại nổi bật, lóa sáng. ....

Bất giác....Cua bật cười!! Một nụ cười nhạt nhẽo, một nụ cười giấu cợt. Giấu cợt chính bản thân mình. Nụ cười đầy vẻ mỉa mai đau đốn, tựa như ngàn vạn, hàng trăm triệu con dao đâm thấu vào trái tim mong manh yếu đuối đó, đôi mắt cô mở thật to, nhưng mở to đến đâu, nó vẫn cứ nhòe đi đến đâu.

Cô mong manh thật, yếu đuối quá!

-“Cự giải, mày đã thấy cái tội của mày chưa?.....Yếu đuối quá....giờ ai cũng có thể lừa mày....ha...ha.....”

Cự giải cười lên cay đắng, giọng đầy mỉa mai, châm chích. Cua đau đốn, đôi mắt thần thờ, chỉ biết thu gọn bản thân lại một góc, bàn tay ôm siết lấy lồng ngực....

Kim Ngưu...xem này....trái tim tớ....nó phải chảy máu vì cậu rồi....hì hì.....

Bất ngờ, Kim Nguu bỗng cảm thấy lạnh toát hết cơ thể, hần bỗng rung mình một cái, nhưng nói là lạnh, ấy vậy...bàn tay hần lại ướt đầm mồ hôi.

Sao...sao bỗng dưng...có phải ảo giác không? Sao Kim Nguu lại nghe thấy giọng của cô, giọng của Cự giải?

Không được, Trâu bỗng cảm thấy quá bất an, tốt nhất, tốt nhất vẫn nên đến phòng bệnh của Song Ngu để xem Cự giải thế nào, cô ấy đột nhiên lại không trả lời tin nhắn nữa! Hần phải về đó xem sao!

– “Này...Nguu, anh có muốn biết một chuyện vui không?”.

Đột ngột, bàn tay nào đó, thật trắng, thật mềm bỗng nắm chặt lấy hần, thật quyến rũ, thật chậm rãi, bàn tay đó vòng qua eo hần. Và cũng lập tức, cái mùi nước hoa nhãn hiệu Jv lập tức xộc thẳng vào mũi hần với dáng vẻ quyến rũ của Song Như, đôi môi ngọt lịm, giọng nói trầm bổng của cô cứ lượn lờ quanh Kim Nguu, quyến rũ đến mê người.

– “Cô đang muốn nói cái gì?”. Kim Nguu bắt giác khó chịu, đôi mắt lãnh băng liếc nhìn trừng trừng về người con gái đang ôm lấy hần ở đằng sau, giọng nói đanh thép, vô cùng lãnh băng khiến người khác phải ớn lạnh.

Nhưng dường như lại phản tác dụng, đột nhiên, chính bản thân Kim Nguu lại thấy ớn lạnh. Ớn lạnh cái nụ cười ma mị của người con gái phía sau, hần cũng người, Nguu không đẩy cô ta ra, đơn giản, hần muốn xem Song Như sẽ làm gì tiếp theo.

Cứ như vậy, ngón tay đang vuốt ve trước lồng ngực Kim Nguu đột nhiên lại hướng đến phía cửa của phòng căn tin, giọng nói lạnh lùng đến tàn nhẫn :

– “Mở đi!”

Khó hiểu, khó nghĩ, Kim Nguu khó chịu chau mày. Mở cửa? Cô ta là có ý gì đây? Bỗng dưng lại muốn hần mở cửa?

Thôi, cũng không sao, dù sao Kim Nguu cũng không muốn ở riêng trong này với Âu Dương Song Như nữa.

Mà vì sao lại là ở riêng trong này ư? Chắc, nói cũng thật khó nghĩ đi, đây là một căn tin nhưng lại là một căn tin cũ, nó đã từ lâu bị bỏ hoang, nhưng lại càng khó nghĩ hơn, nơi này bỗng dưng trở thành phòng để giấy tờ nên nó được sửa sang rất đẹp, ấy thế mà cũng không chịu sửa mẹ nó cái biển ở ngoài luôn đi =.=” sao lại chơi lừa tình nhau thế không biết!!

Chắc, tốt nhất là ra khỏi đây đã, chắc cũng tại cái không khí áp lực với Âu Dương Song Như mà khiến hần như thế này.

Đúng là chết tiệt, Kim Nguu chả hiểu mẹ hần đang nghĩ cái gì gió gì nữa, đúng là nhức nách quá đi mà....

– “Này, bỏ tôi ra trước đi!!”

– “Được thôi!”

“Cạch”

Kim Nguu lãnh đạm thờ dài, bàn tay cứng cáp đẩy cánh cửa ra.....

Nhưng...bỗng chốc, đôi mắt lạnh lùng của Kim Nguu bất ngờ nhìn sang phía dãy hàng lang...

Tựa hồ như có một luồng điện chạy qua tim, hần giật bản mình...

Hình ảnh trước mắt khiến Kim Nguu phút giây bất ngờ chết đứng, đôi môi cuốn hút của Nguu thậm chí còn không thể nói giở câu, rất run rẩy...chậm rãi, Kim Nguu lắp bắp lên từng từ trong sự kinh hãi và bàng hoàng.....

– “Cự giải.....”

Nhìn vào biểu cảm của Kim Nguu, khuôn mặt Song Như tựa hồ được đà lấn tới, thật kiêu kì, Âu Dương Song Như áp sát khuôn mặt đến gần Kim Nguu, phả cái hương thơm lỏi cuốn xộc đến mũi Kim Nguu, giọng nói trầm bổng tựa hồ đang bay lượn lại tựa hồ đang đẩy Kim Nguu, từng bước, từng bước rơi xuống 18 tầng địa ngục :

– “Vương Họa Kim Nguu....anh có vui không? Thứ tôi không có được, vậy anh thì sao? Tôi không đủ tốt để giúp đỡ hai người trong đường tình duyên...ông xã ~~~~~”

Phút chốc, Kim Nguu vô cùng hoảng loạn, đôi mắt sa sầm sợ hãi, thật run rẩy, thật chậm rãi, thật khê khằng, Kim Nguu bước từng bước nặng trĩu đến bên cô gái xinh đẹp đang thất thần ngồi ở một góc, khuôn mặt đỏ ửng, đôi môi đã từ lúc nào trở lên biến sắc.

Khuôn mặt Cự giải đã từ lúc nào lại trở thành bi thương tội cùng....

– “Cự giải.....”. Một lần nữa, Kim Nguu gọi tên cô, bàn tay thật ấm áp khẽ chạm lên bàn tay đang run rẩy của Giải nhi, thật khê lay động cô.

Nhưng...

Bất ngờ.....

Đôi mắt Cự giải từ lúc nào lại trở lên đỏ tươi như màu máu, đôi mắt hận thù tận xuống sương tuyết, cô nhìn Kim Ngu, rồi lại nhìn Âu Dương Song Ngu, bất ngờ đẩy mạnh Kim Ngu sang một bên...

Cự giải hoảng loạn, đôi mắt hận thù tuyệt vọng nhìn vào Kim Ngu và Song Như, giọng nói chua xót nhả ra từng chữ :

– “VƯƠNG HÓA KIM NGU, ÂU DƯƠNG SONG NHƯ, CẢ ĐỜI NÀY, TÔI SẼ KHÔNG THA THỨ CHO HAI NGƯỜI!!”

Giữt câu, Cự giải sợ hãi, cô hoảng loạn chạy thật nhanh trên hành lang bệnh viện, cô hoảng loạn chạy thật nhanh...

Chỉ mong cô có thể biến mất, lập tức biến mất.....

Không chân chừ, Kim Ngu lập tức sợ hãi chạy theo Cự giải, chạy thật nhanh chỉ mong níu được cô.....giọng nói hấn vô cùng hoảng hốt.....

– “Cự giải.....nghe tớ giải thích đã.....”

Nhưng....Tất cả....có gì lọt vào được tai cô?

BẤT NGỜ.....

Cự giải bỗng chốc lại cảm thấy cơ thể mình thật nhẹ nhàng, lâng lâng tựa như đang bay, tựa hồ có thể bay đi đến một nơi xa...một nơi cách xa....cách xa hấn...phải...Ước gì cô có thể bay đi.....

Mà....Cô đang bay? Cự giải đang bay?

“RẦM”

– “CỰ GIẢI!!!!!!”

Bảng hoàng, hai tiếng động lớn cùng vang lên...

Cô sợ hãi, cô yếu đuối, cô nhìn thấy hấn, hấn đứng cách xa cô quá. Kim Ngu cách xa cô quá....đôi mắt Cự giải yếu đuối, đôi mắt chậm rãi nhắm nghiền lại.

Cô lảo đảo từng bậc thang, đau đớn, đau đớn...nhưng cô không kêu lên đến một tiếng...vì...bây giờ...cô đã đủ đau rồi...

“CỘP”

Lại một tiếng động, đầu cô đau đớn, đầu của Giải nhi đau đớn đập mạnh vào lan can cầu thang, đau quá...

Máu...nhiều quá...

Cuối cùng...mình cũng được giải thoát rồi....

Hết chap 22.....

#Tiểu_Ngu_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Đau Đớn.....mệt Mỏi.....

Máu.....

nhiều quá.....

Nhiều máu quá.....

Nó lênh láng. ....nó tràn ra khắp sàn nhà. ....máu. ....đỏ tươi.

Màu đỏ của sự tuyệt vọng. ....Nó cứ tràn ra. ....không ngừng. ....

– “CỰ. ....GIÁ. ....!!!”

Hoảng loạn, Sợ hãi, run rẩy, hấn thật sợ hãi. Khuôn mặt điển trai của Kim Ngu bắt ngờ đã tái xanh, thảm hại đến mức khiến người khác phát run rẩy. ....phải xa lánh. ....

Hấn sợ quá. ....

Ngu vô cùng kích động, vô cùng hoảng loạn, nhanh như cắt, hấn đã lao từ trên cao xuống, chạy thật nhanh đến bên cô. ....

Màu đỏ. ....tươi rói. ....mùi máu. ....tanh nồng. ....

Nó cứ từ từ thấm nhuần vào trong đáy mắt của Kim Ngu, mùi máu tanh vẫn cứ lura thừa xộc vào sâu trong mũi của Kim ngu. ....hấn nghĩ thấy rất rõ. .... cái mùi máu khiến hấn ớn lạnh. ....khiến hấn sợ hãi. ....một mùi tanh nồng của cái chết. ....

Hoi thờ Kim Ngu bắt giác gấp gáp, khó nhọc, hấn lao đến, lao thật nhanh đến, cánh tay cứng cáp, ầm áp từ lúc nào đã ôm lấy được cơ thể nhỏ bé, xinh đẹp đang nằm nơi đó. ....Từng bậc cầu thang. ....từng bậc. ....tất cả đều in lại dấu máu của cô. ....từng giọt. ....nó đỏ tươi. ....

Nhiều quá. ....

– “C. ....cự giải. ....e. ....em không. ....được có chuyện. ....e. ....m không được. ....”.

Từng câu, từng chữ. ....

Sao bây giờ hấn nói lại khó khăn đến như vậy. ....

Gấp gáp, hoảng loạn, không chần chừ, lập tức, Kim Ngu dường như hoàn toàn mất đi sự bình tĩnh, đôi mắt tuyệt vọng đến bi thương, đôi mắt sâu thăm đau lòng đến tột độ. ....

Trái tim bắt giác đã quặn thắt dữ dội. ....những giọt máu trong tim bỗng dừng lại rỉ ra liên hồi. ....

Vòng tay cứng cáp đang ôm lấy Cự giải bắt ngờ run lên, từng con, từng con, Kim Ngu ngày càng tuyệt vọng. ....

Cánh tay cứng cáp bắt ngờ bẻ xóc Cự giải lên, nhanh như cắt liền lao đến phóng cấp cứu, vô cùng lạnh lùng và tàn nhẫn đi lướt qua Song Như. ....một con gió lạnh. ....có lẽ vậy. ....

– “Cự giải. ....Thứ tôi không có được, tôi cũng sẽ không cho ai có được! Cô đừng hòng nghĩ rằng chỉ có như vậy, cô đã thắng ư? Đừng hòng. ....Âu Dương Song Như tôi sẽ khiến cô còn không thể mở mắt ra được nữa!!”.

Bất giác, một giọng nói bắt ngờ vang lên qua trên dãy hành lang, bàn tay ngọc ngà trắng ngần của Song Như tà mị siết thật chặt vào lan can, đôi mắt kiêu kì, tàn nhẫn lãnh đạm hướng đến người nam tử đang chạy thật nhanh, chạy thật nhanh ra khỏi tầm mắt của Âu Dương Song Như.

Cô khẽ đứng lặng người, đôi mắt hững hờ, đôi mắt kiêu hãnh cứ nhìn, cứ nhìn như vậy. ....rồi bắt ngờ. ....

Bắt ngờ. ....đột ngột. ....hai dòng lệ đột ngột từ lúc nào đã chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp, cô cứ đứng, tựa như chết lặng, nụ cười nhếch môi, nụ cười tà mị cứ thể được Song Như từng chút tô đậm thêm. ....nụ cười giễu cợt, nụ cười nhạt nhẽo. ....

Cô luôn dặn lòng mình rằng, không yêu hấn! Cả đời này, cô phải hận hấn!

– “Kim Ngu. ....nếu như cô ta chết. ....anh sẽ không bỏ em nữa? Nhì? Vậy em giúp anh nhé. ....giúp anh tiễn cô ấy. ....đi một đoạn!! Sẽ nhẹ thôi, em và cô ta cả đời này cũng sẽ không ở cùng một chỗ, cô ta sống, Âu Dương Song Như này sẽ chết!! Còn nếu cô ta chết, em sẽ sống!! ....Em đã từng nói với anh rồi, phải không? Cả đời này, ngoài em ra, anh không thể lấy ai hết!!”.

Giọng nói trầm bổng, giọng nói nhẹ nhàng, nụ cười lạnh lùng, cứ như thế, đều đều vang lên kiêu hãnh, vang lên tuyệt vọng và tàn nhẫn.

Trái tim cô tựa hồ đã bị đóng băng lại. ....

Nhưng khi gặp lại Kim Ngu, nó không thể không thốn thức, nó không thể không kêu gào!!

Đau đớn. ....một môi. ....

Này, Kim Ngu, anh có biết. ....quên được anh, một như thế nào không? Nhưng giờ em đã đến đây rồi, anh không cần phải ở bên Cự giải nữa, nhì? Kết liễu cô ta, trở về với em thôi!! Nhì?

Em nhớ anh, Kim Ngu! Em sẽ giúp anh rời ra Cự giải. ....và trở về bên em!!

Ha...ha...ha...ha...ha...ha...ha...ha...ha...ha...

Bất giác, trong hành lang bỗng dừng lại yên tĩnh đến lạnh lẽo...hành lang thanh tịnh...nhưng... cứ bỗng chốc lại vang lên điệu cười giễu cợt, mỉa mai, điệu cười đầy vẻ bi thương trong thâm tâm Âu Dương Song Như...

Cô không phát ra tiếng...nhưng điệu cười đó...đôi mắt lạnh lùng của Song Như đang hướng về vùng màu lênh láng trên sàn ở dưới những bậc thang kia lại khiến người ta không thể không cảm thấy sợ hãi!!

Nó vô cùng đáng sợ, cô vô cùng lạnh lùng! Tựa như đã không phải là Song Như trước kia nữa.....

Tại sao ư?

Tất cả, cũng chỉ hai từ mà thôi.

“Ghen tị”

Sự ghen tị của đàn bà cũng thật đáng sợ...Người có tiền ghen tị với người có tình, người chết ghen tị với người sống, người không có ghen tị với người có. Mọi người phụ nữ khi đã có máu ghen tị nổi lên, còn ai nghĩ được rằng chẳng có thứ gì là mãi mãi cơ chứ? Vào thời khắc đó, một khi toàn bộ đều bị sự ghen tị thống trị, liệu còn ai tỉnh táo để kiểm chế bản thân?

Chắc không có đâu, nhỉ?

Nhìn xem, Song Như, đó là một ví dụ, một người con gái xinh đẹp, dịu dàng.

Nhưng thế thì sao? Khi sự ghen tị thống trị, sẽ chẳng ai thoát được đâu!

Họ chỉ có một suy nghĩ duy nhất “Chiếm đoạt”.

Trong không khí hỗn loạn đến nghẹt thở, lúc này, ở bên ngoài bệnh viện, ở một quán cafe, nơi đó, có một cặp đôi, họ chọn một bàn gần bên cửa sổ, ánh sáng len lỏi chiếu rọi nổi bật.

Thiên Bình, Nhân Mã.

– “Có chuyện gì?”. Lãnh đạm, bình thản, giọng nói âm trầm của Nhân Mã bình tâm vang lên, đôi mắt hẩn chăm chú theo dõi theo từng cử chỉ của Thiên Bình, hẩn rất quan tâm cô, chỉ là, hiện giờ, hẩn vẫn chưa biết, cô đang muốn nói đến điều gì...

Bình nhi chần chừ, nghe giứt câu hỏi của Nhân Mã, đôi mắt xinh đẹp của Thiên bình chỉ chậm rãi ngược lên, định ý nhìn vào Nhân Mã, nhưng lại không nghĩ đến, đôi mắt xinh đẹp đó vô tình lại thấy một hình ảnh khác đang đập vào mắt...

Mẹ kiếp!! Bọn nhà báo?

Con bà nó, bọn kỳ đà cần mũi này, cô quên bống đi mất, Song Ngư là người nổi tiếng mà, bất ngờ xảy ra chuyện lớn như vậy bọn nhà báo có chẳng nào ngu người đến mức không chạy đến bắt tin tức đâu. Chắc chắn mấy tên đó đã thấy Bình nhi và Nhân Mã!!

Bất giác, Thiên bình lại cảm thấy phứt chốc chạnh lòng, đôi môi đang định cất tiếng cũng lập tức thu hẹp lại, mím chặt bất lực. Bàn tay cũng tự nhiên cảm lên quyền “menu” che đi khuôn mặt nổi trội...

– “T...Tớ...”.

Thật vô dụng...Bình nhi bỗng dừng lại tự nhạo báng mình, ngu ngốc, tự dừng lại chọn cái bàn nổi bật như vậy, bây giờ thì bọn nhà báo đều biết, cô ở đây.

Rất nhanh, rất nhanh, ánh mắt điềm tĩnh của Nhân Mã đã đảo qua và bắt gặp đáng vẻ vội vàng tránh né của Thiên bình, cũng rất nhanh thôi, hẩn liếc mắt về phía nơi góc khuất, nụ cười nhàn nhạt lạnh lùng nở khê trên khóe môi hẩn, giọng nói giá băng như địa ngục :

– “Ồ.....cô Trương. Không cần phải che che đây đây như vậy, có gì thì nói nhanh đi, không phải cô rất sợ bọn nhà báo tia được sao? Vậy thì nói đi, nói xong tôi lập tức đi, không ảnh hưởng đến danh tiếng của em...em thấy có được không!! cô Trương?”.

– “Cậu.....”. Bất ngờ, vô thức, đôi mắt Thiên Bình lại một lần nữa bất lực nhìn Nhân Mã, rồi lại liếc qua đám nhà báo.

Hẩn thấy rồi?

Bình nhi yếu đuối, nơi cổ họng bỗng chốc lại khô khốc khiến cô khó chịu, không thể nói lên đến một từ, đôi mắt xinh đẹp chỉ biết ngấm nhìn Nhân Mã trong vô thức.

– “cô Trương, nếu cô nói tôi ra đây lại chỉ để ngồi nhìn cô thế này vậy thì thật tiếc nha~!! Hôm nay tôi có hẹn rồi, chắc, mà cũng đến giờ rồi, tôi có hẹn ăn trưa với vài cô gái!! Không có gì quan trọng, vậy tôi đi trước!!”.

Giữt lời, không chậm chễ, không chần chừ, Nhân Mã một mạch đã lạnh lùng đứng phất dậy, đôi mắt giá băng vẫn không quên lướt qua dáng vẻ của Thiên Bình, một nụ cười nhạt nở ra nơi khóe môi hắn. Chết tiệt. ....

“Cộp”

Gót dày hắn xoay khễ, bước đến phía trước vài bước ngắn gọn. ...

Thiên bình, tôi xin em. ...hãy giữ tôi lại. ....

Bất giác, trong tiềm thức, Nhân Mã đau nhói cầu xin người con gái xinh đẹp phía sau. ..Bước chân nặng nề, hắn không muốn bước tiếp. ...

Ước gì. ...cô sẽ giữ hắn lại!!

Trương Thiên bình tựa hồ chết lặng, cô im lặng, ngồi trên ghế, chẳng nói chẳng rằng. Cô chỉ cảm thấy từ đáy lòng trào lên một sự bất lực, một sự đau đớn, một sự tuyệt vọng, tất cả như nước biển dâng trào, ào ạt xông vào trong tâm trí Thiên Bình. ...

– “Thiên bình. ....Anh từng hi vọng, em sẽ không rời bỏ anh. ...nhưng hình như, anh chưa đủ tầm quan trọng trong em so với sự nghiệp. ...vậy. ...chúng ta. ....”. Trong khoảng khắc, giọng nói Nhân Mã rất khề vang lên, rất lạnh nhạt. ...nhưng từ lúc nào. ...giọng nói đó đã khàn đục, tựa hồ như rất khó khăn tuôn ra từng chữ.

Chưa nói đến giữt câu. ...

Bất chợt, Nhân Mã bỗng chốc giật mình, phất chốc khựng lại, sau lưng hắn, một cảm giác ấm nóng, một thân thể nhỏ nhắn bỗng đâu áp sát vào tấm lưng cứng cáp của Nhân Mã khiến hắn từ lúc nào đã cứng đờ người, sững sờ.

– “Mã. ...em xin lỗi. ...xin lỗi. ...ngàn vạn lần xin lỗi anh. ....nhưng. ...em rất sợ. ...một ngày nào đó. ...em tỉnh dậy và không còn được bên anh nữa. ...vậy nên. ...em muốn nói với anh. ...”.

Bất ngờ, giây phút. ...cỗ họng Thiên Bình bỗng dừng lại cứng lại. ...hoi thờ khó khăn, cỗ họng ngưng đọng. ...câu từ không thể tiếp tục. ....

Nín thở. ...hô hấp của Nhân Mã cứ nhiên lại vô cùng khó khăn, từng hơi thở như bị ai cướp mất. Mã vô cùng bất an, đôi mắt đục ngầu, hắn rất sợ. ...cô sẽ nói ra từ đó. ....

– “Chúng ta công khai đi!!”.

Hết chap 23. ....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Không Khí Nặng Nề

– “Chúng ta công khai đi”.

Thiên Bình chậm rãi nói lên từng chữ, dường như cố nhấn mạnh để có thể thấm nhuần vào trong tâm trí Nhân Mã, giọng nói thanh mảnh, lạnh lốt và mềm mại như một con gió kỳ lạ, ở mãi chẳng chịu đi qua khỏi tâm trí của Mã ca.

Bình nhi vừa giữt lời, lập tức, bất ngờ, thân thể nhỏ bé lại cảm thấy một cơ thể cường tráng, to lớn khề bao trọn lấy cô, giọng nói Mã ca chậm chậm, chậm chậm vang lên đến mà ngọt lịm, cung chiều :

– “Thiên Bình. ...là thật sao? em nói thật sao? chúng ta thực sự có thể công khai sao?”.

– “Ai đùa với anh chứ, anh thật là. ....”. Gò má Thiên Bình bỗng chốc lại đỏ ửng lên như hai quả cà chua chín, đôi mắt xinh đẹp ngược lên nhìn Thiên bình, khề chớp chớp xấu hổ khiến nam tử đều rung động, mà thực ra đã là một thằng con trai đích thực thì đảm bảo trái tim không thể nào nằm yên khi nhìn thấy cái khuôn mặt kiều diễm ngại ngùng, e thẹn của Bình nhi.

Nhìn thấy khuôn mặt xấu hổ của bình nhi, khóe môi Mã ca trong vô thức khề cong lên một đường vòng cung dịu dàng, trái tim Nhân Mã cũng đã đập từng con vô cùng loạn nhịp, trái tim hắn cứ mãi thổn thức không yên khiến đôi môi Mã cũng bất chợt thật khô khốc. ....

Bất ngờ.....

Đôi môi mọng đào mềm mịn của Thiên bình bất ngờ cảm nhận có phần ướt át...Chính xác, Thiên bình hoàn toàn còn chưa kịp phản ứng thì đôi môi Nhân Mã đã ập tới cô, tựa hồ như một ngọn lửa bùng cháy nhưng lại vô cùng ấm áp, rất có lực nhưng lại dịu dàng, dần phá tan sự căng thẳng của Thiên bình khiến cô cảm nhận một nụ hôn vô cùng ngọt ngào, vô cùng dịu dàng giúp cô như trút bỏ đi mọi sự xấu hổ, từ từ, chậm rãi, ngọt ngào đón nhận lấy nụ hôn của Nhân Mã mà không màng đến mọi thứ xung quanh.

“Tách”

“Tách”

“Tách”

Tiếng động trong quán cafe đột ngột im lặng, thanh tĩnh đến lạ, chỉ vang lên nơi đây là những tiếng bấm máy liên tục, liên hồi.

Nhưng Bình nhi đã không màng nữa, không màng đến nữa. Chụp thì cứ chụp, đăng thì cứ đăng, viết thì cứ viết, cô không cần biết. Thiên bình, lúc này, cô chỉ cần biết một điều rằng, Nhân mã quan trọng với cô hơn sự nghiệp. Vĩnh viễn là như vậy! Sẽ không thay đổi!!

– “Này, cận vệ của em, em đã chấp nhận mọi thứ, vì anh, từ nay, không được rời xa em nữa!”

– “Vâng, thưa công chúa!! Mãi mãi anh cũng sẽ trôi chảy em trong tim <3”

*p/s : đừng vội mừng =)) nạn của 2 người này còn chưa kịp đến

Vào lúc này, thời gian đã đến giữa trưa, không khí hiu quanh ôm chặt lấy căn phòng vip 573, mọi thứ tĩnh lặng.

“Reeng...Riing...”

Bất ngờ, một chiếc di động xinh xắn, kiểu sa bất ngờ reo lên đều đều từng tiếng, vô tình lay động toàn bộ những người trong phòng bệnh đồng thời khiến cho Ma Kết giật bản mình, bàn tay uể oải đặt con dao thon gọn xuống mặt bàn, bên cạnh là đĩa táo đẹp mắt đã được gọt xong.

Đôi mắt Ma Kết, thực sự vô cùng lãnh đạm, tựa hồ như vô hồn, Kết nhi nhẹ nhàng đưa tay cầm lên chiếc điện thoại, đảo đôi mắt sắc bén qua dãy số trên màn hình, tiếng thờ dài của Ma Kết lại càng nặng nề hơn. Vô thức, cô đành bấm vào nút “Call” trên màn hình điện thoại :

– “Alo, Mục Đình Ma Kết xin nghe!”.

Nghe được tiếng giọng ngọt ngào, thanh tao, nhã nhặn của Ma Kết, đầu giây bên kia đã rất nhanh vang lên một giọng nói ấm áp, đều đặn :

– [“Cậu đang đâu vậy?”]

Là Lâm Huy.

– “Ảnh hưởng gì đến kinh tế nhà cậu à?”. Nghe giứt câu nói của Lâm Huy, giọng nói Ma Kết lại càng thêm lãnh băng, đôi mắt sắc lạnh vẫn thong thả nhìn xung quanh, thư thái đáp lại người ở đầu dây bên kia một cách tùy hứng.

Nhận được sự lạnh nhạt của Ma Kết, tất nhiên, giọng nói Lâm Huy đã mất đi phần tự nhiên, tạo lên là một dáng vẻ khó chịu, giọng nói nhạt nhẽo nhưng vẫn đầy vẻ quan tâm :

– [“Tớ tới nhé?”]

Vô thức, chạnh lòng, trái tim Ma Kết trong vô thức lại quặn thắt lên khó chịu, đôi mắt chậm rãi len lén liếc sang Bảo Bình, nhưng biết không, cô đã nhận lại gì? Đôi mắt thản nhiên, ánh mắt lạnh lùng của Bảo Bình, hẳn không nhìn cô....

– “...Ừ, nhanh đi!”.

Đáp lại Lâm Huy, chỉ đơn giản là câu trả lời trong lúc tức giận...Ma Kết, cô không muốn Lâm Huy đến một giây một phút nào hết.

Nhưng bất giác, Kết nhi dù mạnh mẽ, dù kiên cường, dù tài giỏi thì cũng là con gái mà? Cũng cần có người nương tựa chứ?...Nhìn xem, Bảo bình, khuôn mặt hẳn không thể hiện một chút cảm xúc gì, đến đôi mắt vô tình đó cũng không thêm liếc sang cô đến một cái....

Có lẽ là...Kết thúc rồi! Nhì?

– “Thiên Yết, tôi thấy cậu cũng mệt rồi, hay ra ngoài ăn trưa một chút đi, Ngư vẫn chưa tỉnh mà...cứ để các y tá trông nom cô ấy một chút...à...hay là, giờ cậu ra ngoài ăn trưa đi, dù sao tôi cũng trưa đói, tôi ở lại trông Song ngư cho, xong lát nữa cậu lên đây đổi ca cho tôi!! Được không?”. Ma Kết thờ dài, khẽ đứng dậy đá gót đến bên người nam tử đang mệt mỏi ngồi ở bên giường bệnh, giọng nói thanh nhẹ vang lên đều đều, bàn tay thon dài cũng nhẹ nhàng vỗ lên vai Thiên Yết, nụ cười rất dịu dàng.

Trả lời cho câu nói quan tâm của Ma Kết, đáp lại cho cô, Thiên Yết lại lãnh đạm im lặng, đôi mắt mệt mỏi vẫn hướng đến cô gái xinh đẹp đang nằm trên giường bệnh, khuôn mặt từ lúc nào đã tái nhợt tê dại khiến người nam từ bên cạnh trái tim quặn thắt lên từng cơn, đau lòng vô cùng.

Yết bất giác, hấn run rẩy vươn bàn tay to khỏe đến bên vuốt ve khuôn mặt kiêu diễm của Song Ngư, vào thời khắc này, khuôn mặt cô thực không khác gì một tờ giấy trắng khiến rặng và môi Thiên Yết không khỏi run rẩy nhìn nữ tử xinh đẹp đến bi thương.

Phải như thế nào đây?

Sáng nay, cô gái này vẫn còn rất vui vẻ xuất hiện trước mặt Thiên Yết, nụ cười tỏa nắng không ngừng nở rộ, bàn tay còn không ngừng bám chặt lấy Thiên Yết không buông, liên tục chu ra cái mồm xinh đẹp mà giục hấn nhanh lên một chút, sắp muộn giờ rồi,....

Nhưng bây giờ thì sao? Cô mệt mỏi, nhợt nhạt nằm trong căn phòng lạnh lẽo đến tang thương, đến lạnh người. ....

Tìm Thiên Yết đau đớn đến khôn cùng. ....

Hấn ngồi đây.

Cô nằm đó.

Hấn rất sợ, khi hấn rời khỏi căn phòng này thì cũng vào thời điểm đó, cả đời hấn, cả đời Thiên Yết này cũng sẽ không bao giờ được nhìn thấy một Song Ngư vui vẻ, một Song Ngư ngoan ngoãn, một Song Ngư dễ thương đây nữa.... Thiên Yết rất sợ!

Hấn sợ phải rời xa Song Ngư, hấn sợ phải nhìn cô được người đàn ông khác chăm sóc. ....

Vậy nên, cho đến lúc Song Ngư tỉnh lại, cho đến lúc Song Ngư mở mắt ra, cho đến lúc Song Ngư nhìn thấy hấn đầu tiên và cho đến lúc Song Ngư trở về cùng hấn, mãi mãi, Thiên Yết cũng không muốn rời xa cô dù chỉ một giây.

“Cạch”

Bất ngờ, cánh cửa chính của căn phòng bệnh khang trang, sang trọng bất ngờ bật mở, bước vào là cô gái xinh đẹp với đôi mắt thần thò, đôi bàn tay bắt giác run lên bần bật khiến Xử nữ sợ hãi phải lập tức siết chặt lấy lòng bàn tay như sợ để ai thấy....

Thần thái Xử Nữ vô cùng kém, giọng nói lại càng không tốt, giọng nói diêm dâm, thoang thoang hương nước hoa quyền rũ bây giờ lại trở lên vô cùng run rẩy, một bên tay đỡ dần nắm chặt lấy chiếc di động sợ hãi :

– “.....Y...Yết.....”.

Giật mình, Thiên Yết thoáng tia khó hiểu, hàng lông mày bỗng chốc chau lại khó hiểu, đôi môi khô khốc bắt giác cũng tuôn ra câu trả lời lạnh lùng :

– “Sao?”.

Cư nhiên, Xử Nữ cư nhiên im lặng, dường như chuyện vô cùng khó nói, đôi mắt thần thò chỉ biết có nhìn chăm chăm vào cô gái với mái tóc dài bồng bênh nằm trên giường bệnh, đáng vẻ Xử Nữ lại càng khiến những người trong phòng cảm thấy kì lạ hơn nữa khi khuôn mặt xinh đẹp của Xử nữ từ lúc nào đã ướt đầm là mồ hôi, những sợi tóc đen nhánh nổi bật ướt át dính bết lại vào hai bên thái dương khiến không khí lại càng trở lên ngột ngạt.

Khó chịu, Sur từ bức bối bật dậy khỏi ghế, giọng nói đanh lại nhìn ra Xử Nữ :

– “Cậu sao thế? Sao lại áp úng như vậy? Có chuyện gì?”.

Lập tức, đứng sau Sur Tử, Bảo Bình thận trọng đưa cánh tay cứng cáp kéo Sur Tử lại đằng sau, giọng nói điềm tĩnh an ủi :

– “Đề yên cho cô ấy bình tĩnh lại đã xem nào!!”

– “Bảo bình nói phải, nhưng....Xử Nữ, có chuyện gì vậy?”. Song Tử phút chốc dờ dẫm, gật đầu tán thành theo Bảo bình nhưng cũng ngay lập tức đảo mắt sang Xử Nữ mà dò xét.

Nơi đó, lại chỉ có Bạch Dương, Thiên Yết, Ma Kết là có thể im lặng.

– “...Yết....Song Như nói, tôi đưa cậu cái này.....”.

Cuối cùng, sau nhiều phút lặng yên, giọng nói run rẩy của Xử nữ lại một lần nữa vang lên khe khẽ, nghe mà lại đau đớn con tim.

Vừa rồi, bất ngờ, Song Như đã gửi cho Xử Nữ một tin nhắn, một tin nhắn tựa như tiếng sét qua tai, một tin nhắn khiến Xử nữ thất thần mà sợ hãi, và Song Như còn nhắn nhủ Xử Nữ đưa cho Thiên yết xem lại càng làm cho Xử Nữ thêm phần choáng váng.

Giọng nói run rẩy của Xử nữ chỉ vừa mới giứt, nhanh chóng, lập tức, Ma kết đưa tay giứt lấy chiếc di động trên bàn tay trắng ngần của Xử nữ không chút do dự, đôi mắt kiên nhẫn bật lên chiếc di động mà không có mặt mã, đầu óc Ma Kết đã rất nhanh bắt đầu hoạt động....

Nhưng.....

Đôi mắt chỉ vừa mới lướt qua màn hình điện thoại.....

“Bộp.....”

Chiếc di động lành đạm rơi xuống chạm đến mặt đất, rơi xuống ngay bên trước mũi dày của Ma Kết, lành đạm, run rẩy và khiến người ta cảm thấy có chút sợ hãi.

– “Mang đến đây!”.

Bất giác, trong căn phòng bệnh lại tiếp tục nồng nặc mùi sát khí tỏa ra nghi ngút khiến người ta cảm thấy ớn lạnh hòa trong là không khí lạnh lẽo từ điều hòa lại cùng cả cái giọng nói lạnh lùng như từ cõi chết của Thiên Yết vang lên khiến các sao trong căn phòng, phút chốc cảm thấy ớn lạnh tột độ, tựa hồ như nhiệt độ bây giờ đã là 0 độ c như ở Bắc cực.

Lạnh quá....

Tin nhắn đó.....

Hết chap 24.....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tin Nhắn Hoảng Hồn.....

– “Mang đến đây!!”.

Sắc mặt Triệu Long Thiên Yết bất giác trở lên u ám vô cùng, tựa hồ còn lạnh hơn cả tảng băng, sắc mặt biến đổi đến ớn lạnh, đôi mắt hồ phách trong vô thức quay sang trừng trừng nhìn đám người đang phút chốc sững sờ vì phản ứng của Ma Kết mà dọa nạt khiến cả đám theo phản xạ, khuôn mặt đã tái xanh như tàu lá chuối.

Nhìn dáng vẻ lạnh lùng, chết chóc như người từ cõi chết của Thiên Yết, Ma Kết bất giác còn cảm thấy sợ sệt, cố nín nhịn cơn sững sờ trong lòng, cơn bất ngờ trong lòng, cơn bàng hoàng trong lòng, lấy hết lại can đảm, lấy hết lại sự bình tĩnh, sự tỉnh táo. Ma Kết cố gắng mạnh mẽ mà nuốt lấy một ngụm nước bọt vào cổ họng khô khốc, đôi mắt chần chừ nhìn vào nam tử tuần tú, lạnh lùng trước mắt, cổ họng cô dường như vẫn còn vô thức sợ sệt, mãi vẫn không thốt ra được một câu, đôi mắt u tối, vẻ mặt xám lại, Ma Kết thật cố gắng khom lưng xuống, bàn tay run rẩy chạm đến chiếc di động trước mũi đây, lồng ngực không khỏi có phần khẩn trương, thực sự không muốn đưa cho Thiên Yết một chút nào....

Vì sao ư?

Thứ nhất : Ma Kết rất sợ

Thứ hai : Nếu Thiên Yết sau khi đọc được những dòng chữ trên di động, đảm bảo hắn sẽ không trầm trù mà bốc hỏa đốt cháy cả cái căn phòng này, nếu không sát khí cũng của hắn sợ là sẽ làm đóng băng cả căn phòng này luôn còn là nhẹ....

Thứ ba : Sau khi Thiên yết đọc được những dòng chữ trên di động, hắn đâu chỉ đơn giản là muốn thiêu đốt cả căn phòng bệnh này, hóa băng tất cả mọi thứ cơ chứ? Lúc đấy, với kinh nghiệm của Ma Kết, đảm bảo đến tính mạng của lão già viện trưởng của bệnh viện cũng trên trăm phần trăm không giữ được, mà đã đến mức đấy rồi, cái bệnh viện này không bị tên ác ma Thiên Yết đem đi thiêu hỏa đã là may.

Những dòng chữ trên di động.....nó vẫn cứ sáng đèn.....những thực sự, Ma Kết đây cả đời hiền ngang, cả đời mạnh mẽ, cả đời kiên cường, cả đời tài giỏi cũng không có đủ can đảm đưa cho Thiên Yết.

– “LẬP TỨC ĐƯA!”.

Giật bản mình, cả kinh đến ớn lạnh, tất thấy các sao bất ngờ hoảng hồn nhìn sang nam tử đang sôi máu với tỉ lệ nhiệt độ đã tựa như bốc hỏa, ấy vậy mà sát khí tỏa ra từ người hắn thì vẫn vô cùng lạnh lẽo, mà cũng thấy làm lạ đi, sát khí của Thiên Yết di dời trên khắp cơ thể lại đến cánh tay trái thì hoàn toàn dừng lại.

Vì sao ư?

Bàn tay hắn đang nắm lấy bàn tay mềm mịn, nhỏ bé của Song Ngư, nghĩ sao Thiên Yết lại nỡ làm cho bàn tay “Thỏ Con” của hắn có chút khó chịu cơ chứ?

Ma Kết phút chốc cảm thấy như mình thật bất tài, cầm cái di động còn không vững, mãi mới lấy lại được một chút dũng khí để nhặt di động lên thì bây giờ lại bị tên Thiên Yết đáng chết giận dữ quát tháo làm cho bao nhiêu dũng khí trên người Ma Kết đều tiêu tán cả.

Bất lực, bàn tay run rẩy của Kết nhi đành bất lực đặt chiếc di động lên trên nền đệm mềm mại mà Song Ngư đang yên giấc lạnh, đôi mắt đôi phần yếu mềm ngước lên nhìn nam tử lạnh lùng, tiêu soái ngồi bên giường bệnh. ...

Thiên Yết... là cậu ép tôi... tôi thực không muốn đưa cho cậu mà...>.<.....Độc xong.....tốt nhất là cậu đừng có nổi đóa lên mà quát tôi...

Lạnh lùng, lãnh đạm, Thiên Yết liếc đôi mắt hổ phách thần thái uy hoàng sang phía Ma Kết và Xử Nữ, hơi thở bỗng chốc lại có phần gấp gáp đến mức khó chịu.

Thật muốn mổ xẻ mấy con người này ra đây mà, có biết hắn lo lắng cho Song Ngư đến thế nào không cơ chứ? Thêm nữa, Song Như cũng thật là tùy tiện đi, đến sức khỏe của Thỏ Con mà cô ta cũng có thể thành thoi mà gửi tin nhắn như vậy, chết tiệt.

Thiên Yết bức dọc, sắc mặt đen tối mịt mù, bàn tay Yết vô cùng thô bạo quơ qua cầm chiếc di động lên, trái tim trong vô thức đột ngột đập mạnh liên hồi từng con khó thở, Thiên Yết lấy hết bình tĩnh, sự lạnh lùng trên khuôn mặt vẫn không chút khác biệt, bàn tay chậm chậm kéo qua màn hình di động, đôi mắt lãnh đạm di chuyển trên từng dòng chữ của di động...

Càng đọc... đôi mắt hổ phách của Thiên Yết lại càng bờ ngỡ, lại càng sững sờ, lại càng căm giận, lại càng hoảng sợ.

Từng dòng, từng dòng như thấm nhuần vào trong đầu óc của Thiên Yết, ngón tay đang di xuống dần dần trên chiếc điện thoại cũng trong vô thức lại run rẩy lên vài đợt, đôi mắt không thể không hoảng hồn mà trừng to như không tin vào những gì mà hắn đang thấy.

Tức giận, kinh hãi, hoảng hồn, bất ngờ cảm xúc trong Thiên Yết đột ngột bộc phát, bàn tay đang vô cùng ảm áp nắm chặt lấy bàn tay mềm mịn của Song Ngư cũng trong vô thức lỏng lẻo dần rồi buông khỏi tay cô, riêng bên bàn tay cứng cáp đang nắm lấy chiếc di động lại vô cùng lạnh băng, vô cùng cứng cỏi, vô cùng mạnh mẽ, hắn tức giận siết chặt lấy chiếc di động trong tay, đôi mắt lãnh băng lập tức trùng trùng lửa giận nhìn sang những người đang đứng sững chờ đợi phản ứng của Yết.

Hắn thực sự đã nổi khùng lên rồi!!

Vô cùng giận dữ, Thiên Yết lửa giận ngàn ngút, cả lầu của bệnh viện dường như đều đã phải ớn lạnh với loạt sát khí lan tỏa một cách chóng mặt của Triệu Long Thiên Yết.

Ném mạnh chiếc di động một cách thô bạo xuống giường, đôi mắt màu hổ phách bùng lên lửa giận, giọng nói khàn khàn đầy vẻ tức giận bao trùm quát lên:

– “ÂU DƯƠNG SONG NHƯ ĐANG Ở ĐÂU, MẸ KIẾP, CÔ TA NÓI CÁI MẸ GÌ VẬY?? MUỐN ĐÙA BỒN HAY SAO? CÔ TA NGHĨ TÔI KHÔNG THỂ GIẾT CÔ TA CHẮC, ĐÙA BỒN, ĐÙA BỒN, MẸ KIẾP!! CÔ TA MUỐN TÔI RỜI KHỎI THỎ CON ĐẾN THẾ SAO? PHẢI NÓI DỐI ĐẾN NHƯ VẬY? HỪ, ĐƯỢC, LẬP TỨC, TÔI SẼ RỜI KHỎI THỎ CON, LẬP TỨC LÔI ÂU DƯƠNG SONG NHƯ ĐẾN ĐÂY!! NẾU KHÔNG ĐỂ KHI TÔI TÌM ĐƯỢC CÔ TA, TÔI SẼ LẬP TỨC GIẾT CHẾT CON Ạ ĐÓ.....DÁM NÓI BẬY VỀ BỆNH CỦA THỎ CON....MẸ KIẾP!!”.

Từng từ, từng chữ, hắn tuôn ra một cách tức giạt tốt cùng, giọng nói đánh thép kêu gào như chính trong trái tim hắn đang rỉ máu mà gào thét.

Mẹ kiếp, nói dối!!

– “Ma Kết...rốt cuộc...rốt cuộc...tin nhắn đó nói gì...?”. Song Từ phút chốc run lên cảm cập, đôi mắt khê khàng liếc nhìn sang Ma Kết rồi lại nhanh chóng đảo qua Xử Nữ tìm kiếm câu trả lời. Để Thiên Yết tức giận đến cả kinh như vậy, tin nhắn đó rốt cuộc là gì?

Không khí bất giác khó thở, bất giác nồng nặc tất cả đều là mùi sát khí lạnh lẽo trấn giữ trong căn phòng rộng rãi...khang trang...

1s

2s

3s

Bất ngờ.....

“Bộp...cộp...”

Chiếc di động bất chợt, đột ngột, vô ý lại một lần nữa được tiếp đất một cách không an toàn nhất, nằm gọn nơi mặt đất chỉ cách chân giường có vài xải tay ngắn ngủi.

Chắc, xem ra chiếc di động đó cũng thật đáng thương đi, bị rơi-bị ném-bị rơi. Đúng là số khổ quá nha~~

Ồ.....Ồ.....?

Khoan....Khoan đã....Hình như có gì đó sai sai.....Cái khi mẹ gì vậy?

Chiếc di động sao đột nhiên lại rơi xuống đất?? Đùa chứ, giường chứ có phải lò xo quái đâu mà cái gì đè lên là nó lại bật đi được?? Vừa rồi chiếc di động đó bị ném đã nằm gọn trên nền đệm êm ả.....

Thế quái nào giờ lại như lực đẩy Archimedes thế này??

Cảm thấy hư cấu.....

Mà....chờ đã.....

“tách”

Đột ngột....cả kinh.....một giọt nước bắt giắc đã nhẹ nhàng tựa như giọt nước mưa tự nhiên rơi xuống nền đệm yên bình không một vệt ướt.....

Tất cả....xanh mặt....khuôn mặt ai nấy đều tái xanh đến tê dại.....

Song Ngư.....cô ấy.....ngồi đây? Từ....Từ khi nào.....

Chiếc di động....đứng....đứng nói.....là.....

“Xử nữ, làm ơn, giờ tôi bận, đưa tin nhắn này cho Thiên Yết

Nói với hấn, sau khi đọc, lập tức rời khỏi em gái tôi. Vì sau khi biết, hấn cũng không muốn ở lại thêm đâu.

Tôi đã đến văn phòng nói chuyện với bác sĩ Chu, bác sĩ nói, Song Ngư bị Huyết Từ Cung nghiêm trọng khiến thân thể mềm yếu đến khôn tả, tử cung cũng trở lên vô cùng mong manh, hiện giờ, giữ được mạng sống của Ngư đã là một kỳ tích rất đặc biệt, lại còn đặc biệt là con bé mang nhóm máu AB-rh âm tính. Tuy là có thể cứu được mạng sống Song Ngư, nhưng do lần này con bé bị Huyết từ Cung rất nặng nên phần tử cung vô cùng mỏng manh lại còn thêm sức khỏe Song Ngư trước giờ chưa bao giờ tốt nên.....sau này con bé sợ rằng sẽ không thể mang thai được.....

Không được để con bé đọc được nội dung này, Thiên Yết, nếu cậu đã đọc đến đây, lập tức rút và rời khỏi em gái tôi! Sau khi đó thì xóa tin nhắn đi, tôi không muốn nói nhiều, nếu không muốn Triệu thị đến đòi cậu thì tuyệt giống tốt nhất mong cậu hiểu chuyện, cảm ơn!”

Từng câu, từng chữ, từng từ ngữ mà Song Như sử dụng trong tin nhắn, nó tựa như hàng trăm, hàng ngàn, hàng triệu con dao, hàng tỷ phát súng nhắm đều đều vào trong lồng ngực của Song Ngư.....

Cô không thể mang thai, cô vô sinh ư?

Ha....ha....trò đùa gì vậy?

– “Có lẽ lâu rồi không xem lịch.....hôm nay là cá tháng tư sao? Phải không? Làm ơn....có ai đó trả lời đi....cá tháng tư....đúng chứ? Yết, em mau lấy di động....mau....ha....ha....thật là vui nha~.....mau lấy di động....mau xem....hôm nay là cá tháng tư....cá tháng tư.....cá tháng tư....ha.....ha.....Trò đùa....trò đùa.....nói dối.....”.

Bất ngờ, trong căn phòng trầm lặng đến nghẹt thở, trái tim Thiên Yết đột ngột co thắt lại đau đớn, nhìn cô xem....

Song Ngư cười tươi, nụ cười tươi rói đến bi thương.....đôi mắt liên tục đảo quanh những con người trong phòng, bàn tay quơ lên quơ xuống với lấy Thiên Yết trong vô thức.....Giọng nói yếu đuối đến mệt mỏi, đến đau đớn, đến bi thương.....

Đôi mắt cợt nhả, đầy vẻ chế giễu hướng mắt lên Thiên Yết cầu mong nhận được đáp án, chờ đợi, chờ đợi một cái gật nhẹ của những người xung quanh....

Mau nói gì đi chứ.....

ha.....ha.....

Đau đớn, lồng ngực Ma Kết khó khăn đập lên từng nhịp đau lòng, xót xa, mũi dầy vô thức nhón lên một bước, định ý lao đến bên Song Ngư.

Nhưng bất giác, cánh tay cô lại bị Bảo bình ở đằng sau nhẹ nhàng nắm lại, ánh mắt Bảo bình vẫn vô cùng lạnh lùng hướng lên như nhắc nhở cô khiến Kết Nhi bất giác sực tỉnh.

À.....Thiên Yết. Có hấn đây rồi.

Trong vô thức, theo phản xạ tự nhiên, hay chính xác hơn, là phản xạ đau đớn trong trái tim hấn, Thiên Yết lao đến, cả vòng tay cứng cáp nhất thời kích

động lập tức ôm chặt lấy Song Ngu, từng con quận thất trong trái tim Yết ngày càng làm hắn trở nên yếu đuối...

Nhưng...Không sao hết, hắn đủ sức bảo vệ cho Song Ngu mà...Chỉ cần cô không bỏ hắn, không rời xa hắn, cả đời này, Thiên Yết không bao giờ nghĩ đến sẽ rời bỏ Ngu.....

– “buông ra.....”.

Bất giác giọng nói lạnh nhạt của Song Ngu lãnh đạm vang lên, trong thời tiết mát mẻ, nhiệt độ không hề dưới 0 độ c nhưng lại đột ngột khiến chính bản thân Thiên Yết cảm thấy lạnh công, tê công chính con người, tê công chính trái tim hắn....

– “Thỏ con, em ở đây mà!”. Đáp lại sự lạnh nhạt của cô, giọng nói Thiên Yết thật tràn trề sự ấm áp, thật ngọt ngào và dịu dàng, thật ôn nhu mà nhẹ nhàng sưởi ấm cho Song Ngu bằng một ngọn lửa vừa đủ, một ngọn lửa vừa đủ để cô có thể khiến Song Ngu trở nên ấm áp.....

Nhưng...sao Thiên Yết bất giác cảm thấy vô cùng lạ lùng.....vô thức khiến hắn lại cảm giác bất an trào dâng.....

Bạch Dương đứng một góc, hàng lông mày chau lại ngỡ ngàng chăm chú nhìn vào đôi mắt từ lúc nào lại trở thành một đôi mắt tuyệt vọng và lạnh lùng đến thế kia?

Là sát khí sao? Hình như không phải của Thiên Yết.....

Là gì? Rốt cuộc là gì? Là từ ai.....

“Râm”.

Thiên yết bất ngờ ngã nhào ra nền đất lạnh toát, đôi mắt Yết trở nên sợ hãi và bàng hoàng hơn bao giờ hết, đôi mắt hổ phách lại trở nên sợ hãi nhìn lên phía cô.....

– “ha...ha.....vui...vui...ha...ha.....cá tháng tư.....không được giận.....không được tin...tất cả đều là nói dối.....tất cả đều là nói dối.....khỏe...chị khỏe.....ha...ha...đừng tin...đừng tin...là nói dối.....Tất cả đừng tin.....không được tin.....dối.....”

Lại một lần nữa, giọng nói run rẩy, giọng nói tuyệt vọng và đau đớn của Song Ngu lại một lần nữa vang lên, cô hoảng loạn lao ra khỏi giường, nhảy bổ xuống nền đất mà nhìn tất cả với ánh mắt tuyệt vọng đau đớn, giọng nói cứ thế vang lên, bàn tay mềm mại, trắng nõn của Song Ngu run rẩy, tê tái chỉ về phía Thiên Yết mà tự chế giễu, tự cười mỉa mai một mình, nụ cười nở rộ mà lại đau đớn đến tuyệt vọng.....

– “AA.....”.

Hoảng loạn, tuyệt vọng.....Song Ngu vô thức gào thét lên, đôi bàn tay đưa lên cào cấu chính bản thân mình, rồi loạn hết sức, bàn tay quơ lên quơ xuống, cuối cùng là lại vò lên mái tóc bông bênh của bản thân...tựa như muốn nhỏ hết tất cả....giọng nói khàn đục gào thét mà đau đớn.....khiến người ta thực xót xa đến tê dại.....

Thiên yết mất đi diêm tĩnh, lao đến ôm chặt lấy thân thể đang tự dày vò, một giọt nước mắt trong vô thức lại chạm xuống nền đất.....

Của ai?

Ngư?

Yết?

Hết chap 25.....

#Tiểu_Ngu_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Như Vậy.....đủ Rồi!!

Không khí bỗng chốc đã hỗn loạn đến khó thở, đến tuyệt vọng, tình thế tiến thoái lưỡng lan đột ngột lại ập đến với tất cả.....tất cả.....

Song Ngu giờ đây đã hoàn toàn mất đi sự bình tĩnh, cá không ngừng gào thét trong căn phòng bệnh, đôi bàn tay thon dài dường như đang cố gắng lấy hết sức lực mà cào cấu bản thân, liên tục vò lấy mái tóc dài mà hét lên.....đôi mắt của nỗi tuyệt vọng...

Nhìn....

Rồi lại nhìn.....

Nhìn những con người đứng hoảng hồn xung quanh căn phòng, Thiên Yết bất lực, run rẩy ôm chặt lấy Song Ngư....Nhưng vào thời khắc này. Cô nghe hấn à?

Liên tục, liên tục....Hắn ôm cô, cô đẩy hắn....Một sự lạnh lùng khiến chính bản thân Thiên Yết, chính bản thân các sao, ai nấy đều có thể cảm nhận theo từng con giận dữ, từng con bi ai, từng con tuyệt vọng của Song Ngư.

Song Tử run rẩy đến sợ sệt, nhưng ngay lập tức, đôi mắt sợ hãi bất ngờ sức tỉnh, đôi chân đang tê dại chết đứng ở sát mép cửa cũng lập tức lấy lại được sự bình tĩnh, nhanh chóng, Song nhi thật cố gắng lấy lại sự tỉnh táo, nhanh như chớp, gót giày đã lập tức di chuyển đến phía góc tường, bàn tay lập tức đưa lên ấn mạnh vào một nút đỏ ở góc tường, lo lắng, hoảng loạn, Song nhi sợ hãi, toàn thân đã lạnh toát nhưng vẫn thật cố gắng nhấn vào nút báo hiệu cho bác sĩ.

Chứ theo tình thế hiện tại, căn bản Thiên Yết sẽ không nỡ làm mạnh tay để ngăn cản cơn điên cuồng của Ngư...Còn các sao khác thì đã bị lấn át bởi sự hỗn loạn mà lập tức lao vào giữ lấy Cá, nhưng ai có đủ sức để giúp Ngư tỉnh táo cơ chứ? Điều cần nhất bây giờ....tỉnh táo!!

– “AAAAA.....”

Tiếng hét chói tai, tiếng hét đau lòng thấu tận tâm can lại tiếp tục vang lên....

Làm sao đây....

Nhanh....

Nhanh lên....

Làm ơn.....

Làm ơn.....

“Rầm”

Cánh cửa bất ngờ bật mở, rất mạnh.

May quá.....

Lập tức, nhanh chóng, một nhóm các bác sĩ y tá vội vàng lao đến phía Song Ngư và Thiên Yết, lãnh đạm đẩy Thiên Yết tránh sang một bên, bàn tay thoăn thoắt đã tóm được lấy cánh tay mềm mại của Song Ngư, giọng nói vô cùng đanh thép :

– “Bình tĩnh!! Bình tĩnh!!”.

Nhưng những người đó....xa lạ.....

Ngư bất giác trở lên sợ hãi....đôi mắt đã tuyệt vọng nay còn tuyệt vọng hơn....thân thể liên tục tránh né, giãy giụa để tránh khỏi đám người xa lạ....

Ngư sợ....rất sợ.....

– “Y....Yết.....Y....Yết.....ai....họ là ai.....tránh....tránh ra.....người xấu....tránh xa tôi ra.....đừng đến đây.....người xấu.....”

Giọng nói run rẩy, đôi mắt sợ hãi, bi thương, cô cười nhạt nhẽo, nhưng nơi khóe mi, những dòng lệ cay đắng lại thi nhau chạy đua trên khuôn mặt xinh đẹp....Ngư cười....cười điên dại....dòng lệ càng chảy.....nụ cười lại càng nộ rộ như đóa hoa thương tâm.....

“Phập...”

Một tiếng động nhỏ bất ngờ, nhẹ nhàng phát ra khe khẽ...rất nhỏ...rất nhỏ.....

Bất giác. Đôi mắt saphia xanh dương mở to, mở to, tròng lên đầy giận dữ, đôi mắt hận thù nhìn vào những người xung quanh....nhưng....khóe miệng lại khẽ nhếch lên nhạt nhẽo....

Ma Kết đứng nơi một góc, khóe mi bất giác tuôn ra hai dòng lệ, bàn tay nắm chặt lấy bàn tay Xử Nữ cũng đã khóc từng tiếng lên nấc nghẹn đau đớn....Thương tâm.....

Song Tử mệt mỏi, đôi mắt run rẩy nhìn lên phía Song Ngư, cả cơ thể Song nhi yếu mềm, nhẹ nhàng, mệt mỏi quy xuống nền đất lạnh ngắt.....

Song Ngư....chỉ việc này thôi Ngư đã tựa hồ như điên như dại....vậy.....còn việc Thiên Yết và Song Ngư không cùng huyết thống....cô ấy sẽ còn phản

ứng ra sao....sẽ còn ra sao....sẽ còn thăm đến thế nào?

Sư Từ thở dài hướng mắt đến phía Thiên Yết, nhìn người bạn với ánh mắt thương cảm...là bạn bè, đến chính Bạch Dương hay Bảo Bình cũng sẽ cảm thấy vô cùng thương cảm cho Thiên Yết....

Nhìn.

Thiên Yết sững sờ, chết lặng yên một góc....Đôi mắt chưa bao giờ rời khỏi người con gái đang tê dại, đang tuyệt vọng nhìn những người xa lạ xung quanh....

Chuyện gì vậy....tại sao....tại sao chuyện này lại xảy ra với hân và cô.....

Cuộc đời thật biết trêu đùa.....

Song Ngư ngất lịm, đôi mắt mệt mỏi khép lại, khóe môi giật giật run rẩy, nụ cười vụt tắt. Cơ thể yếu mềm ngã xuống mệt mỏi, chớp mắt, một cánh tay cứng cáp cứ nhiên đã đỡ lấy Song Ngư, đỡ lấy cơ thể nhỏ bé cơ hồ như đã kiệt sức.

Thiên Yết, hân rất ghét người khác chạm vào cô.....

Chợt.... nơi khóe mi Ngư....cứ nhiên....một giọt nước mắt lại lặng lẽ rơi xuống nền đệm khô ráo....lặng lẽ.... khiến trái tim Thiên Yết bất ngờ giật thắt lên một cơn đau đốn...một cơn quay cuồng....

Ngư yên lặng, mơ hồ chìm vào cơn mê. Căn phòng cuối cùng cũng đã chìm vào không khí u ám, chìm vào không khí lạnh lùng...

Tĩnh lặng, Sư Từ thở dài ra một tiếng, đôi mắt hướng đến phía giường bệnh, liếc nhìn đến vị bác sĩ điềm tĩnh, ngón tay cứng cáp của Sư ca lạnh lùng cử động hướng về phía cửa, nhắc nhở họ rời đi....

Việc đến đường này, cũng nên giả lại cho Thiên Yết và Song Ngư một không gian yên lặng...

Như vậy....

Đủ rồi!

“Cạch....Cộp....Cộp....”

Bảo Bình tâm tình ổn định, nghiêng người, kéo tay Ma Kết bước ra khỏi phòng.

Lập tức, Kết nhi ngay lập tức có phản ứng khó chịu, đôi mắt kiêu ngạo trừng trừng ngược lên nhìn Bảo Bình, khuôn miệng bất ngờ giãn nở:

– “Đưa tôi ra đây làm cái khi gì? Anh khùng à? Chúng ta có gì để nói sao?”.

– “Cô ở trong đó được cái tích sự gì à? Tốt nhất đi ra cho đỡ chật trội, thêm nữa, đến chính bản thân cô, cô luôn tự cao tự đại rằng mình tài giỏi, vậy giờ thì sao? Cô làm được gì à?”. Giọng nói của Bảo Bình vô cùng điềm đạm, đáp lại cô một câu trả lời tuyệt tình, không mang nhiều cảm xúc, đôi mắt lãnh băng của hân hướng vào Ma Kết.

Kết nhi bỗng chốc chết lặng, khóe môi nhếch lên nhàn nhạt, buồn bã ôm chặt lấy chính bản thân, giọng nói lạnh lẽo:

– “....Tài giỏi....hm....chuyện của tôi...tôi còn không giải quyết được...huống chi chuyện của người khác....ha...ha...”.

Bảo Bình bất giác sực tỉnh, bàn tay trong vô thức, cơ hồ lại chạm nhẹ lên vai Kết nhi, dường như đang an ủi người con gái kiên cường đó. Nhưng, không cảm thấy nhẹ nhõm, Ma Kết càng cảm thấy mệt mỏi.

– “TRÁNH XA TÔI RA!!”. Kết nhi giãn nở, cánh tay bất ngờ đưa lên đẩy mạnh Bảo Bình ra, không biết là vì sao...Nhưng Ma Kết cảm thấy bất giác hối hận vì hành động của mình, cơ hồ, hành động một kiểu, trái tim Kết nhi lại nghiêng về kiểu khác.

Vừa Ghét lại vừa Yêu.

Có thể nói như vậy hay không?

Sững sờ...Bảo ca bỗng chốc đã chết lặng....à.....hiểu rồi....quên mất, hân quan tâm Kết nhi? Với tư cách gì? Với tư cách là gì?

Bỗng....

Một bước chân điềm đạm, ấm áp và trầm tĩnh bất chợt bước đến bên cạnh Kết nhi, Lâm huy chậm rãi cởi áo khoác, điềm đạm khoác lên trên đôi vai gầy nhỏ bé của Ma Kết, bàn tay ấm áp vỗ nhẹ lên vai Kết nhi dường như an ủi. Cô không đẩy Lâm Huy ra. Nhưng....Ma Kết không hề có chút cảm xúc gì khi bên Lâm huy. Mãi vẫn là như vậy.

Bảo bình cười nhạt....nhìn liếc qua nam tử bên cạnh Ma Kết, cuối cùng cũng chỉ lãnh băng bước đi lướt qua Kết nhi, đôi mắt lạnh lùng càng không muốn

nhìn cô thêm một khác.

Lặng lẽ, rời khỏi.

Bên trong hành lang bệnh viện, Kim Nguu thần thờ dựa người vào tường, chờ đợi nhìn vào đèn cấp cứu đến bây giờ vẫn cứ sáng lên chưa hề có dấu hiệu rằng, nó sẽ tắt. Chưa hề có.

Song Như bất ngờ từ xa đã gót bước đến, đôi mắt lạnh đậm nhìn vào nam tử thần thờ trước mắt, dáng vẻ kiêu ngạo, yếu điệu đến bên Kim Nguu, giọng nói trầm bổng bất giác vang lên lạnh đậm :

– “Sao rồi?”.

– “Cô tốt nhất nên cầu nguyện cho Cụ giải, nếu cô ấy xảy ra bất kì chuyện gì, tôi, Vương Hòa Kim Nguu này sẽ đảm bảo cô có chết cũng không có đất chôn thân!!!!!!”.

Bất ngờ, vang lên trong hành lang lạnh đậm, giọng nói lạnh lùng của Kim Nguu như được tô thêm phần chết chóc, âm thanh trầm mặc, đôi mắt khinh thường nhìn vào người con gái đang đứng bên cạnh hắn, trừng trừng như muốn giết chết Song Như.

Cư nhiên lại làm cho Song Như phút chốc rợn người...

Nhưng cũng ngay lập tức, khuôn mặt kiêu kì của Âu Dương Song Như đã trở lại, khoe môi phút chốc lại nhếch lên nhàn nhạt, giọng nói quyến rũ vang lên khe khẽ :

– “Ồ...vậy sao?...Kim Nguu, anh đang tự lừa dối bản thân mình đấy à? Ày da.....anh thử nghĩ xem...cao như vậy....nhiều máu như vậy....từng bậc...từng bậc cô ta ngã xuống, anh thử động não xem...xem cô ta có sống hay không nha~? Ha...ha....Nếu sống, kì tích thật đấy nha~ Anh cũng nên biết suy nghĩ một chút, cô ta chết, tiếp theo sẽ phải làm gì? Đó chính là thứ anh cần nghĩ đến đấy Kim Nguu à...ha...ha...”.

Sững sờ, phút chốc, đôi mắt Kim Nguu trừng lên tức giận, quay sang nhìn khuôn mặt kiêu ngạo, khuôn mặt xinh đẹp đang giả lên vẻ mặt ngây thơ, giọng nói của Nguu lại càng thêm tức giận, đánh như lại đây nghiêng, như nghiền nát đầu óc của người con gái xinh đẹp trước mắt, cơ hồ đã lên đến đỉnh điểm của giận dữ :

– “Tiện nhân!! CÚT!!”.

– “Kim Nguu, đừng ra vẻ như tất cả tội lỗi là của Song Như này, tất cả, là anh!! Nghe cho rõ, tất cả là tội lỗi của anh, là anh đã hại cô ta....”. Đáp lại sự giận dữ của Kim Nguu, dáng vẻ của Song Như lại vô cùng thư thái, nụ cười khinh khỉnh lại càng thêm nở rộ, đôi mắt liếc nhìn Kim Nguu đầy vẻ thương hại, dáng vẻ coi thường mà xỉ vả khiến từng từ, từng từ, dù không muốn lọt vào trong tai nhưng từng từ, từng từ mà Song Như nói ra lại liên tục, rõ nét lao thẳng vào trong đầu óc của Kim Nguu, hắn không thể rời bỏ khỏi những từ ngữ đó...từng từ ngữ khiến hắn hoảng sợ...

Chợt....

“Riêng.....Điêng.....Riêng.....”

Hết chap 26.....

#Tiểu_Nguu_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Kim Nguu....lâu Lắm Rồi....hì....anh Không Chủ Động Nắm Lấy Tay Em....

“Riêng.....Điêng.....Riêng.....”

Bất chợt, chiếc di động nào đó bất ngờ đổ chuông khiến Song Như và Kim Nguu bất giác giật mình, Nguu khẽ cau mày, đôi mắt lạnh lùng cúi xuống nhìn vào chiếc áo khoác đồng phục trường Quảng Đông Nam Hà giành cho nữ đang vắt ở trên cánh tay, là của Cụ giải.

– “Không nghe sao?”. Song Như cư nhiên lên tiếng, giọng nói trầm bổng hòa cùng nét mặt kiêu ngạo, nụ cười nhàn nhạt bất cần đời.

Giọng nói đó, dáng vẻ đó của Song Như vô tình lại khiến Kim Nguu cảm thấy khó chịu, đôi mắt trừng trừng liếc nhìn Song Như ghét bỏ, hàng lông mày

khẽ chau lại bức bối đưa tay vào trong túi của chiếc áo khoác lấy ra chiếc di động được trang trí tỉ mỉ, dễ thương và tô đậm thêm vài nét tình nghịch với hình những con cua nhỏ bé gắn khắp mặt sau di động....

Đột nhiên....quần lòng....Kim Ngu căng thẳng nhìn vào màn hình điện thoại....màn hình điện thoại sáng lóa hiện lên là một chữ rõ ràng....càng rõ ràng lại càng khiến Kim Ngu khó xử thêm gấp bội.

Mother !

Căng thẳng, khuôn mặt Kim Ngu gần như đã biến sắc, giọng nói ngay lập tức biến đổi trở lại về điềm đạm, ngón tay khẽ run ấn vào nút “Call”, lập tức áp di động lên tai, giọng nói vang lên như đang cố gắng phải thật bình tĩnh :

– “Alo!”.

– [“Cậu là ai? Con gái tôi đâu?”]. Ngay lập tức, giọng nói đều đều, giọng nói kiểu ngao đáp lại hần, giọng nói đó....là....giọng nói kiểu sa của một quý phu nhân giàu có ở phía đầu dây bên kia nhưng phút chốc khiến Kim Ngu giây phút lại phải sững người....

Là bà Mã. Là Mẹ của Cụ giải. Hần phải nói với bà ấy sao đây?

Hít lấy một hơi thở nặng nề, trái tim Ngu bắt ngờ đau nhói, giọng nói bỗng chốc đã run khe khẽ, mất đi đôi phần tự nhiên :

– “Dạ....dạ cháu là Kim Ngu....”

– [“Ồ...Vương thiếu gia, con bé đang ở với cậu? Nó đâu?”] Mã phu nhân bắt gặp ô lên một tiếng, giọng nói lại đột ngột đánh lại kiểu ngao, dường như mang vẻ không vui.

Cư nhiên, Kim Ngu cư nhiên lại im lặng....Tiếp theo hần không biết phải nói thế nào với người phụ nữ ở đầu dây bên kia....Hần phải làm sao đây.....

Đột ngột, chiếc di động trên tay Kim Ngu bắt ngờ không cánh mà bay, bay thẳng sang bàn tay nhỏ nhắn trắng ngần mịn màng của Song Như....

– “Cháu chào bác, cháu là bạn của Cụ giải, hiện tại, cụ giải đang ở trong phòng cấp cứu, cô ấy không cẩn thận nên bị ngã!”. Nhanh gọn và lạnh lẽo, âm sắc của Song Như cứ thế vang lên đều đều, đôi mắt saphia xanh dương chỉ lặng yên liếc lên phía đèn cấp cứu, kiên nhẫn trả lời thay cho Kim Ngu, đáng vẻ thân nhiên nói với Mã phu nhân không chút chần chừ lại khiến cho Kim Ngu như lửa giận bùng lên, chỉ là hận không thể giết chết Song Như....

Cô ta đang nghĩ cái gì? Cô ta đang nghĩ cái khi gió gì vậy? Sao có thể thân nhiên mà nói với Mã phu nhân như vậy chứ....Nhưng....cũng chưa hẳn là điều không tốt....Nếu Song Như không giật di động trên tay Kim Ngu đi, đảm bảo hần cũng chả biết phải nói gì với Mã phu nhân!! Sợ rằng cả nửa tiếng còn không nói được một câu.

Sau khoảng đến 4,5 phút nói chuyện di động, âm hưởng từ cổ họng Song Như đều đều vang lên khắp cả dãy hành lang, đôi mắt saphia đang nghiêm chỉnh trò chuyện đột ngột thay đổi 180 độ trở về với vẻ mặt lạnh lùng, kiểu sa liếc sang người nam tử vẫn đứng yên ở một góc, bàn tay mềm mại của Như chỉ lãnh đạm ngắt đi chiếc di động, gót dày bước đến nơi Ngu, bàn tay cầm chiếc di động lãnh đạm đưa lại cho Kim Ngu, nơi khóe mắt cơ hồ như vừa thấy Ngu đã trào dâng lên một cảm xúc khó tả, tuy vậy, đáng vẻ điềm đạm của Như, có thể nói, cô là một diễn viên tốt...Có thể che giấu cảm xúc rất tốt!!....

– “Bà ấy lập tức sẽ tới đây!”. Song Như thật lạnh lùng, cánh tay đưa tới ngụ ý giả lại chiếc di động cho Kim Ngu, ánh mắt bi ai cứ thế, trong vô thức lại nhìn vào Kim Ngu đến ngờ ngẩn, đáng vẻ Song Như lúc này, trong khoảng khắc, vô thức, cư nhiên trở về đáng vẻ yếu mềm.

Nhận thấy điều bất thường nơi đôi mắt của người con gái trước mặt, Kim Ngu vẻ mặt không khỏi bức bối, lãnh băng giật lại chiếc di động trên tay Song Như, giọng nói khàn đục lạnh lùng như ngàn lưỡi dao đâm sâu vào trái tim mong manh của Song Như....

Mẹ kiếp!!

.....Như đã từng khóa cửa trái tim mình lại, khiến nó đóng băng cứng cáp để không nhận thêm bất kì tổn thương nào....Nhưng....tại sao vậy? Tại sao khi gặp lại Kim Ngu....tại sao hần lại mang lửa đến thiêu đốt đi tảng băng của cô? Để bây giờ những con lưỡi dao sắc bén đã có thể bỏ qua lớp băng mà đâm sâu vào trái tim yếu mềm của Song Như khiến nó rỉ máu....

– “Này....Chuyện này có liên quan gì đến cô sao? Rốt cuộc là cô nghe không hiểu à? Tôi bảo cô CÚT!”.

Đột ngột, giọng nói của Kim Ngu vô thức lại trở lên tàn nhẫn đến tê dại, đôi mắt hần lên giận dữ trừng lên nhìn Song Như, âm sắc có phần tăng cao quát lớn vào khuôn mặt xinh đẹp của người con gái trước mặt, cánh tay Kim Ngu trong vô thức lại tóm lấy cổ tay mềm mịn của Song Như siết chặt lấy như muốn bẻ gãy đi cánh tay trắng ngần đó.

Cứ như vậy, nơi cổ tay Song Như mà Kim Ngu đang nắm chặt cứ như vậy, ngày càng hần lên sung đỏ đau đớn.

Không khí bắt gặp trở lên căng thẳng, Kim Ngu ngày càng gia tăng lực đang siết lấy cổ tay Như, cơ hồ như muốn giết cô, ngay lập tức.....nếu theo phản xạ tự nhiên, Song Như sẽ lập tức giật tay ra khỏi bàn tay to khỏe của Kim Ngu....nhưng.....cô đã không!

Khuôn mặt xinh đẹp của Song Như lại không hề mang nhiều cảm xúc, không có chút đau đớn, không chút xót xa, khóe môi Như lại khẽ nở ra một nụ cười dịu dàng, ngọt ngào, đôi mắt saphia xanh dương quỳn rũ thật ôn nhu ngược lên, nhìn vào khuôn mặt nam tử trước mắt, giọng nói bắt gặp đã vang

lên khe khẽ :

– “Kim Nguu.....hì....đã lâu lắm rồi...anh đã không chủ động nắm lấy tay em...hôm nay lại khác....em rất vui!!”.

Sững sờ, choáng tỉnh.

Kim Nguu bất ngờ chết lặng, khuôn mặt lạnh lùng ngay lập tức đã được thay thế bởi vẻ mặt bờ ngỡ, bất ngờ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô gái xinh đẹp trước mắt, sức lực đang siết chặt lấy cổ tay Song Như bắt gặp cũng buông lỏng, hẫng hết lặng.

Song Như....cô gái này....điên rồi!

Kim Nguu trước nay chưa từng dùng sức tựa hồ như muốn giết lấy một cô gái, nhưng hiện giờ, là khác, người con gái cách đây 3 năm hẫng yêu thương cùng chiều hết mực, hẫng lại vô cùng tức giận vì cô...Chỉ là....cô thì sao? Song như thì sao? cô không những không tức giận, ngược lại, vẻ mặt còn vô cùng vui mừng, nét mặt lạnh lùng chớp mắt cũng đã tan biến...

Cô vui....vì hẫng làm cô đau sao? Ngu ngốc!

Kim Nguu cau mày, giọng nói cơ hồ nhẹ đi đôi phần, đôi mắt lạnh nhạt buông tay Song Như ra, âm sắc băng lãnh :

– “Lập tức rời khỏi! Tôi không muốn nhìn thấy cô nữa!”.

Sững sờ....Song Như sững sờ chết đứng tại chỗ, đôi mắt saphia giây phút lại thoáng lên tia tủi thân, tia mệt mỏi, khóe môi giật giật cứng đờ, cổ tay trắng ngần trắng nõn tự nhiên đã hẫng lên vết đỏ đau nhói, nhưng Song Như không màng đến cánh tay tê dần, lấy hết sự can đảm, hô hấp Song Như có phần khó khăn....

Mệt mỏi....yếu đuối.....

Đôi tay mệt mỏi bắt gặp đưa lên ôm chầm lấy vòng eo cứng cáp của Kim Nguu, lập tức, hơi ấm, hương thơm ngọt ngào xộc thẳng vào chóp mũi của Kim Nguu, vòng tay đó, từ từ, chậm rãi, siết lấy Kim Nguu, siết lấy hẫng, rất chặt.

Đột ngột, Kim Nguu cả kinh, giọng nói giận dữ, giạt mình định ý đẩy Song Như ra khỏi, nhưng bắt gặp, cánh tay Nguu lại bất ngờ khựng lại bởi một thanh âm trầm bổng vang lên :

– “3 năm trước....anh rời khỏi em...em luôn nghĩ, em hận anh.....em rất hận anh.....nhưng em không thể.....em hận anh, tại sao lại xuất hiện trong đời em?.....em hận anh, tại sao lại cùng chiều em, yêu thương em hết mực rồi sau đó lập tức rời khỏi em...em hận anh.....Nhưng....Kim Nguu, hiện giờ, chúng ta đã hội ngộ...tại sao...tại sao anh không thể dùng ánh mắt của 3 năm trước để nhìn em nữa....?”

Lạnh lẽo lại hòa cùng ngọt ngào....

Vừa hận lại là vừa yêu....

Từng thanh âm vang lên đều đều khiến trái tim Song Như bắt gặp đau đốn khôn tả....

Cô nói....

Cô hận hẫng. Song Như hận Nguu....

Nhưng rồi....càng hận....lại là càng yêu....

Kim Nguu....Em biết vị trí mình ở đâu....Em....Luôn luôn đứng cạnh nỗi đau và đứng sau hạnh phúc...đứng sau anh...đội anh....nhưng....muộn rồi. Nhì?

– “Nguu.....”. Bắt gặp, Song Như khẽ run lên, khuôn miệng trong vô thức lại gọi tên hẫng. Gọi tên người cô yêu.

Bỗng.....

– “VƯƠNG HÓA KIM NGUU!!”.

Một thanh âm giận dữ đột ngột vang lên khiến Song Như và Kim Nguu hoảng hồn giạt bắn mình, nhất thời khiến Âu Dương Song Như và Vương Hóa Kim Nguu lập tức hướng mắt phát ra phía giọng nói đánh thép, giọng nói quyền lực....

Kim Nguu chết lặng, đôi mắt trừng to hoảng hồn, lập tức, chưa để Song Như kịp định thần, kịp nhìn rõ khuôn mặt người trước mắt, Nguu đã bồng rồi dùng sức đẩy mạnh Song Như ngã nhào xuống nền đất lạnh ngắt không chút do dự.....

– “Á.....”

Song Như sợ hãi, đôi mắt lập tức trở lên mềm yếu trong giây lát, khuôn mặt ngay lập tức đã đánh lại....

Gót dày kiều sa lãnh đạm cũng bắt đầu từ xa bước đến. ....Xuất hiện trước mắt Kim Ngu. ....Ánh mắt trừng lên tức giận. ....

“Chát”

Hết chap 27.....

#Tiểu_Ngu_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Cự Giải.....em Nhất Định Không Được Phép Sảy Ra Chuyện

“Chát”

Bất ngờ, hỗn loạn. ...Bên má phải của Kim Ngu tự nhiên cảm nhận một nét đau rất chạm vào các giấy thần kinh đang vô cùng sừng sốt. ....

Người phụ nữ quyền lực đó, người phụ nữ kiều sa đó. ....Nhanh như vậy, đã đến rồi.

Hắn không quên. Khuôn mặt, dáng vẻ của bà. Hắn vẫn có thể nhớ, Ngu vẫn có thể nhớ, người phụ nữ có khuôn mặt hao hao với Cự giải. Mã phu nhân.

– “Cậu chủ Vương, Vương Hỏa Kim Ngu, hừ!! cậu cũng thật vô liêm xỉ quá rồi đấy, đến bảo vệ cho con gái tôi, cậu cũng không làm được, nói cái gì là lấy con gái tôi? Cậu chủ vương, mà nếu cậu không muốn lấy con bé, cậu có thể tùy hứng mà hủy hôn, nhà họ Mạc này cũng không rảnh mà chấp nhứt nhà cậu. ...Nhưng hiện giờ, con bé chưa chết, con gái tôi chưa chết, cậu đã đứng đây ôm ấp người đàn bà khác, cậu có phải là quá vô liêm xỉ rồi hay không? Cậu còn tính người hay không. ...HẢ?...ha..ha....Cự giải, con gái cưng, con mau tỉnh lại, con mau tỉnh lại mà xem đi, con vẫn đang cấp cứu. ...trong lúc đó, tên khốn kiếp này lại ở bên ngoài đây đùa với nữ nhân? Ôi con gái tôi. ....con đã thực sự uống phải tâm tư vì tên khốn kiếp này thật rồi....”.

Một tràng, một tràng những lời nói xỉ vả thậm tệ tức giận tột cùng trở ra từ khuôn miệng nhỏ nhắn của Mã phu nhân, giọng nói của bà như được gia tăng thêm âm lượng, thanh âm tăng lên cao độ, đôi mắt trừng lên giận dữ nhìn chằm chằm vào Kim Ngu, giọng nói lại càng thêm phân khinh bỉ nhìn vào Kim Ngu coi thường mà xỉ vả, kêu trời than đất, tựa hồ như muốn đổ hết tội lỗi lên đầu Kim Ngu, tự nhiên đã khiến những người đi qua nhìn hấn với con mắt khinh thường, rẻ mạt. ....vài giây Mã phu nhân lãnh đạm lườm nguýt sang người con gái xinh đẹp lãnh băng từ sân gạch lạnh lẽo điềm đạm đứng đây, đứng dậy rất thư thái đối diện với bà và Kim Ngu.

Bất giác, giọng nói Mã phu nhân lại càng gia tăng thêm sự hung tợn :

– “.....Cô là loại đàn bà gì đây? Đến chồng chưa cưới của người khác còn có tư tưởng tranh cướp? Đúng là loại hồ ly tinh không biết xấu hổ!!”.

– “Phì....haha!! Mã phu nhân, bà nói Âu Dương Song Như đây không biết xấu hổ? ây dza, có phải là đã quá nặng lời rồi hay không nha~? Bà không phải đã nói qua rồi sao, Kim Ngu là chồng CHƯA CUỐI của con gái bà, cưới rồi sao? hôn ước, có thể hủy. Vậy hà cớ gì bà nói cơ hồ Song Như đây là tội đồ của gia tộc bà vậy nha~? Mà tội đồ sao? Vậy....trước đây, khi cái Mã gia nhà bà chưa từng được ai biết đến, sinh sống bên Pháp, là gia tộc nào đã giúp nhà bà? Nói thử xem nào? LOẠI ẢN CHÁO ĐÁ BÁT!!”. Xấu hổ sinh ra giận dữ, giọng điệu của Song Như bất giác lại càng trở lên lạnh lùng đến tuyệt tình, vẻ mặt lãnh băng đến tàn nhẫn, ngón tay rất nhanh đã chạm lên đến bả vai phải của Mạc phu nhân, khuôn mặt xinh đẹp chớp cái đã ghé sát vào tai bà Mạc, đưa ra điệu cười đầy vẻ giễu cợt mà xỉ vả.

Sững người, phút giây bối rối, không biết phải giải quyết ra sao, Kim Ngu bỗng chốc lại lâm vào tình cảnh “tiến thoái lưỡng nan”. Nhìn dáng vẻ Song Như xỉ vả vào Mã phu nhân, vẻ mặt Kim Ngu dường như biến sắc, cánh tay giận dữ dồn lấy sức lực tóm lấy cổ tay Song Như kéo mạnh qua một bên, giọng nói khàn đặc quát tháo :

– “CÚT!!”.

Bàng hoàng, chết lặng, Song Như im lặng cúi mặt xuống, chậm rãi đá gót bước đến cầm túi sách và áo khoác lên, đôi mắt tự nhiên đã trở lại với vẻ bất cần, với vẻ lạnh lùng đến thấu đậm tim gan. ...

Ừ....xinh đẹp và đau khổ luôn choàng vai cùng nhau, thân thiết, vô cùng thân thiết, cùng nhau đi đến cuối còn đường đời. ...

Từ khi sinh ra, Song Như đã sở hữu một nhan sắc xinh đẹp vô cùng, vậy, cô cũng đã được sinh ra với vận mệnh đau khổ....

Nghĩ lại...có thể là vậy....Từ khi sinh ra, Song Như đã bị ruồng bỏ, bị nằm trên bờ vực đợi chờ cái chết...

Có một câu....Trước nay, cả đời Song Như vẫn luôn rất tâm đắc...”Chết là đau khổ, nhưng còn điều đau khổ hơn là chờ đợi cái chết”.

Tự giễu cợt cho cuộc đời mình. Song Như một mỗi đá gót bước đi trên hành lang, giọng nói trầm bổng buông thả để lại cho những người đằng sau một câu nói lạnh lẽo :

– “Kim ngưu....em hận anh!”.

“Cộc....Cộc.....”

Xa dần.....Xa dần.....bóng lưng Âu Dương Song Như cuối cùng cũng khuất đi.

Bù lại, một bóng hình khỏe mạnh, một bóng hình nam tử cuốn hút tự nhiên xuất hiện nơi hành lang tấp nập, hàng lông mày khẽ cau lại khó chịu, giọng nói điềm đạm :

– “Cháu chào bác, Mã phu nhân! Kim ngưu, chào!”.

Khỏe môi Vương Hòa Kim Ngưu cười lên khinh bỉ, miễn cưỡng nhìn vào nam tử đã nhanh chóng bước đến, giọng điệu lạnh lùng :

– “Vân Thiên, tôi tự hỏi, một người không liên quan như cậu, tới đây làm gì?”.

– “Chà chà.....tôi không liên quan sao?? Nhưng chỉ là hiện tại thôi, sợ rằng, sau này, người liên quan nhất, có khi lại là tôi!”. Vân Thiên hoàn toàn không hề trở lên lúng túng trước giọng điệu lãnh băng, đầy vẻ mỉa mai của Kim Ngưu, nhạt nhẽo, Vân Thiên đáp lại Kim Ngưu một giọng nói rất ôn nhu, điềm đạm trước câu nói mỉa mai của ai kia.

Vàng trán Kim Ngưu nghe giễu cợt câu nói của Vân Thiên tự nhiên xạm lại khó chịu, bàn tay cứng cáp siết chặt thành dạng nắm đấm khiến gân cốt sừng sốt mà kêu lên vài tiếng “Rắc...Rắc” đến ớn lạnh.

Đột nhiên, gót giày Kim Ngưu tự nhiên lùi lại vài bước, nhìn lại, Mã phu nhân, Mã phu nhân đưa bàn tay ngọc ngà đẩy khẽ Trâu vàng lùi lại vài bước, đôi mắt kiêu sa, quyền lực liếc nhìn hân lạnh nhạt buông ra vài lời :

– “Sau khi con gái tôi tỉnh lại....hm....mà cũng chưa phải đến lúc đấy, sau khi cấp cứu xong, tôi sẽ giải quyết vài việc với nhà họ Vương của cậu!! Nhớ cho kĩ, tránh xa con gái tôi ra một chút, về phần lí do con bé ra đến nông nỗi này, tôi vẫn còn chưa tra cứu, đến lúc điều tra ra, cậu làm gì để con bé phải như vậy, tôi thề sẽ giết chết cậu!.....”.

Sững sờ, phút chốc Kim Ngưu chết lặng trên mặt đất. Ánh mắt mơ hồ trở lên yếu đuối nhìn chăm chăm vào dáng vẻ của Mã phu nhân, từng câu từng chữ, hân không hề bỏ qua một từ nào, hay nói chính xác, hân không hề dám bỏ qua một từ nào....

Hân sợ quá.....

Cự giải, em sẽ không sao đúng chứ? Cự giải, em sẽ không xảy ra chuyện, đúng chứ? Cự giải, anh rất sợ....Anh sợ rằng em sẽ mãi nhắm mắt lại. Anh sợ rằng cả đời này cũng sẽ không tha thứ cho anh. Anh sợ rằng, dù em có tỉnh lại cũng sẽ lập tức rời khỏi anh.....

Cự giải. Anh không chịu được.....tha thứ cho anh....tha thứ cho anh....Cự giải....em nhất định không được phép xảy ra chuyện!

Vô thức, giọng nói kiêu sa của Mã phu nhân lại tiếp tục lạnh lùng mà vang lên những thanh âm tràn đầy vẻ chết chóc :

– “Con bé vẫn còn đang trong phòng cấp cứu....Nói viện trưởng của bệnh viện này lập tức điều những y bác sĩ giỏi nhất đến cứu con gái tôi, nếu có bất kì chuyện gì xảy ra với con bé, với danh nghĩa là Mã phu nhân, tôi sẽ đốt trụi cái bệnh viện này!!”.

– “Vâng, thưa bác!”. Vân thiên nhanh chóng, ánh mắt kiên định đến lạnh lùng gật nhẹ đầu, nhanh chóng tuân theo lời của Mã phu nhân, tuy vậy, đôi mắt vẫn liếc sang phía Kim Ngưu, trong đáy mắt Vân Thiên bắt gặp lại bùng lên hàng ngàn tia lửa giận, giọng nói trong vô thức lại vang vọng đến tàn độc: “Nếu Cự Giải xảy ra chuyện, tôi sẽ giết cậu!”.

Vân Thiên lãnh đạm, giũt lời, hân xoay người rời đi.

Không gian bỗng chốc lại chìm trong im lặng, không khí căng thẳng đến một mỗi, đến nghẹt thở khó chịu....Nồng độ hoảng loạn trong người Kim Ngưu đột ngột gia tăng trong vô thức, đôi mắt lạnh lùng nhìn theo dáng vẻ Vân Thiên, bàn tay ướt đẫm mồ hôi đã siết chặt lại đến tê dại.....

Kim Ngưu đây...quan tâm sao? Hân mãi cũng không quan tâm....chỉ là hân đang vô cùng lo lắng cho Cự giải....

Biểu hiện đã vô cùng rõ ràng...nét mặt...hành động....vừa rồi hân đã như phát điên lên mà túm lấy y bác sĩ quát tháo điên cuồng ép buộc ông ta phải cứu lấy Cự giải, nếu có chuyện gì xảy ra thì sẽ bắt chập tất cả mà đem tất cả người thân của ông ta để chôn theo cùng cô. Hân chính là như vậy, hân chỉ cần Cự giải tỉnh lại, chỉ cần Cự giải tha thứ cho hân.

Còn những chuyện khác. Kim Ngưu vốn đã không màng. Nay cũng không màng.

Hắn cần cô.

Không khí ngột ngạt.....

_____Ngoài cửa Tomas_____

– “Ngoan, về nghỉ ngơi trước đi, chuyện ở đây để tớ sắp xếp.....Giờ tớ thấy cậu cũng đã mệt rồi, về nghỉ, mai hẵng tới, bọn báo chí thấy nhiều cũng không hay! Vừa rồi, tớ nhận được tin nhắn của Song Như gửi đến, cô ấy nói Cự giải xây chân ngã cầu thang, hiện tại không rõ tình hình!! Giờ cậu về trước đi, đừng lo, không có chuyện gì đâu”. Bạch Dương ân cần cởi bỏ áo khoác ngoài của mình, điềm điềm khoác lên vai Song Từ, dịu dàng ôm chặt lấy Song nhi, từ từ vẫy tạm bợ lấy một cái taxi gần nhất.

Song từ bất giác sững người, đờ đẫn với đôi mắt sưng đỏ vì khóc, loạng choạng níu tay Bạch Dương, giọng nói đôi phần run rẩy :

– “Bạch Dương....Cua và Cá.....sẽ không sao?....đúng không?”.

– “Phải, cậu đừng lo, về nghỉ trước đi!! Ngoan, nhé!!”. Bạch Dương ân cần, dịu dàng cúi xuống hôn lên trán Song nhi một nụ hôn tạm biệt ngọt ngào, thật khẽ an ủi cô gái xinh đẹp đang lép trong lòng không muốn rời xa.

Chợt.....

Một cặp mắt sắc nhọn từ xa nơi khuất bóng ẩn hiện bên trong một chiếc xe Lamborghini hàng hiệu, tấm kính sau xe thật lạnh đậm khê kéo xuống chậm chậm, đưa ra là khuôn mặt xinh đẹp của một vị quý cô cao ngạo....

– “Hành động đi, sau khi kết thúc bữa tiệc, tôi muốn thấy cô ta!”.

Giọng nói lạnh lẽo bất giác vang lên trầm bổng, nụ cười của cô gái trẻ nhàn nhạt nhếch lên, bàn tay siết chặt điện thoại, đôi mắt tàn nhẫn nhìn chăm chú hướng về phía Bạch Dương và Song Từ, đáng vẻ rất nhàn nhã, khuôn mặt rất quen thuộc.....

Dường như đã gặp ở đâu.....

Ah.....Khoan.....cô ta. Gần đây, các mặt báo đều đã xuất hiện kín hình của người con gái xinh đẹp này.....

Vương Nhu-Em họ Kim Nguu. Nếu không lầm.

Hàng lông mày được chăm chút kỹ lưỡng của Vương Nhu đột ngột cau lại chăm chú, ánh mắt lạnh lùng hướng thẳng đến phía một chiếc taxi hăng nổi tiếng đang di chuyển chậm rãi đến trước mặt Bạch Dương và Song Từ. chậm rãi. lạnh đậm. theo giới.

– “Được rồi, cậu vào đi, về đến nhà nhắn tin cho tớ! Ngoan!!”. Bạch Dương thật ngọt ngào, thật dịu dàng khê vuốt ve cái má trắng ngần mềm mại của Song Từ, đôi mắt ánh lên nét cưng chiều.

Song từ đang yên cư nhiên chạnh lòng, bàn tay dùng sức níu lấy tay Bạch Dương, đáng vẻ không muốn giút :

– “Bạch Dương.....thực không về cùng tớ?”.

– “Ngoan nào, tớ xin lỗi, bây giờ tớ phải ở lại xem sao, cậu đừng lo, tớ tớ qua! Ngoan, về nhà nghỉ ngơi đi!!”. Nụ cười của Dương ca đột nhiên cứng lại, đôi mắt ánh lên vài tia tội lỗi, bàn tay rất thuần thực đưa Song Từ vào xe, khê hôn lên cái má của cô mà an ủi khe khê....

Song nhi mệt mỏi, bất giác thờ dài lấy một tiếng nặng nề, cô rất mệt, cô rất cần Bạch Dương, hiện giờ. Nhưng hắn lại từ chối cô.

Cô lạnh nhạt, mệt mỏi kéo lấy cửa xe, đóng sập lấy một tiếng, trước sau không nói đến một câu...Tuy vậy, Bạch Dương cơ hồ cũng chỉ nghĩ rằng cô đang giận dỗi, lát nữa sẽ lại ngồi ngoài. Song từ rất dễ giận, cũng dễ tha thứ. Không đáng lo.

Chiếc xe taxi chậm rãi lăn bánh.....lăn bánh.....đều đều.....

– “Cảm phiền cho tôi đến đường X”. Song Từ mệt mỏi buông lời, đôi mắt nhắm nghiền uể oải dựa đầu vào cửa kính, đôi mắt buông lơi.

Mệt mỏi quá.....

BÁT NGỒ.....

Đôi mắt xinh đẹp của Song Từ mở to, lập tức nhìn ra phía cửa sổ.....

Khoan.....Khoan đã.....Không đúng.....

Hết chap 28.....

#Tiểu_Nguu_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Em Có Một Thứ Muốn Cho Anh Xem, Em Đợi Anh

Khoan.....Khoan đã.....không đúng.....có gì đó.....không đúng.....

Song từ chớp mắt đã cả kinh nhìn ra con đường kì lạ mà tên tài xế đang dần đều tăng tốc độ lao vào, hoảng hồn, đôi mắt cố gắng điều chỉnh hướng lên tên tài xế ngồi phía trước, giọng nói đôi phần run rẩy gọi với :

– “Ba...Bác tài!! H...hình như đây đâu phải đường X?? Có phải...có phải nhầm lẫn gì không ạ?”.

– “Cô yên tâm, đây là đường tắt đến đó thôi, tôi nắm rõ đường lắm!! cô không cần lo đâu, à phải, ở bên cạnh có chai nước khoáng, cô uống đi!! Không có chuyện gì đâu, tôi trước giờ rất rành đường, tin tôi đi!!”. Nghe giục câu nói của Song Từ, bác tài chỉ khẽ cười, giọng nói vui vẻ, dễ gần nói với Song nhi, một tay còn chỉ về hướng có túi nước khoáng ở gần cánh cửa xe, đôi mắt rất ôn nhu khiến người ta không chút đề phòng.

Tôn Nguyệt Song Từ chăm chú nghe từng câu từng từ mà bác tài nói ra, đôi mắt càng không quên nhìn theo dáng vẻ của bác tài, liếc nhìn sang túi nước, đôi mắt cũng đã ánh lên tia tin tưởng, giọng nói lập tức trở lại nét thư thái, vui vẻ mà đưa tay lấy bừa một chai nước :

– “Dạ!!”.

Rất thoải mái, Song nhi yên tâm vắn nắp chai, cái cổ họng khô khốc cũng nhanh chóng được tiếp nhận một hớp nước mát mẻ, đôi mắt tự nhiên lại ánh lên vài tia mệt mỏi, tâm tư đột ngột đã hạ xuống, nghĩ đến Bạch Dương...vô thức, cảm giác của Song nhi có phần không thoải mái.

– “Này, cô!!”.

Đột ngột, bác tài phía trước bất ngờ gọi Song từ lấy một tiếng, bất giác khiến Song nhi giật nảy mình, luống cuống ngẩng khuôn mặt thanh tú xinh đẹp lên :

– “Sao ạ?”.

– “Cô có thích chơi trò chơi không?”.

Cư nhiên, không biết có phải do quá nhạy cảm hay không, Song từ cư nhiên lại cảm thấy ớn lạnh, rung mình lấy một cái, tâm tư Song từ bất giác nhạy bén khi nghe thấy cái giọng nói có chút giễu cợt của bác tài....Sao đột nhiên.....đột nhiên lại cảm giác khác trước vô cùng.....Khiến Song từ bất giác cũng cảm thấy phát sợ.

Khẽ cau mày, Song nhi lập tức hỏi lại, bàn tay siết chặt lấy chai nước khoáng :

– “Trò chơi?”.

Bỗng.....

Vừa giục lấy một câu, Song nhi vô thức lại cảm thấy rất mệt, cơ thể mệt mỏi đến là dần, đôi mắt cũng cư nhiên lại rất khó để nhìn rõ mọi thứ, đầu óc cơ hồ cảm thấy quay cuồng....

Chắc....không nhớ ốm rồi sao?....À quên mất, bệnh cảm của Song từ cũng vừa mới đỡ, làm sao mà hết sớm như vậy được....haizzz chết tiệt!! Cư nhiên lại ốm trong khi đang xảy ra chuyện lớn như vậy....

Mà quên....trò chơi gì?

– “Trò.....bắt cóc!! Rất vui đấy....hahaha!!”.

Hoảng hồn, giọng nói của bác tài đột ngột thay đổi hoàn toàn, vừa rồi ôn nhu, vui vẻ bao nhiêu, hiện tại lại là một giọng nói lạnh lẽo, tàn nhẫn bấy nhiêu....Cái cảm giác chết chóc, cái cảm giác ớn lạnh khiến Song Từ phát run....

Sợ hãi...Khuôn mặt Song Từ chớp mắt đã tái xanh, đôi môi run rẩy không nói lên lời....

“Phịch”

Song nhi choáng váng, đầu óc quay cuồng, cơ thể yếu mềm đột ngột ngã xuống ghế, đôi mắt nhắm nghiền mệt mỏi...Vô thức đã ngất lịm...Bàn tay mát

sức buông thõng chai nước rơi lăn lóc trên sàn. ....

Song nhi ngắt lịm.

– “Tiểu thư, hoàn thành!”.

Trong không gian nặng nề, trong không gian tà mị, bác tài nhanh chóng nói với giọng điệu nghiêm nghị vào một cái micro đã được gắn sẵn ở tai từ bao giờ, đôi mắt sắc lạnh chết chóc ma mị liếc về phía nữ tử xinh đẹp phía sau đã chìm sâu vào cơn mê man mà cười một nụ cười nhạt nhẽo, lạnh lẽo như từ cõi âm. ....

Phòng bệnh 573.

Ma Kết lãnh đạm bước vào, cánh cửa thật chậm rãi mở hé ra theo cánh tay Kết nhi, đôi mắt mệt mỏi, Kết nhi trên tay cầm theo một túi nước khoáng và một cặp lồng cháo nóng bỏng, khuôn miệng nhỏ nhắn bắt lực thờ dài một tiếng. ...

Các sao lặng người, không khí bên trong vẫn tĩnh lặng như thường lệ. ....ánh mắt ai nấy đều hướng thẳng đến cô gái xinh đẹp đang nằm trên giường bệnh. ...

Song Ngu. Là Song Ngu.

Khuôn mặt thanh tú, khuôn mặt dịu dàng của Cá từ lúc nào đã trắng bệch ra không còn đến một tia sức sống, ánh mắt sau khi tỉnh lại chỉ biết trừng lên, chỉ biết mở to bàng hoàng nhìn lên phía cửa sổ, không một tiếng nấc, nhưng nơi khóe mắt lại không ngừng chảy dài những dòng lệ cay đắng. ...

Thiên Yết đỡ đầu, thần thờ ngồi bên cạnh giường, bàn tay thật ấm áp, thật dịu dàng siết chặt lấy bàn tay mềm mịn nhỏ nhắn, đôi mắt hồ phách bất lực, dù Ngu đã ngừng la hét điên cuồng nhưng bây giờ. ....bây giờ khuôn mặt cá thậm trí còn không có chút khí sắc. ....đôi mắt chỉ còn biết mở to trừng trừng sợ hãi. ....trừng trừng tuyệt vọng. ....đôi môi run rẩy tê dại khiến người khác thương tâm. ...

– “Xử nữ, nhờ cậu, lập tức nói công ty vệ sĩ cử người đến bao trọn lấy phòng bệnh này cho tôi, tôi không thể để bọn nhà báo lấy thêm một thông tin nào nữa!” Yết bắt gặp ánh lạnh giọng, đôi mắt lãnh băng liếc nhìn sang Xử nữ, bàn tay ấm áp lại khẽ đưa lên vuốt lấy khuôn mặt tuyệt mỹ của Song Ngu, trái tim nhói mạnh.

Nghe giứt lời nói của Thiên Yết, lập tức, tâm tư Sur Từ không vui, giọng nói đanh lại, bàn tay cứng cáp trong vô thức đưa đến nắm chặt lấy bàn tay Xử Nữ :

– “Để tớ! Cậu ngồi yên đi, Xử!!”.

– “Được rồi!!”. Xử Nữ mệt mỏi gật đầu, đôi mắt khẽ liếc qua Sur Từ khó hiểu nhưng rồi cũng làm lơ đi, cô mãi vẫn không nghĩ, Sur Từ trong tình trạng này còn có thể ghen tuông bừa bãi như vậy. Vô tình, Sur từ đã khiến Xử Nữ cảm thấy khó chịu và mệt mỏi hơn, hôm nay, Xử nhi cũng đã rất oải rồi, cô thật không muốn quan tâm đến mấy chuyện nhỏ nhặt này nữa.

“Reng. ...R. ....”

Điện thoại Sur Từ đột ngột reo lên, chưa để Sur ca phải rút ra đã lập tức tắt ngấm, theo đó lại là một tin nhắn gửi đến rất nhanh gọn xuất hiện trên màn hình điện thoại. ...

Vừa nhìn, khuôn mặt Sur ca bắt gặp tái xanh khinh ngạc, hàng lông mày cau lại, cư nhiên bước nhanh ra khỏi phòng bệnh, buông thõng lại một câu :

– “À. ....giờ tớ có chuyện mất, Ma Kết!! Gọi giùm đi!!”.

Nói xong, cũng không thèm đợi xem ý kiến của Ma Kết, Sur từ đã lãnh đạm rời ra khỏi phòng bệnh, đôi mắt lạnh lùng hằn lên tia khó chịu.

Kết nhi thở hắt, khóe môi nhếch lên nhạt nhẽo, dáng vẻ của Sur Từ, cư nhiên làm Ma Kết nhìn ra một người đàn ông đang phản bội người yêu.

Chậc....Chắc là do nhạy cảm quá lại khiến Ma Kết nghĩ lung tung rồi!!

Ma Kết lạnh lùng, cầm túi hoa quả đặt lên bàn, nhanh chóng đã rút di động nhắn tin đến công ty vệ sĩ gần nhất, đôi mắt lãnh đạm liếc nhìn đến Song Ngu, rồi lại nhìn sang Thiên Yết, cuối cùng là ánh mắt lại dừng ở Xử nữ.

Không khí ngột ngạt.

Vừa rồi Kết nhi đã rất cực khổ mới có thể đuổi tên Lâm Huy rời đi, bây giờ quay lại, chớp mắt lại đối mặt với không khí thật ngột ngạt khiến Kết nhi mệt mỏi. ....Nhưng hiện giờ, cô cũng tự biết rằng, không chỉ mình Ma Kết mệt mỏi, không phải chỉ mình Ma Kết bất lực. Mà ai cũng vậy, ai cũng vậy thôi.

“Cộp. ....Cộp”

Tiếng Đùi dầy thể thao của Sur Từ nhanh chóng đã vang lên ở hành lang, đôi mắt lạnh lùng vẫn liếc xuống chiếc di động trên tay, hàng lông mày cau lại khó hiểu khiến bàn tay lại càng thêm siết chặt di động.

Khó hiểu.

Khó nghĩ.

Cô ta...Nghĩ đi nghĩ lại...Sur từ vẫn không nghĩ ra, lại sao cô ta lại nhắn tin cho hắn?

Có ý gì?

Lục Ái Mạn?

“Sur từ, mình gặp nhau một chút được không? Em biết anh đang ở bệnh viện Tomas, em cũng ở gần đó thôi, quán cafe Famoust. Em có một thứ rất muốn cho anh xem, em đợi anh!

-Ái Mạn-”

Sur từ phút chốc lại lặng người, thứ cô ta muốn cho hắn xem rốt cuộc là gì đây?

Là thứ tốt hay là thứ xấu?

Sur từ nghĩ mãi vẫn không ra.....

Lục Ái Mạn và hắn đã từ lâu chấp dứt, còn gì mà xem? Còn gì để níu kéo sao?

Nếu nói đến lí do có thể nhất, nghĩ sao cũng chỉ có thể là Lục Ái Mạn gọi Sur ca đến là để níu kéo tình xưa...Ngoài ra, không còn một lí do nào để cô ta gọi hắn đến nữa.

Có lẽ vậy....

“Cạch”

Nhanh như vậy...Đã đến rồi. Sur từ lặng lẽ thở dài, bàn tay cứng cáp đưa lên đẩy cánh cửa quán cafe mà bước vào, đôi mắt nhanh chóng liếc vào bên trong, lập tức dừng ở một cô gái xinh đẹp ngồi ở dãy thứ hai của quán, khuôn mặt cúi xuống dường như tội lỗi khiến người ta có chút quan tâm.

Cô ta kia rồi!

Lục Ái Mạn!!

Lãnh đạm, Sur từ bước vào.

♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪

Tiếng nhạc du dương, nhẹ nhàng, êm ái vang lên, thư thái đưa đến bên tai Sur Từ những giai điệu êm ả nhất.....

Lặng lẽ, Sur Từ bước đến, đôi mắt đảo qua một lượt dáng vẻ xinh đẹp của Lục Ái Mạn, không quên để mắt đến một tập hồ sơ kì lạ trên mặt bàn, Sur ca khẽ cau mày khó hiểu :

– “Có chuyện gì nói nhanh đi!!”.

– “Dạ thưa, anh dùng gì?”. Bất ngờ, một nhân viên trong quán từ lúc nào cứ nhiên đã xuất hiện bên cạnh Sur Từ khiến hắn bất giác có phản giật mình.

Lấy lại nét mặt lạnh lùng, khuôn mặt thanh đạm liếc nhìn sang cô nhân viên bên cạnh :

– “Cafe!!”.

Giút lòi, càng thêm khí thế lạnh lẽo, đôi mắt như ngàn dao hướng thẳng tới Lục Ái Mạn mà lên giọng, đôi mắt sắc bén dò xét :

– “Chuyện gì? Nói!”.

– “Sur từ.....em.....em.....”. Bất giác, Lục Ái Mạn vô cùng ấp úng, đôi môi run lên sợ hãi, bàn tay cứ nhiên đưa lên cầm lấy tập hồ sơ được bọc gói cẩn thận trên bàn, tâm tư hỗn loạn.

Sur Từ lướt qua lại càng thêm khó chịu, cau mày liếc nhìn đến tập hồ sơ trên tay Lục Ái Mạn, giọng nói lập tức càng ngày càng thêm phần tức giận :

– “Cô là có ý gì đây? Nói tôi đến lại áp úng như vậy không nói được một câu, nếu không có gì, tôi đi trước!!”.

Nghe giút từng lời Sur Từ nói, vẻ mặt Lục Ái Mạn lại tăng thêm phần khó coi, trầm mặc, mái tóc dài quăn rũ khẽ rũ xuống. Khuôn mặt cúi thấp sợ sệt, đến đôi mắt bị thương cũng không dám ngẩng lên nhìn hắn, bàn tay run rẩy siết chặt tập hồ sơ, đưa ra hướng Sur Từ :

– “A...Anh xem thứ này trước....có được không?”.

Hàng lông mày của Sur Từ cau lại bức bối, bàn tay lạnh lẽo đưa lên giựt lấy tập hồ sơ, ánh mắt cũng không liếc qua Lục Á Mạn đến một lần, thật không biết cô ta rốt cuộc là đang muốn giờ trò gì.

Thật chậm rãi, hần mở ra tập hồ sơ, rút bên trong cái túi bọc giấy một vài giấy tờ gì đó, đôi mắt nhanh nhẹn lướt nhìn từng chữ, từng từ trên mặt giấy trắng....

“Đoàng”

Bất ngờ.....

Đôi mắt Sur Từ mở to bàng hoàng, trong tận sâu đáy mắt như không tin vào những gì mình đang thấy.....hoàng hồn.....bàn tay đang siết chặt lấy tờ giấy trên tay của Sur Từ cứ nhiên trong vô thức lại run rẩy tê tái.....

– “Cô.....”

“Vũ.....”

Một cơn gió thoáng khẽ lướt qua người Sur Từ, tập hồ sơ cũng lãnh đạm rơi ra khỏi tay Sur Từ, hần bàng hoàng.....chết lặng trên ghế.....

Đến một tờ giấy cũng không giữ được.....

Kính ngạc.....Bàng hoàng.....

Sur Từ buông thõng người ngã vào sau ghế, đôi mắt mở to như không tin vào những gì mình thấy, những gì đang xảy ra.....

Không đúng.....là giả.....

Những dòng chữ đó.....là giả.....

Hết chap 29.....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Xử Nữ, Anh Đành Có Lỗi Với Em

Chap 30 : Xử Nữ, anh đành có lỗi với em

“Hồ sơ khám bệnh ngày X/X/XXXX

Bệnh nhân : Lục Á Mạn

Sinh ngày : X/X/XXXX

Giới tính : Nữ

Sức khỏe : Tốt

Chẩn đoán : Mang thai 3 tuần.”

Từng từ.....từng chữ.....Tất cả....đều chậm rãi.....đều chậm rãi lần lượt xông thẳng vào trong đầu Sur Từ, bất giác khiến các dây thần kinh của hần kinh hãi đến mức ngừng hoạt động, đôi mắt sững sờ ngây dại.....

“Soạt”

Lục Á Mạn đưa ra vẻ mặt điềm đạm, nhẹ nhàng khom lưng xuống nhặt lên tập hồ sơ đã rơi xuống mặt đất, đôi mắt không mang nhiều cảm xúc, điềm đạm, nhẹ nhàng, an tĩnh....

– “Mẹ kiếp!! LÀ GIẢ!! 3 TUẦN?? CMN, CÔ ĐƯA TÔI CÁI KHỈ GIÓ NÀY LÀM GÌ? KHÔNG PHẢI CỦA TÔI, ĐÚNG CHỨ?””. Hoàng hôn, bàng hoàng, Sur Từ bất ngờ giận dữ bật dậy, trừng mắt lên hung hăng tóm lấy cổ tay Lục Ái Mật, nhất thời lại khiến những người ở trong quán cafe giật bản mình, lập tức dồn tất cả sự chú ý về Sur Từ và Lục Ái Mật, nhìn đáng về cả hai....

Là tình nhân cãi nhau sao?

Ái Mật lặng người nghe giứt câu nói của Sur Từ, đôi mắt cứ nhiên lại tuôn ra những giọt nước mắt mặn chát, giọng nói run rẩy hòa trong tiếng nấc nghẹn, nhìn về mặt hung hãn của Sur Từ mà bật khóc nức nở :

– “Em....Em có thai rồi....trước khi chúng ta....trước khi chúng ta chia tay....anh à.....nếu anh không muốn sự xuất hiện của đứa bé này....vậy....vậy em sẽ phá....nhưng em xin anh....đừng phủ nhận nó....em xin anh....hức.....hức.....”

Bất ngờ, kinh ngạc.....

Những người trong quán cafe tất thấy đều ngỡ ngàng, dường như Lục Ái Mật muốn hét lên cho tất cả mọi người đều thấy, tất cả mọi người đều nghe, tất cả mọi người đều biết, để rồi tất cả đều phải thương cảm cho cô....

Nhưng cái đáng về tội lỗi....nhưng cái về mặt sợ hãi....nhưng những dòng nước mắt thống khổ của Lục Ái Mật....không cần phải nói rõ ràng. Tất cả mọi người đều thương cảm cho cô và đồng thời, tất cả đều nhìn Sur Từ với ánh mắt khinh thường, ánh mắt coi khinh....

– “Ôi trời đất ơi.....là đồng phục học sinh sao?”

– “Chắc, miệng còn hôi sữa.....giới trẻ ngày nay cũng thật là.....”

– “Thật không nghĩ ra cha mẹ chúng nó đã dạy dỗ chúng nó thế nào!”.

Cứ nhiên....trong quán cafe....cứ nhiên lại vang lên là những tiếng phê phán của những người xung quanh khiến Sur Từ bất giác khó chịu cau mày, bực bội đứng phắt dậy, đặt tiền lên bàn rồi lãnh đạm tóm lấy cổ tay Lục Ái Mật, hung hăng kéo mạnh cô gái đáng thương rời khỏi quán khiến Lục Ái Mật không khỏi ngỡ ngàng....

– “Sur Từ?? Anh sao vậy??”

– “Cô bị điếc à mà không nghe thấy người ta xì xầm? Giờ nói đi, cô thực có thai?” Sur Từ lạnh lùng đẩy mạnh Lục Ái Mật vào bên trong xe taxi gần nhất, khoanh tay trước ngực đẩy về coi thường liếc nhìn cô gái xinh đẹp bên cạnh.

Ái Mật lặng người bên trong xe, bàn tay run rẩy khẽ đưa lên ôm lấy bụng, đôi mắt bị thương liếc nhìn sang người con trai bên cạnh, giọng nói đôi phần run rẩy :

– “p....phải.....nhưng....nếu anh không chấp nhận nó....em cũng sẽ không giữ nó lại.....em không muốn, đứa nhỏ sinh ra đã không có cha.....như em vậy!”.

Trong vô thức, vừa giứt lời, Lục Ái Mật đã vô thức phì cười một cái, nụ cười đầy vẻ chế giễu, cơ hồ như đang chế giễu chính bản thân mình, bàn tay ôm lấy bụng bất giác lại dùng lực như muốn bóp chết vật nhỏ trong bụng.....một cách tàn nhẫn....

“Bộp”

Bất ngờ.....một bàn tay ấm áp, một bàn tay cứng cáp lập tức tóm lấy bàn tay trắng ngần của Lục Ái Mật, đôi mắt Sur Từ trừng lên giận dữ, sâu tận đáy mắt cũng không mang quá nhiều cảm xúc, giọng nói chỉ lạnh lùng vang lên trong xe :

– “Đứa nhỏ có tội gì với cô? Hà có gì muốn giết nó?”.

– “N....Nhưng.....Anh không muốn nó xuất hiện ở trên thế giới này.....em hà có gì lụy tình mà giữ nó lại? Hà có gì giữ nó lại để nó phải chịu cảnh thiếu thốn? Thà để nó đi đâu thai sớm, Anh nói xem.....không phải sẽ tốt hơn hay sao?” Lục Ái Mật bất lực cười khổ, giọng nói thanh thoát....nhưng....đáng về lại khiến người ta quá đổi thương tâm.

“Tách”

Một giọt nước.....một giọt nước mặn chát chảy dài khỏi khuôn mặt Lục Ái Mật, lặng lẽ rơi xuống bàn tay tê dại của cô.....

Phút chốc....Sur Từ sững sờ, toàn thân trong vô thức lại cứng đờ....Trái tim hần giá lạnh, đến nhìn, Sur Từ cũng không muốn nhìn thấy Lục Ái Mật....

Nhưng....hắn chính là đang phản bội Xứ Nữ!! Đúng là vậy.....

Ý chí của Sur Từ trong vô thức lại xảy ra chiến tranh lớn.....một cuộc chiến cơ hồ như không có điểm dừng....

Lục Ái Mật, trong bụng cô ta đang mang thai con của hắn!! Hắn không thể bỏ cô....Hắn cũng không đủ nhẫn tâm để bỏ cô....Hắn cũng không đủ tàn nhẫn nhìn cô đi phá con của hắn.....

Hoàng Mã Xứ Nữ, cô là người hán yêu, cô ở trong tim hán!! Hán không thể bỏ cô.....Hán cũng không đủ nhẫn tâm để bỏ cô.....Hán cũng không đủ tàn nhẫn để buông tay cô.....

Bất giác.....Sur Từ thấy chính bản thân mình thật quá tham lam!!

Cùng lúc, Sur Từ lại muốn có được cả hai thứ quan trọng trong cuộc đời một người đàn ông.....

Cùng lúc, hán muốn có cả hai...

Nhưng.....được sao?

Muốn có con, hán phải bỏ Xứ Nữ.

Muốn có Xứ Nữ, Sur Từ nhất định phải bỏ con.

Đấu tranh ý chí.....suy đi tính lại.....Sur Từ cứ nhiên như chết lặng trên ghế.....sững sờ.....lặng người.....tiểu bảo bảo đang ngoan ngoãn nằm trong bụng Lục Ái Mạn, nó chả có tội tình gì cả, nó không có một tội tình gì cả.....

Mà không. Tội của tiểu bảo bảo đó.....có lẽ chính là đầu thai sai kiếp!! Tìm sai ba mẹ....

Cái cảm giác tội lỗi, cái trách nhiệm của một thằng đàn ông, bất ngờ, trong hán, cứ nhiên lại được đẩy mạnh....

Một đứa trẻ sinh ra không có cha, một đứa trẻ sinh ra không có đầy đủ tình thương.....

Chẳng nhẽ Sur Từ lại không thấu hiểu cái cảm giác đó??.....Hán.

Sur từ. Hán trước nay cũng có một người em trai....Phải....là một người em trai kém hán một tuổi.....

Tên của người em trai đó.....Lý Tư Thần.

Bất giác, Sur từ giật thót lòng, trái tim hán cứ nhiên nhói lên vài đợt....Hán và em trai sinh ra, cũng chính là không có cha.....

Bật cười, Sur Từ khẽ bật cười...Một nụ cười đắng ngắt.....Lục Ái Mạn và hán.....đều không cha.....

Hán không thể tàn nhẫn hủy đi một sinh mạng còn chưa thành hình.....

Hán càng không thể tàn nhẫn nhìn một đứa trẻ sinh ra mà không có cha.....

Có lẽ.....thôi thì.....

Xứ Nữ.....anh đành có lỗi với em.....

“Cạch”

Bỗng.....

Cánh cửa xe phía Lục Ái Mạn cứ nhiên đã bật mở, đôi mắt Ái Mạn bị ai hướng ra bên ngoài, cánh tay định ý đẩy cửa bước ra.....về mặt lạnh lùng đến tàn nhẫn, đến thương tâm:

– “Em nhất định sẽ không để anh phải khổ sở!! Nếu chỉ vì đứa nhỏ này.....nếu chỉ vì đứa nhỏ.....chỉ vì sinh mạng không đáng có này mà khiến anh khổ sở, mà khiến anh khó nghĩ, vậy.....Để em giúp anh. Sur từ, em giúp anh chọn đáp án.....Sẽ không ảnh hưởng đến hạnh phúc của anh!! Em xin lỗi.....”

Giữ lời, cánh tay của Ái Mạn một mình dùng sức đẩy cánh cửa xe, gót giày lãnh đạm chạm xuống nền bê tông lạnh ngắt.....

1s

2s

3s

Vô thức.....lại một lần nữa.....Sur Từ vô thức tóm lấy một bên cánh tay của Lục Ái Mạn, lực dùng có hơi mạnh, hán siết lấy cánh tay Ái Mạn mà kéo vào trong xe, thanh âm lạnh lẽo điềm đạm vang lên:

– “Đóng”.

“Sập”

Thật ngoan ngoan, Lục Ái Mật cứ nhiên thờ dài một tiếng, gót dầy nhanh chóng thu lại, bàn tay thon thả đưa ra đóng cửa xe lại. ....

Chợt. ....thoáng qua. ....nơi khóe miệng Lục Ái Mật khẽ nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt. ....một nụ cười khinh khỉnh chiến thắng. ....có phải không? ....hay là ảo giác. ....

– “Chú tài xế, đến biệt thự Lục Gia ở đường X!!”.

Thần nhiên, giọng nói lãnh băng, Sur Từ lạnh lùng buông ra lời nói, đôi mắt không nhìn đến Lục Ái Mật, bàn tay đang nắm lấy cổ tay Lục Ái Mật cũng lãnh đạm buông ra, tiếp tục dăng về lãnh đạm của mình. ....Nhưng ai biết được đây. ....tâm tư Sur từ lại vô cùng hỗn loạn.

– “Vâng!”. Bác tài nhanh gọn đáp lại. ....bất giác, người đàn ông trung niên liếc về phía cô gái trẻ xinh đẹp với vẻ mặt thương cảm. ...

Cứ nhiên, ông thấy, giới trẻ ngày nay. ....thực. ....haizzzz

Đôi theo dăng về thư thái, lạnh lùng của Sur Từ, bất giác, thoáng qua trong đáy mắt Lục Ái Mật, ánh lên là một tia hối hận. ....Nhưng. ....thoáng qua thôi. ....rất nhanh đã biến mất!!

Trái tim cô, vô thức nhói lên đau đớn. ....

Không quan trọng. ....hoàn toàn không quan trọng. ....Lý Vũ Sur Từ, tôi không cần biết anh yêu ai, nhất định tôi sẽ không nhường anh cho cô ta. ....đừng hòng. ....không bao giờ!!

– “Đừng. ....Đừng về biệt thự Lục gia. ....”. Bất ngờ, giọng nói thanh thoát của Lục Ái Mật vang lên, vô thức lại gia tăng âm lượng cơ hồ như đang hét lên.

Bất giác, Sur Từ giật mình quay sang trừng mắt nhìn Lục Ái Mật, đáy mắt vẫn dương lên là nét lạnh lùng khinh bỉ :

– “Chuyện gì?”.

– “Em cãi nhau với mẹ, mẹ em phát hiện chuyện này rồi. ....Em nhất thời chưa muốn trở về!!”. Giọng nói vang lên có phần tủi thân, một phần âm lượng cũng đã hạ đi, đôi mắt yếu đuối liếc sang Sur Từ cơ hồ chờ đợi quyết định. ....

Gì? ....Như vậy. ....hắn biết đưa Lục Ái Mật cô đi đâu đây?? Khách sạn?? Không được. ....nhất định là không được. Sur Từ vốn cũng chẳng lo lắng gì cho Lục Ái Mật, nhưng đưa cô đến khách sạn, thì giết hắn luôn đi. Thứ Sur Từ lo chính là tiểu bảo bảo nhỏ bé trong bụng Ái Mật, cô ta xinh đẹp như vậy, quyến rũ như vậy, dù là nặc đồ học sinh đi nữa, nếu đến nơi đó để cô ta qua đêm, mấy tên cường bạo lại còn không tằm tia cô ta sao?? Đến lúc đó, đứa nhỏ trong bụng Lục Ái Mật mà sảy ra chuyện. ....hắn thật không nghĩ ra sẽ làm gì!! Dù sao cũng là máu mủ của hắn. ....bỏ không được. ....nhìn nó mất đi cũng không được. ....

Nhất định là không thể được!!

– “Biệt thự Lý gia, đường XX”.

Giữt lời, Sur Từ cứ nhiên trong khoảng khắc lại cảm giác hối hận, nhưng chắc là muộn rồi. ....nhì. ....haizzzz. ....

– “Vâng”.

Cơ hồ như vừa đạt được đúng theo ý mình, Lục Ái Mật xoay khuôn mặt xinh đẹp, khuôn mặt kiêu kì hướng ra phía cửa xe, lập tức, vẻ mặt bi thương đã biến mất, sau đó, một nụ cười nhếch khóe môi nở ra trên khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt cứ nhiên đã sắc nhọn thêm đôi phần. ...

Nhiều lúc em sợ chuyện tình cảm, sợ những tan vỡ lại đến, lại đổ lên đầu em. Không phải em không cố gắng, mà những cố gắng của em dường như chỉ được đáp lại bằng những thất vọng, đau thương. ....

Nhưng anh à. ....hiện tại. ....em không quan tâm nữa!! em không màng đến nữa!!

Anh phải là của em, em biết em sai, nhưng em không buông tay anh được, vậy nên, dù phải đánh đổi tất cả, dù phải dùng đến bao nhiêu thủ đoạn sai lầm. ....Em cũng không nhường anh cho cô ta!!

Xin lỗi, anh không được rồi bỏ em. ....không được phép rồi bỏ em!

Hết chap 30. ....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Thôi Đi.....đủ Rồi.....đủ Rồi

Lúc này, không khí nặng nề đã bao trùm cả phòng chờ trước phòng cấp cứu. ....

Trương Vân Nghi-bà Mã, nhất thời trong cơn sốt ruột, lại hòa cùng một phần tâm trạng kích động, Trương Vân Nghi đột ngột đứng phắt dậy đá gót bước đến phía Kim Ngu, cánh tay lại không chịu yên vùng lên túm lấy cổ áo Vương Hóa Kim Ngu mà trừng trừng trách cứ :

– “Vương Hóa Kim Ngu. ....đã cả 2 giờ đồng hồ rồi, rốt cuộc cậu đã làm gì con bé mà để nó đến mức như vậy, mau nói, lập tức nói cho tôi, cậu đã làm gì con gái tôi? Tại sao lại để con bé đến mức này....đến 2 canh giờ vẫn chưa rõ sống chết....Cậu.....”.

Kim Ngu dờ dẩn, thần thờ chết lặng tại chỗ, bàn tay vô lực cơ hồ như không còn chút sức lực để phản kháng, đôi mắt thần thờ, Ngu cứ đứng yên như vậy nghe theo từng lời xỉ vả của Trương Vân Nghi, đến nửa câu nửa chữ cũng quyết không đáp trả.

Là hần sai.

Là lỗi của hần.

Hần đáp trả cái gì? Hần trả lời cái gì? Hần lấy tư cách gì để đáp trả lại người phụ nữ trước mắt? Là tại hần. Cụ giải là theo hần, là hần không bảo vệ được cô đã khiến bà Mã phải tức giận đến cực điểm, nếu còn biết thêm lí do khiến Cụ giải vô ý mà ngã cầu thang....hần chỉ sợ....hần chỉ sợ còn khiến cho bà Mã người không bệnh thành có bệnh, thế nguyên sẽ hủy đi cái hôn ước giữa Ngu và Giải....đến lúc đó....Kim Ngu thực không biết phải làm sao...Thôi thì, hần tốt nhất là nên im lặng.

Phải. Là im lặng.

Hòa cùng âm thanh gió đêm xào xạc, bất giác, không khí lại bắt đầu chìm vào tĩnh lặng, chìm vào một nỗi nặng trĩu trong lòng mỗi người. ...

– “Trương Vân Nghi, con gái bà có chết, mắc gì đến con trai tôi? Hà có gì lại mắng nó? Trước nay đến cả người làm mẹ như tôi còn không thể, bà có tư cách sao?”. Bất ngờ, một giọng nói tràn đầy quyền uy vô thức vang lên trong không trung, rất quen thuộc.....

Mã Phu nhân và Kim Ngu nhất thời đều vô thức giật mình quay qua phía phát ra tiếng nói, xuất hiện là người phụ nữ quý phái, cao ngạo và quyền lực....Mạc Ngân Tuyết.

– “Hm. ....Mạc Ngân Tuyết, bà về nước rồi sao? Chắc, về nước, áy vậ mà bà vẫn cứ ăn chơi không lo đến con cái, nhỉ? Kinh tởm, bà không biết dạy con bà sao? Để thằng con trời đánh của bà ngày ngày bám theo con gái tôi?”. Trương Vân Nghi bất giác lại bật cười, điệu cười khinh bỉ, đôi mắt lãnh đạm thoáng chốc lại liếc sang nhìn người phụ nữ quý phái với bộ đầm thật trang nhã, thật thanh lịch đang tiến đến.

Vừa nghe giứt những từ ngữ mà bà Mã đã nhả ra, sự kiên nhẫn trên thần thái góc cạnh khuôn mặt Mạc Ngân Tuyết gần như đã vơi đi sạch, sắc mặt kém đi, đôi mắt sắc nhọn lãnh băng khinh khinh nhàn hạ nhìn thẳng vào bà Mã, giọng nói thật nhẹ tựa như lông hồng nhả ra từng từ nghe qua thật thư thái nhưng điểm lại thì vô cùng cay nghiệt :

– “Quả thực là con trai tôi theo con gái bà? Hay là do Mã tiểu thư như bà bám theo tiểu Ngu nhà tôi? Trương Vân Nghi, bà suy xét cho kĩ, con gái bà, với tiểu Ngu nhà tôi, với tài sản của Vương gia, với tài sản của Mạc gia, xứng sao?”.

Nghe qua lời nói cay độc của Mạc Ngân Tuyết, tâm tư Trương Vân Nghi thực không khỏi tức đến phun ra lửa, gương mặt ôn nhu cơ hồ đã tẻ tới cực điểm!

– “Mạc Ngân Tuyết, từ hôm nay trở đi, Trương Vân Nghi tôi thay mặt nhà họ Mã xin chính thức tuyên bố tuyệt giao với Vương-Mạc nhà bà, hôn ước của hai đứa nhỏ cũng lập tức kết thúc!! Sau này, Mã gia và Vương-Mạc nhà các người thề rằng không đội trời chung!!”.

Vô Thức, không có một chút sự tính toán trước, bà Mã cư nhiên gầm lên giận dữ, bao nhiêu sự kìm nén cũng đã được bộc phát đầy đủ.

Nhưng, thực ra, bà cũng là đã chờ đợi cái giây phút đủ can đảm để hủy hôn cho con gái đã từ rất lâu đi!!

Mã.....hiện tại.....rốt cuộc Trương Vân Nghi bà là nên mừng hay nên đau?

Chắc.....

Thứ nhất, công chúa Mã gia đi cùng Kim Ngu mà bị thương, đây có thể nói là thời cơ ngàn năm có một, Mã gia có thể dựa hơi vào vụ này để gây lớn chuyện, sau đó, lập tức không ngần ngại mà cầm kéo cắt đứt hôn ước giữa hai nhà, đây quả thực là chuyện vui.

Thứ hai, hiện giờ, công chúa duy nhất của nhà họ Mã đã bị thương và hiện giờ tính mạng còn đang không rõ là còn hay mất, thương tích nặng nề cho đến đâu, đây quả thực là chuyện vô cùng đáng lo ngại.

Dù vô cùng thương cô con gái cưng, dù vô cùng xót xa khi thấy Cự giải bị thương nặng nề đến như vậy, bởi gì thì gì chứ trước nay sức khỏe Cự giải vốn đã là rất yếu, chi e rằng Cua sẽ không chịu được ca cấp cứu lâu đến như vậy, thân thể mềm yếu đó sẽ không chịu được từng mũi dao, từng lần đụng chạm cơ thể đau đớn....Đằng nào, cô công chúa đó cũng chưa từng phải chịu khổ, Cự giải thực chưa từng phải gặp bất kì nguy hiểm nào....

Nhưng, Trương Vân Nghi lại vẫn cơ hồ không hề hối hận khi lấy Cự giải đang nguy nan nằm trong phòng cấp cứu ra để làm con dao cắt đứt đi sợi dây tình duyên giữa Cua và Kim Ngưu, bà vốn đã không hối hận, dù có hi sinh cả Cự giải, lần này, bà Mã đây cũng không hối hận.

Hiện tại, trong giới doanh nghiệp thương trường đang vô cùng nguy hiểm, lại mới gần đây, tập đoàn Mạc Thị vô tình lại gặp phải vài trở ngại với một số chi nhánh ở Thanh Đảo và Tứ Xuyên dẫn đến sụp đổ, mà cũng thực không rõ có phải vô tình hay cố ý, một vài chi nhánh bị sụp đổ ở Thanh Đảo và Tứ Xuyên của Mạc Thị lại chính do tập đoàn bên nước ngoài của mẹ Kim Ngưu hợp cùng với tập đoàn Vương Thị, dù rằng Trương Vân Nghi và chồng mình là chủ tịch Mã đã kinh hãi mà chạy đến nói chuyện với chủ tịch Vương, đàm phán mong rằng chủ tịch Vương sẽ có lòng mà nể tình thông gia mà tha cho Mã thị....

Sai lầm!! Suy nghĩ của bà Mã đã thực sự quá sai lầm!!

Vương Thị thậm chí không tha cho Mã Thị mà ngược lại, ngày càng có tình thế căng thẳng hơn, biết bao chi nhánh lớn nhỏ, xưởng nhà máy sản xuất và chế biến hải sản của Mã gia hầu hết đều bị đóng cửa sạch dẫn đến trong lòng Trương Vân Nghi quả thực đã hình thành lên một mối thù sâu đậm với nhà họ Vương-Mạc.

Cũng vào thời điểm đó, chẳng biết do duyên số hay do đã có sự sắp xếp mà Văn Thiên, Bạch Văn Thiên, đại thiếu gia nhà họ Bạch vô tình lại xuất hiện giải cứu cho hàng ngàn nhà hàng và trụ sở xưởng sản xuất của Mã gia ở khắp mọi ngõ ngách nơi Thanh Đảo và Quảng Châu khiến cho Trương Vân Nghi và Chồng thực đã mang ơn của Bạch Gia tựa lớn hơn trời.

Đó cũng chính là lí do, tại sao Bạch Văn Thiên và Vương Hoả Kim Ngưu hiện giờ trong mắt bà Mã quả thực là hai nơi tách biệt.

Quay trở về với thực tại, nghe Trương Vân Nghi hùng hồn nói xong những lời lẽ tức giận, sắc mặt Mạc Ngân Tuyết cơ hồ không hề giảm sút ngược lại còn gia tăng độ vui sướng trong lòng, tựa hồ như đang mở cờ, giọng nói vô cùng thanh thoát và quả quyết :

– “Ồ.....Trương Vân Nghi, bà thực là đã ăn gan trời rồi hay sao? Đến cả Vương-Mạc nhà chúng tôi bà cũng cả gan nói như vậy, nếu quả thực Mạc gia chúng tôi một mình ra tay, Mạc Ngân Tuyết này cũng không tin không lật đổ được Mã gia ra khỏi thương trường....hừ....bà nghĩ Kim Ngưu nhà tôi cần cái loại con gái của bà sao? Xời, biết bao công chúa giàu có xinh đẹp, trước nay con trai tôi còn chưa thèm để mắt, cứ như Song Như, bà nghĩ con gái bà đủ tầm so sánh với tiểu thư Âu Dương Song Như xuất thân cao quý hay sao.....”

Kim Ngưu phút giây đột ngột thoát ra khỏi vẻ thần thờ, vẻ đờ đẫn, sắc mặt vô thức lại trở lên vô cùng thống khổ, từng cơn gió, từng ánh mắt của những con người đi qua như đang cười nhạo vào nỗi bi thương của Kim Ngưu, chẳng khác nào cái giếng cạn khô không giọt nước mắt, hoảng loạn, đau đớn, Kim Ngưu găm lên trước sự bàng hoàng của hai người phụ nữ trước mặt, giọng nói khàn đặc đến tận thê lương mà cố gắng gào lên tuyệt vọng như tựa hồ như đang cố gắng níu lấy những tia hi vọng cuối cùng, tia hi vọng rằng giữa Cự giải và hấn vẫn còn một thứ gì đó.....một thứ gì đó.....

– “THÔI ĐI.....ĐỦ RỒI.....ĐỦ RỒI.....!!!!!! HAI NGƯỜI THÔI ĐI, NHÌN ĐI, LẬP TỨC NHÌN ĐI, CỰ GIẢI, CÔ ẤY ĐANG TRONG KIA, CÔ ẤY ĐANG PHẢI ĐAU TRANH VỚI THÂN CHẾT ĐỂ TÌM CƠ HỘI SỐNG SỐT, NHƯNG HAI NGƯỜI Ở ĐÂY THÌ SAO?? DỰA VÀO NGUY NAN CỦA CỰ GIẢI ĐỂ GIẢI QUYẾT THÙ RIÊNG SAO??? TÔI KINH TỒM CẢ HAI NGƯỜI.....”.

Bất giác, cơ thể Kim Ngưu đau đớn, bất lực mà quy hấn xuống nền đất lạnh lẽo, cổ họng khô khốc, đôi mắt thê lương, Kim Ngưu lúc này chỉ biết gào thét lên trong hoảng loạn....trong sợ hãi.....

Hấn quả thực rất sợ mất Cua.....

Hấn quả thực rất yêu Cua.....

Nhưng hai người phụ nữ đó.....hai người phụ nữ đó đang muốn chia rẽ Cự giải và hấn.....

Không.....KHÔNGGGGGGGGGGG!!!

Chốc lát.....Dường như.....trước mắt hấn.....trước mắt Kim Ngưu lại ngập tràn ảo ảnh, mờ ảo.....một giọt nước mắt từ đâu lại rơi xuống nền đất lạnh lẽo.....

....Giọt nước mắt.....ừ.....là giọt nước mắt.....của một thằng con trai.....Là thật đấy!!

Con trai đau khổ nhất chính là khi phải khóc

Con gái đau khổ nhất chính là khi không thể khóc.....

Hấn.....cảm nhận được.....

Thật rồi.....

Cư nhiên.....bên tai Kim Ngưu.....bất giác.....tiếng gào thét bi thảm của Cự giải lại một lần nữa vang lên cào xé nội tâm của hấn.....

“ÂU DƯƠNG SONG NHƯ, VƯƠNG HÒA KIM NGƯU, CẢ ĐỜI NÀY, TÔI SẼ KHÔNG THA THỨ CHO HAI NGƯỜI!!”.

Một lần nữa.....là tiếng hét đầy.....tiếng hét thống khổ.....tiếng hét bi thương.....

Cự giải.....

Cô đang muốn hét lên cho hẳn nghe thấy hay sao.....

Từng câu, từng chữ.....cô đã nhấn mạnh từng câu, từng chữ.....rằng.....cả đời, Cự giải cũng sẽ không tha thứ cho hẳn.....

Sẽ không tha thứ cho hẳn.....Sẽ không.....Cả đời.....

“Cách”

Một tiếng động khe khẽ.....

Cánh cửa phòng cấp cứu vô thức bật mở.....

Bật mở.....

Thật khẽ.....

Hết chap 31.....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: “Cút Đi!!”

“Cách”

Cánh cửa phòng cấp cứu.....

chậm rãi.....

chậm rãi.....

Bật mở.....

Ánh đèn đỏ chói phía trên cũng tự nhiên từ lúc nào đã tắt ngấm....

Vị bác sĩ với khuôn mặt ướt đầm mồ hôi bước ra, sắc mặt rất tệ.....quả thực rất tệ.....rất căng thẳng.....

Lập tức, không chút chò đợi, hai đôi giày sang trọng nhanh chóng lao đến tóm lấy vị bác sĩ trung niên, thanh âm trong giọng nói đã tăng lên khá nhiều....

– “CON GÁI/CỰ GIẢI CỦA TÔI SAO RỒI BÁC SĨ??” Mã phu nhân và Kim Ngưu hoảng hồn, lo lắng chạy lại, giọng nói gấp gáp hỏi dồn dập, thanh âm vô cùng hoảng loạn.

Bác Sĩ Chu lại một lần nữa trong ngày hôm nay thở dài lấy một tiếng nặng nề, khuôn mặt ôn nhu điềm đạm nhìn vào người phụ nữ trực trào sắp khóc Trương Vân Nghi và nam tử đang mất bình tĩnh lao đến Vương Hòa Kim Ngưu....

Lần này, quả thực, khuôn mặt lo lắng của bác sĩ Chu không mang theo bất kì ẩn ý cười nào, sắc mặt vô cùng tệ.....có thể nào.....lần này.....ông sẽ là không đùa?.....

– “Ca cấp cứu đã thành công, chúng tôi sẽ chuyển bệnh nhân qua phòng chăm sóc đặc biệt.....chỉ là.....do va đập mạnh.....nếu trong vòng 48 tiếng nữa, cô bé không tỉnh lại.....vậy.....tôi phải nói thực rằng, rất có thể.....cô bé sẽ phải sống quãng đời thực vật còn lại....Xin lỗi, chúng tôi thực tình đã cố gắng hết sức.....Nếu cô bé có thể tỉnh lại, tôi cũng chỉ sợ.....sẽ có biến chứng!!”.

Thanh âm của Bác sĩ chu nhỏ dần.....nhỏ dần.....từng hơi thở vô cùng khó khăn, lời nói rất ôn nhu, rất nhẹ nhàng lại mang thanh âm rất

nhỏ.....Nhưng.....tất cả.....không một từ nào lọt ra khỏi tai Kim Ngưu.....tất cả.....

Từng từ.....từng từ.....cơ hồ như ngàn con dao sắc nhọn tàn nhẫn đâm vào sâu trong trái tim Kim Ngưu.....mà hần thì lại không đủ sức để lấy ra.....cứ như vậy.....con dao tàn nhẫn rạch trong tim hần từng nhát.....từng nhát đau đớn.....

Cú va đập quá mạnh, lại trước đó bị cú sốc tâm lý đã khiến đầu Cự Giải bị choáng váng và gây ra tổn thương nghiêm trọng. E rằng là đã khiến cho Cự Giải vô thức bị va chạm đến sọ não.....nếu vô tình lại ảnh hưởng đến bất kì dây thần kinh nào.....sợ rằng biến chứng sẽ là chắc chắn...

Nếu như bình thường, người ta có ngã cầu thang cũng chỉ có thể bị hôn mê sâu vài ngày, ít nhất khi va đập mạnh sẽ dẫn đến mất trí nhớ....Nhưng lần này nơi Cự Giải ngã lại là một cầu thang khá cao của bệnh viện...lại vừa bị đập liên tục đầu vào thanh sắt ở cầu thang.....chưa kể đến cú sốc Kim Ngưu đã gây ra cho cô.....Nếu xem xét một cách kỹ lưỡng.....thực e Cự Giải hoàn toàn là không có cơ hội tỉnh lại.....Bối...vốn sau việc này, e rằng tinh thần thoát khỏi Tử Môn Quan của Giải nhi sợ đã tan biến đi hoàn toàn.....Cô trở về được, đó đã là kì tích.....Chỉ là...Thực sự dù trở về.....Cự giải cũng không tỉnh lại...

.....Nói sao sau cú va đập như vậy sức khỏe của Cua sẽ chống đỡ nổi đây?.....

Là tại hần.....là tại Kim Ngưu!! Là lỗi của hần.....

Hoảng loạn.....suy sụp.....

Ngưu thần thờ ngòai sụp xuống nền đất lạnh lẽo.....đôi mắt vô hồn không mang nhiều cảm xúc.....chỉ cảm thấy....

Một chút bi thương.....

Một chút tuyệt vọng.....

Một chút sợ hãi.....

Phòng 573

Căn phòng bệnh yên ắng, thanh tịnh.....

Bất giác, người nam tử chỉ biết một mỗi nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Song Ngưu, hần bất lực, hần thực sự không biết làm gì nữa.....

“Cách”

Cô y tá vận cầm sắc màu trắng, trên tay cầm một vài giấy tờ bước vào, thật nhẹ nhàng theo sau là Mỹ An và Song Như.

Vũ Mỹ An vừa bước vào, cư nhiên đã chen lấn đẩy người cô y tá sang một bên, một mực đập mạnh lên đôi giày hàng hiệu sáng bóng mà bước vào, đôi mắt cơ hồ từ lúc nào đã lệ ướt khóe mi, giọng nói run rẩy mà bám víu lấy Thiên Yết :

– “Yết, Ngưu không sao chứ?? Tớ lo quá...hức.....hức.....sao Cá lại xảy ra chuyện như vậy chứ.....hức.....”.

Triệu Long Thiên Yết đột ngột trên khuôn mặt đã lấm tấm vài dấu hiện giận dữ, đôi mắt sắc lạnh lãnh đạm còn không màng đoái hoài đến Vũ Mỹ An, đôi mắt nhàn nhạt liếc qua cô y tá đang tiến đến, giọng nói lạnh lùng vang lên, lơ lửng trong không trung nhưng lại áp đầy quyền uy

khiến tất thấy những cô gái trẻ đẹp thoáng qua lấy một tia lạnh lạnh. ...

– “Giấy tờ đó.....là gì?”.

– “Đây là giấy xét nghiệm ADN mà Thiếu gia Lý thị nói chúng tôi làm và đưa lại cho anh, đây!!”. Vừa nói đoạn, sắc mặt cô y tá đã tươi lên hẳn, bàn tay thon thả cầm lên vài tờ giấy đưa cho Thiên Yết, đôi mắt kiều miễm chăm chú ngắm nhìn nam tử anh tuấn trước mặt.

Quả thực.....trước nay, một y tá hèn mọn như cô chính là chưa được kẻ cận nam tử đẹp đến như vậy.....thời cơ này.....chỉ có thể nói “Ngàn năm mới có 1 lần”.

Nam tử anh tuấn, săn sóc bạn gái lại kỹ lưỡng và dịu dàng đến vậy.....Ây da, thực là khiến nữ tử như cô ham muốn....Quá ham muốn đi!!

Thờ dài một tiếng, Thiên Yết nhả nhận đón lấy vài giấy tờ trên tay cô y tá, sắc mặt thực đã tẻ đi phân nửa, giọng nói nhàn nhạt vang lên, đến cả nụ cười cũng không thể tỏ :

– “Cảm ơn, cô ra ngoài đi!!”.

– “D....Dạ!!”

Song Như lúc này vẫn đứng chờ ở cửa, lãnh băng dựa người vào tường, vừa thấy cô y tá đang mặt mày đỏ ửng bước vội ra thì cũng không ngại nghiêng nhẹ người nhường đường cho cô y tá, nhanh chóng đã rời mắt khỏi cô y tá vận cầm trắng rồi đi, lập tức, sắc mặt Song Như trở lên khó chịu, hàng lông mày kiều kì cau lại bất đồng, đá gót bước đến sau lưng Thiên Yết, giọng nói lạnh lùng nhàn nhạt :
.....

– “Biết được sự thật rồi, kiểm tra làm gì?”.

– “Một lời nói của cô, tôi nên tin à? Cũng nên kiểm chứng một chút chứ... Nhưng... hiện tại, tôi nên nghĩ, không cần thiết nữa!!”. Lãnh đạm, nhàn nhã, Thiên Yết lắng lặng cảm tập giấy lặng lẽ đặt lên mặt bàn bên đầu giường Song Ngư, bàn tay thuận tiện lướt qua khuôn mặt yêu kiều vuốt ve cung nệm. Giọng nói lãnh băng cứ vang lên đều đều, nhưng thậm chí, Thiên Yết còn không màng đến liếc qua người mình đang nói chuyện.

Lặng lẽ.....chậm rãi.....

Bên ngoài.....rất nhanh.....Màn đêm đã chậm rãi buông xuống, ánh tà dương mỉm cười lần cuối....nụ cười bi thương như đang thương cho những số phận nghiệt ngã nào đó.....đôi cánh đêm đen bao trùm lên mặt đất. Ánh trăng lưỡi liềm đang nhô lên từ đường chân trời, chậm chậm di chuyển trên nền trời thăm, từ từ dâng lên giữa trời, các vì sao lặng lẽ chớp nhói lúc sáng lúc tắt.....

Cơ hồ như đang biểu đạt cho những sinh mệnh nhỏ bé.....phía dưới.....dưới mặt đất mệnh mông.....

Thở dài lấy một tiếng, sắc mặt Xử Nữ nhợt nhạt đi phần nào, cô lặng người ngồi trên ghế, đôi mắt vẫn theo dõi đến từng cử chỉ của Thiên Yết.....tất cả những người trong phòng bệnh đã ai oán, mệt mỏi nhìn hẩn xuống cả một canh giờ.....

Cả ngày hôm nay.....Xử Nữ đã thờ dài đến cả ngàn vạn lần, đôi mắt xinh đẹp của Xử nữ cũng đã khóc đến sưng đỏ...cô nhìn, nhìn Thiên Yết.

Với danh xưng là bạn bè, với danh xưng là có hôn ước với nhau, cô không đành lòng nhìn bạn mình thảm bại đến như vậy....Cả ngày hôm nay, là quả thực Thiên Yết đã không ăn gì...Quả thực hẩn đến một nửa hạt cơm cũng không muốn nuốt vào bụng....

Vậy.....chịu sao được đây??

Hẩn cơ hồ như đã sắp phát điên đến nơi rồi.....không nhẽ hẩn muốn đợi đến khi Song Ngư có thể tỉnh táo ăn uống bình thường hẩn mới chịu lo đến bản thân hẩn sao??

Điên khùng!! Liên tục hỏi Song Ngư rằng cô ấy có đói? Liên tục hỏi Song Ngư rằng cô ấy có khát? Liên tục kể cho Cả những chuyện tốt đẹp trước kia giữa hẩn và cô.....liên tục.....là liên tục.....là liên thoáng.....

Nhưng.....

Hẩn nói

Hẩn hỏi

Hẩn kể

Cho ai nghe vậy?? Là ai nghe?? Người hẩn kể, người hẩn nói, người hẩn hỏi là Song Ngư!!

Đúng chứ??

Nhưng cô ấy không nghe gì cả, cô ấy không biết gì cả....Tất cả, tất cả những thanh âm phát ra từ cổ họng Thiên Yết.....tất cả đều là Xử Nữ, đều là Song Như, đều là Ma Kết, đều là Mỹ An nghe....trong đó....hoàn toàn không có Song Ngư.....

Mệt mỏi....bất lực.....

Một góc nhỏ, đôi mắt Mỹ An lại lạnh lẽo hướng thẳng đến cô gái trẻ đẹp nhợt nhạt nằm trên giường bệnh, từng sự phẫn nộ, từng sự ghen tuông trong lòng một cô gái xinh đẹp như thế....cứ như thế trôi lên kêu gào....

Tại sao.....Mỹ An trước nay luôn đặt ra hàng vạn câu hỏi Tại sao.....

Nhưng có một câu hỏi.....cả đời này.....Vũ Mỹ An cũng không đủ sức để hỏi.....

Tại sao lại là Song Ngư?

Chợt.....trong không khí thanh tịnh, trong không khí nặng nề khó thở.....bất giác gót giày Song Như lại vô thức di chuyển, xoay chuyển bước đến phía đối diện với Thiên Yết, bàn tay thật lạnh lùng đưa đến gờ tay Thiên Yết buông khỏi bàn tay nhỏ nhắn của Song Ngư, Ấu Dương Song Như bất giác thở hắt một tiếng mệt nhọc, hô hấp khó chịu, thanh âm của cô lại cơ hồ như tăng thêm một phần, dù vậy....vẫn rất nhẹ nhàng....vẫn rất trầm bổng thư thái.....

– “Cảm ơn vì cậu đã chăm sóc em gái tôi, giờ nó không sao nữa, giờ cậu cũng có thể về được rồi!! Đừng lo, sớm thôi, tôi sẽ thu xếp mọi chuyện và đến nói chuyện với hai bác, trao trả nguyên vẹn chị gái cậu lại và.....có một điều, tôi mong rằng, từ giờ, cậu đừng xuất hiện trước mặt nó nữa!! Con bé cần thiết quên cậu.....Thiên Yết, nó đã có hôn phu bên Pháp!! Tôi không muốn có vương bạn!!”.

Thiên Yết vô thức giật mình sững sờ, phút chốc như muốn phát điên lên, đôi mắt đục ngầu đến bi thương....bất giác nắm chặt bàn tay khiến nó lãnh băng kêu lên vài tiếng “Rắc...Rắc”.....huyết thái dương này thành thạch, đáy mắt Yết hiện rõ từng tia sợ hãi....bình tĩnh ổn định thường ngày đã biến mất khỏi

mặt Thiên Yết không để lại chút dấu vết. ....

Không. ....

một giây. ....

một khắc. ....

.....hắn cũng không muốn rời khỏi Song Ngư. ....hoàn toàn không muốn. ....

“Cộp”

Vô Thức, Xử Nữ cup mắt bật lực bước qua Mỹ An, cánh tay thon thả trắng ngần cứ nhiên đưa lên tóm lấy tay Thiên Yết, thanh âm khá thấp trầm lại, đôi mắt đồng cảm chỉ biết nhìn vào Thiên Yết cơ hồ như an ủi :

– “Yết. ....nghe cô ấy đi, đi thôi!!”

Một giây. ....một khắc. ....tình yêu này. ....vẫn là sai lầm hay sao??

Không phải Song Ngư và hắn đã không còn là chị em nữa sao. ....đã không còn là dòng máu Triệu gia nữa sao. ....tại sao lúc này giữa Thiên Yết và Ngư thậm chí còn hình thành lên đến hàng vạn bức tường ngăn cản. ....

Nó rất lớn. ....lớn đến mức khiến Thiên Yết thậm chí còn không đủ sức để tóm lấy bàn tay mềm mịn nhỏ nhắn kia. ....

Hắn không đủ sức?.....

– “K....Không. ....Không. ....Yết. ....em không được bỏ chị. ....không. ....”.

Bất ngờ, Song Ngư bùng tỉnh sau cơn mê, giọng nói khàn đục yếu ớt vang lên trong căn phòng bệnh lạnh lẽo, cánh tay nhỏ nhắn bất giác đưa lên nắm lấy khoảng không vô định, đôi mắt tuyệt vọng mơ hồ hướng đến Thiên Yết mà bi thương kêu gọi. ....

Ước gì. ....thực ước gì. ....Song Như có thể một khắc đồng cảm. ....một khắc nhìn ra trong cơn thuốc mê man. ....Song Ngư lại vẫn kêu gọi đến Thiên Yết. ....kêu gọi Yết đến thăm thương như nào. ....ước gì Như có thể thấu hơn. ....ước. ....mộng. ....

Thiên Yết giật bắn, đôi chân tê dại phút chốc di chuyển, bàn tay cứ nhiên đã mồ hôi đầm đìa mà bất lực, hắn muốn lao đến ôm lấy cô. ....muốn ôm lấy cơ thể nhỏ bé đó. ....như trước đây. ....điều mà hắn vẫn làm. ....

– “CẬU MAU ĐI ĐI!! ĐI ĐI!!! NGAY LẬP TỨC, RỜI KHỎI ĐÂY!!” Hoảng hồn, kinh hãi, Âu Dương Song Như bất ngờ dùng lực ôm chôn lấy cơ thể nhỏ bé của em gái, khuôn mặt căng thẳng tới độ, thanh âm vô cùng tức giận hét lên, bàn tay dùng hết lực giữ chặt lấy cánh tay đang vờn đến Yết của Song Ngư, nhất quyết không để thêm một giây một khắc có thêm một sợi dây nào ngăn cản ý định của mình. ....

Nhất quyết không thể. ....

Dù Song Ngư có phải chịu nỗi đau đớn đến đâu. ....

Âu Dương Song Như đây cũng quyết ngăn cản cuộc nhân duyên này cho đến hơi thở cuối cùng. ....nhất quyết. ....nhất quyết là như vậy. ....

– “CÚT ĐI!!” Thống khổ, giận dữ, cổ họng khô khốc của Song Như thống khổ hét lên, đôi mắt tràn ngập tia lửa giận hướng đến Thiên Yết như hàng vạn con dao. ....

Hết chap 32. ....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Anh Ghét Em Lắm Sao? Bảo Bình!!

– “CÚT ĐI!!”.

Thiên Yết cơ hồ chết lặng, đôi mắt đục ngầu tựa như không có đáy....lạnh lùng....lạnh lùng hòa trong một sự tuyệt vọng sâu thẳm....

Chết lặng....sững người.....Thiên Yết tựa hồ như đã không còn chút cảm giác, bên tai đã ù đi mơ hồ, không nghe thấy gì cả.....

Chỉ biết....lặng người.....đứng một chỗ.

Xử Nữ khoảng khắc bất lực, lặng lẽ tiến đến cùng Ma Kết kéo Thiên Yết bước đi.....

– “Yết.....đi thôi!!”.

Cảm giác chua xót bất giác trào lên đến ngọt ngào, đôi mắt sâu thẳm của Thiên Yết cứ thể dõi theo Song Ngự không hồi đáp.....xa.....hắn đang dần xa cách cô.....một khoảng cách xa vời.....

Thở dài lấy một tiếng, Xử Nữ khẽ mỉm cười trấn an Ma Kết:

– “Kết, cậu mệt rồi, về đi, tớ đưa Yết về được rồi!!”

– “Nhưng.....” Kết nhi ngần ngại, có ý quyết không chịu về, giọng nói thật yếu mềm.

Lập tức, ngăn cản đi sự cự tuyệt của Ma Kết, Xử nữ lại tiếp tục lên tiếng :

– “Cứ về nghỉ đi, không sao đâu!”.

Nhìn theo ý chí kiên định của Xử nữ, Ma Kết cũng đành thở dài thêm một tiếng, gạt nhẹ đầu rồi lại nặng nề xoay đầu rồi đi.

Thần thờ, lặng lẽ....lúc này Mỹ An im lặng đứng nơi một góc, chậm rãi rời ra theo sau Thiên Yết, nơi khóe mắt bất ngờ rơi xuống một giọt nước mặn đắng..... chua chát.....

Siết chặt lấy bàn tay mềm mịn, từng móng tay sắc nhọn đẹp đẽ của Vũ Mỹ An cứ nhiên đâm mạnh vào từng lớp da thịt mỏng manh....từ đó lại xuất hiện những giọt máu tươi đỏ tươi....

Cười nhạt.....khóe môi Mỹ An nhếch lên một nụ cười nhạt nhẽo, tận sâu trong đáy mắt lại liếc về người con gái trong căn phòng bệnh sau lớp kính lạnh băng trong suốt.....giữa cột chính bản thân mình, Mỹ An bật cười chua xót....nhàn nhạt đá gót bước đi phía khác, tránh đi khỏi Thiên Yết.....giọt nước mắt ngưng đọng nơi khóe mi thật lặng lẽ một lần nữa tuôn rơi.....

Từng bước.....Mỹ An lặng người rời khỏi bệnh viện.....bàn tay vô thức đã bết đầy những vết máu tươi bóng loáng loang lổ lan trên tay.....

.....Nhiều máu thật đấy.....nhưng.....nó chả đau gì cả.....!!

Thiên Yết.....dù phải dùng đến kế sách thô bỉ, em cũng quyết hạ tay với Song Ngự!! Lần này, em đã không còn đường lui nữa.....

Trong Quán Rượu “Tứ Xuyên” đông đúc với những gã chàng xay xin, với những món mồi nhắm thơm nức mũi, với những cô nàng chân dài ngực bự khoe thân nhảy múa khắp nơi....

Tại một bàn nơi góc khuất....là hai nam tử quen thuộc....rất quen thuộc!!

– “Bảo Bình!!! Thôi đi, cậu uống nhiều quá rồi!!” Bạch Dương bực tức giật lấy ly rượu trên tay Bảo Bình, giận dữ nốc hết ly rượu đỏ tươi rồi.

Nhưng lúc này, với Bảo Bình, còn gì dễ sẽ giúp hắn nguôi ngoai ngoài rượu đây?? Ma Kết....hắn rốt cuộc phải làm sao thì Ma Kết mới ngừng nghĩ tăng tình yêu hắn giành cho cô là giả?? Phải làm sao....rốt cuộc phải làm sao.....

– “Bạch Dương.....cậu nói xem.....tôi phải làm sao đây?? Tôi phải làm sao cô ấy mới hiểu được trái tim tôi đây.....” Bảo Bình bất lực chớp lấy chai rượu tây hạng sang, uống lên gấp gáp.

Bạch Dương phút chốc trầm mặc, hắn như chịu chết nhìn vào thẳng bạn thời còn “cởi truồng tắm mưa” vô lo vô ưu mà hiện giờ đã lớn tòng ngồng lại lâm vào cái cảnh tình cảm éo le như vậy....nhìn lại chính bản thân mình, giây lát, Bạch Dương lại cảm thấy như mình cướp hết sinh khí may mắn của thẳng bạn.

Hiện giờ, tình cảm của Bạch Dương và Song Tử vốn là vô cùng, vô cùng tốt. Nhưng tình cảm của thẳng cha “khó rách áo ôm” Bảo Bình thì lại ở mức độ vô cùng, vô cùng tệ, tệ đến cực điểm của tệ....

Chắc, xem ra là quá khó nghĩ đi!!

– “Được....được rồi.....tôi về đây....thằng cha vô dụng đầu đất, ông tự lo quản công chúa Song Tử đi!! Chuyện của tôi,chả thêm loại đầu đất ông mang, vô dụng =,=” Bảo Bình mệt mỏi đứng phắt dậy, đôi mắt ử rử, giọng nói lèm bèm cơ hồ như đã ngà ngà say, cánh tay nhất mực chỉ vào mặt Bạch Dương mà phê phán.

“Huych.....Bộp”

– “BẢO BÌNH!!” Bạch Dương choáng ngợp giật mình hoảng hốt gọi to.

Bảo Bình thề rằng đã say xin hân, hân chỉ vừa mới đứng dậy đã nhào xuống ngã vào người Bạch Dương, bất tỉnh nhân sự hoàn toàn!! Mà phải nói thực đi, cái tình cảnh này là... là quá gây hiểu lầm nha~~

Nhìn như một đôi Đam Mỹ thời hiện đại =.=” một Công một Thụ hảo soái ca!!

Mà nói thẳng ra là nhìn giống hai thằng cha gay ghê!!

– “Mẹ ơi...thằng cha điên =.=” ông ăn cái sh*t gì mà nặng như con trâu thế, chắc, quá sai lầm khi đến vác xác ông về rồi!!....” Bạch Dương phút giây bức tức, lăm bằm nhục mị cái Bình bông đẹp mắt đang nằm bẹp dưới ghế, đôi mắt vô thức liếc nhìn những mỹ nữ “hủ” mắt đã hiện rõ hai hình trái tim to hơn người dự là sắp nổ tung đến nơi...

Thôi xong, nếu ai đó nhận ra người nổi tiếng mà nộ ảnh lên báo chí, thề rằng scandant vụ này sẽ là lớn nhất trong báo giới đây TT^TT

Đừng, No!!!!!! Tui troai thẳng!!!!!! TT^TT

Vô thức, Bạch Dương cũng chỉ biết gào thét trong lòng, giờ tốt nhất chuẩn đi là thượng sách!!

Thờ dài lấy một tiếng hậm hực, Bạch Dương day nhẹ hai bên thái dương, khom lưng đỡ Bảo Bình đứng dậy rồi thẳng thừng quăng hân một cách phũ phàng ra ghế.

– “Alo, thím Ma kết!! Quán kiệu Blacks mosu, đến lệ đi!! Nếu không tui thề với bà lát nữa bà sẽ không toàn vẹn trông thấy tui và Bảo Bình đâu!!” Bạch Dương lẳng lặng rút di động gọi gấp cho Ma Kết, thanh âm như đang hét vào di động, hân rất dễ dàng để vác Bảo Bình về, chỉ là hân có khuôn mặt vừa đưa thẳng cha này về lại vừa bị các “hủ nữ” và “sắc nữ” cuồng dã ngắm nhìn, chỉ nghĩ đến thôi đã cảm thấy ớn lạnh TT^TT

Tốt nhất là quăng hân cho Ma Kết, vừa không bị nghi là “bóng” lại còn tạo cơ hội cho Ma Kết và Bảo Bình với nhau. Đúng là một công đôi việc =))

Cư nhiên Bạch Dương cảm thấy mình quá ư là sáng suốt đi!!!! Vĩ đại hết sức!!

5 phút.....

10 phút.....

“G-rừm....Kítttt”

Một chiếc xe BMW hạng sang bất ngờ dừng lại trước cửa lớn của Blacks Mosu, cánh cửa xe cư nhiên bật mở, một gót dày sang trọng quen thuộc bước ra khỏi xe, xuất hiện, Ma Kết xuất hiện tựa như ngôi sao ngàn cân thế giới, sắc đẹp trời phú nổi bật với nét đẹp thanh tú kiều kì, vận trên mình là chiếc đầm body lệch vai cao cấp màu đen trang nhã mang phong cách gợi cảm, cực quyến rũ, vừa in tôn lên vóc dáng xinh đẹp, ngọc ngà của Kết nhi. Vừa vận đúng tầm lại khiến đôi chân thon thả, trắng ngần của Ma Kết bắt mắt nổi bật trong đám đông vô cùng, đúng là phong cách của những người nổi tiếng, giữa hàng ngàn người, Ma Kết vẫn là nổi bật một cách tinh tế, một cách hấp dẫn khi khoe ra đôi vai trắng ngọc ngà với kiểu dáng lệch vai của chiếc đầm body.

Chặc.....mà mặc như vậy, nói thực là chỉ khêu dữa lên sự thèm muốn của đám “dê cừ” trong quán!!

Chóp cái, đôi mắt phượng hoàng sắc sảo của Ma Kết lạnh lùng đảo qua một lượt, cánh tay mạnh bạo đóng mạnh cửa, quả thực là vô cùng không hợp với tình thế và đáng để dũa dũa hiện giờ của Kết nhi. Chẹp, thô bạo thì vẫn là thô bạo!!

“Cộp”

Đạp mạnh vào chiếc giày cao gót trang nhã, Ma Kết phi thẳng vào trong quán rượu cao cấp Black Mosu, lập tức, chóp nhoáng, vừa vào đến nơi sang trọng, đôi mắt phượng cao ngạo của Ma Kết đã chạm phải hình ảnh Bạch Dương đang điên cuồng gào hú gọi tên cô.....

– “HÚ HÚ!!! MA KẾT, ĐÂY ĐÂY, BÊN NÀY!! ĐÂY!!!!”. Bạch Dương vô thức mừng rỡ, gào rú nhảy cả lên bàn vẩy tay gọi cô gái sang trọng vừa bước vào, đôi mắt rực lửa như vừa mới vỡ được vàng...

Vừa thấy, đôi mắt phượng hoàng sắc sảo của Ma Kết đã như muốn nổ tung tại chỗ vì mờ quá to, day day thật khê huyết thái dương, Ma Kết choáng ngợp thờ dài lấy một tiếng, thực là muốn nói cô không quen hân TT^TT không quen cái thẳng khuôn đang gào thét kia, ôi mẹ ơi, ôi ba ơi TT^TT

Chặc, cuối cùng, Ma Kết ngẩng khuôn mặt kiều diễm lên, đá gót bước nhanh đến trước mặt Bạch Dương, thanh âm giận dữ :

– “Cậu khuôn hà Bạch!! Xuống, có chuyện gì mà gọi tôi gấp như vậy? Nói!!”

– “Bình tĩnh, thím bình tĩnh!! Trước tiên, đảo cái đôi mắt đang trừng như hai con trảo trước của thím nhìn sang đây đã.....!!”. Bạch Dương phút chốc đã nhảy phóc xuống khỏi bàn lớn, hai tay xòe ra hướng thẳng đến phía tên công tử nhão bột đang nằm ngủ ngon lành trên ghế.

Nghe giứt qua lời nói của Dương ca, khuôn mặt kiều kì của Ma Kết đã lập tức xoay sang phía bên trái 30 độ.....lập tức.....

Quác-Quác-Quác-Quác.....Một đàn quạ bay ngang qua nơi đây.....

Mục Đình Ma Kết bắt giắc đồ mồ hôi, đôi mắt trùng to choáng váng nhìn Bảo Bình.

Quả thực lúc này, Ma Kết đây là vô cùng muốn gào lên phủ nhân quen biết với cái thằng cha đang nằm bẹp dí ở ghế nhìn mà thấy thảm thương không tả....

Hắn.....Hắn.....TT^TT ôi mặt mũi của Ma Kết từ nay còn biết để đâu!! Ôi Thiên ơi, sao ông chơi ác với con quá vại TT^TT

Bắt giắc, Ma Kết hậm hực xoay sang Bạch Dương ý định hỏi gì đó, nhưng chưa kịp hỏi, vô thức, thoáng qua khuôn mặt kiêu kì của Kết nhi lại cảm thấy một cảm giác rất man mát.....

“Vù...Vù”

Là một con gió.....một con gió.....bất bình thường!!!!

Trùng mắt lên giận dữ tột độ, Ma Kết nổi khùng siết chặt túi sách hàng hiệu hướng thẳng ra thằng cha đã bỏ của chạy lấy người, nhanh như chớp đã cắp đít phóng như tên lửa hạng A bay ra khỏi quán, lập tức lên mô tô phóng đi.

Phút chốc, khuôn mặt Ma Kết chỉ biết cứng đờ thua cuộc, chào thua cả cái đàn quạ khôn nạn một lần nữa bay qua....Cái gì vậy? Chuyện khi gió gì đang xảy ra thế này o.O

– “Bảo Bình, tên chết tiệt!!!!!!”

Ma kết bực bội, đôi mắt trùng lên giận dữ nhìn tên đang xin quắc cần câu nằm chết trôi tại chỗ, cánh tay Kết nhi bắt lực vươn ra đỡ Bảo Bình ngồi dậy, vòng cánh tay Bảo Bình qua vai mình rồi cố gắng đỡ hắn vào trong xe sau nhanh chóng tính tiền giúp bữa nhậu của hắn và tên hắc dịch Bạch Dương.

Chắc, mà xét ra Bạch và Bảo cũng khôn ghê ha!! Cứ quấy cho chán chê xong gọi Ma Kết đến chọn bãi chiến trường =.=”

“Cạch”

Cánh cửa xe một lần nữa bị cánh tay Ma Kết thô bạo đóng sầm lại, bực bội ngồi vào bên cạnh Bảo Bình, liếc đôi mắt xinh đẹp sang tên ngồi bên cạnh, cổ họng khô khốc ngọt ngào tuôn ra vài từ vào không trung :

– “Tiểu Ngô, đến biệt thự Trương Thị, tôi cần “già hàng”!!!”

Đúng là phiền chết đi được!!

– “Dạ, tiểu thư!!”

Chợt.....

Ma Kết bắt ngờ cảm nhận cái gì đó khá nặng đang dựa vào mình.....

Bình tĩnh, đôi mắt Ma kết lại trùng lên kinh hãi.....Là Bảo Bình!! Hắn đang dựa cả vào vai Kết nhi mà ngủ ngon lành =.=” Dê chúa.

Nhưng.....cũng thật là, hiện giờ Kết nhi lại chẳng thể đủ sức mà đẩy cái tên đang say xin kia ra....haizzz.....ngiệt ngã, quá kiệt ngã.

Vô thức, cánh tay Ma Kết chậm rãi đưa lên, ngón tay tinh nghịch lại chĩa vào cái mặt đẹp trai của Bảo Bình mà chọc ghẹo, thích thú chọc chọc vào cái má của tên đang say sưa ngủ, Ma Kết bắt giắc bật cười, giọng nói trong trẻo lại khẽ vang lên giữa khoảng không vô định, thoang thoang một mùi hương quyến rũ mê hoặc.....

– “Khuôn mặt lúc ngủ lại đáng yêu đến vậy.....hà có sao lại biến thành khuôn mặt

vô cùng lạnh lùng khi nhìn em? Anh ghét em lắm sao? Bảo bình!!”

Hết chap 33.....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34: Tha Thứ Cho Anh.....

Nhà xe bệnh viện

– “Vào xe đi”. Xứ Nữ thở dài, đưa bàn tay thon dài lục trong túi sách chìa khóa xe, đôi mắt xinh đẹp khẽ liếc nhìn sang Thiên Yết, nơi đáy mắt đọng lại biết bao là cảm xúc khó tả.

Không khí trầm lắng, ngọt ngào.

Thiên Yết mệt mỏi, hần thần thờ ngồi vào xe, cơ thể hần cơ hồ như muốn gục ngã, không có Ngự ở bên. ....mọi thứ với hần như không còn ý nghĩa gì nữa. ....

Xứ Nữ bực bội ngồi vào trong xe, lặng lẽ cài dây an toàn cho bản thân mình, đôi mắt sụp xuống mệt mỏi và thương tâm. ..

– “Cài dây an toàn vào đi. ....Và. ....Song Ngự không thuộc về nơi này. ....cậu hiểu chứ? Thiên Yết??” Xứ Nữ thở hắt, cổ họng khô khan buông lời một câu lạnh nhạt, cánh tay nhả nhận đưa lên vặn chiều khóa rồi hướng đến vô lăng, chậm chậm xoay sang một hướng, khuôn mặt trầm lại hướng thẳng đến phía trước. ....

Nghe giứt qua lời nói của Xứ nữ, khuôn mặt Thiên Yết lại càng thêm sa sầm, lời nói đó. ....thực là nhẹ nhàng. ....rất nhẹ nhàng. ....nhưng. ....nhưng lại cơ hồ như hàng ngàn, hàng vạn con dao đâm sâu vào tận cùng trái tim, sâu vào tận cùng đầu óc của Thiên Yết. ....Hần yên lặng.

Trái tim quặn lên đau đớn. ....hô hấp nặng nề. ....

Từng nhịp tim hung bạo. ....từng hơi thở khó khăn. ....

Chiếc BMW từ từ di chuyển ra khỏi hàng dãy số 30, đôi mắt Xứ Nữ hướng thẳng, bàn tay siết chặt lấy vô lăng, chậm chậm xoay đều đặn, đầu óc thông minh của Xứ Nữ vô thức quay đều bắt đầu suy nghĩ trong phạm vi rộng những nơi có thể đến hiện giờ. ....

Bất giác. ....Xứ nữ chợt nhớ đến Sư Tử, đôi mắt tự nhiên lại trở lên sắc sảo, kiên định, lập tức mạnh mẽ xoay vô lăng, cô đã quyết định rồi. ....hiện giờ, có lẽ Sư Tử đã về biệt thự rồi, chỉ con trai mới rõ được lòng nhau, có lẽ Sư Tử có thể an ủi được Yết. ....dù là ít. ....hay là nhiều. ....

– “Xứ Nữ. ....cô ta không muốn tôi gặp Thổ con. ....cậu. ....có thể. ....”.

Vô thức, Thiên Yết dờ dẩn dựa lưng vào ghế, giọng nói run rẩy, thanh âm mệt mỏi đưa ra từng từ gấp gáp. ....nó khó khăn quá. thật đấy.

– “Được rồi, tôi sẽ để ý và thông báo tình hình Ngự cho cậu, không sao đâu, đừng lo!! Mọi chuyện sẽ ổn, tin tôi đi!!”. Xứ Nữ gạt nhẹ đầu, đưa lên một tay vỗ lấy bờ vai khẽ run lên của Thiên Yết, giọng nói ôn nhu. ....nhả nhận.

Thiên Yết lặng người, dờ dẩn mệt mỏi. ....Cơ hồ như sợ rằng bức tường lớn bất kì khi nào cũng có thể sụp xuống. ....bức tường lớn. ....bức tường áp lực. ....bức tường tuyệt vọng. ....

Nếu nó đổ xuống. ....nếu nó đổ xuống. ....bao nhiêu sự giằng xé. ....bao nhiêu sự đớn đau. ....thất vọng. ....tất cả sẽ cùng đổ xuống. Lập tức. Tại đây.

Thiên Yết quả thực không thể chống đỡ được. ....không thể. ....

Sự tỉnh. ....sững sờ. ....khóe môi Yết cơ hồ khẽ nhếch lên nụ cười nhàn nhạt. ....tựa cười mà như không cười. ....

Chết tiệt. ....ông trời. ....tự hỏi, số phận con người. ....ông cứ việc thông thả mà dẫn dắt số phận con người từ mê lộ này đến mê lộ khác. ....từ gian ái này đến gian ái khác. ....

Có bao giờ. ....ông thấy được họ đã phải đau khổ nào trong những gian nan mà ông ép buộc con người phải hứng chịu. ....

Số phận. ....haha. ....nhạt nhèo. ....

Gò má lạnh lạnh. ....một giọt nước mặn chát lại vương trên khuôn mặt lạnh lùng, khuôn mặt tàn nhẫn của Thiên Yết. ....

Hần khóc!

Ừ. ....là khóc đấy.

Có người. ....có người. ....đã từng nói với hần. ....

Rằng. ....

“Em biết không?...Chị rất hay khóc nha.....Nhưng Nước mắt con gái chỉ như mưa rào mùa hạ, nhanh đến rồi cũng nhanh đi, ồn ào mà vội vã. Còn nước mắt con trai, khi đã đau thì dai dẳng như mưa gió âm ỉ mùa đông, lê thê, và rét buốt !! Thế nên, em không được khóc đâu đấy, đồ ngốc!!”.

Là cô ấy.....là Song Ngư!

Chắc.....hiện giờ, Thiên Yết đã không hoàn thành được lời hứa lúc đó rồi....

Khà.....Tệ hại thật đấy.

Những giọt nước mắt kìm nén, mặn, chát, cay đắng.....Hắn cuối cùng cũng không thể kìm nén được nữa.....Con trai như Thiên Yết, thường ít khóc lắm.....nên.....khi hắn đã phải khóc như vậy.....chắc.....là hắn đã mệt lắm rồi.....

Mà.....bao nhiêu chuyện xảy ra như vậy.....muốn không mệt mỏi....khó lắm!

Tệ hại!

Biệt Thự Trương Thị.

– “Cafe nóng, không đường của cậu tới rồi đây!!” Thiên Bình dịu dàng bước đến ngồi xuống cạnh Nhân Mã, giọng nói tươi trẻ, ngọt ngào.

Nhân Mã bắt gặp bật cười, bàn tay ấm áp đón lấy ly cafe ấm áp, sâu trong đáy mắt hạnh phúc nhìn người con gái mình yêu.

“Riêng...Tít”

Di động Nhân Mã bắt ngờ rung khẽ, reo lên tiếng báo tin nhắn đến, bắt gặp lại khiến Nhân Mã giật mình.

Hàng lông mày cau lại khó chịu, hiện giờ, quả thực thời gian đã là không còn sớm, hiện tại đã là tối, và vào thời điểm này thì hàng ngày sẽ chẳng ai nhắn tin đến cho hắn cả.

Thắc mắc, tò mò, bàn tay Nhân Mã khẽ đưa vào túi rút chiếc di động ra xem qua màn hình sáng loáng....sững lại, khuôn mặt Nhân Mã bắt gặp cứng đờ, nhanh chóng, Nhân Mã ấn nút tắt chiếc di động xuống, cổ họng Mã cư nhiên khô khốc nói lên từng từ một cách khó khăn....

Khá là khó khăn....từng từ.....

– “Chỉ là tin nhắn rác thôi!!”.

Nghe giút lời nói của Nhân Mã, Bình nhi cơ hồ lại thấy kì lạ, nghiêng nhẹ đầu khó hiểu, đôi mắt Thiên Bình hướng đến Mã tựa hồ như dò hỏi, bàn tay mềm mại trắng như sữa đưa lên chạm vào trán Nhân Mã, giọng nói mang theo đôi chút lo lắng :

– “Sao sắc mặt cậu tự dưng lại kém như vậy? Có ốm không?”

– “K.....K.....Không!! Tớ ổn, tớ ổn mà!!” Tựa như hoảng hốt, Nhân Mã lập tức tóm lấy cổ tay nhỏ nhắn của Thiên Bình, nụ cười gượng gạo khó khăn khiến Thiên Bình vô thức lại cảm giác vô cùng bất an trong lòng, đứng trong một khoảng không vô định, Mã cư nhiên tiếp tục mỉm cười một nụ cười mang nét giả tạo, giọng nói lạnh đi vài phần : “À phải rồi...Bình, tớ nhớ ra có chuyện ở nhà, giờ tớ về trước nhé, xong việc sẽ gọi cho cậu.....nhưng.....nếu không thấy, cũng không được chờ đâu đấy, ngủ sớm đi, đồ ngốc!!”.

Lúc này, Thiên Bình cũng chỉ biết cười để nhìn vào nam tử phía trước, đôi mắt tươi sáng....nhưng vô thức. Có chút hụt hẫng. Bình nhi chỉ còn biết nắm lấy tay Nhân Mã, gượng cười, một nụ cười hỗn nhiên, như hắn đang thấy.

Sau khi rời khỏi quán cafe, Nhân Mã đã đưa Thiên bình rời đi đến một Nhà Hàng Pháp ăn tối, nhưng lại nhanh quá.....hiện giờ, chớp mắt vừa về đến Nhân Mã đã muốn rời khỏi cô rồi.

Cư nhiên....Thiên Bình thấy thời gian thật quá ngắn ngủi. Quá ngắn.

Chưa đủ để Bình nhi kịp dựa vào vai Nhân Mã mà thủ thỉ vài điều, chưa đủ.

Chưa đủ để Bình nhi kịp chăm sóc cho Mã tựa như một người bạn gái thực thụ, chưa đủ.

Chưa đủ gì cả. Nhưng.....chắc là vẫn còn...phải không? Chắc là vẫn còn thời gian, thừa thời gian để Bình nhi có thể ở bên Nhân Mã, thêm. thêm nữa.

Nhưng mà.....chẳng ai đoán trước được tương lai cả, lòng tin của Thiên Bình, nhiều lúc, chính là đã đặt sai người.....à không, là đặt sai hoàn cảnh!

“Cộp....Cạch”

Lững thững, mệt mỏi, Thiên Bình bước từng bước nặng nề phía sau Nhân Mã, lặng lẽ tiễn hắn bước ra ngoài cửa lớn, giọng nói thanh thoát quen thuộc của Thiên Bình cũng cứ thế mà dịu dàng vang lên ;

– “Bye!! Xong việc nhớ nhắn tin cho tớ!!”.

– “Ừ, tớ nhớ mà!! Vào nhà đi, ngoài này lạnh lắm!”

Giữt lời, Nhân Mã cứ nhiên quay người rồi đi, nụ cười ôn nhu, nhả nhặn trên khuôn mặt điển trai cũng theo đó mà như một con gió bay đi mất.

Hắn tự hỏi.....

Tại sao....vừa rồi lại không nói cho Bình nhi biết? Tại sao bắt buộc phải che giấu cô ấy? Chỉ là một tin nhắn thôi. Chỉ là một tin nhắn thôi. Chẳng có gì cả. Nhưng.....Nhân Mã lại giấu Thiên Bình. Thực tế, Mã chỉ muốn Bình nhi không phải suy nghĩ quá nhiều.

Nhưng.....Nếu việc hắn đi gặp người đó...bị Thiên Bình biết được. Cô ấy sẽ nghĩ gì?

Nhân Mã không muốn có bất kì chuyện gì xảy ra trong mối quan hệ của hắn và Thiên Bình thêm nữa.

“Grừm”

Thiên Bình, chỉ lần này thôi, sẽ không có lần sau...sẽ không có thêm lần nào nữa. Anh sẽ không bao giờ nói dối em nữa.....mệt mỏi lắm! Tha thứ cho anh.....

Lặng lẽ, chậm rãi ngồi vào xe, xoay vô lăng chậm chậm, chiếc langboghini của Nhân Mã nhanh chóng đã rời khỏi cổng lớn của biệt thự Trương Thị.....

Thoáng chốc.....Một chiếc BMW khác tiến thẳng vào bên trong biệt thự Trương Thị, là xe của Ma Kết.

Chắc, xe của Nhân Mã vừa rời đi thì xe của Ma Kết đã đi vào!

“Cạch”

Ma Kết bực bội bật mở cửa xe, hung bạo đóng mạnh cánh cửa lại, lãnh đạm đá gót phi sang cánh cửa xe còn lại, kéo được tên Bảo Bình vẫn đang ngẩn ngơ chờ đần say xin đòi uống tiếp. Cuối cùng, giọng nói Ma Kết vang lên, nhưng lại có phần hoảng hồn như gào thét khiến Thiên Bình vừa đi vào còn chưa kịp ngồi ẩm mộng đã phải giật bắn mình mà sắc cả cốc nước còn đang uống dở :

– “THIÊN BÌNH!!!!!! MAU VÁC TÊN ANH TRAI CẬU VÀO ĐI!!!”

Giật thót, Thiên Bình loạng choạng phi từ trong nhà ra, khuôn mặt hoảng hốt nhìn vào cô gái sành điệu đang vô cùng mệt nhọc ôm eo tên dê xồm vẫn đang say ngủ, giọng nói Bình nhi phứt chốc lại mang đầy vẻ chọc ghẹo :

– “Ồi mai gót!!! ơ.O Ma Kết?? cậu đã làm gì anh tởm thế này?? Anh ấy.....anh ấy vẫn còn “tem” đấy chứ?? Cậu không đụng chạm thể xác gì anh trai tởm chứ??”

Ma Kết nóng nảy, trừng mắt lên nhìn Thiên Bình, gắng gượng đỡ Bảo Bình mà hét toáng lên giận dữ :

– “THÔI NGAY CÁI KIỂU CHỌC GHEO ĐÓ ĐI MÁ!!!!!! RA ĐÂY GIÚP TỚ MAU!!!”

Ma Kết vừa giữt lời, Thiên Bình đột ngột lại trầm ngâm suy nghĩ, cuối cùng đành đáp lại cô bạn thân mến một câu “xanh ròn” :

– “Không giúp!!”

Rồi lập tức, không chậm trễ thêm giây thêm phút nào. Thiên Bình liền cười gian mãnh mà nhảy tót thẳng vào trong nhà.

Thời khắc này, Ma Kết đã chính thức choáng váng với sự thật về cô bạn khốn nạn. Chẹp, đúng là bạn thân thì thân ai nấy lo.

Thù này không báo, Ma Kết đây chính là không mang họ Mộc Đình!!!!

“Cộp....Cộp”

Ma Kết hậm hực, phòng má trợn mắt giận dữ, loạng choạng diu tên say xin lên phòng, thật muốn đâm vào mặt hắn vì đã hành hạ cô đến mà thể thảm như vậy TT^TT Còn đâu Ma Kết khỏe khoản xinh đẹp đây!!!

“Cạch.....”

“Phịch”

Ma Kết thô bạo quăng Bảo Bình xuống giường của hắn, trừng mắt lên nhìn cái tên đang nằm bẹp dí trên giường. Hiện giờ, thậm chí Kết nhi còn phải thảm bại đến mức phải cúi xuống cời giấy cho cái tên chết tiệt đang mãi miết mê man lắm bả linh tinh.

Đúng là nhọ hết xảy quán bà bầy luôn mà!!!!

– “Hừ....Bảo Bình, coi như đây là tôi trả lại cậu lần tôi say, cậu đã giúp tôi!! Giờ thì không ai nợ ai rồi đấy nhé!! Đồ chết bầm!!” Ma Kết bực bội, vuron

vai lấy một cái uể oải.

Bắt giác, Khuôn mặt thanh tú của Ma Kết vô thức cứng đờ lại, giọng nói kiêu ngạo, đáng vẻ thừ thái. ....nhưng. ....tại sao nơi khóe mi vẫn đọng lại giọt lệ mặn chát?

Hết chap 34.....

*p/s : vì ban ngày mình khá bận, nên mình đành phải cố gắng post chap này trong đêm. Mong mn ủng hộ

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: “.....thử Trốn Xem, Hậu Quả, Em Không Gánh Được Đâu!!”

“Bộp”

Giật mình. ....cơ thể Ma Kết đột ngột cứng đờ. Thân nhiệt gia tăng nhanh chóng. ...

Một cảm giác ấm nóng vô thức truyền lên cánh tay mềm mại trắng nõn của Kết nhi, đôi mắt giây phút sững sờ, hướng xuống phía cánh tay trái thon thả. ....

Là một cánh tay khác.

Là một cánh tay cứng cáp...

Một hơi ấm quen thuộc. ....

Rất nhanh, hơi ấm đó đã chạm đến với da thịt mềm mại, da thịt trắng trẻo của Kết nhi. ....tức khắc, trong khoảng khắc ngắn ngủi. ....Ma Kết chỉ biết đứng lặng bên giường mà mở to cặp mắt phượng sắc xảo nhìn vào cánh tay ấm nóng đó. ....

Cánh tay đang siết chặt lấy cổ tay trắng ngần của cô. ....của Kết nhi. ....

Và lúc này. ....Ma Kết đã đủ tỉnh táo, đã đủ nhạy bén để nhìn ra chủ nhân của cánh tay ấm áp đang truyền đến cô. ....Bảo Bình!!!!!!

Bắt giác. ....khoảng không vô định, khóe môi Ma Kết khẽ giật giật, tê dại run run. ....

Ôi. ....Chết tiết!!!!

Nếu. ....Nếu còn như vậy rất có thể Kết nhi sẽ không còn đủ tỉnh táo nữa mà lập tức sẽ òa khóc mà lao đến đánh cho Bảo Bình một trận mất. ....

Chết tiết.

– “Á”

Bắt ngờ. ....

Cả cơ thể nhỏ bé xinh đẹp của Ma Kết cư nhiên vô thức lại bị kéo mạnh nghiêng về một phía, quá đột ngột khiến nhất thời Kết nhi còn ngỡ ngàng mà chưa kịp định thần, cả cơ thể chỉ biết vô thức mà ngã nhào sang một phía. ....

Tức khắc, cơ thể Kết nhi liền bị cả một vòng tay rộng lớn bao trọn lấy, cả thân ảnh xinh đẹp trong khoảng khắc đã bị lọt thỏm trong vòng tay đầy vẻ mê hoặc, đầy nét nâng niu. ....

Mùi hương nước hoa quen thuộc của nhãn hiệu nước hoa Polo Double Black khoảng không vô định xộc thẳng vào chóp mũi của Ma Kết, mùi hương quen thuộc. ....mùi hương nam tính của Bảo Bình.

Sững sờ. ....cơ thể mềm mại của Ma kết vô thức cứng đờ lại. ....

Lặng yên.....

Thời gian trôi...thêm nữa.....thời gian càng trôi, Mục Đình Ma Kết vô thức lại càng thêm đắm vào quần bách, không biể làm sao để nhìn mặt nam tử sát cạnh bên. Hơn nữa, hiện giờ, Kết nhi lại còn đang lép vào trong lồng ngực ấm nóng, lồng ngực to lớn của Bảo Bình, tư thế vô cùng mập mờ, thật sự có chút không ổn.

Nhưng cơ hồ, phản xạ của chính con tim Ma Kết, cô lại không muốn lập tức đẩy Bảo Bình ra.....tay hấn không buông, Ma Kết quả thực cũng không muốn buông.

Một giây.

Hay.....

Một phút.

Kết nhi cũng không muốn buông.

Đã lâm vào tình cảnh này...đã ở trong khoảng khắc này.....Ma Kết không muốn suy nghĩ thêm về tương lai nữa...không muốn suy nghĩ thêm về hậu quả.....không muốn suy nghĩ thêm về những gì sau khi hấn tỉnh lại...Không cần biết hiện giờ Bảo bình chính là đang mê....hay đang tỉnh....

Hiện giờ, Ma Kết vẫn chỉ là muốn hưởng thụ. Hưởng thụ một chút cảm giác xa vời...

Có lẽ vậy.

Kết nhi cố hít ngửi lấy mùi hương của riêng Bảo Bình, cố gắng hít vào sự ấm áp, sự dịu dàng mà hiện giờ Ma Kết đang được cảm nhận từ Bảo Bình, vĩnh viễn ghi khắc giờ phút này vào lòng. Vì sau khi giờ phút này qua đi, tất cả đều sẽ trở thành quá khứ.....trở thành hư vô.....

Vô tình.....

không rõ có phải là ảo giác hay không.....

Ma Kết vô tình lại cảm nhận thấy một tiếng thở dài nặng nề từ khuôn mặt của nam tử sát bên.....

Nhàn nhạt.....một cảm nhận ấm nóng.....

Bảo bình từ lúc nào đã khẽ cúi đầu ấn môi lên tóc của Ma Kết, vòng tay vẫn không chút di chuyển khỏi cơ thể xinh đẹp của cô.....

Thật lâu sau.....Bảo bình mới thật dịu dàng buông lỏng cơ thể Ma Kết ra, khéo miệng ấm áp mang theo nụ cười, thân mật kề mặt sát mặt Kết nhi. Hơi thở mùi bạc hà mát lạnh, hơi thở thật khẽ phun lên mặt Ma Kết, ngứa ngáy, hơi thở vừa nóng...lại vừa mát lạnh.

Chốc lát, Mục Đình Ma Kết lại cả kinh sững sờ, không dám ngược lên nhìn mắt Trương Bảo Bình, chỉ dám nhìn chăm chăm vào cổ áo của hấn...lặng lẽ cảm nhận hương nước hoa quyến rũ và hơi mùi rượu Tây lỏi cuốn từ cơ thể cường tráng của Bảo Bình.

—“Yêu tỉnh, ai nói cho em rời khỏi tôi!!”.

Mơ màng...bàng hoàng.

Giọng nói ấm áp của Bảo bình vang lên.

Trong khoảng không vô định...Tron căn phòng tĩnh lặng bình yên.....

Cơ hồ một lời nói ngọt ngào và ấm áp....cư nhiên lại khiến cho Bảo Bình và Ma kết vô tình bị cuốn chặt lấy nhau....càng ngày càng trở lên nồng nàn.....tựa như hai thỏi nam châm khác cực hút nhau chứ không phải là một phản ứng hóa học có tình yêu làm chất xúc tác.

Bất chợt, lại một lần nữa, khéo môi Bảo Bình lại khẽ khàng nhếch lên một đường ôn nhu, một tay ôm siết lấy vòng eo con kiển quyến rũ của Ma Kết, một tay lại đưa lên nâng cằm Ma Kết lên, để Kết nhi đối diện với mình, không để cô có cơ hội cự tuyệt. Bảo bình thấy mặt cô đỏ hồng, sóng mắt xinh đẹp, nhẹ nhàng cắn môi dưới, hơi thở làm hàng mi rung lên vài nét miên man, ánh mắt mơ màng ngại ngùng khiến cho trái tim Bảo Bình cơ hồ có trệch mắt đi vài nhịp.

Lặng lẽ, Bảo bình theo giới từng cử chỉ, từng cử chỉ nhả nhận của Kết nhi.....

Phút chốc, trái tim hấn đập lên từng nhịp mạnh bạo, nhìn qua biểu cảm dễ thương trên khuôn mặt thanh tú của Mục Đình Ma Kết, Bảo Bình lại giây phút không nhận được, liều lĩnh khóa chặt lấy đôi môi đỏ mọng quyến rũ của Kết nhi.

Đôi môi của Ma Kết rất mềm, rất quyến rũ nhu mì, ngoài ra lại còn có thêm một mùi hương dầu tây vô cùng ngọt ngào và hơi rượu vang đỏ vô cùng quyến rũ, có lẽ, Kết nhi đã uống qua một chút rượu vang. Một mùi vị tràn đầy mê hoặc.

Một chút tò mò, một chút hứng thú thám hiểm, lại thêm cơ thể từ lúc nào đã nóng lên khiến Bảo Bình vô thức muốn tiến thêm vào khoang miệng của Ma

Kết để thăm dò, nghĩ là làm, nhanh chóng. Bảo Bình đã dùng lưỡi cạy mở hàm răng của cô, cùng lưỡi cô uốn lượn ngọt ngào.

Cuối cùng, đến khi hơi thở Ma Kết trở lên khó khăn. ...từng cơn hô hấp mệt nhọc, Bảo Bình mới thật chậm rãi, thật dịu dàng buông thả Kết nhi.

Bất giác, hơi thở của Kết nhi đã trở lên vô cùng gấp gáp, khó khăn, Ma Kết liền túm lấy cổ áo Bảo Bình, dùng ánh mắt mê hoặc nhìn vào Bảo Bình, giọng nói ngọt lịm thật khó khăn vang lên từng tiếng ôn nhu :

– “A....nh....anh già....già say?”.

– “Yêu tình, em cũng không nên trách tôi nha!! Chỉ do tôi biết chắc Bạch Dương sẽ gọi em, mà em thì sẽ không nỡ bỏ tôi say xin không người trợ giúp như vậy đó chứ? Chà chà....Thì ra trong tim của tiểu thư Mộc Đình vẫn còn có tôi đó chứ!!”. Lập tức, vòng tay cứng cáp của Bảo Bình đang ôm sát eo Ma Kết có phần dùng lực, siết chặt vào lồng ngực mình, từng lời thủ thi của Bảo Bình cứ như thế mà vang lên, đều đặn, ôn nhu mà hết sức nam tính.

Đáp lại sức lôi cuốn ngọt ngào của Bảo Bình, gò má Ma Kết trong vô thức đã sưng sốt đến đỏ ửng, tựa hồ hết như hai quả cà chua chín tươi vô cùng dễ rung....

Hình ảnh này của Ma Kết, nếu như để đập vào mắt các nam tử khác, ây chà....thực không nghĩ đến bao nhiêu nam tử sẽ sẵn sàng nhảy cầu gì cô!!

– “Anh....Anh....đúng là đồ xấu xa!!” Giọng nói cơ hồ đã vô cùng xấu hổ, đôi mắt đã rung rung lên lại tựa như cảm xúc đã lằng lằng sắp sắp vỡ òa....Bàn tay đang vô định để trước ngực Bảo Bình cũng bất giác bực bội mà đánh nhẹ vào lồng ngực rắn chắc của Bảo Bình vài cái yêu thương.

Chợt.....

Cả hai bàn tay trắng ngần nhỏ nhắn của Ma Kết cứ nhiên đã bị một bàn tay của Bảo Bình mạnh bạo nắm chặt, nụ cười Bảo Bình lại đột ngột thay đổi khác thường, từ một vẻ mặt dịu dàng cứ nhiên lại thay đổi sang vẻ mặt gian manh, mạnh mẽ đè lên thân ảnh xinh đẹp của Ma Kết, nam tính giữ chặt lấy hai bên cổ tay nhỏ nhắn của cô, giọng nói phảng phất chút quý mị :

– “Xấu xa?? Em có biết em đang nói gì không yêu tình?? Để anh thử xấu xa cho em thấy nhé!!”

Nghe giết qua giọng nói phảng phất mùi vị quý mị của Bảo Bình, lại thêm cái khuôn mặt tà ác của hắn, phút chốc dọc sống lưng Ma Kết đã ớn lạnh cả lên, khuôn mặt xinh đẹp của Kết nhi vô thức tái lại, giây này để thoát ra khỏi vòng vây Bảo Bình, hàng lông mày chau chuốt thông thả cũng khẽ cau lại giận dữ :

– “Nè....Nè!!! >.< Anh muốn gì đây....buông ra!!”.

– “Phi.....ha...ha.....!!”.

Bất ngờ, Bảo Bình lại cứ nhiên bật cười thành tiếng, một nụ cười vô cùng thoải mái, hạ người nằm xuống bên cạnh thiếu nữ xinh đẹp, vòng tay cứng cáp, cường tráng của Bảo Bình đã trở lại vẻ dịu dàng giành cho người hắn yêu, thật yên bình mà siết lấy vòng eo nhỏ nhắn của Ma Kết, ôm sát vào lòng....

Từng cử chỉ. Vô cùng dịu dàng.

Hôn nhẹ lên trán của Ma Kết, Bảo Bình lại một lần nữa thủ thi nhẹ nhàng vào bên tai Kết nhi, khẽ khàng áp sát cô lại vào lòng....thật dịu dàng....thật ấm áp....

Vô thức khiến trái tim của Mộc Đình Ma Kết đập lên từng hồi nhanh chóng. ...

Từng nhịp ngọt ngào....

Từng nhịp hạnh phúc.....

Đối với Ma Kết, đó là điều trước nay có lẽ cô cũng chỉ nghĩ.....chỉ có trong mộng....chỉ là hư vô!!

Nhưng hiện tại, bao nhiêu suy nghĩ, bao nhiêu thứ đã nghĩ đến, bao nhiêu thứ cần nghĩ đến, bao nhiêu thứ sắp nghĩ đến....Ma Kết đều đã gạt bỏ hết.

Chỉ thời khắc hạnh phúc đến tận đáy trái tim này thôi.....Ma Kết hạnh phúc....thực hạnh phúc lắm rồi!!

– “Tôi yêu em!!”.

Ngắn gọn. Là 3 từ, trước nay Ma Kết chưa nghĩ đến sẽ được nghe từ Bảo Bình....chưa nghĩ đến.

Thời gian ngừng trôi, Ma Kết chỉ biết nằm im hít lấy từng hương vị của Bảo Bình....khắc ghi lại....khắc ghi lại từng thời khắc quý giá.....

– “Đêm nay, ở lại, được không?”. Bất ngờ, giọng nói trầm ấm của Bảo Bình lại một lần nữa vang lên, trìu mến, dịu dàng.

Sững sờ, lập tức, Ma Kết hướng mắt lên nam tử bên cạnh, tròng lên một tia yếu ớt....giọng nói đôi phần bực bội, dỗi hờn :

– “Anh đùa đấy à?”.

– “Ngủ lại, tôi không làm gì em đâu!” Vòng tay Bảo Bình ấm áp ôm siết lấy Kết nhi, lim dim nhắm nghiền đôi mắt ôn nhu lại, thật dịu dàng truyền hơi ấm nam tính sưởi ấm lấy cơ thể của Ma Kết, trước khi chìm vào giấc ngủ, lại tiếp tục buông thõng lấy một câu nhỏ bé bên tai Kết nhi, nhưng vô tình khiến cô sồn cả da gà....”Thử trốn xem, hậu quả, em không gánh được đâu!”.

Chết tiệt....lại là cái hơi thở ấm nóng lòi cuồn đây.....

Tựa như một liều thuốc khiến Ma Kết mê mê không thể tỉnh....

Kiên nhẫn lại một khoảng khắc, Kết nhi khó khăn nhìn lên khuôn mặt điển trai của Bảo Bình, và bất ngờ....Ma Kết sững lại và nhận ra.....

.....Tên soái ca chết bầm đó....ngủ mất rồi!! Đồ Heo ngủ >.<

Lần này quả thực đã là hết thuốc chữa thật rồi!!

Ma Kết bực bội, thở dài lấy một hơi, đành yếu đuối dụi đầu vào ngực Bảo Bình mà chìm sâu vào giấc ngủ dịu dàng....

.....Bất giác, Ma Kết đã không nhận ra. Có một ánh mắt rất dịu dàng, tràn đầy là những tia yêu thương vẫn cứ hướng vào khuôn mặt thanh tú đã ngủ say của Ma Kết....

Chăm chú nhìn.....yêu thương.....

– “Kết nhi ngoan, ngủ ngon!”

*p/s : chắc chap này là chap hạnh phúc nhất mà trước giờ au viết quá =))))))))) Cứ như mình quen viết đau thương rồi ấy =.=”

Hết chap 35.....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chết Tiệt!! Song Nhi, Rốt Cuộc Em Đang Ở Đâu?

10:00 PM

Biệt Thự Trần Thị

“G-rừm”

Bạch Dương mệt mỏi phi chiếc xe mô tô phân phối lớn vào trong biệt thự, đôi mắt trở về trạng thái lạnh lùng mà lãnh đạm ném cho quản gia chiếc mũ và chìa khóa xe, sau đó cũng nhanh chóng bước chân vào bên trong biệt thự, thoáng thả rút di động ra định ý gọi cho Song Từ, có lẽ hôm nay hẳn đã sợ ý để Song nhi giận dữ, nếu bây giờ Song Từ chưa ngủ, ý nhiều hẳn cũng có thể nhắc nhở cô ngủ sớm và tiện thể cũng giải hòa luôn.

Chắc, cô nàng hay giận dữ.

Trong đầu vô thức đã hiện lên hình ảnh Song từ xinh đẹp, hồn nhiên mà hẳn yêu, phút chốc, khỏe môi Bạch Dương nhếch lên một đường hạnh phúc.

Nhàn nhả, hẳn bấm nhanh một dãy số lên màn hình di động, rất quen thuộc, rất thư thái.

Chợt.....

Phía bên kia đầu dây.....

– [“Thuê bao quý khách vừa gọi, hiện đang ngồi hát vu vơ, về mặt ngân thơ, giả vờ không nghe máy!! Tút....”]

Bạch Dương ngỡ ngàng, hàng lông mày bất giác bực bội mà cau lại, bàn tay vô thức lại dùng lực siết chặt lấy chiếc di động, đôi mắt lãnh băng nhàn nhạt....

Hắn biết, hiện giờ, Song Từ có thể là đã ngủ rồi.

Nhưng.....có một điều.....

Cô ấy.....sao lại tắt máy?? Trước giờ hần chưa từng thấy Song Nhi tắt máy?

Mà cũng căn bản.....Song Tử là người công chúng, là một siêu sao. Đã là một siêu sao, bất kì chuyện gì cũng có thể xảy đến, vậy nên, trước nay Song Tử cũng chả bao giờ tắt máy khi đi ngủ cả.

Có thể.....Có thể là máy Song nhi bị hết pin? hay gì đó đại loại như vậy....

Chắc.....Bạch Dương đột ngột lại thấy lo lắng quá.....

Hần không biết, hiện giờ Song Tử đang ở đâu, đang làm gì, đang ở với ai cả.....Hần quả thực là.....Không biết!!

“Cạch”

Bắt chợt.....

Bên trong biệt thự, nơi tầng lầu số 2, một căn phòng đẹp mắt hướng thẳng phía cầu thang bắt chợt lại bật mở.....

Từ nơi đó, một người con trai chậm rãi thông thả bước ra, dáng vẻ anh tuấn, phong lưu đa tình, sống mũi cao thẳng, khoác trên mình là chiếc áo ni thật nam tính, chiếc quần kaki nam vàng mustard điểm thêm phần nổi bật, lẳng lẳng bước từng bước lạnh lùng xuống từng bậc thang, đôi mắt sắc bén hướng thẳng đến Bạch Dương, kính cẩn mở trước một lời nói âm trầm, bình tĩnh :

– “Dương lão đại, có chuyện gì sao?”

Trần Phong Bạch Dương hơi vuron người về phía trước, lười nhác vỗ vỗ lên phần vai hơi tê vì mệt mỏi của mình, đôi mắt sắc đá chỉ khẽ liếc về nam tử đang bước đến, giọng nói lạnh lùng vang lên điềm đạm mà lại có phần đang bất an trong đáy lòng.....

– “Ngạo Thiên, Liên hệ và tìm ra số của biệt thự thứ hai của Tôn Thị trên đường X, số 15!!”.

Giữ lời, không ngần ngại chờ thêm lời đáp, Bạch Dương lập tức đã xoay người bước nhanh đến quầy bếp, lãnh đạm tự thưởng cho mình một tách cafe nóng, bàn tay cứng cáp thân nhiên quăng đi động sang một góc.

Tuy vậy, tận đáy mắt Dương ca lại đang cơ hồ như một con sóng liên tục cuộn lên từng cơn mạnh mẽ, tàn bạo.Sự lo lắng trong lòng Bạch Dương vẫn mãi không thể nguôi ngoai....

Khác biệt với Bạch Dương, từng cử chỉ của Ngự Ngạo Thiên lại vô cùng cẩn thận, phút chốc đã tìm hiểu được số điện thoại nhà của căn biệt thự Tôn Thị...Cũng phải mà thôi, mệnh lệnh của Dương Lão Đại, trước nay giới Mafia Ngầm của Trần Thị chả ai có đủ khả năng để cãi lại bất kì mệnh lệnh nào của Bạch Dương.

Đơn giản, một khi đã cãi lại lời của Trần Phong Bạch Dương, người trong giới, chết không toàn mạng.

#P/s : nhớ lại nhé cả nhà, phần đầu giới thiệu nhân vật thì Bạch Dương nắm đầu Mafia ngầm của Trần Thị nhé ^^ nếu bạn nào k nhớ có thể xem lại ạ <3

“Reng.....Reng.....”

Đột ngột.....Di động của Bạch Dương bất ngờ reo lên từng hồi chuông gấp gáp, giật mình, đôi mắt lãnh đạm của Bạch Dương đảo ra phía chiếc di động đang nằm trên mặt bàn, hàng lông mày cau lại,là một số máy lạ, Dương ca lạnh lùng đặt tách cafe nóng ấm thơm phức sang một bên, chậm rãi cầm di động mà bấm lướt qua màn hình, giọng nói thật thông thả vang lên nhàn nhã :

– “Alo, Trần Phong Bạch Dương xin nghe!!”

– [“Xin chào cậu chủ Trần, ta là Tôn Phu Nhân, mẹ của Tôn Nguyệt Song Tử!! Ta muốn hỏi cậu, khi nào Song Tử sẽ về?? Cậu cảm phiền có thể đưa Song nhi về sớm hơn được không, hiện giờ ta đang đứng trước biệt thự của con bé!!”]

Bất ngờ, phía đầu dây bên kia vang lên là một người phụ nữ ôn nhu, dịu dàng.....

Nhưng.....

“Đoàng.....Xẹt”

Một tiếng sét lớn giữa trời quang.....Bạch Dương cơ hồ chết lặng trên sàn, bàng hoàng như không tin vào những gì vừa nghe.....gì? gì chứ?? Song Tử.....

Song tử.....

Hần đã đưa cô ấy về từ bắt đầu chap tối rồi mà?? Sao.....sao bây giờ Tôn phu nhân lại hỏi hần đưa Song nhi về hay chưa cơ chứ??

Hắn.....không hiểu.

– “Tôn...Tôn phu nhân? Cô.....Cô có nhầm lẫn gì không ạ?? Song Từ chưa về đến nhà hay sao?” Thật bình tĩnh, Bạch Dương cố gắng kiên nhẫn hỏi lại một lần nữa, cơ hồ thanh âm lại trở lên run rẩy, đáy mắt đã mất đi một phần sự bình tĩnh, hắn đang sợ....thực chất là đang rất sợ.....

Bạch Dương.....lúc này.....hắn chỉ mong rằng.....Song Từ đã trở về, đã trở về hoàn toàn bình an.....Có thể, Tôn phu nhân không thấy. Có thể vậy.

Cư nhiên.....đầu dây bên kia dường như lại biến thành một vẻ lo lắng, sợ hãi và mất đi bình tĩnh.....Tôn Phu nhân bằng hoàng cau mày, đáy mắt lạnh lùng cơ hồ trở thành một vẻ run rẩy tê dại, giọng nói nhẹ nhàng mà sợ hãi vang lên :

– “Cậu.....cậu đang nói gì thế?? Quản lý của con bé nói Song nhi đi học từ sáng đến giờ chưa từng trở về.....tôi nghĩ rằng con bé đi cùng cậu.....”

Bất giác.....nghe giứt đi lời nói run rẩy của Tôn phu nhân.....tâm tư Bạch Dương đã hoàn toàn trở đến với sự hoảng loạn, di động Song Từ cư nhiên lại không thể liên lạc, bây giờ Dương ca lại còn nhận được tin rằng...Song Từ.....biến mất?

Chuyện này.....rất cuộc.....là thế nào đây?

– “T...Tôn phu nhân.....trước hết phải tìm ra Song Từ!! Cháu không hề đưa Song nhi đi đâu tới nay cả, từ chập tối cô ấy đã trở về rồi ạ....”

Từng từ...từng từ...phát ra từ cổ họng khô khan của Bạch Dương rất nhanh chóng, rất gấp gáp.....Giứt đi lời nói, hắn lập tức cúp máy lạnh lùng.....Đôi chân cơ hồ run rẩy vô cùng, đôi mắt sắt đá từ lúc nào đã hướng thẳng đến Ngự Ngạo Thiên tựa như hàng ngàn mũi dao nguy hiểm.....

Thanh âm đanh thép, hoảng loạn, tựa như đang hét lên.....Bạch Dương trừng mắt lên giận dữ, lạnh lùng ra lệnh tựa như một lần từ cõi chết, cơ hồ như đang hét lên.....

– “NGỰ NGẠO THIÊN, hạ lệnh xuống cho tôi, truy tìm tiểu thư Tôn Nguyệt Song Từ của Tôn Thị, trong vòng 4 tiếng, nếu không tìm ra tung tích của cô ấy, tôi diệt hết các người!!!!!!!!!!”

Giứt lời, Trần Phong Bạch Dương kích động lao thẳng ra khỏi căn biệt thự phồn hoa tráng lệ, đáy mắt dâng lên là một cảm xúc vô cùng hỗn loạn, hàng loạt cảm xúc sợ hãi.....ngột ngạt....khó thở....sợ hãi.....

Giứt lấy chìa khóa xe và mũ bảo hiểm từ tay bác quản gia, không chậm trễ thêm một giây một phút, lao thẳng lên chiếc mô tô phản phối lớn, Bạch Dương cấp bách lao thẳng ra bên ngoài.....sợ hãi.....lo lắng.....hoảng loạn.....

Hiện tại.....

.....Bạch Dương bắt buộc phải đến bất kì nơi nào.....có thể.....nơi nào có thể có sự xuất hiện của Song Từ.....tất cả.....

Bất giác.....Chiếc xe mô tô của Bạch Dương vô thức lại có phản giảm nhẹ tốc độ.....

Dừng lại một bên ven đường.....

Nhanh chóng.....Lại 1 lần nữa.....Bạch Dương lãnh đạm rút di động....bấm nhanh những dòng chữ nhỏ nhắn trên màn hình.....cố gắng rút lại sự bình tĩnh.....thật bình tĩnh.....

Bạch Dương đã bấm vào nút....”Gửi nhóm”.....

Kiên nhẫn.....hiện giờ, Bạch Dương đã vô cùng gắng gượng sự kiên nhẫn.....sự bình tĩnh.....

Bỏ lại di động vào túi.....Bạch Dương trở lại với ánh mắt sắt đá.....lạnh lẽo, hướng thẳng đến con đường lớn về đêm....nhanh chóng, Dương ca nắm chặt vào tay lái, gia tăng tốc độ cực điểm, phóng nhanh trên con đường mát lạnh về đêm.....lạnh lẽo.....âm u.....

Chết tiệt!! Song nhi, rốt cuộc em đang ở đâu?

Khu Rừng Phía Tây

Một chiếc xe Toyota hạng sang với màu đen mập mờ ẩn hiện trong đêm tối.....mờ mịt....bí ẩn....Tốc độ tăng dần.....chiếc xe phi thẳng lên dốc núi cao khúc khuỷu.....trần ngập là sỏi đá.....âm thầm.....lạnh lẽo.....

Chiếc Toyota dừng lại.....lặng lẽ dừng lại trước một căn nhà gỗ lằng bồng....có lẽ....chỉ là mới được xây dựng gần đây.....xung quanh.....

Trần ngập là những người canh gác kĩ lưỡng.....kín đáo.....cẩn mật.....

“Cạch”

Nhẹ nhàng, mềm mại....Cánh cửa dịu dàng bật mở.

Một gót dầy thong thả đặt xuống nền đất đá xói mòn.....cũng từ đó.....từ bên trong đã thoang thoảng bay ra một mùi hương quyến rũ, sang trọng.....mùi hương đó.....một mùi hương của sự giàu có.....của tiền bạc.....của những người phụ nữ có nhan sắc.....nhãn hiệu nước hoa nổi tiếng và tinh tế Valentino Rock In Rose.....

Nổi bật.....người con gái nổi bật với một mùi hương quý phái đó cuối cùng cũng đã bước xuống, đôi mắt to tròn xanh dương đẹp đẽ lạnh lùng liếc nhìn một lượt khung cảnh xung quanh....

Trong màn đêm màu đen mập mờ.....mù mịt.....người con gái đó lại càng thêm một nét tinh tế.....vận trên mình là chiếc đầm xòe vintage cổ bé đính nút sang trọng với thiết kế nhẹ nhàng, nữ tính.....một chiếc đầm trắng thật thanh thoát, trang nhã tôn thêm dáng vẻ mềm mại, dịu dàng của cô ta.....là cô ta.....Vương Như.

Vương Như.....người con gái nổi tiếng với sắc đẹp thanh tú, dịu dàng....người con gái mang dòng máu của Mafia.....

“Cộp”

Lặng lẽ đá gót, đôi mắt...đôi mắt của Vương Như xanh biếc...lại mang theo cả một màu bạc có chút đượm buồn tựa như muốn hút lấy linh hồn của những kẻ xấu số nhìn vào đôi mắt của cô, mang một mị lực đáng sợ khiến cho mọi tên đàn ông nhìn vào mà khó lòng rời khỏi được.....Mái tóc màu nâu mềm mượt phủ lên khuôn mặt thon dài cùng cái mũi cao kết hợp với đôi mắt ấy mang thêm chút lạnh lùng....bí ẩn.....khẽ khàng.....nhẹ nhàng.....

“K...ét”

Cánh cửa gỗ khó khăn mở ra.....một người đàn ông trẻ tuổi mặc âu phục, đeo kính đen, khuôn mặt vô cùng lạnh lùng, kính cẩn mở cửa cho người con gái đó bước vào.....

Là Vương Như. Vương Như.

Hết chap 36.....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chết Lặng.....

Là Vương Như. Vương Như.

Cô ta mang họ Vương. Phải là Vương Thị. Trong người Vương Như chảy dòng máu của Vương Thị. Em họ của Vương Hỏa Kim Ngưu và Vương Phong Nhân Mã.

Cùng là người của một gia tộc khát máu....

– “Du, Cô ta đâu?”. Bắt gặp, giọng nói kiêu ngạo của Vương Như trong khoảng không tĩnh lặng vô thức vang lên, giọng nói lạnh lùng, nhàn nhạt hương vị ớn lạnh.....ánh mắt sắc nhọn của Vương Như hướng thẳng đến nam tử mặc âu phục tên Du....lạnh lạnh.....hắn bắt gặp cảm nhận từng cơn gió buốt giá ôm siết lấy cơ thể....Nếu hắn còn tiếp tục nhìn vào mắt của Vương Như, thực chỉ sợ hắn sẽ biết thế nào là bão tuyết giữa trời yên....

– “Thưa Tiểu Thư, ở kia!”. Đáp lại đáng vẻ lạnh lùng, thanh thoát của Vương Như, nam tử Hàm Du chỉ biết cúi thấp đầu, đáng vẻ của kẻ dưới thậm chí còn không dám nhìn vào Vương Như...quả thực là không dám. Lặng lẽ chỉ đến hướng phía góc phòng, rất nhanh, Hàm Du đã lùi xuống vài bước nhường đường cho Vương Như, lặng lẽ theo giong sắc thái trên khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Tức khắc, đôi mắt Vương Như nhanh chóng đã đánh lại lạnh lùng...khoảng khắc, khóe môi cũng đều đều nhếch lên một đường nhàn nhạt....tất cả....tất cả đều đang hướng đến phía một cô gái xinh đẹp...trẻ trung nơi góc phòng....vận trên mình là đồng phục.....bộ đồng phục của Quảng Đông Nam Hà...

Song Tử.

Lạnh lùng, đáng vẻ thanh thoát....toát trên mình một mùi hương thoang thoảng nhàn nhạt....Vương Như thận trọng đá gót....từng bước tiến đến phía người con gái xinh đẹp vẫn đang mê man bất tỉnh nhân sự do tác dụng của thuốc mê vẫn còn....

Màu mắt của Vương Như sẫm lại, giọng nói đánh lại tăng thêm một tác phần lạnh lùng, thanh âm tàn nhẫn giết chết kẻ thù bắt gặp vang lên vô cùng tự nhiên, vô cùng mềm mại....nhẹ nhàng.....lại tựa như một con dao sắc nhọn....khẩu khí đáng sợ.....:

– “Tạt nước cho cô ta tỉnh dậy!!”.

Không mang nhiều cảm xúc, thanh âm lãnh đạm đó đã vang lên. ....ón lạnh. ....mang lên một vẻ ác ma quỷ mị. ....nhân nhật những hương vị của sự tàn nhẫn. ....

Chắc.....Cô ta.....

Vương Thị. Người của gia tộc Vương Thị.

Biệt Thự Lý Thị

“Grừm. ....Kíttttttt”

Chiếc xe BMW hạng sang của Xử Nữ chậm rãi dừng lại trước cổng biệt thự Lý Thị, người gác cổng nhanh chân chạy ra khỏi biệt thự, bước đến mở cổng lớn, khom lưng ngó đến cửa xe phía Xử Nữ, thanh âm khàn khàn cũng theo đó mà vang lên đều đặn :

– “Dạ, kính thưa ngài tìm ai?”

– “Tôi là Hoàng Mã Xử Nữ, đến gặp Lý Thiếu Gia”. Thanh âm của Xử Nữ thật lạnh lùng vang lên, cũng theo đó mà cửa kính chậm rãi được kéo xuống từ từ, nhanh chóng đã lộ ra khuôn mặt yêu kiều xinh đẹp của cô khiến người gác cổng phút chốc không khỏi cả kinh nhìn vào người bên trong. ...

Hoàng Mã Xử Nữ!! Phải, là thiên kim của tài phiệt Hoàng Thị, có tên đàn nào lại không nhận ra cô gái xinh đẹp xuất hiện kín trên các mặt báo lớn cơ chứ?....

Nhưng.....hiện giờ.....bên trong biệt thự.....

Phút chốc nghĩ đến.....đầu óc của người canh gác cổng đã lập tức chuyển biến, có đôi phần choáng váng, khuôn mặt trung hậu cũng bắt gặp lại tái xanh. ...

Chớp nhoáng, người đàn ông trung niên vô thức lại chú ý đến người nam tử bảnh bao ngồi bên cạnh Xử Nữ, giọng nói trong khoảng không vô định lại vang lên kính cẩn :

– “Vâng thưa tiểu thư.....à.....xin cô đừng chê lão già này vô ý, thực muốn hỏi, quý ngài bên cạnh tiểu thư?”.

Bị hỏi liên tục đến 2 câu, đúng là đã không vượt quá tầm dự đoán, khuôn mặt Xử Nữ khoảng không đã có chút không kiên nhẫn, hàng lông mày chau chuốt kĩ lưỡng khẽ cau lại khó chịu, thanh âm vang lên lạnh lùng :

– “Triệu thiếu gia!”

– “Ồi...Ồi!! Tôi thật quá vô ý, dạ xin mời tiểu thư và thiếu gia vào!!”. Lúc này, ông lão mới như vừa sức tỉnh khỏi cơn mê, hoảng hồn quay người trở lại mở rộng cổng lớn thuận tiện cho xe của Xử Nữ vào bên trong. ...

Nhanh chóng, không chậm trễ thêm nhiều thời khắc, chiếc xe sang trọng đã lập tức di chuyển vào bên trong căn biệt thự phồn hoa. ...

.....Quả thực đã không để ý đến.....người đàn ông trung niên gác cổng đơn thuần, từ phía sau chiếc xe BMW nhìn vào mà bất giác cảm thấy chạnh lòng.....hồ hập vô thức cũng đã nặng nhọc thêm vài phần.....thở dài lấy một tiếng chán chường, người đàn ông trung niên chỉ biết đứng sững mà nhìn vào bên trong....vô thức đã buông ra thanh âm nhân nhật....khàn đục nặng nề :

– “Thiếu gia.....việc này, tôi cũng không giúp được Thiếu gia rồi.....nếu cậu không giải quyết ổn thỏa....Tôi chỉ sợ sẽ khiến Phu nhân nổi giận mà thu hồi quyền thừa kế.....”

...

Bên trong chiếc BMW, Thiên Yết cũng chỉ biết yên vị ngồi bên trong xe như kẻ mất hồn....lặng yên....Suốt cả chặng đường từ Tomas đến Lý Thị, hẳn vẫn là không nói đến một lời....đó cũng chính là lí do Xử Nữ đã phải chịu đựng bầu không khí vô cùng nặng nề khi trong xe.....ngột ngạt.....

– “Cậu đưa tôi tới đây làm gì?”. Bất giác, lặng người, Thiên Yết khẽ xoay đôi mắt lạnh lùng hướng ra phía cửa sổ, giọng nói lãnh băng bình thản buông ra.

Lúc này, đáp lại cho câu hỏi của Thiên Yết, Xử Nữ chỉ khẽ liếc nhìn Triệu Long Thiên Yết, khóe môi khẽ nhếch lên một nét dịu dàng, mềm mại, chậm rãi, Xử Nữ xoay người cầm lấy túi sách, khẽ khàng buông lên một thanh âm nhẹ nhàng nhắc nhở Thiên Yết :

– “Xuống đi!!”.

“Cạch”

Vừa giở lời liền nhanh chóng bật mở cánh cửa xe bóng loáng, gót giày nổi bật cũng đã chạm đến với nền đất lát đá hoa lấp lánh sang trọng, thanh thoát

bước ra khỏi xe.

“Cạch”

Theo sau, lại thêm một tiếng động nhỏ bé vang lên, bước xuống phía sau Xử Nữ, Thiên Yết cũng đành khẽ cau mày mà bật mở cửa xe, dáng vẻ lãnh đạm hướng đến căn biệt thự điểm lệ nguy nga trước mắt...Không mang quá nhiều biểu cảm, hai đôi gót dày đồng thời di chuyển.

Thật thanh thoát, xinh đẹp, Xử Nữ bước đến từng bước nhẹ nhàng, từng bước thong thả....quả thực.....Xử Nhi không thể ngờ....thứ gì.....điều gì..... đang chờ đón mình phía trước.....

Khoảng khắc, nhanh chóng, thân ảnh xinh đẹp đã đứng trước cánh cửa gỗ quý hiếm sa hoa, bàn tay nhẹ nhàng chạm lên nắm đấm cửa bằng bạc bóng loáng.....nổi bật.....định ý, Xử Nữ định ý đẩy cửa bước vào.....

Đột ngột, một bàn tay to lớn, cứng cáp trong vô thức lại chạm nhẹ lên bàn tay mềm mịn trắng ngần của Xử Nữ....bất ngờ khiến Xử Nhi vô thức cả kinh nhìn ra nam tử bên cạnh.

Thiên Yết?

– “Cậu làm gì vậy?”. Cau mày khó hiểu, Xử Nữ bắt giác vang lên giọng nói nghi vấn dò hỏi...

Trả lời lại cho câu hỏi của Xử nữ, nụ cười lạnh lùng của Thiên yết như tô điểm thêm một phần cho không khí thêm ma mị.....giọng nói khàn khàn trầm lắng của Thiên Yết vang lên :

– “Tôi cảm thấy có chút không thoải mái, có thể là sẽ có chuyện không hay....Cậu có nên gõ cửa trước rồi hãy mở hay không?”.

– “Này, không may cái con cóc khô!! cậu bám theo Song Ngư riết rồi nên bị nhiễm bệnh nhảy cảm của cô ấy à?? Đồ điên!!....”. Bực bội, Xử Nữ tâm tư gợn dữ trừng mắt lên nhìn Thiên yết, Xử Nhi rất ghét khi ai đó nhắc đến những chuyện không may....Nhưng, phút chốc sự tỉnh, cô bỗng giật mình nhìn lại Thiên Yết.....ôi.....chết tiệt, Xử Nhi vừa nhắc đến Song Ngư?

Không xong rồi >.<

Khoảng khắc nhận ra mình vừa nói vài điều không nên, lập tức, sắc mặt Xử Nữ có thêm vài nét tội lỗi....khựng lại vài giây, Xử Nữ lại tiếp tục vang lên cái thanh âm mềm mại, đôi phần như đang sửa chữa cho những câu nói trước :

– “.....X...Xin lỗi!! Tôi không cố ý đâu.....thôi được rồi, cậu đừng đa nghi như vậy!! Không sao đâu!!”.

Giút lời, quay trở lại với cánh cửa gỗ sa xỉ, Xử Nữ thư thái dùng sức đẩy mạnh cánh cửa lớn....

“Cạch....Kétttt”

Lặng lẽ....cánh cửa gỗ lớn sa hoa bật mở....hướng theo từng bước gót dày của Xử Nữ mà tiến vào.....

Vang lên đồng đều....thanh âm vui tươi, thanh âm ôn nhu của Xử nữ bắt giác cũng đã bay ra từ cái cổ họng khô khốc của Xử Nhi, khuôn mặt thanh tú đó, thật quá xinh đẹp.....quả thực, Xử Nữ đã lấy hết bình sinh sự vui tươi của mình để vẽ lên một nụ cười rực rỡ như để thổi bay đi bầu không khí mệt mỏi.....một phần cũng chỉ là muốn Sư Tử bất ngờ khi thấy cô.....bất ngờ khi gặp cô.....không phải người ta nói nụ cười xóa tan mọi mệt mỏi hay sao? Nên Xử Nữ muốn vui....chính là cô cũng muốn những người xung quanh đều có thể vui.....là tất cả.....

Xử Nữ, trước nay, trên khuôn mặt thanh tao của cô có một cặp mắt, cặp mắt đơn thuần có thể cười với người mình yêu và cũng là ánh mắt có thể hận tới tận cùng.....đơn thuần là vậy.....Cũng ở đó, nơi khuôn mặt xinh đẹp của Xử Nhi, cô còn có một khuôn miệng xinh xắn...khuôn miệng nhỏ nhắn nhưng lại vô cùng dễ thương....dung mạo như hoa như ngọc một phần cũng chính do nụ cười trên khuôn miệng đó.....

Nụ cười của Xử Nữ, nụ cười đó không rạng rỡ như ánh mặt trời, không tinh khiết như giọt sương buổi sớm. Nó chỉ đơn giản là một nụ cười. Không quá đặc biệt....Nhưng đủ để khiến bất kì ai nhìn vào đều có thể hạ nhẹ tâm trạng nặng nề của bản thân.....

– “Sư tử, tớ và Thiên Yết tới.....”

Đột ngột.....Chưa thể giút được thanh âm vui vẻ.....bắt giác.....cổ họng Xử Nữ bất ngờ cứng đờ lại, đến một chữ cũng không thể tiếp tục.....

Chết lặng.....

Một hình ảnh khiến Xử nữ nhất thời chưa kịp có thể chấp nhận....vô ý.....hình ảnh đó đã đập thẳng vào cặp mắt to tròn ánh lên những tia vui tươi nơi Xử Nhi.....

“Bịch”

Chiếc túi sách trên tay Xử Nữ bất ngờ từ trên bàn tay ngọc ngà mà nhanh chóng tuột dần xuống theo từng động thái buông lỏng của Xử Nhi.....chiếc túi hàng hiệu tiếp đất.....

Lặng người.....Cả thân ảnh nhỏ bé của Xử Nữ đều đã cứng đờ lại cả kinh.....sợ hãi.....vô ý.....sống mũi của Xử Nhi từ lúc nào đã chuyển biến đến có cảm giác cay cay.....khóe mắt ngấn nước.....Nhưng cô lại không dám bật khóc.....Chỉ biết đứng một góc.....

Lập tức, phía sau lưng Xử Nữ, Thiên Yết khẽ cau mày bực bội bật mở to cánh cửa lớn, đứng phía sau Xử Nữ.....

Lướt qua một lượt căn khung cảnh trong căn biệt thự khang trang đẹp đẽ.....

Yết bất giác sững lại.....hàng lông mày càng cau lại dữ dội, bàn tay chậm chậm siết lại.....

Cả hai.....Thiên Yết.....Xử Nữ.....chết lặng phía cửa.....

Đôi mắt đồng thời chỉ biết kinh hãi mà nhìn vào hình ảnh bên trong.....

Chết tiệt.....

Mẹ kiếp.....

– “.....X.....Xử.....Xử.....Nữ????”.

Kinh hãi.....một thanh âm nam tử vô thức run rẩy tê dại vang lên sợ hãi.....phía đó.....

Hắn không nghĩ.....không nghĩ rằng cô sẽ đến.....

Không nghĩ.....hay.....Không DÁM nghĩ.....

“Rào.....Rào.....”

“Đoàng....Xẹt”

Mưa!...Những hạt mưa vô tình lại rơi xuống nhanh chóng...không theo một chủ ý.....từng hạt mưa giăng đầy lên bức tranh khoảng không bao trọn lấy căn biệt thự bên ngoài....Mưa lúc này cũng thực hợp cho tình cảnh....hợp cho tâm trạng.....

Muốn khóc không thể khóc.....Đây chính là ông trời đang khóc thay cô hay sao?.....

Mơ hồ.....Tê dại.....Xử Nữ vẫn chỉ biết chết lặng đứng nơi cửa chính.....lặng thẳm.....im lặng.....khóe môi cơ hồ lại khẽ nở một nụ cười chế nhạo.....một nụ cười đau đớn.....

“Thịch.....”

Quặn thắt.....trái tim cô quặn lại đau đớn.....

Gót dày nặng nề.....quá nặng nề.....Tựa như đang ép cô phải nhìn vào khung cảnh trước mắt.....tê dại.....Xử Nữ không đủ sức trốn tránh.....

Nhìn.....Nhìn.....

Hết chap 37.....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Là Hắc Phụ Cô!

Tê dại.....Sợ hãi.....

Đôi mắt Xử Nữ vô thức đã trở lên đục ngầu.....trở lên mờ ảo.....

Nhìn thấy.....

Xử Nhi nhìn thấy là một nữ và một nam....

Xử Nhi nhìn thấy là Lục Ái Mạn và Lý Vũ Sư Từ....

Xử Nhi nhìn thấy họ là một người trên và một người dưới....

Xử Nhi nhìn thấy là Ái Mạn nơi trên và Sư Từ nơi dưới.....

Nếu như không phải là Sư Từ nơi đó.....có lẽ.....Xử Nữ sẽ nghĩ.....thực sự hình ảnh này là vô cùng lãng mạn.....

Nhưng.....Hiện tại.....không có chút lãng mạn.....Xử Nhi chỉ cảm nhận từng con tê buốt nơi trái tim.....

Run rẩy....Sợ hãi.....Xử nữ giây phút vô thức đưa tay ôm miệng mình.....

Ngăn cản!

Ngăn cản con nấc nghẹn nơi cổ họng.

Ngăn cản những giọt lệ mặn sẽ tuôn rơi.

Ngăn cản chính mình đừng kích động.

Sau giây phút sững sờ....Xử nữ cư nhiên cảm nhận thấy một sợi dây thần kinh như vừa bị cắt đứt phụt, toàn thân kích động run lên bần bật...

Châm chậm.....nhẹ nhàng....phía Xử Nữ.

Lo lắng....Bàng hoàng.....phía Sư Từ.

Khoảng Khắc, Sư Từ hoảng hồn đẩy mạnh Lục Ái Mạn rời khỏi thân thể, hoảng loạn bật dậy đứng chết trân trên sàn nhà lạnh ngắt.....Khuôn mặt tối sầm lại hướng thẳng đến Xử nữ, vô thức mà cất lên thanh âm nhàn nhạt :

– “Xử...Xử nữ!! Sao cậu lại đi cùng Yết??”.

Nghe giứt đi thanh âm của Sư Từ....bất giác, Xử nữ lại khẽ bật cười.....một nụ cười đầy vẻ giễu cợt.....

Mưa!

Con mưa bên ngoài càng lúc càng lớn, khung cảnh ngoài cửa sổ được bao trùm bởi một lớp “thác nước”, những hình dáng kỳ quái chảy xuống ngoài khung cửa, làm mờ đi những tòa nhà phía xa.

Tĩnh lặng. Cả căn biệt thự chìm vào trong sự tĩnh lặng chết chóc....

Hoàng Mã Xử Nữ vô thức cảm thấy kiệt sức....tâm thần vô tình lại rơi vào trạng thái bất định....Cười.....nụ cười nơi khóe miệng Xử nữ lại càng được khoét sâu thêm....

Tự chế nhạo bản thân mình...

Trong lúc này. Trong lúc Xử nữ vừa thấy cái hình ảnh chết tiệt đó....Thì thậm chí, Sư Từ còn không thể giải thích cho cô đến một câu....một câu cũng không.....Ngược lại, hấn hỏi đến Xử nhi và Thiên yết??

Lúc này....Sư Từ đủ tư cách sao?

Khóe môi khoét sâu nụ cười nhạt, đôi mắt đục ngầu vô cùng lãnh băng, thanh âm của Xử Nữ bất giác theo cảm giác lạnh lẽo tê dại mà bật ra :

– “Sư Từ, cậu không có gì để nói với tôi à?”.

Lạnh lùng. Xử Nữ vẫn chỉ biết đưa dáng vẻ lạnh lùng đối mặt với Sư Từ, sắc mặt không quá nhiều cảm xúc, chỉ một sắc thái bình thản, một hơi thở nặng nề...

Cũng có thể....Người ta nói, sau mỗi lần vấp ngã, phụ nữ trở lên tàn nhẫn hơn.

Tình yêu sinh ra không phải lúc nào cũng làm cho con người ta hạnh phúc mà để cho chúng ta thấy mình mạnh mẽ đến chừng nào trong sự đau khổ và chịu đựng...Phải....

Chớp nhoáng, khuôn mặt điển trai của Sư Từ lại trở lên méo xệch, tái xanh....khựng lại....cổ họng bất giác đã bị tắc nghẹn không giứt lên được lấy một từ....khó khăn.....:

– “Tớ....”.

Sư Tử giây phút dường như tâm tư đã lên đến đỉnh của sự tội lỗi và hỗn loạn. Một bên là cô gái hân yêu nhất, một bên là cốt nhục máu mủ ruột thịt của hân. Hân thực không biết tiếp theo phải làm gì...Không biết.....

– “Hiểu rồi!!”.

Chưa để Sư Tử kịp lên tiếng tiếp theo....thanh âm của Xử Nhi vô tình lại vang lên cắt đứt đi lời nói nặng nề của Lý Vũ Sư Tử...cô quả thực đã mất đi hoàn toàn lòng tin đối với Sư Tử, cách đây một khắc, cô còn nghĩ, hân sẽ giải thích.

Lạnh lùng, lãnh đạm, Xử Nữ khom lưng cầm lấy chiếc túi sách dưới đất...thật nhẹ nhàng siết chiếc túi vào trong lòng....loạng choạng xoay người lách qua Thiên Yết....kiên nhẫn để không bật khóc....tê dại đập từng gót dày nặng nề xuống nền gạch lát hoa.....

Bước xuống....bước tiếp.....Xử Nữ bắt giắc chưa xót bật cười thành tiếng.

Mà tại sao cô lại cười cơ chứ?? Vốn dĩ Xử Nhi nghĩ rằng bản thân sẽ khóc một trận thật lớn cơ. Nhưng sự đau đớn trong lòng cô không hề vỡ òa theo hình ảnh mà mình đã thấy...ngược lại, Xử Nữ bình tĩnh đến mức khiến chính bản thân còn cảm thấy kinh ngạc.

Tiếng mưa bên ngoài lạo xạo, bay theo những cơn gió, tí tách như không bao giờ có điểm dừng...Rất lâu sau, những người bên trong căn biệt thự mới bắt ngờ có phản ứng...

Hoảng hốt, Sư Tử vội vàng bật dậy khỏi sofa, từng tiếng gót giày gấp gáp vang lên đều đặn....Từng bước nặng nề, Sư Tử sợ hãi chạy theo bóng hình mảnh mai của Xử Nữ....

Im lặng, Thiên Yết chỉ biết im lặng nghiêng người nhường đường cho Sư Tử...mặc dù...thực sự, với hình ảnh vừa rồi, Thiên Yết thực sự chỉ muốn đâm cho thẳng bạn một trận....

Cả đời này, Thiên Yết cũng không nghĩ đến...Sư Tử lại như vậy. Lại là một thằng đàn ông tệ đến như vậy.

Bất giác, phía bên trong căn biệt thự sang trọng, va chạm vào một ánh mắt sắc lạnh nhàn nhạt, nơi khóe miệng Thiên Yết cũng nhếch lên một đường :

– “Có vẻ....Cô đã dùng đến một cách gì đó, rất dơ bẩn! Nhì?”.

Cắt lời, Thiên Yết trở lại với dáng vẻ lạnh lùng, thong thả xoay người đi rồi khỏi ánh mắt của người con gái xinh đẹp bên trong căn biệt thự...

Dù vậy....với Yết, hân vẫn đủ thời gian để nhìn thấy sắc mặt tăm tối của Lục Ái Mật, vẫn thừa thời gian để nghe loáng thoáng qua thanh âm nhàn nhạt của Lục Ái Mật :

– “Trò chơi này, tôi sẽ thắng!”.

Nhẹ nhàng, Thiên Yết bước đến mép hiên lát gạch nổi bật...yên lặng....

Bên dưới, bên dưới từng bậc thang, Xử Nữ đã đá gót bước đến với giới hạn nơi ẩm ướt và nơi khô ráo.....trước khuôn mặt thanh tú của Xử Nhi, trước đôi mắt đục ngầu mệt mỏi của Xử Nhi....trước.....là cơn mưa tầm tã chưa có điểm dừng.

Sau bóng hình nhỏ bé của Xử Nữ, sau thân ảnh đẹp đẽ của Xử Nữ, sau gót giày của cô, là Sư Tử đang từng bước tiến tới ngày càng thêm gần cô.....rất gần....

“Bộp”

Bất ngờ, một cánh tay cứng cáp mạnh bạo tóm chặt lấy cổ tay mềm mại của Xử Nữ, theo sức mạnh của ai kia, cả cơ thể xinh đẹp của Xử Nhi cứ theo đó mà rơi thẳng về phía sau, nhanh chóng, lúc này, bất giác đôi mắt Xử Nữ mở to kinh hãi, một sức mạnh ầm ập đang ôm trọn lấy cô. Ôm trọn lấy thân thể nhỏ bé của Xử Nhi.

Trong một khoảng khắc, Hoàng Mã Xử Nữ chỉ biết đứng sững, mặc kệ để hân bao trọn lấy cô. Vô thức, trái tim Xử Nữ đập lên từng cơn mạnh mẽ, từng nhịp, từng nhịp, nhanh đến mức Xử Nhi còn có thể nghe thấy tiếng tim đập thình thịch liên hồi. Cô không thể động đậy. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, đến nỗi cô không kịp phản ứng.

Nhưng lại bất giác....trái tim Xử Nữ lại nhói lên một cái đau đớn....Khựng lại....Trong vô thức, Xử Nhi đã được kéo trở về với thực tại...

– “Xin lỗi em!”. Sư Tử đau đớn siết chặt lấy Xử Nữ, khuôn mặt bất lực ngập tràn sự tội lỗi nặng nề.

Xử Nữ khẽ nheo mắt, nụ cười nở rộ chế nhạo, thanh âm đồng thời toát ra đáp lại Sư Tử, theo đó lại là một sức mạnh trong vô thức, cô dùng sức đẩy mạnh thân thể to lớn đang bao trọn lấy mình :

– “Tôi kinh tởm anh!”.

Câu nói của cô vừa dứt, không chần chừ thêm một thời khắc, Xử Nữ lạnh lùng lao ra khỏi giới hạn khô ráo, từng hạt mưa tí tách cứ theo đó mà ướt lên khuôn mặt Hoàng Mã Xử Nữ....

Vào giây phút này, chả ai còn biết đến, trên khuôn mặt cô, là nước mắt...hay nước mưa.

Trước nay...cô đều nghĩ....Điều đáng sợ không phải chia tay, mà là con người thấy lạc lõng và tuyệt vọng trong chính mối tình của mình....

Ừ, giờ thì quả thực là thế rồi.

Nhanh chóng bước đến, Xứ Nữ run rẩy chạm lên cửa chiếc BMW đã ướt nhòa đi nước mưa....lặng lẽ, bàn tay yếu đuối của cô bật mở cánh cửa, trầm mặc, tuyệt vọng ngồi vào bên trong xe, đôi mắt đục ngầu chỉ biết nhìn vào khung cảnh mờ ảo....

“Cộp....Cộp”

Bất ngờ, phía bên ngoài hòa trong tiếng mưa rơi, Thiên Yết từng bước hướng xuống dưới bậc thang, chậm rãi bước đến phía sau Sur Từ, thanh âm khẽ đục lạnh lòng bất giác vang lên khe khẽ :

– “Sur từ, tôi không nghĩ cậu là người như vậy!”

– “...”

Không đáp lại, Sur Từ chỉ biết đứng chết trân tại chỗ.

Triệu Long Thiên Yết nhìn vào Sur từ hồi lâu, nụ cười trên môi phút chốc vô cùng gượng gạo, vô cùng đau nhói, lặng lẽ, Thiên Yết bước qua Sur Từ...chậm chậm tiến đến chiếc xe hạng sang trong cơn mưa, Thiên Yết ngồi vào bên ghế lái...khuôn mặt điển trai lạnh lùng hướng đến phía trước....

Im lặng. Thiên Yết lặng người vặn chìa khóa, xoay vô lăng, lạnh lùng lái chiếc xe rời khỏi biệt thự Lý Thị....rời khỏi...

Nhìn theo chiếc xe nhanh chóng quay đầu....Sur Từ dường như không thể chịu được nữa. Bước đến phía trước một bước....hắn muốn nhanh chóng chạy theo Xứ Nữ....Nhưng....đột ngột....Một cánh tay mềm mại dịu dàng từ lúc nào đã nắm chặt lấy cổ tay của Sur Từ....Lục Ái Mận....

– “Sur Từ.....em.....em cảm thấy không khỏe!!”.

Sững sờ....khựng lại.....

Sur Từ chỉ biết đứng yên tại chỗ.....

Xứ nữ, tôi có lỗi với em.....ngàn vạn lần.....là tôi phụ em....mong em tha thứ.....

Bất lực, Sur Từ bất lực nhìn đến phía chiếc xe sang trọng phóng nhanh ra khỏi sân lớn trước Biệt Thự.....lần này.....hắn.....Sur Từ.....hắn đã không giữ Xứ nữ lại.

Là hắn phụ cô!

Hết chap 37.....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Yết, Chị Rất Sợ....

– “Dừng lại!!”. Bất ngờ, Xứ Nữ buông lời một câu nói nhói đau...quặn thắt.....

Bên cạnh. Thiên Yết thật nhẹ, lặng người, bất lực lái xe vào một góc ven đường, im lặng liếc nhìn đến dáng vẻ của Xứ Nữ.

“Cạch”

Vô thức, Xứ Nữ bất chợt lại bật mở cánh cửa xe, đặt gót giày ẩm ướt xuống nền đất đang ngày càng ướt đẫm nước mưa....lặng lẽ....Xứ nữ lặng lẽ cầm túi sách bước ra khỏi xe, đôi mắt đục ngầu vô hồn nhìn vào bầu trời đêm thanh tĩnh....

– “Cậu về trước đi.....tớ muốn yên tĩnh.....”

Nhẹ nhàng, mềm mại, thân ảnh xinh đẹp của Xử Nữ thật nhẹ nhàng đã lao ra khỏi xe, chạy thật nhanh trên nền đất ẩm ướt, bước thật nhanh lên cây cầu lớn. ....cơ hồ như đang cố gắng thư thái tâm trạng nặng nề. ....

“tách”

“tách”

1 giọt. ....2 giọt. .... Từ khuôn người xinh đẹp của Xử Nữ. ....từ khoảng trống Xử Nữ che đi màn mưa dày đặc. ....vô ý. ....2 giọt nước mặn chát đầy sự tuyệt vọng lại nhẹ nhàng rơi xuống. ....

Sai rồi. ....sai từ khi yêu hần. ....phải không?

Tình yêu. ....nó giống như một dây leo vậy, nó sẽ khô héo và chết đi nếu không có cái gì để quán quýt. ....

Là vậy. ....

Trước nay, Xử Nữ vẫn luôn nghĩ rằng cô có thể vượt qua tất cả, tất cả trong tình yêu. ... Vì Khi hai người yêu nhau, họ giống như hai mảnh đá vậy. Sẽ luôn có những bất đồng, xung đột cũng như những thỏa hiệp. Nhưng một khi chúng ta vượt qua tất cả những điều đó, tình yêu chúng ta sẽ phát triển và trở nên mạnh mẽ hơn. ....

Nhưng. ....Xử Nhi đã thất bại mất rồi!

– “Đau đến vậy à?”. Khoảng khắc, Thiên Yết lại chậm rãi bước đến bên cạnh Xử Nữ, lặng lẽ cầm dù che cho Xử Nhi, thanh âm lạnh lùng

Xử nữ bất ngờ sững sờ, đôi mắt to tròn từ khi nào đã nhòe đi mờ ảo. ....sao vậy chứ. ....chỉ là đau. ....đau nhẹ thôi. ....sao lại khóc. ....rốt cuộc Xử nữ đang bị cái gì vậy. ....

– “Hức. ....” Một tiếng nấc nghẹn ngào trong cơn mưa tầm tã, Xử Nữ đã cố gắng để kìm nén cảm xúc. ....nhưng. ....cô lại thất bại rồi.

– “Khóc có thể làm cậu cảm thấy nhẹ lòng hơn, khóc đi!”. Bên cạnh, Thiên Yết chỉ khẽ buông ra lời nói như an ủi, như khích lệ Hoàng Mã Xử Nữ, hần không yêu cô, hần cũng chẳng có tình cảm gì nhiều với cô, nhưng hần coi Xử Nhi là bạn, hần an ủi cô. ....

Mà cũng tại đây, Thiên Yết lại vô thức ghen tị với Xử Nữ. Ít nhất, Xử Nữ vẫn có thể òa khóc khi đau. ...còn hần. ....hần lại phải cố gắng kiên cường. ....kiên cường để bảo vệ Song Ngư. ....

Thiên Yết, hần biết khóc có thể làm nhẹ lòng. ....vì. ....hần đã phải khóc mà. ....Nhưng. ....hiện tại, hần muốn. ....cũng không thể nữa!

Phòng bệnh 573

Song Ngư lặng người, cơ thể nhỏ bé chỉ biết nằm yên trên giường bệnh, đôi mắt mở ra nhìn thẳng vào tấm vải trắng quấn quanh mắt. ....Ngư chợt rất muốn gặp Yết tựa như gặp cái trần nhà, tức là mỗi sáng sớm, mở mắt ra là thấy. ....Mà. ....không. ....hiện giờ, dù cô có mở mắt ra, thấy gì?

Một màu tối đen, mù mịt.

Trước mắt Song Ngư, trước mắt Cá, tất cả mọi thứ đều là một màu đen. ....cô không thấy gì cả. ....

Bật cười. ....khóe miệng nhỏ nhắn của Song Ngư bất giác nhếch lên nhàn nhạt, giễu cợt, chế nhạo. ....thật nhạt nhẽo. ....

Sau khi biết đến Thiên Yết và cô. ....thực tế. ....không mang cùng dòng máu. ....Song Ngư đã khóc đến suy sụp tinh thần. ....khóc đến cạn cô nước mắt. ....khóc đến màu huyết đôi mắt. ....khóc đến cạn kiệt sức lực. ....và hiện giờ, cô vẫn cứ khóc. ....Nhưng lại. ....nửa khóc. ....nửa cười. ....

Khà. ....nước mắt chảy dài, khóe miệng nhếch lên. ....

Bác sĩ nói, do khóc quá nhiều. ....suy sụp tinh thần quá nặng. ....Song Ngư có thể sẽ không nhìn thấy gì nữa. ....

.....Nhưng. ....Nếu điều trị tốt. Có thể. ....là Có thể, một lần nữa, Cá có thể nhìn thấy mặt trời. ....

Ngư không quan tâm!

Cô vẫn chỉ biết im lặng. ....im lặng. ....mờ tối mắt tối đen mù mịt nhìn vào tấm vải trắng. ....Cô vẫn chẳng thấy gì cả. ....cô cũng chẳng quan tâm. ....Song Ngư chỉ biết lặng yên như vậy. ....

Hần, hần rời bỏ cô rồi.

Yết, Thiên Yết rời bỏ cô rồi.

Hiện giờ, sẽ chẳng còn ai dỗ dành Song Ngư mỗi khi cô khóc.

Hiện giờ, sẽ chẳng còn ai che chở cho Song Nưg mỗi khi có ai bắt nạt.

Hiện giờ, sẽ chẳng còn ai gọi Song Nưg lấy một tiếng....”Thò Con”

Hiện giờ, sẽ chẳng còn vòng tay vào để Song Nưg có thể lép vào mỗi khi buồn tủi.

Hiện giờ, sẽ chẳng còn.

Tựa như một giấc mộng hư vô.....Cô không muốn tỉnh lại.....một khắc cũng không muốn tỉnh lại khỏi giấc mộng.....

Giấc mộng khiến tận khi đôi mắt đã rơi vào với bờ vực tối đen, nụ cười hạnh phúc của Nưg vẫn có thể hé nở....

“Cạch”

Bất chợt.....Song Nưg lặng lẽ, chậm rãi xoay nắm đấm cửa, gót dày thanh thoát bước vào, ánh mắt yếu ớt nhìn đến người con gái xinh đẹp trên giường bệnh....thanh âm bất lực mà vang lên:

– “Nưg....”

– “...”

Không có tiếng đáp lại!

Chậm chậm, từng bước đi nặng nề, Song Nưg bước đến ngồi bên giường bệnh, bàn tay mềm mại trong khoảng khắc đưa lên vuốt nhẹ nhàng trên đường nét khuôn mặt của Song Nưg.

Song Nưg. Quả thực nhan sắc của Song Nưg chính là một nhan sắc đẹp theo cách toàn vẹn. Cô chẳng có gì để quá nổi bật so với những người khác. Cô đẹp vì sự cân đối trên khuôn mặt. Mọi thứ từ mắt, mũi, miệng và hình dáng khuôn mặt đều có tỉ lệ cân đối....rất cân đối. Dung mạo của Cá, nó không hoàn hảo, nhưng nếu nói rằng nó là cực phẩm của tạo hóa, đó cũng sẽ không phải một lời nói quá về nhan sắc ưu tú của Nưg....

Nưg...cô không một chiếc miệng cười, Nưg cũng không có đôi môi dày mộng như những trái cherry tằm đường ngọt...khóe miệng của Song Nưg lại trông ra rất buồn....Nhưng, nếu như Cá cười lên, thực phải nói sẽ có vô vàn kẻ si tình sẵn sàng lao vào bể lửa vì nó....

Chỉ là.....quả thực sẽ không biết. Hiện tại và Tương lai.....Liệu Nưg có thể nở một nụ cười như trước đây hay không.....

Có thể, mãi cũng sẽ không có!

Lặng lẽ, dịu dàng, ôn nhu...Song Nưg khẽ thở dài lấy một tiếng, thanh âm vô thức vang lên dịu dàng mà thanh thoát, cũng tựa như một sức mạnh vô hình kéo chặt lấy Nưg....khiến cô bất buộc phải đối diện với thực tại :

– “Nưg....Thiên Yết đã bỏ em rồi, em đừng nghĩ đến nữa, có được hay không?...Mắt em, điều trị, chắc chắn sẽ khỏi! Nhưng, em nghe chị nói đây, ở Trung Quốc, ở Pháp, ở Mỹ, ở bất kì đâu....tất cả đều có vô số người đàn ông tốt, người đàn ông môn đăng hộ đối xứng đáng để em dựa dẫm suốt cả cuộc đời....Vậy nên.....nghe chị, không chỉ có Triệu Long Thiên Yết tốt, sẽ có hàng trăm người đàn ông tội....Nưg, ngoan nào, em phải....em bất buộc phải quên Thiên Yết đi....chị xin em...”

Bất giác....Song Nưg lại khẽ cười nhạt....Trước nay, cuộc đời không có khái niệm quên đi ai đó...Chỉ có khái niệm, nhìn thấy ai đó, nhưng không còn đâu....

Mà....cư nhiên.....Song Nưg cảm thấy.....thật tốt. Cô và Thiên Yết không phải chị em ruột cũng thực là tốt.....ít nhất, Cá sẽ không phải đau đớn, tuyệt vọng vì tình cảm tội lỗi của bản thân mình....

Có lẽ....là vậy.....

– “Không....sẽ chẳng có ai sánh bằng được Yết....”.

Bất chợt...thanh âm của Song Nưg lại vang lên, rất nhẹ nhàng, rất khẽ khàng, rất mềm mại...Nhưng....thoang thoang lại phủ ra một hương vị lạnh lạnh sống lưng.....

Ừ, đối với Song Nưg. sẽ chẳng có ai so sánh được với Thiên Yết. Chắc chắn là vậy!

Thực ra.....

.....Hạnh phúc và đau khổ chỉ khác nhau như màu hồng và màu tím. Đứng ở xa nhìn lại, sẽ chẳng ai còn phân biệt được giữa hai màu, chỉ nhớ lại rằng, cả hai đều là một thứ đam mê.

– “Em...Nưg, nghe chị nói, đừng cố chấp nữa, em biết không? Thiên Yết đã bỏ mặc em, vậy hà cớ em nhớ đến hắn làm gì?? Nghe chị, chị biết thực tế tình cảm của em giành cho Thiên Yết không phải của một người chị giành cho em trai....Chị biết tất cả, Nhưng em cũng phải biết rằng, em và Thiên Yết...Từ lâu, đã là không thể! Thêm nữa, thực ra, yêu một người chỉ là một thứ rác rưởi khiến bản thân mình đau, em hà cớ phải cố chấp giữ lấy?”.

Tĩnh lặng. ....căn phòng vô thức lại chìm trong con mê của sự tĩnh lặng. ...

Kiên quyết, cứng cỏi, Âu Dương Song Như vô cùng kiên quyết đã siết chặt lấy khuôn mặt thanh tú của Ngư, thật gấp gáp như đang cố gắng đẩy hết những từ ngữ vừa thốt ra vào bên trong đầu Song Ngư. ....

Nhưng. ....Ngư vẫn không màng đến thanh âm của Song Như, lẳng lặng cười lên một nụ cười hồn nhiên đến tang thương, thanh âm của Song Ngư bắt giác lại vang lên đều đặn :

– “Lúc ban đầu em chỉ tin tình yêu là vĩ đại nhất, cuối cùng đành bất lực nhận ra rằng thứ lớn mạnh hơn chính là số mệnh. ...chị à. ....Yêu một người cũng giống như việc thả vào lòng vừa những vẩn vương xa xôi, vừa những nhớ thương khắc khoải. ...Nhưng. ....Nó khiến em hạnh phúc. ...em không màng gì cả. ....Đừng gắn kết cuộc đời em với những người đàn ông xa lạ! Em mệt rồi, chị ra ngoài đi!”.

Dứt lời, khoảng khắc, Song Ngư chỉ biết khẽ co người lại, rúc vào trong chăn, xoay người sang một phía. ....lặng lẽ chìm vào trong đêm tối của bản thân mình. ....

Sững sờ. ....Âu Dương Song Như bất lực thở dài một hơi, hô hấp mệt mỏi, lặng lẽ, Song Như khẽ chậm rãi đứng dậy, cô chính là đã nói hết lời với Song Ngư nhưng Cá kiên quyết lại cố chấp không nghe. ....giờ thì Song Như cũng đành bất lực. Sau khi trở về Pháp đành tính tiếp vậy. ....

“Cạch. ....Sầm”

Cánh cửa đều đặn vang lên hai tiếng động nhả nhận, bóng tối lại bao trùm căn phòng bệnh ngọt ngào mùi thuốc khử trùng. ....

Trên giường bệnh, lại sau lớp băng trắng quấn quanh mắt. ....bất giác cảm nhận ướt át. ....Ngư lại khóc. ....đến khi đôi mắt của cô đã bị bao trùm bởi Bóng đêm. ....Ngư vẫn không thể tiếp tục ngừng khóc. ....

Cuộc sống luôn từng chút, từng chút dùng sự lo lắng để nhắc nhở Ngư rằng, những thứ bản thân cho rằng đã quên thực ra chỉ là vì chúng ta sợ phải nhớ lại mà thôi. ....Ngư chính là không đủ khả năng để quên đi bất kì điều gì về Yết. ...

Có những sự lằng nhằng trên thế giới này chỉ làm Cá thêm mệt mỏi, mệt mỏi đến đau đớn. ...

Nhưng. ....Trong hiện tại. ....sợ rằng. ....sẽ chẳng còn ai Cá có thể đặt lên niềm hi vọng. ....

Một mình đối mặt

Một mình vượt qua

Một mình chống chọi

Một mình đấu tranh

Một mình sống còn

....Một mình.

Yết, chị rất sợ. ....

Hết chap 39. ....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Lê Thủy, Xin Lỗi Cô

Quán Caffè Bene

Đi dưới ánh trăng đêm dịu dịu, Nhân Mã thật lạnh lùng và tiêu soái đỗ xe lại bên kia đường trước cửa quán cafe nổi bật bên đường cao tốc.

Lạnh đậm, Nhân Mã bước xuống khỏi xe. Khuôn mặt điển trai không mang theo quá nhiều cảm xúc, đôi mắt nhàn nhạt liếc nhìn vào bên trong, hẳn

không biết, rốt cuộc hẳn cũng không rõ mình tới đây rốt cuộc là tốt hay là xấu. ...

Chắc....

“Đình đông” tiếng chuông cửa vang lên, hẳn bước vào quán và cảm nhận thấy một không gian nhẹ nhàng, quán không quá lớn, thoáng đãng, tất cả tường quanh đây đều được làm bằng cửa kính trong suốt, dưới chân kính trang trí vài hình ngộ nghĩnh không che khuất tầm nhìn.

Khoảng khắc, hẳn đã thấy cô, hẳn đã thấy người con gái xinh đẹp, thanh tú vận trên thân ảnh mỹ lệ áo crop top cổ tròn kết hợp với chân váy xòe xếp ly kim cương màu xanh dương thoáng mát vô cùng duyên dáng, nhẹ nhàng. ...Lê Thủy. Là Lê Thủy.

Lúc này, vào thời khắc này, Thủy nhi ngồi đây đã khiến biết bao nam tử phải đứng dừng, nếu so bì về nhan sắc với Nữ Hoàng Mục Đình Ma Kết, Lê Thủy sẽ chẳng kém cạnh về điều gì. ...Nhan sắc, Thủy Nhi chính là nổi bật bởi cái nhan sắc thanh tú đó, nhan sắc khi đứng trước bất kì ai cũng có thừa thãi khả năng đè bẹp đối thủ. ....Áy vậy, thứ cô muốn, người nam nhân mà Lê Thủy muốn, cả đời này cũng sẽ không phải những nam tử đang say đắm ngắm nhìn cô. ...Không phải.

Mà cũng quả thực là trở trêu đi. ....

Người Lê Thủy yêu, không yêu cô.

Người yêu Lê Thủy, cô không yêu.

Khà. ....Nhìn xem, nhìn kĩ đến dung mạo như hoa như ngọc của Lê Thủy. ....Mĩ mục như tranh, thuần khiết như ngọc, đôi mắt trong như sắc trời thu, chiếc môi nhỏ xinh và yêu kiều như đóa hoa anh đào ngọt ngào, thanh y đơn thuần lại nặng thêm môi cười như hoa, tâm thiện như nước. ....

Có điểm nào cô lại thua đi người con gái trong lòng hẳn? .....

Đó, đó chính là câu hỏi mà suốt quãng thời gian dài Lê Thủy vẫn không tìm ra được đáp án ưng ý.

Dung mạo, tài đức. Điểm gì cô đã thua? Tìm kiếm lời giải, đến cuối cùng vẫn về con số 0.

Thực hay cho một Lê Thủy nổi bật giữa ngàn người. ....Thực hay cho Lê Thủy ngang hàng với siêu sao Ma Kết, với nữ hoàng sắc đẹp Ma Kết. Thực hay.

Trở về với Thực tại. ...

Lê Thủy đã đến trước, chọn một chỗ khá khuất, khuôn mặt xinh đẹp khẽ nở lên một nụ cười ôn nhu hướng đến phía Nhân Mã, đưa tay vẫy nhẹ như đang để gọi Mã. Rất ôn nhu, rất dịu dàng, nét mặt nhẹ nhàng thuần khiết như giọt nước giữa ban mai buổi sớm. ...

Lạnh lùng, đầy mắt của Nhân Mã hiện lên là hình ảnh của nữ tử xinh đẹp kia, bước đến phía trước, hẳn thả lỏng người ngồi xuống sofa đối diện với Lê Thủy, sắc mặt không mấy vui vẻ. ...Tuy vậy, người như Mã Mã vẫn chính là vô cùng nổi bật giữa hàng tá nam thân điển trai trong quán, đơn điệu, lãnh đạm, Nhân Mã chỉ khoác trên mình chiếc áo sơ mi trắng, mở trước ngực ba cúc đầu, dáng vẻ tiêu sái khiến mỹ nhân mê đắm. ...Không quá nghiêm nghị về trang phục, Nhân Mã vẫn chính là một ngôi sao sáng loáng thu hút lấy ngàn ánh nhìn.

Lúc này, quả thực, người ngoài nhìn vào, ai nấy đều sẽ thấy được, Nhân Mã và Lê Thủy chính là hình mẫu cho câu từ “trai xinh gái đẹp”.

Chỉ là. ....không khí nơi góc khuất Mã và Thủy nhi đang ngồi vô thức đã bị bao trùm bởi một sự yên lặng đến ngọt ngào. ...đến kỳ lạ. ...

Nhân Mã lãnh đạm cau mày, đôi mắt sắc đá nhìn chằm chằm vào Lê Thủy như dò xét, bàn tay cứng cáp trong vô thức cũng đã đan vào nhau để đến phía trước, trước sau đều không nói đến một lời.

“Cộp, Cộp”

Bất giác, một tiếng gót giày thanh thoát lại vang lên đến phía bàn của Mã và Thủy, chậm chậm, nhẹ nhàng, cuối cùng, một thanh âm êm tai nhàn nhạt cũng đã vang lên rất ôn nhu đến bên tai của Lê Thủy và Nhân Mã :

– ” Dạ thưa, Anh chị dùng gì? ”.

– “Cho tôi Một ly Whippy Drinks và cậu ấy Một ly cafe đen không đường!”. Nhanh nhẹn, đáp lại cho nhân viên trong quán, Lê Thủy chớp nhoáng đã lên tiếng, thanh âm rất mềm mại, rất nhẹ nhàng. ...

Nhưng vô thức, cô khiến Nhân Mã sững sờ. ...

– “Vâng!”. Nghe giục yêu cầu của khách, cô bé nhân viên không chậm trễ thêm mà đã vội xoay người quay bước vào bên trong.

Khoảng khắc, Mã im lặng. ....

Hắn không hiểu. Làm sao Lê Thủy biết Nhân Mã thích uống Cafe đen không đường? Không đúng, từ lâu, hẳn đã không uống thức uống quen thuộc trước kia nữa. ...Mà người biết Nhân Mã thích hình như. ....hình như chỉ có. ....một người.

Có lẽ nào.....

Đăm chiêu, khuôn mặt Nhân Mã phút giây đã đánh lại thật lạnh lẽo, thanh âm cũng nhẹ nhàng nhưng lại vương bận một tia lạnh lùng không giết :

– “Làm sao cậu biết?”

– “Cậu đã từng nói, nếu cậu nhớ!”. Nhàn nhạt, Lê Thủy lập tức đã trả lời cho câu hỏi mà chính Nhân Mã cũng không hiểu lí do hần đã hỏi. .

Dứt lời, Thủy Nhi lại trở lại với khuôn mặt thanh tĩnh, tựa như cười,tựa như không. . .

Khoảng khắc, không gian và thời gian đều như ngừng lại. . .Sững sờ, Nhân Mã cau mày hướng đến Lê thủy dò xét, lạnh nhạt, thanh âm lại đều đều mà vang lên :

– “Bỏ qua đi, rốt cuộc, hôm nay cậu gọi tôi đến để nói chuyện gì, tin nhắn vừa rồi, cậu đã nói là có chuyện muốn nói, dù sao tôi cũng không có thừa quá nhiều thời gian, nói nhanh đi tôi không rảnh ngồi ngắm cậu!”.

Lại một khoảng khắc, không gian vô thức trở lên ngột ngạt, âm u. . .

“Cộp, Cộp”

Nhanh chóng, nơi giữa Lê Thủy và Nhân Mã, người phục vụ đã nhanh chóng bước đến, gấp gáp đặt ly Whippy Drinks và ly cafe đen xuống hai vị trí cách biệt, khẽ khàng cúi đầu rồi đi. . .khuôn mặt người phục vụ vô thức có phần gượng gạo. . . .Đơn giản, vì, chính cái không khí ngột ngạt, âm u lạnh lẽo mà Vương Phong Nhân Mã và Lê Thủy đang tạo nên cũng chính là đang bóp ngạt người bên cạnh. . . .khiến người khác không khỏi có đôi phần ớn lạnh run sợ. . . .

Lê Thủy bật cười, chăm chú nhìn vào ly Whippy Drinks mát mẻ trên mặt bàn, rồi lại khẽ ngẩng đầu, liếc nhìn Nhân Mã, ánh mắt của Thủy nhi từ lúc nào đã phủ lấp lên đầy băng tuyết nhàn nhạt khiến người ta cảm thấy buốt giá, nhẹ nhàng, thanh âm của Lê Thủy vang lên ngậm nga vài hơi giá lạnh :

– “Không phải anh đã nhớ ra gì đó rồi sao? Hay để em kể cho anh một câu chuyện, được không? Mãi soái??~~~~”.

Giây phút, cơ miệng Nhân mã lại khoảng khắc cứng đờ lại. . . .trong đầu óc vô tình hiện lên là hàng ngàn hình ảnh của những năm quá khứ. . . . .

Chà. . . . .Hắn Vẫn tưởng rằng có thể quên đi mỗi tình đó, sau rất nhiều năm mới biết rằng thế nào là khắc cốt ghi tâm. Vốn tưởng rằng có thể quên đi người ấy, trải qua rất nhiều việc mới biết thế nào là không thể nào quên. . . . .Giờ, giờ đây, tất cả, một lần nữa lại quay trở lại. Một lần nữa lại quay trở lại.

Vương Phong Nhân Mã nhìn Lê Thủy hồi lâu, thanh âm vô thức đã bị nhấn chìm vào một vẻ khó chịu không nguôi, hần khẽ cau mày, khó hiểu vì cách Thủy nhi gọi hần lấy một tiếng “anh” :

– “Nói đi!!”.

– ” Ngày 29/10/2004!! Tại tòa lâu đài nguy nga của gia tộc lớn mạnh có tên Vương Thị, có một đứa bé đã được nhận nuôi vào nơi đó để làm việc. . . .Vào nơi đó để phục vụ một tiểu thiếu gia. . . .Do trạc tuổi với tiểu thiếu gia, lại thêm có khuôn mặt ưa nhìn dễ thương, cô bé đó được tiểu thiếu gia vô cùng quý mến. . . và. . . .cậu bé đó, từng nói với cô bé. . . .rằng ‘Lớn lên nhất định tớ sẽ lấy cậu’ . . . . Và Nhân Mã, anh có biết không. . . .dù đó chỉ là một câu nói đùa thôi. . . .haha. . . .ây vậy, cô bé đó đã ấp ủ suốt 9 năm trời. . . .thậm chí còn nguyện ý bị thương nặng nề khi đỡ cho cậu bé đó một lần từ sách đồ xuống. . . .Nhưng, cô bé đó được gì khi cứu người mình thích?? Đưa ra Anh Quốc? Chữa trị?? Không, cô bé đó chỉ là được đưa qua Pháp để bán đi mà thôi. . . .Mã. . . .”.

Đều đặn, nhẹ nhàng, êm ả, giọng nói của Lê Thủy cứ theo đó mà vang lên, rất tha thiết. . . .rất cay đắng. . . .chua xót. . . .một mùi vị cay đắng mặn chát. . . .

Từng từ ngữ Lê Thủy đã thốt ra. . .cứ thế. . .cứ thế chậm chậm như một bộ phim tái diễn hết lại trong đầu óc của Nhân Mã. . .hần choáng váng. . .quay cuồng. . . . .

– “Lam?”. Bất giác, Nhân Mã khẽ hỏi. . . một từ. Là một từ. . .Nhưng. . . .vô thức lại khiến ai đó vui mừng đến khôn tả. . .

Cư nhiên, cô bất ngờ vui vẻ trở lại. Lê Thủy cười thật tươi, mắt sáng lên, hàng chân mày khẽ giãn ra, dịu dàng nhìn Nhân Mã, thân ảnh từ lúc nào đã rời đến, quỳ rụp xuống nền đất lạnh lẽo, bàn tay trong vô thức đưa đến ôm lấy hai bàn tay đang đan xen nhau của Nhân Mã, khuôn mặt vui mừng, theo đó mà lệ chảy dài nơi khóe mi. . .Nhưng, đây không phải giọt nước mắt khi buồn, mà đây chính là do Lê Thủy quá đổi vui mừng. . .

– “Mã soái, anh thực nhớ ra em rồi? Là em, là Lam Lam, là Lam Lam đây anh!! Lê Thủy chỉ là tên khi em trở về sẽ không bị mẹ anh điều tra đến. . .Mã soái. . . .anh cuối cùng cũng nhận ra em rồi. . .”

Bất ngờ, chưa kịp để cho Lê Thủy thêm một thời khắc vui mừng, Nhân Mã theo phản xạ đã lạnh lùng mà dứt ra khỏi bàn tay ấm áp, mịn màng của người con gái đó. . . .Vô tình khiến cho cô sững sờ, khoảng khắc hụt hẫng đến nhói đau. . .

Nhẹ nhàng, tiêu soái, lại vương thêm một chút lạnh lùng, lảng lảng, Nhân Mã lại bất ngờ đứng dậy, để mặc Lê Thủy sợ hãi, tê tê dại dại ngã quỵ xuống tựa vào chân ghế sofa, đôi mắt đục ngầu toát lên sự hụt hẫng, sự đau đớn. . .

– “Xin lỗi, Lam Lam...à không, Lê Thủy!! Tôi, Vương Phong Nhân Mã, trước nay, chỉ coi cô là bạn! Thành thật xin lỗi!! Cảm ơn vì trước đây cô đã từng cứu tôi...Nhưng...Quên lời nói của 9 năm trước đi, xin cô!!”. Nhân Mã nhắm mắt thanh tịnh, ung dung hòa trong tiếng nhạc đang vang lên đều đặn, hân...hân biết hân có lỗi với cô.

Dứt đi thanh âm lạnh lẽo, Nhân Mã chỉ khẽ lặng lẽ đưa bàn tay to khỏe cứng cáp đến vỗ nhẹ lên cái vai thon thả, trắng ngần mịn màng của Lê Thủy hai cái thật nhẹ nhàng, màu mắt sẫm lại về lạnh lùng, Vương Phong Nhân Mã lập tức xoay bước ra khỏi quán...Lặng lặng để lại Lê Thủy vẫn chỉ biết khóc nức nẹn ngồi sụp xuống nền đất lạnh lẽo...hòa trong tiếng mưa rơi, tiếng khóc đau đớn của Lê Thủy trong quán cafe thanh tịnh...vắng vẻ...ai sẽ thấu?

Lê Thủy, xin lỗi cô, cậu bé trước đây được cô hi sinh cứu mạng từ nay đã chết rồi! Quên đi.

“Cạch...Đing dong”.

Hắn bước ra bên ngoài, lặng lẽ cầm lên chiếc dù sẫm màu lịch thiệp, nhả nhận bước đi...Chắc, chết tiệt, sao hắn lại để xe tí bên kia đường kia chứ ==”...

Thở dài nặng nề lấy một tiếng...Nhân Mã phút chốc lại cảm thấy chạnh lòng tội lỗi, chỉ vì một câu nói đùa của thằng bé như hân...một thằng bé 6 tuổi...Mã...Mã hiện tại, hân đã để cho cô gái đó phải chờ đợi suốt 9 năm dài đằng...

Nhưng...Mã không yêu cô ta, người hân yêu, là Thiên Bình.

Là Thiên Bình!

“Rینگ...Rینگ...”

Chuông di động Nhân Mã bắt giác khẽ rung lên hòa trong tiếng mưa dày hạt, hân uể oải, thở dài, Nhân Mã lảng lạng vừa đi vừa rút di động ra xem, ánh mắt sẫm màu mau chóng lướt qua từng dòng chữ trên màn hình sáng lóa của di động.

“Nhân Mã, ngủ ngon”.

Của Bình nhi. Như thường lệ, cô ấy nhắn tin chúc hân ngủ ngon. Tự như một thói quen. Có lẽ vậy.

– “Hi...Cô ngốc của tớ!! Nhân Mã khẽ phì cười, một nụ cười hạnh phúc, vô cùng hạnh phúc.

Tuy nhiên...gót giày của Mã ca vẫn không một khoảng khắc dừng lại.....

Chợt.....

Trong khoảng khắc, Hàng lông mày của Nhân Mã khẽ cau lại...Theo sự nhạy bén ngày thường của Mã, vô thức, hân vô thức lại cảm thấy như một tia đèn xe to lớn chiếu thẳng về phía hân.....

Bàng hoàng, ngỡ ngàng, sững sờ...Đáy mắt đậm đậm của Nhân Mã vô thức lại tròng lên kinh hãi...Hân...hân đi ra lòng đường từ khi nào thế?

“Grừm...Grừm”

Giật mình, hân nhìn sang phía chiếu tia đèn xe vào phía hân...cái...cái gì vậy?? Chối quá.....Nó đang tới...rất nhanh.....rất nhanh.....

Hoàng loạn...kinh ngạc.....Bàn tay Nhân Mã vẫn siết chặt lấy chiếc di động trong tay....không thể...hân không thể nhúc nhích....

“ÀMMMMMMMM”

Hết chap 40.....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Ai Sẽ Hiểu Cho Hân Đây?

“ÀMMMMMM”

Kinh hãi, giật mình. ...

Tựa như một cảnh quay chậm trong phim, Vương Phong Nhân Mã cả kinh, bên tai bất ngờ vang lên một tiếng động lớn. ... vô tình. .... cả cơ thể cường tráng của Nhân Mã lại bị thứ gì đó đang dồn hết sức lực mà đẩy mạnh sang một bên. .... theo sức mạnh mơ hồ đó. .... Nhân Mã vẫn chỉ biết mơ hồ cho đến lúc đã ngã xuống chạm đến nền đất lạnh ngắt. ...

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh. .... quá nhanh. .... hần vẫn không kịp phản ứng. ....

Trong khoảng khắc, Nhân Mã bất động. .... sững sờ. ....

Không. .... Khoan đã. .... không. .... hần không đau gì cả. .... không đau. ...

1s

2s

3s

Cảm nhận, vô thức, Mã cảm nhận. .... từng nhóm người. .... từng người từ xa lại hồi hả chạy về phía này. ....

Nhưng. .... ngoài vết xây xước nhẹ. .... hần không bị thương chỗ nào nặng nề. .... Chiếc xe đã đâm trúng thứ gì đó. .... Nhưng. .... không phải Nhân Mã. Không phải!

Bàng hoàng. .... kinh hãi, Nhân Mã lập tức loạng choạng gượng dậy khỏi nền đất lạnh ngắt, choáng váng bước từng bước nặng nề đến phía đầu chiếc xe tải to lớn. .... cả kinh. .... hần nhìn vào nơi mà những nhóm người đã bao bọc kín. .... Cố gắng chen vào bên trong. ...

Sợ hãi. .... Hoảng loạn. .... đôi mắt Nhân Mã trừng to kinh ngạc. .... chết lặng. ....

Trên nền đất lạnh ngắt êm ả. .... Một người con gái với dung mạo hơn người. .... với dung mạo xinh đẹp khôn tả. .... Khoác trên mình là bộ trang phục xanh dương thanh thoát. .... Nhưng. .... Ngay lúc này, màu của bộ trang phục bất giác đã biến đổi lạ kì. .... Nhuộm lấy một dòng chất lỏng ấm nóng. .... một màu đỏ tươi như màu máu. Vương Phong Nhân Mã ngay lập tức cảm nhận thấy đầu mình như muốn nổ tung. .... Toàn bộ sức mạnh tựa như đã bị hút sạch. ... Tất cả mọi thứ trước mắt đều biến thành mơ hồ, như đang rơi vào một xoáy nước không lồ vô hình. ...

Thất thần. .... kinh hãi. .... khuôn miệng Nhân Mã bất giác tuôn ra hai chữ với thanh âm to lớn. ...:

– “LÊ THỦY!!”

Đáy mắt tựa như đã mất đi sự bình tĩnh, tê dại, hần lao đến ôm trọn lấy thân thể nhỏ bé bằng thanh ngọc khiết, dù đau đớn vẫn cứ gượng lên một nụ cười mơ màng mê mẩn:

– “Mã. .... so. .... ái. .... a. .... anh. .... đ. .... đây. .... r. .... r. .... ời. ....”.

Dứt lời, lập tức, thân ảnh nhỏ bé của Lê Thủy tựa như đã cạn kiệt đi sức lực. .... Đôi mắt bất lực đã nhắm nghiền lại chìm vào con mê. .... bất giác lại khiến người ta vô cùng xót xa. ...

Hoảng loạn, sợ hãi, Nhân Mã vô thức chỉ biết lay liên tục cơ thể của Lê Thủy. ...

Hần không muốn cô ngủ. ...

Dù hần không yêu Thủy nhi, nhưng. .... hần coi cô là bạn. .... là cô đã cứu hần. ....

Một lần nữa!

Cô lại cứu hần. ...

Xung quanh Nhân Mã, khắp nơi đều là người. ...

Nhanh chóng, đã có người gọi đến 120 để cứu Lê Thủy. .... Xem xem, hần chưa từng cứu cô. .... Nhưng, cô đã cứu hần đến hai lần. .... Là hai lần. ...

Một lần nữa!

Hần lại có lỗi với cô. ....

”Mã Soái, em vốn ngỡ rằng anh chưa biết cách yêu người khác. Hoá ra chỉ là anh không biết cách yêu em.”

Phòng 527

Trước cửa phòng bệnh, người con trai đó vẫn cứ lặng lẽ ngồi, ngồi nơi một góc, một góc khuất tối tăm. ... Vô thức, tâm tư hoảng loạn đến mết mỏi. ...

Lặng lẽ...Hắn chỉ biết lặng lẽ ngồi lại một góc khuất nhỏ nhoi...Hắn không đủ can đảm để bước vào...Hắn không đủ can đảm để nhìn thấy cô.....Hắn không đủ can đảm để đối mặt với cô...Hắn không đủ can đảm để tưởng nhớ đến từng từ ngữ mà cô đã nói...

Hắn không đủ can đảm!

VƯƠNG HỎA KIM NGƯU, ÂU DƯƠNG SONG NHƯ, CẢ ĐỜI NÀY, TÔI SẼ KHÔNG THA THỨ CHO HAI NGƯỜI!!

VƯƠNG HỎA KIM NGƯU, ÂU DƯƠNG SONG NHƯ, CẢ ĐỜI NÀY, TÔI SẼ KHÔNG THA THỨ CHO HAI NGƯỜI!!

VƯƠNG HỎA KIM NGƯU, ÂU DƯƠNG SONG NHƯ, CẢ ĐỜI NÀY, TÔI SẼ KHÔNG THA THỨ CHO HAI NGƯỜI!!

VƯƠNG HỎA KIM NGƯU, ÂU DƯƠNG SONG NHƯ, CẢ ĐỜI NÀY, TÔI SẼ KHÔNG THA THỨ CHO HAI NGƯỜI!!

.....

Từng từ, từng từ mà Cụ giải đã nói ra.....liên tục.....liên tục.....liên tục lặp lại mà gào thét bên tai hắn.....quay cuồng.....đau đớn.....

“Cạch”

Cánh cửa phòng bệnh bất ngờ bật mở, bà Mã chậm rãi đá gót thanh tinh bước ra bên ngoài, ánh mắt lạnh lùng không mang theo cảm xúc....đánh lại khi nhìn thấy Kim Ngưu.....

Theo phía sau bà Trương Vân Nghi chính là Bạch Vân Thiên, với dáng vẻ thư sinh tiêu sái, với dáng vẻ nhẹ nhàng êm dịu, đáy mắt ánh lên đến vài tia lạnh lùng hướng đến Kim Ngưu như dò xét điều gì đó...

Lạnh lùng, gót dày Bạch Vân Thiên vô thức bước lên trước một bước, lập tức, phía trước Vân thiên đã xuất hiện bàn tay kiêu sa trắng ngần của bà Mã, theo đó cũng là một thanh âm nhẹ nhàng và quyền lực :

– “Lùi lại, cậu vào chăm cho Cụ giải, ta sẽ nói chuyện với Vương thiếu gia! Con gái ta giao cho cậu!! Bạch thiếu gia!!”.

Dứt câu, gót giày sang trọng của Mã phu nhân cũng bắt đầu đều đặn ló tiếp nhau tiến đến phía Kim Ngưu, lạnh lùng nhìn vào Trâu... .

Lúc này, Kim Ngưu cũng chỉ biết lẳng lặng đứng dậy khỏi góc khuất, can đảm đối mặt với người phụ nữ quý phái quyền lực đang đứng trước mắt.

Không khí bất giác trở lên ngột ngạt, ngột thở đến chóng mặt....đến quay cuồng.....khiến những người nơi đây ngày càng cảm thấy tựa như không thể thở nổi....không thể.....

Một bầu không khí thật lạnh lẽo, một bầu không khí thật ẩm ướt cơ hồ như cơn mưa bên ngoài kia, cơn mưa to lớn như trút nước....ào ạt.....

– “Mã phu nhân, cô có chuyện gì cần nói với cháu sao?”. Bất giác, Kim Ngưu vô thức lại lên tiếng như phá vỡ đi bầu không khí ngột ngạt ẩm ướt này, thật kiên nhẫn như chờ đợi đá án tử từ người phụ nữ xinh đẹp...

Cư nhiên là vậy, Cơ hồ như hắn rất bình tĩnh, rất điềm đạm...Không!! Hắn chẳng bình tĩnh đi cả, bây giờ, Vương Hỏa Kim Ngưu quả thực rất sợ....rất sợ....

Đáp lại với câu hỏi của Ngưu, về mặt Mã phu nhân lại càng thêm lạnh lùng, lại càng thêm lạnh lẽo, thanh âm tao nhã vang lên đều đặn, hòa trong cơn mưa bên ngoài, ánh mắt Trương Vân Nghi thật sắc bén tựa hồ hàng vạn con dao sắc bén moi móc vào đầu óc Kim Ngưu khiến hắn bất giác cảm thấy run rẩy :

– “Cậu không nghe tôi nói rồi sao, hủy hôn, cậu và Cụ giải không còn quan hệ gì nữa!! Mã thị từ nay đã chấm dứt với Vương Thị, mẹ cậu cũng đã rời đi, sao còn ở đây?”.

– “Cháu.....”. Ngập ngừng, cổ họng khô khốc của Kim Ngưu khoảng khắc như bị thứ gì đó chặn đứng khiến hắn dường như không thể bật lên đến một lời...Thậm chí là không thể thở...

Khoảng không tĩnh lặng, tất cả tĩnh lặng...Nơi hành lang, không khí lại một lần nữa gò bó ngột ngạt...Ngoài một cảm giác nặng nề lại chỉ còn những tiếng bước chân xa lạ liến thoắng vang dội nơi hành lang....chỉ còn những tiếng xôn xao bàn tán nơi một góc tối khuất....

....Tuy vậy...Đối với bầu không khí xung quanh Kim Ngưu và Mạc Phu Nhân, ngoài một sự tĩnh lặng, ngoài một sự nặng nề trong tâm trạng, không còn gì nữa.

“Huych”

Chợt.....

Vô thức.....

Một tiếng động khe khẽ bật ra....

Nhìn lại....Là Trương Vân Nghi. Là Mã Phu nhân....

Bà ta...Cư hồ từ lúc nào cư nhiên đã quỳ rụp xuống nền đất lạnh ngắt, dòng nước mặn chát cũng không báo trước mà bất ngờ giàn dựa trên khuôn mặt kiều sa, quý phái...

Bất giác, Vương Hòa Kim Ngu thời khắc chết lặng.....ngoài sững sờ đứng chết chân lại trên nền đất....Hắn không còn biết làm gì nữa.....

Không biết làm gì nữa.....

– “Vương Thiếu gia, Cậu Chủ Vương!! Cậu và Giải nhi đã có một khoảng thời gian quen biết....T....Ta hiểu cậu cũng có tình cảm với con bé dù là ít hay nhiều....Nhưng.....ta van cậu....ta cầu xin cậu....ta, với danh nghĩa là một người mẹ, ta van cầu cậu buông tha cho con bé....Đừng làm khổ con gái tôi thêm nữa.....Ta van cậu.....Ta lạy cậu.....Vương Thiếu gia!!”. Bất chợt, thanh âm run rẩy mặn đắng của Mã phu nhân vô thức vang lên, tiếng nói yếu ớt tựa như đã không còn sức lực....

Choáng ngợp.....

Run run....

Cả kinh.....

Từng từ, từng chữ được Mã phu nhân nhả ra dịu dàng đến xót xa.....êm ả đến cay đắng.....bà nói, bà có thể nói như vậy....Nhưng....Trên đời này quá khó để khiến ai đó yêu mình Và còn khó hơn khi phải ngừng yêu một ai đó...

Mã phu nhân....bà ấy nghĩ rằng mọi chuyện sẽ đơn giản đến vậy sao?

Người ngoài, người ngoài sẽ không bao giờ hiểu được những thứ sau khi kết thúc mà hắn và cô sẽ phải gánh chịu....không ai hiểu.....không ai cả.....

“Tích.....Tắc”

Âm u.....Lặng lẽ.....từng kim đồng hồ vẫn quay đều đều trong từng khắc.....Nhưng.....trong khoảng khắc, Kim Ngu lại vô thức cảm nhận, mọi thứ, tất cả mọi thứ....tất cả đều đang ngừng lại. Kể cả thời gian.

1s

2s

3s

Lại thêm một khoảng khắc, Ngu giật mình bừng tỉnh, đôi mắt đục ngầu sâu thẳm hướng xuống người phụ nữ phía dưới, hoang mang khom người tê tái đỡ Trương Vân Nghi rồi đi mặt đất lạnh lẽo một cách bất lực :

– “M.....Mã....phu nhân! Cô đừng làm vậy....đừng.....cô mau đứng dậy đi.....”.

Người phụ nữ đó, người phụ nữ quyền lực, người phụ nữ mà Kim Ngu luôn kính trọng vì bà là mẹ của người hắn yêu và bà còn là một người phụ nữ tài giỏi....

.....Nhưng...

.....Hiện tại...Bà khiến hắn quá sợ hãi. Quá sợ hãi!

Đôi mắt vô hồn, sắc xảo nhìn lên người nam tử trẻ tuổi, Trương Vân Nghi trở lên vô cùng giá lạnh, tuyệt tình gạt cánh tay của Ngu ra, nước mắt lại ngày càng chảy dài trên gò má, khuôn mặt tái lại liên tục cúi gập người mà dập đầu cầu xin, lạy lục :

– “Vương Thiếu gia....không phải cậu liên tục nói rằng cậu yêu Cự giải sao?? Vậy....Yêu nó....cầu xin cậu....buông tha cho con bé....tôi lạy cậu.....xin cậu buông tha cho con bé.....”

Kim Ngu lặng người, hắn hoảng loạn, tâm tư vô cùng rối loạn....Hắn....Hắn không muốn một khắc rời xa Cự giải, nói chỉ là cả đời rời xa cô....Nhưng.....Là hắn không tốt. Chính là hắn không tốt.....Là lỗi của hắn.....Hắn đã để cô xảy ra chuyện.....Nhưng.....Kim Ngu, quả thực, hắn vô cùng mong muốn lời tha thứ từ cô.....

Đau nhói.....Trái tim hắn quặn lên đau nhói.....

Tình yêu giống như chiến tranh, dễ bắt đầu nhưng rất khó để dừng lại... Và hiện giờ, hắn đang đứng giữa chiến trường mà thiếu đi đồng minh.....

– “Cháu....Cháu xin cô.....Cháu sẽ không gặp Cự giải nữa....cháu đồng ý với cô.....Xin cô đừng...đừng như vậy....cô mau đứng dậy đi.....”. Kim Ngu bất lực, lúc này, một giọt nước mặn chát từ đầu cũng đã xuất hiện nơi khóe mắt đục ngầu của hắn...lặng lẽ....dòng nước mặn đắng chảy dài trên

gò má của nam tử điển trai...xót xa...cay đắng.....Hắn đã đau đớn đến mức này....Nhưng.....

Ai sẽ thấu?

Ai sẽ hiểu cho hắn đây?

...

Giải nhi à..... Anh không nhớ đã yêu em như thế nào. Anh chỉ nhớ lúc nắm tay em, anh biết rằng sẽ rất đau đớn nếu phải buông ra.....

Đôi khi từ bỏ là một lựa chọn tốt, một quyết định đúng.....Nhưng chưa bao giờ nó là một quyết định dễ dàng!

Hết chap 41.....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Bạch Dương, Tội Quá, Em Sợ Lắm.....!

Khu rừng phía Tây

“Àooooo”

Một gáo nước lạnh ngắt bất ngờ đổ ập vào cơ thể nhỏ bé, yếu ớt đang cuộn tròn, bị trói ở góc tường của căn phòng cũ kỹ khiến người con gái xinh đẹp, thanh thoát bất ngờ mà sùng sốt bừng tỉnh khỏi cơn mê.

Là Song Tử!!

– “Đ...Đây...Đây là đâu?” Bất giác, cặp mắt Xinh đẹp, sắc xảo của Song Tử dần dần hé mở, những giọt nước vương trên hàng mi một phần khiến những gì Song Nhi trông thấy thật quá mờ ảo...nhu mỳ, Song Tử ngỡ ngàng nhìn khung cảnh xung quanh....xa lạ.....quá xa lạ.....nó khiến cô sợ. Rất sợ. Theo phản xạ tự nhiên, Song tử đã cất tiếng hỏi.

Khung cảnh lạnh lẽo mù mịt mờ ảo như bao chùm lấy thân thể nhỏ bé, lấp lờ qua những giọt nước còn vương trên hàng mi cong kiêu mị, Song Tử cố gắng hướng lên bóng dáng một cô gái trẻ đẹp đang đứng trước mặt cô....

Không khí bỗng chốc càng trở nên vô cùng ngột ngạt, nặng nề, đáy mắt to tròn long lanh của Song Nhi cuối cùng cũng có thể nhìn rõ xung quanh căn nhà hoang đồ nát cũ kỹ, thân thể non nớt khẽ run rẩy trước sợ lạnh lùng đến từng tiếng gió rít qua kẽ lá mang một vẻ tàn nhẫn tê dại...Song Tử khựng lại, ánh mắt của cô bất giác dừng lại trước người con gái kiều sa khoác trên mình bộ đầm quý phái thu hút, đáng vẻ đậm nét tiêu thư nhà quyền quý, bên cạnh là vài ba vệ sĩ mặc áo vests đen lịch lãm, xung quanh lại là vài người đàn ông to cao lực lưỡng mặc đồ luộm thuộm, râu ria xồm xoàm khiến Song Tử giây phút lùi người lại mà sồn da gà...

Cô.....không biết đây là đâu cả.

Họ là ai? Tại sao tôi ở đây?.....

Ngần vạn câu hỏi được Song Tử đặt ra, giây phút chỉ khiến bản thân cô đồ đẫn không hiểu chuyện....

Điều duy nhất cô biết.....lúc này.....là.....

CÔ ĐANG BỊ BẮT CỐC.

– “Tôn Nguyệt Song Tử”.

Bất ngờ, một thanh âm trong trẻo thanh thoát đến tàn nhẫn vang lên lần áp suy nghĩ của cô, nhanh chóng đã lôi Song Tử trở về với hiện tại...

Ngờ ngàng, bất ngờ, sợ hãi.....Khuôn mặt thanh tú bạch xư của cô ngược lên nhìn người phụ nữ trước mắt mình, thân thể bị trói khiến cô mất tự nhiên, chỉ còn biết run sợ nhìn cô gái xa lạ chờ đợi câu nói tiếp theo.

Nhận được sự quan tâm tò mò của Song Nhi, khóe môi đỏ mọng quyền rũ của Vương Nhu cong lên một đường tà mị, ôm trên tay là tiểu bạch miêu với

đôi mắt lạnh lợi đang nhìn chằm chằm cô, đôi mắt tím thẫm lồi cuồn của Vương Nhu rất nhanh đã tổng quát một lượt thân thể Song Từ, đáng vẻ viên nhũn như ngọc, thanh âm lạnh khốc của Vương Nhu lại một lần nữa vang lên đều đặn :

– “Song Từ” nụ cười Vương Nhu càng thêm nở rộ “Chị nhớ tôi chứ?”

Khoảng khắc...

Người con gái đó.....khiến Song Từ ớn lạnh sống lưng!

– “Cô...Cô là.....” Song Từ ngờ nghệch, đôi mắt mờ hồ mờ to, đúng là đối với Vương Nhu, trong ý thức của Song Từ cảm thấy quen quen, có lẽ đã từng gặp qua người giai nhân trước mặt nhưng cô lại không thể nhớ ra nổi.

Nhìn cái vẻ ngây ngô dại khờ của Song Từ, khuôn mặt trắng ngần ngọc ngà của Vương Nhu từ lúc nào đã tối sầm lại một bầu trời như sắp có giông bão, bàn tay thon dài ngọc ngà đang vuốt ve bạch miêu trong lòng cũng trở lên tàn nhẫn như muốn bóp chết sinh vật vô tội....

Vương Nhu, cô nguyên rửa đôi mắt trong sáng như sắc trời thu kia....

– “Chà.....không nhớ? Vậy để tôi giúp chị, tôi là Vương Nhu, người được mời 5 năm trước đã dự bữa tiệc sinh nhật của chị, chúng ta cũng coi như là có giao tình nhĩ?...hahahaha....”

Trong không khí lạnh lùng, vẻ tàn khốc bao bọc lấy nơi đây, tiếng cười của Vương Nhu như vang vọng khắp núi rừng khiến con người ta sồn da gà mà bủn rủn tay chân....

Trước tới nay, Tôn Nguyệt Song Từ cô chưa từng biết sợ ai...Nhưng lúc này....có vẻ là không như ý muốn.

– “Tôi...Tôi và em không có thù oán.....hà có gì em.....”. Song Từ bắt lực khẽ mím chặt môi, cánh tay bị trói ngược ra sau cố gắng giãy dụa vùng thoát đến khiến cổ tay trắng ngần ngọc ngà ứa máu chảy dài xuống làn da trắng nõn nà mẫn cảm, thanh âm phát ra từ cổ họng cũng khó nhọc mà tăng âm lượng thập phần kích động.

Thanh âm của Song Từ vừa dứt, bầu không khí xung quanh chỉ càng thêm một vẻ xấu xa, thân ảnh thanh mảnh khiêu gợi của Vương Nhu bước sát, đôi chân thon dài đon đả nâng gót bước đến sát trước Song Từ, ánh mắt không nhần nại nhìn vào Song Từ đầy vẻ tàn độc....

“Chát”

– “Á”

Bất ngờ, hai tiếng động không mấy thân thiện cùng vang lên, cánh tay thon dài của Vương Nhu từ lúc nào đã vươn ra giáng xuống thân thể yếu mềm của Song Từ một cái bạt tai đau rất khiến Song Từ còn chưa kịp định thần đã ngã nhào xuống nền đất lạnh ngắt, gò má hấn lên là dấu tay đỏ hồng lạnh lùng....

Nhưng...Chưa đủ.

Đối với Vương Nhu như vậy là chưa đủ, lập tức, không nhanh không chậm, Vương Nhu đưa đôi chân thon dài lên, đập mạnh bạo vào thân thể Song Từ bằng chiếc dầy cao gót vô tri vô giác, theo đó kéo theo thanh âm lạnh lùng tựa gào thét đến tuyệt vọng vang lên cao xé màn đêm yếu đuối :

– “TIỆN NHÂN!.....LÀ CHỊ, TẤT CẢ...LÀ TẠI CHỊ.....!!! Ngay từ những ngày đầu bắt đầu từ sinh nhật của chị, ánh mắt của Bạch Dương vẫn luôn hướng về chị...Nhưng....Tôi là bạn gái anh ấy, tôi mới là bạn gái anh ấy cơ mà? TIỆN NHÂN.....Kê cả bây giờ....MẸ KIẾP.....Mấy đã lựa thời gian tao và anh ấy rồi bỏ nhau nên mới nhảy vào giành Dương ca của tao? CON TIỆN NHÂN....MÀY LÀ KẸ THÚ BA.....MÀY LÀ KẸ THÚ BA KHÔNG ĐÁNG SỐNG.....CHẾT ĐI.....CHẾT ĐI.....CON KHỐN”

Mọi thứ như vỡ òa, Song Từ yếu đuối tuyệt vọng chỉ biết ôm lấy đầu gánh chịu từng cái đập hung hăng tàn nhẫn của Vương Nhu....chưa bao giờ...chưa bao giờ cô lại phải gánh chịu sự tuyệt vọng đến thế này....Cánh tay thon dài của cô vươn ra, đôi mắt mờ mịt đau đớn nhìn những người đàn ông cao to trong căn nhà hoang cũ kĩ....

Cô muốn cầu cứu.....Nhưng tiếng nấc nghẹn đã chèn ép đi những lời muốn nói.....

Cô muốn cầu cứu.....Họ-những người đàn ông đầy đều biết.

Nhưng.....không chỉ một. Là Tất cả, nhìn thân thể yếu đuối của cô bị chà đập, tất cả chỉ bắt lực nhìn sang phía khác tựa như....Cô không tồn tại. Họ không thấy gì cả.

Tuyệt vọng....Bi Thương.....Hàng mi của Song Từ vô thức khép lại, cô không thể bật lên đến một lời....Đón nhận.....Thân thể Song Từ buông thõng trên nền đất lạnh ngắt, cô chỉ còn biết đón nhận từng cái đập tàn bạo của Vương Nhu....không thể chống cự....

....Cô cũng không còn sức nữa.

– “Tiểu Thư.....Cô bình tĩnh”

Đột nhiên, Một nam tử trẻ tuổi điềm tĩnh bước đến giữ lấy thân thể điên cuồng của Vương Nhu, thanh âm trầm lắng vừa đủ vang ngập trong căn nhà cũ kĩ chật hẹp....

Vô thức, đôi mắt mờ màng của Song Từ mờ ra, cơ hồ như đáy mắt còn mang theo một tia hi vọng nhỏ nhoi. ...phải rồi. ...cô không thể buông bỏ như thế, cô còn Bạch Dương.

Bạch Dương, đợi em!

– “Chết tiệt!”.

Dáng vẻ Vương Nhu vô cùng kích động, tay nhỏ siết chặt để ngang hông, đáy mắt lạnh tanh trừng sang nam tử bên cạnh, không nói thêm một lời liền cúi gập đầu xuống xoay người rời đi, càng không quên để lại cho Song Từ đang nằm trên nền đất lạnh lẽo là một ánh nhìn chết chóc.

“Cộp, Cộp.....Cạch”

Âm thanh vang vọng trong căn phòng chật hẹp nhỏ dần, nhỏ dần rồi tắt ngấm. Giả lại cho ngôi nhà rẻ mạc một vẻ lặng thinh đến ám ảnh, một màu đen u ám bao bọc lấy khung cảnh bên ngoài khiến thân thể Song Từ không thể kìm nén mà rùng mình ghê sợ.

Đôi môi nhợt nhạt khoảng khắc vô thức lẩm bẩm tựa như đang tự lấy dũng khí cho mình, phải, lúc này cô cần tỉnh táo, không thể ở đây, Bạch Dương Vẫn đang đợi : “Đợi em. ...Đợi em”.

Khung cảnh mờ mịt, Song Từ cố gắng lắc lắc đầu vài cái lấy lại tỉnh táo, những người canh gác đã ra ngoài cả rồi, bên ngoài còn mờ ảo tiếng xe của Vương Nhu rời đi. Hiện tại, không ai trong đây với cô cả, đây chính là cơ hội. ...

Nghĩ đến vậy, lập tức, Song Từ giương đôi mắt to tròn tinh quái yếu ớt nhìn quanh tìm nơi trốn thoát, hai cổ tay của cô đã bị trói chặt, hiện tại quả thực rất bất tiện. ....

Bất ngờ, đập vào đáy mắt yếu ớt của Song Nhi, cô nhìn thấy có một ô cửa sổ nhỏ chưa được đóng lại, nếu xét toàn diện với thân hình nhỏ nhắn của Song Từ, có lẽ có thể chui lọt. ...

Chỉ nghĩ đến đây, Song Từ liền lập tức gượng gạo dựa người vào tường để đứng dậy, ánh mắt hi vọng nhìn vào ô cửa sổ chật hẹp, khó khăn đến từng cái cử động, Song Nhi nhọc nhằn loay hoay một hồi mới có thể đến trước cửa sổ, nhanh chóng trèo lên mấy thùng carton được xếp ngay ngắn, vừa vặn lách người qua ô cửa. ...

“Phịch”

Cả thân người nhỏ bé yếu mềm của Song Từ ngã phịch xuống nền đất bùn giữa cơn mưa tầm tã càng khiến hình ảnh của cô lúc này thêm phần thảm hại, nhưng không vì vậy khiến bản thân Song Từ mệt mỏi, lúc này, khỏe môi nhợt nhạt mờ ảo của cô vẫn vẽ lên một nụ cười nhẹ nhàng, cô không đau, càng không mệt, cũng không sợ, chỉ là nhớ.

Ừ, cô nhớ anh. Chỉ một chút nữa thôi. ...Cô thoát khỏi đây, là có thể gặp anh rồi. ...

Người ta nói, khi yêu, con người ta rất ngốc. Nhưng dù ngốc, tình yêu giúp con người ta mạnh mẽ hơn, như cô lúc này, chỉ nghĩ đến có thể về bên anh, cô đã cảm thấy rất thoải mái, chỉ nghĩ đến có thể bảo vệ hẳn khỏi sự nguy hiểm ở Vương Nhu, cô cảm thấy rất an tâm.

Bất chợt. ....

Trong cơn mưa tầm tã ngày càng dày hạt. ....bàn chân trần lạnh lẽo đã ứa máu từ lúc nào do những phiến đá sắc nhọn trên con đường núi chật hẹp trơn trượt đã có chút mất cân đối, vô ý khiến Song Từ bước vào một lớp bùn vô cùng trơn khiến bản thân Song Từ không kịp phản ứng hoảng loạn cả người đã mất thăng bằng bật ngã xuống. ....

– “AAa.....”

Khoảng khắc. ....

Bóng đêm bao trùm lấy thân thể nhỏ bé đang đau đớn run rẩy mà lăn xuống dốc núi treo leo đến đáng thương. ....

Xung quanh. ...Chỉ toàn bóng đêm bao ngập. ...

Song Từ rất sợ. ....cỗ họng khàn đặc khiến tiếng hét của cô cũng đã tắt ngấm. ....

Rất mệt. ....Thực là rất mệt. ....

Mệt rồi, vậy ngủ thôi. Hàng mi cong dài của Song nhi chậm chậm khép lại, nhịp hô hấp không đều khiến thân thể cô càng trở nên yếu ớt hơn bao giờ hết. ....

Bạch Dương, tối quá, em sợ lắm. ....!

Hết Chap 42.....

#Tiểu_Ngữ_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Ma Kết, Đừng Có Chuyện.....!

Ω Sáng hôm sau Ω

— Biệt Thự nhà họ Trương —

Buổi sáng tỉnh mơ mở ra một màn không khí se se lạnh ôm ấp lấy từng tác da thịt của những người qua đường, những giọt nước mưa đọng trên kẽ lá tí tách rơi xuống khiến khung cảnh ban sớm càng trở nên sinh động thu hút.

Nhưng.....

Chợt.....Màn không khí trong lành dễ chịu đó đột ngột bị gạt bỏ, thay vào đó là bầu không khí nặng trĩu đến khó thở đang bao trùm lấy đại sảnh Trương Gia.

Nơi đó, nơi đó có một cô gái, một cô gái trẻ....Là Thiên Bình. Cô lặng lẽ, trầm mặc ngồi trên sofa. Trên người Bình nhi vẫn chỉ là bộ váy ngủ đơn thuần, mỏng manh che lấp đi cơ thể đầy quyến rũ, mê hoặc lòng người. Mái tóc óng ả với đường viền khẽ cong lên ở đuôi tóc vô ý trở nên vô cùng lộn xộn, mái tóc cũng không tránh nổi sự bù xù mờ mịt....

Tuy nhiên, vẻ ngoài là vậy. Khuôn mặt thanh tú của Thiên Bình lại trở nên vô cùng tỉnh táo, khóe môi hồng hào kiêu mị cong lên nhàn nhạt vẻ bất cần....

Đêm qua, Cô nhắn tin cho Mã.

Hắn không trả lời....Nhưng Cô biết, hắn chưa ngủ!

Sáng nay, cô cho người đi dò hỏi.

Cô được biết, Tối qua, hắn xuất hiện cùng Lê Thủy ở quán cafe. Nghe nói, còn dây dưa mãi không dứt.

Ồ.....Nhân Mã, thì ra, đây là việc bận của anh. Rời khỏi em, để hẹn với Lê Thủy?

“Choang”.....

Sự cảm giận nơi đáy lòng Thiên Bình như khoảng khắc bùng lên, cô muốn tin tưởng Nhân Mã, nhưng cái sự thật đập vào mặt cô rồi thì phải làm sao?

Cô không Điếc. Ừ, cô không điếc.

Cô không mù. Ừ, cô không mù.

Camera quay cảnh hai người đó ở quán cafe cô cũng đã xem rồi. Giờ còn gì để cô tin? Chết tiệt....

Bàn tay nhỏ bé của Thiên Bình từ lúc nào đã nhẫn tâm cầm lấy ly nước, không ngần ngại siết đến vỡ choang, bàn tay nhỏ bé yếu mềm cũng đã ướt đẫm bởi máu và nước hòa trộn....Một tiếng vang động khắp ngôi nhà sa hoa quyền quý lặng thinh....

“Cách....Bịch bịch”

Bất chợt, theo tiếng động vừa rồi, Thiên Bình hoàn hồn, vô thức ngược mắt lên nhìn cô gái đang hoảng hốt ôm miệng chạy xuống...Một tia khó hiểu thoáng qua, Bình Nhi không ngần ngại vội cất tiếng hỏi:

— “Kết, có chuyện gì sao? Cậu sao thế?”.....

Nhưng đáp lại câu hỏi của Thiên Bình, lúc này nhìn Ma Kết thật vô cùng tệ hại, tóc tai bù xù lộn xộn, áo váy xộc xệch khó coi, ánh mắt như thoáng lên nét tuyệt vọng hoảng hốt chạy thẳng vào nhà tắm gần nhất với tốc độ điên cuồng.

Lúc này, Thiên Bình khoảng khắc choáng váng, vội vàng đứng bật dậy chạy đến trước cửa phòng tắm liền hời gõ cửa:

– “Kết, cậu sao thế? Có chuyện gì?”

– “Tớ không sao, đừng lo”.

Cuối cùng, Thiên Bình cũng nhận được câu trả lời từ Ma Kết, tạm giúp cô cảm thấy an tâm hơn. Dù vậy, lồng ngực Bình Nhi vẫn nhói lên cảm giác bất an vô cùng, là do bất an lo cho Kết? hay do mơ hồ khi nhớ đến Nhân Mã?....

Bên ngoài một vẻ trầm mặc, bên trong qua cánh cửa phòng tắm lại không đỡ được hơn bao nhiêu. Lúc này, Ma Kết đang lặng thinh đứng trước chiếc gương vừa vận hiện lên khuôn mặt thanh tú của cô, nhưng.....nó thật nhột nhạt.

“tách”

Vô thức.....một giọt nước tuôn ra từ hốc mũi của Ma Kết rơi xuống bồn rửa tay, ánh mắt Kết nhĩ hoảng loạn nhìn xuống.....

“Thịch”

Trái tim nhỏ bé của cô sợ hãi mà nhói lên một nhịp tuyệt vọng....giọt nước đó.....nó màu đỏ. tanh nồng. nó khiến cô sợ, sợ đến ngộp thở.

Là máu!

Sao cô lại bị chảy máu mũi?....Do thời tiết sao? Không, đề kháng của cô trước nay luôn rất tốt, không có chuyện lại yếu đến mức này....

Không sao, có lẽ do ngoại lệ chăng?....

Chỉ nghĩ vậy, Ma Kết mệt nhọc thở hắt một hơi, cúi người cẩn thận rửa hết vết máu trên khuôn mặt thanh tú, không nên để Bảo Bình lo lắng.

“Cạch”

Rốt cục, Ma Kết cũng mệt mỏi bước ra. Ngay tức khắc, hình ảnh đập vào mắt cô là một Thiên Bình đang vô hồn mỉm cười tựa vào tường cơ hồ như đang đợi cô, tuy cười, bàn tay nhỏ bé lại đang ngáp đầy máu tươi....

– “THIÊN BÌNH? CẬU SAO THẾ?”

Vô thức hoảng sợ, Ma Kết vội vàng lao đến đỡ lấy bàn tay nhỏ bé yếu ớt của Thiên Bình, nhanh chóng kéo cô đến một vị trí mà băng bó lại tí mỉ. Nhìn lúc này, Ma Kết thật giống như một bà mẹ đang lo lắng cho con gái bị thương, một bà mẹ vĩ đại.

– “Kết Nhi, cậu lo cái gì chứ, tớ không sao, nhanh gọi Bảo Bình xuống, đi học thôi”.

– “Sao cậu làm vậy?” Ma Kết khẽ nhíu mày liễu, dáng vẻ không vui hướng Thiên Bình.

Đáp lại vẻ quan tâm của Ma Kết, Thiên Bình chỉ nhếch miệng cười nhạt khinh khi, lẳng lặng xoay người đi vào phòng, chỉ khẽ xua tay như tỏ ý nói bản thân không sao. Nhưng ai biết được? Ai biết được, lồng ngực Thiên Bình đang khó khăn để hô hấp thế nào? Ai biết được đôi mắt Thiên Bình đang bất an đến ra sao?

Không ai, không ai cả!

15 phút

30 phút

Ma Kết, Bảo Bình, Thiên Bình đã hoàn thiện quá trình chuẩn bị. Mỗi người một vẻ, tuy nhiên, Ma Kết trang điểm rất đậm. Cô không biết vì sao, vì sao đột nhiên cô cảm thấy bản thân mình rất nhột nhạt, nhột nhạt đến mức làm cô cảm thấy sợ chính mình.

Dĩ nhiên, Bảo Bình cũng thấy Ma Kết có điểm bất thường, tuy vậy, dù có gắng hỏi đến đâu, hấn vẫn không có được câu trả lời ưng ý từ cô.

“G-rừm”

Giữa một không gian ngột ngạt, mờ ảo, chiếc xe lamborghini nhanh chóng rời khỏi sân lớn của Biệt Thự Trương Gia để tiến ra đường cao tốc đến trường Quảng Đông Nam Hà theo thường lệ.

Bất chợt.....đột ngột.....Bảo Bình kinh hãi nhướn mắt nhìn vào nam tử bên ven đường, một người con trai đáng vẻ cao lớn, với mái tóc rối bù không theo nếp, quần áo lấm lem như đã bị vấy bẩn bởi bùn đất...

Nếu hấn không lầm, là Bạch Dương.

“Cạch”

Không chậm trễ, Bảo Bình khẽ nhủ mày kiếm, lặng lẽ mở cửa xe bước đến trước mặt Bạch Dương đang xơ xác ngồi một bên vỉa hè, càng thêm khêu dĩa lên sự tò mò của hai thiếu nữ xinh đẹp theo sau. ...

– “Bạch Dương, cậu ngồi đây làm gì? sao lại ướt hết thế này?”. Chưa kịp để Bảo Bình lên tiếng, Ma Kết đã vội vã bước đến trước, lo lắng nhìn quanh một lượt người Bạch Dương.

Nhưng không có lời đáp lại giành cho Ma Kết, Bạch Dương chỉ biết tuyệt vọng ngồi một góc, đáng vẻ thất thần, miệng không ngừng lẩm bẩm liên hồi tên Song Tử. Là Song Tử.

– “Có chuyện gì với Song Tử? Có chuyện gì xảy ra với Song Tử?”. Lần này, không để Ma Kết kịp lên tiếng, Thiên Bình đã hấp tấp vội vàng lao đến hỏi dồn dập, từng lời càng như con sóng cuộn siết lấy trái tim Bạch Dương khiến hắn như muốn ngộp thở.

Bất lực cúi đầu, Bạch Dương rớt cuộc cũng lên tiếng, theo đó là một nụ cười giấu cợt vô cảm, đáng vẻ thật khiến người khác xót xa :

– “Song Tử, biến mất rồi!”

“Đoàng. ....Xẹt”

Như một tiếng sét lớn giữa trời ngang cắt đứt đi bầu trời quang đãng, Song Tử biến mất?.....sao lại có chuyện này?.....

Cuối cùng, Bảo Bình cũng đã thông suốt, lí do vì sao ông bạn của hắn lại trở nên tàn tạ đến mức này. Thở nhọc lấy một hơi, Bảo Bình cố giữ lấy bình tĩnh đẩy nhẹ Ma Kết và Thiên Bình về phía xe, càng không quên buông thêm một lời nhẹ nhàng cũng cơ hồ như mệnh lệnh không thể khước từ :

– “Đến trường trước đi, mọi chuyện để anh lo được rồi”.

Chết tiệt. Lúc này, Thiên Bình thật mong mình không phải con gái.

Bất lực trước thái độ của Bảo Bình, Thiên Bình và Ma Kết đành ngoan ngoãn vào xe, lần này, là Thiên Bình lái xe.

Trên đường quốc lộ ồn ã, Thiên Bình hướng mắt lên nhìn khung cảnh con đường đẹp đẽ với những chiếc xe xa xỉ qua lại, đáng vẻ đượm buồn không chút sức sống càng thêm bám siết lấy Thiên Bình, định ý sẽ nói vài câu với Ma Kết để gạt bỏ đi không khí tĩnh lặng đến ngột ngạt trong xe thì. ....

Chợt. ....

Ma Kết từ lúc nào vẫn còn đang rất khỏe mạnh ngồi bên cạnh ghế phụ trong xe, giờ lại đột ngột ngã nghiêng ngất lịm dựa đầu vào cửa kính khiến mái tóc được búi gọn gàng tì vào cửa kính cũng trở nên lỏng lẻo rồi tuột ra, khiến mái tóc thuần dài óng mượt không nơi kìm giữ mà bung xỏa vô cùng mị hoặc....

Nhưng. ....Đây vốn không phải thứ Thiên Bình để ý....Mà....trên khuôn mặt thanh tú tựa hoa của Ma Kết lúc này, dù đã khoác lên một lớp trang điểm không hề mỏng, nhưng khuôn mặt cô lại không hề che giấu lộ ra vẻ mệt mỏi, lộ ra sự nhợt nhạt đến từng đường nét hoa mỹ. Cũng theo đó, một dòng máu đỏ tươi tanh nồng theo dọc từ hốc mũi cao của cô chảy xuống nổi bật trên nền làn da trắng ngần thanh thoát.

– “MA KẾT!”. Thiên Bình hoảng sợ thét lên, bàn tay run rẩy siết chặt vô lăng hoảng sợ xoay vô lăng đến thẳng bệnh viện, bàn tay siết chặt lấy vô lăng khiến lòng bàn tay hồng hào cũng bị rịn ẩm ướt mồ hôi.

Tình cảnh vô cùng gấp rút!

Ma Kết, đừng có chuyện. ....!

Hết chap 43. ....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Cái Gọi Là Chín Chấn, Cũng Chỉ Là Biết Chịu Đựng Nỗi Đau Khổ Hơn

Chap 44 : .....cái gọi là chín chấn, cũng chỉ là biết chịu đựng nỗi đau khổ hơn.

Sáng sớm, trời còn tờ mờ sáng, đêm tối đang dần biến mất, ánh sáng tinh mơ từ từ tỉnh giấc sau một giấc ngủ say bao phủ lấy ngôi trường cao quý. Xa xa sương mù lượn lờ, mọi vật bị phủ 1 lớp màu trắng ngà mỏng manh, sương trắng nhuộm tất cả thành mông lung mờ ảo.

Một chiếc BMW sang trọng dừng lại trước cổng trường, cánh cửa chậm rãi được mở ra, một gót giày sang trọng đặt xuống nền đất lạnh lẽo, theo đó là một mái tóc dài bồng bềnh bung xõa nổi bật với tone màu hồng phấn nơi đuôi tóc, vừa thanh thoát lại vừa sang trọng.

Chỉ tiếc, về ngoài, đẹp là vậy, nhưng đáng về thực tế hiện tại của Xử Nữ lại không được chăm sóc chút nào, mái tóc dù là bung xõa thư thả nhưng nếu để ý, chính là một mái tóc rối bù chưa được chỉnh trang kĩ lưỡng, khác hẳn với phong cách tỉ mỉ của Xử Nữ mỗi ngày. Kể đến, đôi môi đỏ mọng đẹp mê hồn của cô hôm nay lại trở nên vô cùng nhợt nhạt thiếu sức sống, đến quảng thăm mắt cũng nổi lên vô cùng rõ ràng không chút che giấu.

Có thể thấy, cô đã khóc rất nhiều!

Nhìn khung cảnh mờ ảo của buổi sáng tinh mơ nơi sân trường, khóe môi Xử Nữ không nhin được mà cong lên, để lộ nụ cười ma mị mê hồn, lại vương lên một chút bất lực vô tận, khiến người ta nhìn vào, trái tim cũng không khỏi xót xa.

Cô khóc cũng nhiều rồi, cô đau cũng đủ rồi...

Cô chợt nhận ra.....

Chẳng được gì cả!

Đau vì hấn, hấn sẽ nhớ đến cô sao?

Khóc vì hấn, hấn sẽ biết cô đau sao?

Tủi thân vì hấn, hấn sẽ biết cô yêu hấn nhiều thế nào sao?

Vô ích, tên đàn độn đẫy không biết. Vậy không cần phải khóc nữa.

“Bịch Bịch...”

– “Xử Nữ!!!!”

Bất Ngờ, có một nữ sinh lạ lẫm với mái tóc đen huyền được túm gọn lên tinh quái, khuôn mặt bầu bĩnh vô cùng hốt hoảng tái mét chạy xồng xộc đến trước mặt Xử Nữ, đáng người mồm mồm hô hấp khó nhọc gấp gấp quá mức mà không thể nói thành câu khiến mày liễu nơi khuôn mặt lạnh nhạt của Xử Nữ khẽ nhủ lại, hiện tại, cô rất đau đầu. Quả thực không muốn kiếm thêm phiền toái.

Chợt, nữ sinh đó gấp gáp đẩy vào trong ngực Xử Nữ một tờ báo buổi sáng, màu sắc rất đặc biệt, còn nổi lên là hàng ngàn những tin giật gân không kể siết.....

“Xẹt.....”

Như một tiếng sét mạnh mẽ đánh ngang từng dây thần kinh trong đầu Xử Nữ, đôi mắt đằm đằm nhàn nhạt của cô cũng không nhin được mà trừng to kinh hãi, bàn tay đang nắm giữ tờ báo cũng vô thức siết lại khiến tờ báo sáng đẹp đề như sắp bị nhàu nát.

Chà.....đám chó săn này, đúng là nhanh hơn cô tưởng

Từng Tin từng tin đều được xếp loại vô cùng kĩ lưỡng, Lũ Paparazzi cũng xài ảnh sắc nét quá đi, ngay đầu bìa đã in lên dòng chữ màu đỏ vô cùng nổi bật....

[ĐẠİ TIỂU THU' HOÀNG THỊ, ĐẠİ TIỂU THU' TRIỆU THỊ BỊ ĐẠİ THIẾU GIA LÝ THỊ BỎ RƠI, ĐÍNH HÔN VỚI TIỂU THU' LỤC THỊ]

Chết tiệt. Chỉ một đêm, đã có thể thêm mắm muối đến mức này? Mẹ kiếp, thảo nào từ khi bước vào trường, Xử Nữ luôn tiếp nhận ánh mắt thương cảm của mọi người, tựa như cô đáng thương lắm vậy.

Đáng Thương? Hoàng Mã Xử Nữ này mà đáng thương sao? Không bao giờ, các người mới đáng thương, cả nhà các người mới đáng thương, cả dòng họ nhà các người mới đáng thương!!!!

Chớp nhoáng, sắc mặt Xử Nữ đã xám lại. Tức khắc, nữ sinh trước mặt đã điều chỉnh được hơi thở, thanh âm gấp gáp nhanh chóng giục Xử Nữ :

– ” Xử Nữ! Báo sáng nay có rất nhiều chuyện, cậu ra tiệm báo trước cổng trường xem đi”.

Vừa Nghe dứt, Xử Nữ đã ngay lập tức quay người trở ra cổng trường, sử dụng hết vận tốc lao đến tiệm báo trước cổng trường, mặc kệ, lúc này cô không cần hình tượng.

Đám chó săn chết tiệt!

Chạy hấp tấp đến trước cửa hàng báo trước cổng trước, nhịp thở của Xử Nữ đã trở nên vô cùng hỗn loạn, cô khẽ mím chặt môi, nhanh chóng bước đến trước đây báo buổi sáng, đây mắt đang mờ ảo đã lập tức trở nên rõ ràng, đến hồ hấp Xử Nữ cũng suýt quên mất, mắt đắm đắm hướng đến từng mục báo....Mẹ kiếp! Cái quái gì thế này?

Chỉ sau một đêm, Các tòa soạn đã vô tình vớ được hàng ngàn hàng mục lớn nhỏ đất đỏ, thì nhau tranh giành đăng tin rồi pha thêm mắm muối khiến sự thật gần như không tồn tại, thay vào đó là những thứ vớ vẩn do những tòa soạn này bịa ra. Đến mức Xử Nữ không thể chấp nhận, từng mặt báo đều là những tin vô cùng giật gân.

Tà Tuấn San – [Đại Tiểu Thư Triệu Thị mất máu, nguy cơ sảy thai?]

Tuấn San Mặc Dinh – [Đại Tiểu Thư Hoàng Thị, Đại tiểu thư Triệu Thị bị Đại thiếu gia Lý Thị bỏ rơi, đính hôn với Đại tiểu thư Lục Thị mang giọt máu của Lý Thị]

Tì Tư Tuấn San – [Đại Tiểu Thư Tôn thị mất tích]

Vương Tú Mạc San – [Nhị Thiếu Gia Vương Thị xuất hiện ở bệnh viện cùng người tình]

Thanh Thiên Tuấn San – [Đại Tiểu Thư Mã Thị gặp tai nạn, nguy cơ sống đời thực vật]

.....

Ôi mẹ nó!!

Xử Nữ tựa như phát hỏa, sát khí tỏa ra ngút trời khiến người phụ nữ trung niên bán báo cũng tái mặt mà chạy xa ngàn ki-lô-mét.

Đây đều là những hàng mục vô cùng đất đỏ, sẽ khiến cổ phiếu của Triệu Thị, Lý Thị, Tôn Thị, Vương Thị, Mã Thị xuống dốc không phanh. Nguy cơ còn có thể mất tầm vài cổ đông đất giá. Thảo nào, cô đã hiểu lí do tại sao sáng sớm ra khỏi nhà cha cô đã dùng dùng nỗi giận như muốn bóp chết cô, không nhờ mẹ cô xót thương nghĩ cô sẽ đau lòng rồi ngăn cản cha cô thì hiện tại Xử Nữ đâu có biết thông tin muộn đến vậy!!

Khoan....Khoan đã.....

Song Tử Mất tích?

Nhân Mã có người tình?

Mấy việc này.....Cô không biết!!

Chỉ nghĩ đến đây, lồng ngực Xử Nữ chỉ kịp đập mạnh một nhịp, môi khẽ cắn chặt đến bật máu....Sur Từ!! Những cái này đều do anh ban tặng cho tôi. Cổ phiếu Tập đoàn suy giảm, danh tiếng tôi bị anh đập đổ. Quý tha ma bắt!

“Bịch....Bịch....G-rừm”

Hàng loạt tiếng động cùng vang lên rung chuyển công trường nguy nga, Xử Nữ trên tay đang siết lấy một tờ báo được trang trí hoa văn đẹp đẽ, đây mắt gượng ép liếc sang phía bên đường. Đông, rất đông. Là lũ phóng viên.

Môi đỏ của Xử Nữ càng ngày càng bị cắn thêm dùng lực, vô ý khiến môi cô cũng phải rỉ máu đau nhói, nhưng cô không màng, phóng viên cũng đến đây rồi, hàng loạt từ ngữ trong mặt báo vừa rồi liên tục quanh quẩn trong đầu óc Xử Nữ.

Cô bị bỏ rơi, cô bị từ hôn, cô bị ruồng bỏ, cô thật đáng thương.....

Nực cười! Đáng thương cái con cóc khô. Hoàng Mã Xử Nữ này không cần ai thương hại.

“Bộp...”

Bất ngờ, cổ tay Xử Nữ bị một cánh tay khỏe mạnh nắm chặt kéo về bên trái khiến cả người cô phút chốc ngã nghiêng, ánh mắt mơ hồ muốn nhìn rõ nam tử đó, cô chỉ kịp đặt tờ báo xuống đã bị lôi đi khỏi quây báo, gót giày loạng choạng tựa như sắp ngã.

– “Này, Cậu lôi tôi đi đâu?”

– “Cậu muốn ở đây bị bọn phóng viên chụp được đáng về thăm hại bây giờ?”. Thiên Yết gần giọng, lạnh nhạt kéo tay Xử Nữ rồi đi lên chiếc Lamborghini đã dừng sẵn.

Được yên vị trong chiếc xe sang trọng, Xử Nữ chỉ biết ngồi lặng người cố gắng hít thở đều đặn, mắt nhìn qua cửa kính xe nhìn hàng loạt phóng viên đông đúc đang chen nhau muốn trèo vào tường, khỏe môi vô thức nhếch lên một đường khinh bỉ.

– “Cậu biết chuyện chưa?”. Khoảng khắc, Xử Nữ khẽ nghiêng đầu, vô thức lên tiếng hỏi.

Đáp lại vẻ bất cần của Xử Nữ, dáng vẻ Thiên Yết lại cơ hồ như không muốn đáp lại. Chợt, cô đã nhìn rõ, cô chợt không nhận ra người bên cạnh là ai. Đây là Thiên Yết, bạn cô sao? Trông thật thảm hại. Có khi còn thảm hại hơn cô. Mái tóc hất rối bù không theo nếp, sắc mặt nhợt nhạt không sức sống, gò má lại đỏ bừng lên như một tên say xỉn.

Có lẽ, hần đã uống khá nhiều.

– “Đi đâu? Đứng đây mãi cũng không phải cách”. Thiên Yết bất giác trầm giọng lên tiếng, bàn tay thô ráp đặt lên vô lăng, một tay chậm rãi xoay chìa khóa.

Thanh âm Thiên Yết vừa dứt, Xử Nữ ngay lập tức đã đáp lại không ngần ngại, theo đó còn ánh lên một tia đăm chiêu lo lắng :

– “Bệnh Viện!”

Khoảng khắc, hàng mày kiếm của Thiên Yết khẽ nhíu lại, nhưng chợt bừng tỉnh, hần đã nghĩ quá nhiều rồi, có lẽ cô chỉ muốn đến kiểm tra những gì trên mặt báo, vậy mà hần còn nghĩ sẽ có thể đến thăm Song Ngư.....Hần nhớ cô ấy quá rồi!

Yết khẽ cười nhạt, thờ nhọc, xoay vô lăng hướng thẳng đến bệnh viện. Thình thoảng, đáy mắt lãnh đạm của hần lại khẽ liếc sang Xử Nữ bên cạnh. Hần thấy, cô quá mạnh mẽ, từ việc đêm qua, cô thực quá mạnh mẽ.

Cô ấy quá mạnh mẽ, mạnh mẽ tới nỗi quên mình là con gái!

Chớp nhoáng, không khí trong xe đã trở nên vô cùng ngột ngạt, Xử Nữ chậm chậm giương mắt nhìn khung cảnh đường cao tốc qua cửa kính, càng im lặng, cô lại càng cảm nhận được sự chín chắn của Thiên Yết. Trước nay, cô đều thấy được tình yêu của Thiên Yết bao năm vun đắp giành cho Song Ngư, một tình yêu vun đắp lâu như vậy, dễ mất, chắc là đau lắm.

Yết Thật chín chắn. Nhưng thực chất, cái gọi là chín chắn, cũng chỉ là biết chịu đựng nỗi đau khổ hơn.

— Bệnh Viện Tomas —

Phòng cấp cứu

Nhân Mã hoảng loạn đi đi lại lại trước cửa phòng cấp cứu, từng nhịp tim của hần đều vô cùng khó nhọc, đến hô hấp cũng khiến hần thấy mệt.

Lần thứ hai, là lần thứ hai cô cứu hần hồi tay từ thần.

Hần thấy cô thật ngốc.

Hần không đáng để cô phải hết lần này đến lần khác hi sinh bản thân để cứu hần. Quả thực không đáng.

Nhưng hần không biết.....

....Yêu. Yêu là một loại tình cảm rất tui thân, một khi có nó, người đang yêu sẽ không còn yêu bản thân mình.

Nên, cô cứu hần, là vì cô yêu hần. Nhưng hần không hiểu. Hần mãi cũng không thể hiểu.

Từ khi còn nhỏ, ngay từ lần đầu nhìn thấy cô, hần quả thực đã rất thích cô. Nhưng, “Thích” ở đây, mãi vẫn chỉ đứng ở vị trí là bạn. Dù không có Thiên bình, hần và cô vẫn chỉ có thể là bạn. Chỉ tiếc, hiện tại, hần nợ cô, hần nợ cô quá nhiều.

Nếu lần này, cô có mệnh hệ gì, hần quả thực sẽ không tha thứ cho mình....

Một lần nữa!

Hần nợ cô!

Ca cấp cứu đã diễn ra suốt 6 tiếng đồng hồ, nếu còn kéo dài thêm nữa, hần sẽ không chịu nổi mất.....Cô hiện tại.....ra sao rồi?

“Tạch”

Đèn phòng cấp cứu đã tắt!

“Thịch.....”

Tim hần chệch một nhịp.

Hết chap 44.....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Tên Khốn, Anh Nên Chết Đi!

√ Phòng Cấp Cứu √

“Tạch”

Ánh đèn nổi bật nơi phòng cấp cứu đã vụt tắt. Giọt mồ hôi bịn rịn trên vầng trán Nhân Mã cũng chỉ biết chảy dài, hàng mày kiếm vô thức đã nhíu lại, hần hướng đến cửa phòng lạnh băng mà thập phần căng thẳng.

Nếu, Lê Thủy không qua khỏi, hần sẽ phải làm sao?

“Cạch”

Tiếng cánh cửa phòng cấp cứu màu bạc khe khẽ bật mở, điểm gót bước ra là một người phụ nữ trung niên khoác trên mình là trang phục đặc trưng giành cho bác sĩ trường khoa, ánh mắt người phụ nữ chỉ vừa hướng đến Nhân Mã đã lóe lên tia không vui, dường như không hài lòng về điều gì đó, kéo theo chỉ là một tiếng thờ dài rồi chậm rãi đóng lại cánh cửa bạc lạnh lẽo.

– “Bác Sĩ Oa... Cô ấy... ổn chứ?”. Bầu không khí nặng nề lo sợ khiến lồng ngực Nhân Mã vô cùng khó chịu, bất buộc, hần phải lên tiếng trước, hần thật sự không thể chờ đợi thêm một giây một khắc nào nữa.

Oa Thiên Nghi thờ dài, ánh mắt hướng Nhân Mã cũng ôn nhuận đi phần nào, hai bàn tay thon mịn trắng ngần thuận thế mà đan xen, thanh âm vang lên trầm thấp mà đanh thép :

– “Nhân Mã, nếu không vì quen với Ba Mẹ cậu, tôi cũng sẽ không phải tự mình giải quyết mấy vụ hỗn độn của cậu thế này! 7 tháng trước đánh Hạ Từ Thiếu Gia của Hạ Gia đến gây ba chiếc xương sườn, hông thận trái phải cắt bỏ, nát vụn phần xương tay, nằm viện hơn 6 tháng trời. 2 tháng trước gây chuyện với Trường Trung Học khác khiến nhiều nam sinh nhập viện và chấn thương nghiêm trọng. 1 tháng trước đánh nam sinh cùng lớp đến khiến con người ta tê liệt phần não trái, sống đời thực vật. Nay lại là một cô gái? Cậu muốn tôi sống sao? Suýt chút nữa tính mạng cô gái bên trong cũng không còn, cậu đúng là không hại chết người sẽ không thỏa?”

Bác Sĩ Oa giận dữ mà lớn giọng một tràng, từng lời đổ vào bên tai Nhân Mã khiến hần cảm thấy nặng nề hơn bao giờ hết, đến chỉ thờ thôi cũng khiến hần như đón nhận một thứ thật đáng sợ.

– “Tôi đang hỏi, cô ấy thế nào rồi?”. Thẹn quá hóa giận, vừa là lo cho Lê Thủy bên trong, lại vừa là không muốn nhắc đến nhiều việc phiền toái, Nhân Mã chỉ biết thờ hắt một hơi rồi gằn lên từng lời không mấy đem theo cảm xúc nào.

Thu vào mắt ánh mắt vô cảm của Nhân Mã cũng như tư thái phờ phạc bức bối của hần, Oa Thiên Nghi đang nổi cơn thịnh lộ cũng đã nguôi ngoai đi phần nào, chậm rãi chỉnh lại vạt áo khoác trắng, thanh âm Bác Sĩ Oa vang lên như vô cảm, cũng như xót xa, cũng như bất lực :

– “Sức khỏe của Lê tiểu thư khá tốt nên giữ được tính mạng, nếu so với những cô gái bình thường yếu ớt ắt hần không qua được, nhưng do hai chân bị xe cán nát vụn phần xương mà không thể cứu vãn.....” Nói đến đây, thay âm của Bác Sĩ Oa như thấp đi một phần “Có thể, từ nay, Lê Tiểu Thư không còn đi lại được nữa.”

“Thịch”

Trái tim hần, vô thức thất lại.

Không thể đi lại?

Cô ấy tàn phế rồi?

Không thể nào....

LÊ THUY! TÔI CÓ LỖI VỚI EM RỒI.

Bầu không khí trầm lắng bất giác đã trở nên vô cùng ngột ngạt, là tiếng thờ nặng nề của hần, là những tiếng gió như mãnh liệt lạnh lẽo rít lấy qua khe cửa mờ mịt, là những tiếng bước chân xa xa vắng lại lạnh nhạt, là tiếng trái tim của hần đang quặn lên vì tội lỗi.

– “Tôi sẽ sắp xếp đưa Lê Thủy Thu đến phòng chăm sóc đặc biệt, khi nào cô ấy tỉnh, cậu nên cẩn trọng nói chuyện với cô ấy, đừng để cô ấy kích động, sẽ không tốt cho điều trị. Giờ thì đi làm thủ tục nhập viện cho cô ấy đi, cậu đã gọi cho ba mẹ cô ấy rồi chứ?”. Để phá bỏ đi bầu không khí nặng nề này, Oa Thiên Nghi đành mở lời trước, trong thanh âm đánh thép phảng phất chút ân cần, ánh mắt kiều sa có chút thương cảm hướng đến người con trai trước mắt. Bác Sĩ Oa biết hẳn không có ý, vì bà thừa hiểu rằng, Nhân Mã sẽ không vì bất cứ lí do gì mà khiến một cô gái bị thương.

Dứt đi câu hỏi của Oa Thiên Nghi, bất giác, Nhân Mã cũng người trong khoảng khắc.

Hắn không biết gì về cô cả!

Ba mẹ nuôi của cô là ai?

Cô hiện đang có gia thế ra sao?

Hắn không biết.

– “Khi nào cô ấy tỉnh, tôi sẽ hỏi.” Thanh âm vừa hạ xuống, Mã ca hờ hững xoay bước chậm rãi dứt khoát hướng xuống đại sảnh bệnh viện, kéo theo đó, trong đầu Nhân Mã lúc này lại ào ạt lên biết bao nhiêu suy nghĩ mơ hồ.

Cô ấy không thể đi lại, cô ấy tàn phế rồi, hắn phải chịu trách nhiệm?

Phải rồi, hắn phải chịu trách nhiệm. Khoảng khắc, hắn ngây người rồi sực tỉnh, còn Thiên Bình, thì sao?

“Cộp Cộp”

Vừa xuống đến đại sảnh Bệnh viện Tomas, hàng mây kiềm của Nhân Mã đã vô thức nhú lại căng thẳng. Đại Sảnh Bệnh Viện từ lúc nào lại ồn ào thế này? Hắn hướng mắt đến hàng loạt các bác sĩ và y tá đồng loạt lao xuống vội vã đón lấy một cô gái trẻ rất đẹp với mái tóc xõa dài màu kem sữa nhả nhạt, dù sắc mặt đã tái nhợt đi nhưng vẫn không thể nào che giấu được nét đẹp kiều diễm của cô, thân thể cô rất yếu, được đưa lên băng ca rồi nhanh chóng đẩy vào bên trong sảnh bệnh viện.

Hắn hơi mơ hồ, đứng nơi quầy tiếp tân cẩn thận ghi thông tin vào thủ tục cho Lê Thủy, khoảng khắc, băng ca được đẩy lướt qua mắt hắn hướng đến phòng cấp cứu mà Nhân Mã không khỏi hoảng loạn khi nhìn rõ dung mạo cô gái đang mê man trên giường bệnh, sắc mặt nhợt nhạt khiến viên môi vẫn nổi bật lên dòng máu đỏ đã dần khô lại càng rõ thêm sự yếu ớt của cô, là Ma Kết.

– “Ma... Kết?”. Hắn không tin vào mắt mình, khoảng khắc, hắn chỉ biết bật lên thanh âm run run kinh ngạc. Hắn không nghĩ đến Kết Nhi lại có bộ dạng này.

– “Nhân Mã?”.

Chợt, một thanh âm ngọt lịm lại ẩn dấu chút mơ hồ ngạc nhiên vang lên phá tan đi những ý nghĩ ngây ngốc trong đầu hắn, hàng mây kiềm của Mã thêm nhú chặt, giọng nói này....sao lại quen đến thế?

Sau khi mơ hồ khoảng khắc, hắn chậm rãi xoay người lại hướng chủ nhân giọng nói vừa rồi...

“Thịch”

Đạp vào mắt hắn, là Thiên Bình, trông mắt hắn dần ra hết cỡ, cả kính nhìn vào cô gái thanh mảnh trước mặt, vô thức lại khiến hắn lùi lại vài bước như người đàn ông ngoại tình bị bắt gặp.

Chuyện này....quá nhanh. hắn không kịp chuẩn bị tinh thần.

– “Sao anh lại ở đây? Nhân Mã?”. Thiên Bình khẽ nhíu lấy hàng mày lá liễu, khuôn mặt phờ phạc nổi rõ sự mệt mỏi cũng như chán nản cố gắng kiên nhẫn nhìn chăm chăm Nhân Mã tìm kiếm đáp án.

Đáp trả lại kiên nhẫn của Thiên Bình, Vương Phong Nhân Mã bất giác lại cúi thấp gương mặt điển trai tránh nhìn vào đôi mắt thăm thẳm của Thiên Bình, thanh âm vang lên cũng là một sự run rẩy lo sợ:

– “...Tôi...à....Bạn tôi tai nạn, tôi qua thăm...”

– “À...Nam hay nữ? là ai? em quen chứ? Đi thăm bạn mà đến điện thoại em gọi cũng không nghe được sao?”. Bất giác, khóe môi đỏ mọng của Bình nhí bật lên nụ cười giấu cột mia mai, bàn tay đang siết nắm lấy túi sách của cô cũng siết lại rất chặt, ánh mắt giương lên lại vương chút giận dữ một cách dịu dàng, cô không nổi giận, cô chỉ muốn biết đáp án.

– “...”

Nhân mã ngây người, hắn không biết phải trả lời cô thế nào, hắn quên mất, vì quá lo lắng, cả đêm Lê Thủy lại liên tục lâm vào nguy kịch khiến hắn không còn quan tâm đến chiếc di động rung lên liên tục đến mức tắt ngấm. Hắn nên nói sao đây? Nên nói, Lê Thủy hẹn hắn, hắn không nói cho cô, lại còn gạt cô là nhà có chuyện, rồi Lê Thủy đây đưa vớ với hắn, Lê Thủy đây hắn khỏi xe khiến cô ấy bị đâm trúng rồi giờ tàn phế, hắn phải chịu trách nhiệm?

Không. Hắn không thể nói, càng không muốn viện thêm lí do lừa dối cô.

“Xoạt”

Kiên nhẫn của Thiên Bình đã đạt xuống tỉ số thấp nhấp, cô không thể đợi hắn trả lời được nữa, Ma Kết vừa mới vào trong, cô cũng đã gọi cho Mục Đình Phu Nhân, hiện giờ không có đủ thời gian để cô cứ đứng nhìn chờ hắn cất lời.

Đập vào đáy mắt mờ ảo của Thiên Bình, là thủ tục nhập viện, phía trên còn ghi rất rõ... Bệnh Nhân mang tên Lê Thủy. Lê Thủy có tình cảm lâu nay với Nhân Mã, không hề Thiên Bình lại không biết? Cô cũng đã sớm được thông báo về việc này. Nhưng cô vẫn rất kinh hãi, cô vốn không lo, vì cô nghĩ, Nhân Mã có tướng mạo đẹp, có người mê cũng không phải ít, nhưng hắn không quan tâm, cô cũng không nên quan tâm. Nhưng, hiện giờ, còn chăm sóc người ta thế này, cô không quan tâm nổi sao?

– “Ồ....” Thiên Bình khẽ cười, một nụ cười lạnh nhạt đến khinh miệt “Đây là bạn của anh à?”

Bầu không khí xung quanh trở nên ngột ngạt và bức rức đến khó chịu, Nhân Mã bất lực cúi thấp đầu mà siết chặt bàn tay, vầng trán cũng ản hiện lên vài sợi tơ máu do căng thẳng, hắn mím môi mà tội lỗi không dám nhìn vào cô gái phờ phạc trước mắt.

“Chát”

Bờ môi khô khốc của Nhân Mã chỉ vừa hé, hắn chưa kịp bật ra bất cứ thanh âm nào đã nhanh chóng khoảng khắc sững sờ đến ngầy người, tư thái chưa kịp chuẩn bị đã tiếp nhận một cái tát trời giáng của Thiên Bình khiến Mã ca không khỏi cả kinh mà lùi lại một bước, khuôn mặt điển trai cũng nghiêng sang một bên, gò má cao hiện rõ vết bàn tay đỏ hồng lạnh lùng.

Ừ, là hắn sai. Hắn đã nói dối cô. Hắn hiểu, cái cảm giác bị lừa dối, lòng ngực sẽ rất đau, đầu óc sẽ rất quay cuồng, sẽ rất mệt. Đáng, chua, chát, cay....bao nhiêu tư vị, hắn hiểu cô đang phải chịu đựng thế nào. Là hắn có lỗi với cô.

– “Tên khốn, anh nên chết đi”.

Cô đánh hắn, cô biết hắn không đau, mà là cô đau. Thiên Bình cắn hờn cắn chặt môi, từ lúc nào trên khuôn mặt mị hoặc đã giàn giụa những giọt nước mắt đau đớn. Cô ghét bị lừa dối, nhất là từ người mình yêu.

Nhân Mã, anh biết không? em rất đau lòng, em rất thất vọng.

Bất giác, cô bật cười. Không có hy vọng sẽ không có thất vọng, càng không có hai từ “tuyệt vọng”. Đạo lí đơn giản là thế, vậy mà chúng ta vẫn phải năm lần bảy lượt nếm trải mùi vị của thất vọng mà vẫn không thể thấu hiểu hết được.

“Thiên Bình!!”

Hết chap 45.....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 46: Tình Yêu, Không Bắt Buộc Phải Đến Với Nhau.

– “Thiên Bình”

Trong tâm tư hỗn loạn hòa trong sự bế tắc đến ngột ngạt, bên tai Bình nhi như đã ù đi phần nào, căng thẳng hô hấp hoảng loạn một môi ngược khuôn mặt tựa hoa hướng đến tiếng gọi như một cây kéo cắt đứt đi dòng suy nghĩ bế tắc của cô.

Phía đó, là Xử Nữ và Thiên Yết. Không rõ Yết và Xử đã đến từ lúc nào, chỉ thấy khuôn mặt lạnh nhạt điềm đạm của Thiên Yết như thêm một phần giá buốt, sắc mặt phờ phạc của Xử Nữ cả kinh mà thất sắc như vừa nhìn thấy một điều vô cùng kinh khủng.

Không chậm trễ thêm một khắc, Xử Nữ nhanh chóng dặm chân điểm gót chạy đến ôm lấy vai Thiên Bình mà kéo Bình nhi về phía cô, ánh mắt gắt gao hướng lên phía Bình Nhi rồi lại quay sang Nhân Mã dồn dập cất lên câu hỏi :

– “Bình, cậu làm cái gì thế? Sao lại đánh Mã?”

– “Anh ta đáng thế”. Trả lời cho sự lo lắng sốt sắng của Xử Nữ, câu trả lời của Thiên Bình rất nhẹ nhàng, rất ôn nhu, theo đấy còn tặng đến cho Xử Nữ

một nụ cười dịu dàng, nhưng, có phải là ảo giác hay không? Xử Nữ lại thấy nụ cười của Bình Nhi thật chua chát.

“Cộp”. Thiên Bình lặng lẽ quay gót bước đi hướng phòng cấp cứu, bỏ lại tất cả là khuôn mặt điển trai đã tối sầm lại của Nhân Mã, là khuôn mặt tái nhợt phờ phạc ngơ ngác của Xử nữ, là ánh mắt đánh thép lạnh lùng kéo theo chút bi ai của Thiên Yết.

Xử Nữ ngậy người trong khoảng khắc, định tiếp tục đuổi theo Bình nhi, cô chưa hiểu, cô không hiểu, hai người này, không phải vốn đang rất hạnh phúc sao?

“Bộp”

Nhân Mã đã nhanh hơn một bước, hần tóm lấy cổ tay Xử Nữ, hờ hững lắc đầu, đáng về thật thảm hại khiến người ta khinh miệt :

– “Đừng, là lỗi của tôi, Ma Kết có chuyện, cậu an ủi Bình Nhi giúp tôi. ”

Dứt lời, hần điểm lên khuôn mặt điển trai nụ cười nhàn nhạt bất cần, buông cổ tay Xử Nữ ra, hờ hững bước đến phía Thiên Yết định ý sẽ ra khỏi bệnh viện mua cho Lê Thủy một chút đồ, hay chính xác hơn, hần cần một nơi khác, để khóc?

Thiên Yết lặng lẽ theo dõi rồi thu những hình ảnh xảy ra vào trong mắt, vô thức, hần không kìm được mà cất lời với người con trai phù mình bởi mái tóc màu hoàng kim nhàn nhạt đã đi đến, có lẽ chỉ cách hần một vài mi-li-mét sẽ chạm vai :

– “Không phải cậu nói yêu Bình sao? Sao vẫn khiến cô ấy đau lòng?”

– “Vậy không phải cậu nói yêu Ngu sao? Sao vẫn khiến cô ta phát điên?”. Nhân Mã bất giác bật cười, vô tình khiến thanh âm của hần gia tăng.

Đây gọi là, khi con người ta quá đau lòng vì một điều gì đó, sẽ có triệu chứng muốn chà đạp người khác cũng sẽ lâm vào cảnh đau khổ?

1s

2s

3s

Triệu Long Thiên Yết sững sờ như hóa đá mà đứng chôn chân trên nền đất lạnh lẽo, bàn tay thô ráp gắt gao mà siết chặt khiến viền da hần cũng nổi gân xanh, khuôn mặt điềm đạm ôn nhu thêm một phần chết chóc, những sợi tơ máu cảm giận nổi lên trên gò má hần nổi bật lên một người đàn ông đang vô cùng giận dữ.

Là vô cùng!

Cách đó không xa, có một thân ảnh nhỏ bé, cô độc đứng ở Đại Sảnh đông đúc náo nhiệt. Nhiều khi, cô đơn không phải là không có ai bên cạnh, đối với cô, chính là dù đứng ở nơi vô cùng đông đúc, nhưng không có ai sẵn sàng nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô.

“Phịch”

Cô tuyệt vọng ngồi phịch xuống nền đất lạnh lẽo, cô đã kiên cường đủ rồi, ừ, cô điên. Cô thật sự điên rồi. Người ta nói, trên thế giới này, nhất định sẽ có một người khiến bạn sẽ yêu hơn cả yêu chính bản thân mình, từ khi mới hiểu chuyện, người đó đã bên cạnh cô. Nhưng giữa họ có quá nhiều khoảng cách, nó xa, nó xa đến mức suốt 18 năm trời cô vẫn không thể tưởng tượng được, cô đã yêu người mình coi là em trai.

Song Ngu, cô thật sự điên rồi.

Thân thể cô, từ từ không còn khí lực, đến muốn đứng dậy cô cũng không thể, chỉ biết gục mình trên nền đất lạnh lẽo mà nức nở đưa tay ôm lấy khuôn miệng đỏ mọng nín nghẹn đi tiếng nấc uất ức.

Ông trời. Ông thật biết đùa cho số phận, tại sao, tại sao lại là người tôi đáng ra phải coi là em trai?

– “Song Ngu!!!”. Xử Nữ bất giác vô tình đưa mắt đã thu đến hình ảnh một cô công chúa bé nhỏ quen thuộc, vô thức mà cất tiếng lên, định ý bước đến, lại vô thức hiểu ra điều gì mà lùi lại.

Trong tiếng nấc nghẹn ngào của bản thân, vô thức Song Ngu đã nghe thấy có tiếng gọi mình, đôi mắt mờ ảo bị bao trùm bởi một màu đen quẩn quanh là một dải lụa trắng mỏng manh của cô khẽ nhói lên vì nước mắt chua chát, đầu óc quay cuồng, Ngu rất mệt. Cô không rõ mình đã mờ mịt xuống Đại sảnh như thế nào, cô chỉ rõ, mình đã đi lạc đường rồi. ...

Nhân Mã khoảng khắc cứng đờ, hần vừa nói cô điên?

“Cộp Cộp...Bịch Bịch”

Có tiếng bước chân liên tục vang lên, đang đến rất gần cô. Ngu rất sợ...Theo phản xạ, cô run rẩy mờ mịt muốn lùi lại.

Nhưng chậm mất rồi, một cơn gió thoáng lạnh lạnh đã thoáng lên bờ vai trần non mịn của Song Ngu qua lớp trang phục bệnh nhân mỏng manh, cả thân

thể nhỏ bé của cô từ lúc nào đã được bao trọn trong một vòng tay cứng rắn vững chãi, một vòng tay có thể bảo vệ và che chở cho cô, một vòng tay sẵn sàng ôm lấy cô mỗi khi cô buồn. Hiện giờ, cô đang mộng, hay đang tỉnh?

Song Ngư khoảng khắc ngây người, cô ngồi trên nền đất lạnh lẽo, thân thể nhỏ bé được bao bọc mà run lên từng hồi nức nở hít lấy hương thơm nam tính từ lồng ngực Thiên Yết, đã lâu lắm rồi, cô không được hít lấy hương thơm này, cô rất nhớ nó, rất nhớ chủ nhân của nó.

Khuôn mặt kiều diễm của Song Ngư ngây ngốc ngược lên, hai bàn tay thon dài yếu ớt run rẩy vô lực đưa lên chạm đến khuôn mặt điển trai của Thiên Yết đã trở nên thập phần ôn nhu, khoe môi đỏ mọng của Ngư bắt giắc run rẩy, giọt nước mắt hoen mi mà chảy dài ào ạt thấm ướt dải lụa trắng, khóc, mắt cô sẽ đau, nhưng cô không ngừng được.

Cô không rõ biểu hiện của Thiên Yết hiện giờ ra sao, không rõ hắn đang nhìn cô thành thế nào....Nhưng, cô biết, hắn đang khóc, cô có thể cảm nhận được, giọt nước mắt ấm nóng chảy dài lên ngón tay trắng ngần mềm mại của cô, giọt nước mắt đầy rất ấm, có phải cũng rất mặn không?

– “Thỏ con....Không phải em đừng nên xuất hiện trước mắt tôi sao.....Em xuất hiện, tôi sẽ không kìm hãm được bản thân mình, tôi rất muốn ôm em, tôi thực sự rất nhớ em. Sao em lại xuất hiện trước mắt tôi với bộ dạng thế này?.....Tôi rất đau lòng. Thỏ con...”. Thanh âm lạnh nhạt của Thiên Yết từ lúc nào đã thay bằng thanh âm ôn nhu, cổ họng khô khốc của hắn vô thức lại khản đi một phần do nước mắt, hắn khóc, ừ, hắn khóc. Lúc này, Thiên Yết như một đứa trẻ yếu ớt nắm giữ lấy mối tình tuyệt vọng này, hắn vùi đầu vào hõm cổ Song Ngư, hắn chìm đắm trong mùi hương phảng phất thuốc sát trùng của cô, hắn muốn, vào thời khắc này, thời gian sẽ dừng lại, để hắn có thể mãi mãi ôm trọn lấy cô.

Người ta từng nói, Con gái hay khóc, nhưng cười mới là đỉnh cao của nỗi đau. Con trai ít khóc hơn, nhưng khi khóc, đây là tận cùng của địa ngục. Hắn đau, đau chết đi được.

Có lẽ, nếu trước đây, kể từ khi bắt đầu thì đừng nên chỉ đắm đuối nhìn vào kết thúc, rồi ai cũng sẽ dựng rào chắn cho riêng mình, tâm đã không vẹn, tình sẽ chẳng sâu. Hiện tại, cũng sẽ không đau như thế này.

Song Ngư ngây dại, cô chỉ biết vùi mặt vào lồng ngực rắn chắc của Thiên Yết, bên tai đều là thanh âm khản đặc của Thiên Yết, nhưng, đối với Song Ngư, đây là thanh âm dịu dàng nhất cuộc đời cô. Cánh tay Song Ngư thêm phần yếu ớt vươn lên ôm lấy cổ Thiên Yết, từng hơi thở nóng ấm phả vào vành tai hắn mà bất lực, phảng phất đến đều là bi ai.

Yết từng nói với cô, có một sự bi ai, mang tên nhớ. Nhớ một người nhưng không thể giải bày, Yêu một người nhưng không nên yêu, đây là bất lực, đây là bi ai.

– “Yết, em là người anh không nên yêu nhất trên thế giới này!”. Bất giác, thanh âm Song Ngư khe khẽ vang lên, nó khẽ, nó khẽ đến mức như một cơn gió thoảng qua, rất nhanh. Nhưng đối với Yết, đây chính là một thanh âm rõ ràng, một thanh âm mãnh liệt tuyệt vọng nhất từ trước đến giờ hắn nghe, hắn yếu ớt thêm ghì lấy vòng eo thon gọn của Song Ngư, hắn muốn cô mãi mãi ở bên mình. Có vẻ, ông trời không giúp cho hắn. Song Ngư vương lên một nụ cười dịu dàng, một nụ cười rất nhẹ, nó nhẹ, nhưng đối với Thiên Yết, nó là nụ cười đáng sợ nhất mà hắn nhận được.

Thanh âm nhẹ nhàng của Song Ngư chậm chậm hạ xuống, rồi tắt ngấm. Cô vẫn giữ trên môi nụ cười ngọt ngào, điềm đạm đẩy thân người Thiên Yết ra, dáng vẻ rất đơn điệu, nhưng lại đang dốc toàn lực của một cô gái yếu mềm để đẩy ra cái tình yêu mà cô vẫn đang khao khát.

Cô không muốn ôm hắn sao? Có, có chứ, cô rất muốn.

Cô không nhớ hắn sao? Có, có chứ, cô rất nhớ.

Cô không yêu hắn sao? Có, Có chứ, cô yêu hắn đến tính mạng cũng không màng.

Nhưng, đây là định mệnh. Ừ, cứ coi là định mệnh, cô chỉ được phép coi hắn như một cậu em trai. Cô đã nghe đám vệ sĩ xì xào về gia thế của Song Như, nghe thì có vẻ làm ăn hợp pháp, trên thực tế, gia tộc Âu Dương là một gia tộc làm việc trái luật pháp, nói là lớn, cũng là ăn hối lộ, tham gia quản trị xã hội đen, buôn bán nha phiến bất hợp pháp....Loại người như thế này, nếu Song Như không mang cô trở về, Thiên Yết sẽ được an toàn sao?

Không, cô đủ thông minh để hiểu, Triệu Gia đâu không lại Âu Dương Gia Tộc.

Một cuộc tình, ngay từ đầu đã chấp nhận không có kết quả, chỉ bằng đừng vương vấn, đừng bắt đầu. Một mối tình hơn 10 năm, như vậy có lẽ đã đủ, đối với tình yêu, chỉ cần hiểu rằng lòng của đối phương cũng hướng về mình, dù không thể đến với nhau, cũng không phải không tốt.

Thiên Yết, khoảng khắc, hắn ngây người, chỉ biết yếu ớt nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Song Ngư, hắn không muốn làm cô đau, không muốn ép buộc cô, nhưng, lúc này, hắn thật muốn dùng vũ lực ép cô ở lại bên hắn. Hắn yêu cô đến phát điên.

– “Á....um....”

Bất ngờ, cả thân thể nhỏ bé của Song Ngư chỉ vừa loạng choạng mò mẫm đứng dậy đã lập tức bị lôi xuống trở lại, lực thể rất mạnh, cô chỉ kịp kêu lên một tiếng, đôi môi đỏ mọng đã bị bao trùm ẩm ướt, bao nhiêu lời muốn nói đều theo đó mà bị nuốt ngược vào trong.

Hết chap 46....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Chương 47: Ấy Gia, Bảo Bối À, Mẹ Đây Phải Nhờ Đến Con Rồi

Cảnh tượng trước mắt như hoàn toàn vượt xa sự dự tính của Xử Nữ, cô nghĩ người khoảng khắc chỉ biết há hốc cánh môi kiểu diễn, chớp nhoáng đã lấy lại sự tỉnh táo, nhanh chóng len lén chuồn hồi hiện trường đến phòng cấp cứu.

Ấy gia, Xử Nữ ta đây thành kì đà mất rồi!

– “Ừm.....ừ....”

Tình trạng hiện tại của Song Ngư vô cùng gấp rút, do bị Thiên Yết đột ngột gắt gao nuốt lấy cánh môi mềm mại mà ảnh hưởng hô hấp khó khăn khiến gò má của Song Ngư theo đẩy mà đỏ lên phẫm hồng, thu về mất đều là bóng đêm vào chầm nhưng cô cảm nhận rõ ràng cảm giác môi Thiên Yết nuốt lấy cánh môi cô mà treu đùa, thuận thế cô muốn hít thở phải hé môi ra lại lập tức bị hấn xâm nhập điên cuồng vào khoang miệng, cánh tay nhỏ bé trắng ngần không kim được mà vung lên gắng gượng dùng chút sức lực yếu ớt đẩy lồng ngực rắn chắc trước mặt ra.

Không thể, thực là không thể mà.

– “...Hộc...”

Cuối cùng, sau khi dây dưa miệng lưỡi khiến thân thể Song Ngư cũng phải là đi gục xuống lồng ngực rắn chắc của Thiên Yết, hấn mới chậm chậm thả lỏng rồi rời khỏi môi cô, cánh tay bạo dạn từ bờ vai uyển mị trườn xuống ôm lấy eo cô bao bọc lấy cô trong ngực chậm rãi giúp cô điều hòa lại hô hấp ổn định.

Lúc này, cảm xúc của hấn? Thật là hào thắng hoa đi.

“Bộp”

Chợt, Thiên Yết do không chuẩn bị có phần lùi lại sau vài bước, Song Ngư sau khi dồn hết sức lực đẩy Thiên Yết ra khiến bản thân cô rời khỏi vòng tay ấm áp đó mới miễn cưỡng lùi lại vài bước giữ khoảng cách với người con trai trước mắt....lồng ngực cô thật khó chịu, nó đập nhanh hơn bình thường. Cô sẽ không can được bản thân mình mất, phải nhanh chóng rời đi.

Cô đang hại Yết, cô yêu hấn, cô không thể khiến hấn có nguy hiểm

Xin lỗi, chị yêu em

– “Chúng ta là chị em”. Suy nghĩ mông lung vừa dứt, cô cũng chỉ biết lẳng lặng cất lên một thanh âm tuyệt tình, kéo theo là một nụ cười ngây ngô, cô mơ hồ mà đưa tay sờ soạng mò nắm bắm lấy tường, mơ hồ muốn xoay người bỏ đi, nhanh chóng, Thiên Yết đã sải bước đến nắm lấy cổ tay Song Ngư, hàng mày kiếm nhíu chặt vô cùng căng thẳng :

– “Thỏ con, tôi biết em cũng có tình cảm với tôi, tại sao chúng ta lại phải thế này? tôi yêu em, Thỏ con, tôi đã yêu em hơn 10 năm rồi...” Bất giác, thanh âm của hấn trở nên vô cùng run rẩy yếu ớt “....sao lại tàn nhẫn với tôi đến vậy...”.

Song Ngư cong môi cười tiểu ý, nhàn nhạt cúi thấp đầu để mái tóc dài bung xõa che đi biểu cảm trên khuôn mặt kiểu diễn của cô, sợ hãi, cô thật sự rất sợ hãi, theo đáy lòng hiện lên, sắc mặt Song Ngư thêm một phần trắng bệch.

1 khác, rồi 2 khác....Song Ngư nhanh chóng lấy lại dáng vẻ ôn nhuận của mình, đôi mắt long lanh, vẻ đẹp sinh động nổi bật giữa ánh chiều tà chiếu xuống qua ô cửa sổ khiến dung mạo mềm mại của cô thêm một phần nổi bật, cô cười rất nhẹ nhàng, khe khẽ đưa răng trắng cắn lên khiến đôi môi hồng hào mềm mại cũng phải bật máu, tia máu đỏ tươi, vô cùng chói mắt.

– “Từ bỏ anh, là chuyện tàn nhẫn nhất em làm...”

....với chính bản thân mình!

Thiên Yết nhìn nụ cười của cô, giống như ngàn vạn mũi tên bắn vào trái tim hấn, bị đâm đến máu chảy đầm đìa. Thật đau.

Bàn tay thô ráp cố gắng níu lấy cổ tay Ngư dần dần buông lỏng. Từ một góc nhỏ, Song Như xuất hiện, chậm rãi điếm gót đi đến, dịu dàng đưa tay ôm lấy vai Song Ngư dẫn lối cho cô, hấn không biết lúc đây mình đã nghĩ người ra bao lâu, hấn chỉ biết, lời cuối cùng, hấn nghe thấy, là lời của Song Như.

– “Em làm tốt lắm!”.

...Nhưng, giọt nước mắt của Ngư, hẳn lại không nhìn thấy.

Sâu trong khu rừng tối tăm với những tư vị quý dị mờ mịt bị bao phủ bởi một lớp sương mù dày đặc, nổi bật lên căn biệt thự sang trọng thiết kế theo phong cách quý tộc vô cùng cao quý, chỉ nhìn sơ qua đã biết chủ nhân căn biệt thự này giàu có ra sao.

“Cạch”

Bước vào bên trong căn phòng công chúa được thiết kế tươm tất, ánh sáng mờ ảo chiếu rọi qua cửa kính trong suốt khiến căn phòng cao sang thêm phần mị hoặc, trên chiếc giường lớn ẩn hiện lên bóng hồng kiều diễm mặc trên mình bộ váy ngủ diêm lệ tôn thêm dung mạo yêu kiều của cô, lúc này, cô như một nàng công chúa, một nàng công chúa hoàn hảo. Là một cô gái, có dung mạo rất giống Song Tử. Ánh sáng chói mắt từ bên ngoài chiếu rọi vào khuôn mặt thanh tú của cô khiến hàng mi đang nhắm nghiền cũng phải khó nhọc hé mở. ...

– “Hàn Tử, em tỉnh rồi?”. Một thanh âm trêu mến, trầm ấm nam tính vang lên bên tai cô, nhưng cô không thấy quen thuộc chút nào...hắn, Hàn Khanh.

*p/s : Hàn Khanh cũng là học sinh của A3 mọi người nhé, chi tiết xin xem lại ở chap 7.

– “Đây là đâu?”. Khoảng khắc, cô gái trên giường chỉ biết ngơ ngác hé mở đôi mắt huyền ảo hướng đến khung cảnh quý tộc sang trọng xung quanh, cô không nhận ra điều gì cả, đầu cô lúc này, thật quá đau đi. Hàn Tử mơ hồ ôm lấy đầu đã được quấn quanh một lớp băng che đi vết thương, đau quá.

Trong ánh nắng chiếu rọi mờ ảo xuyên vào căn phòng, vô tình thoáng qua làm nổi bật nụ cười của Hàn Khanh, một nụ cười khinh khi, một nụ cười tự đắc. Hắn lo lắng dang tay ôm lấy thân người nhỏ bé của Hàn Tử rồi chậm rãi đỡ lấy cô ngồi dậy, để cô dựa vào lồng ngực nóng ấm mà vuốt ve lấy mái tóc xanh huyền bung xõa lơi cuốn, ánh mắt ánh lên chút tia quỷ quyệt mà thể hiện ra sự lo lắng giành cho cô gái trong ngực :

– “Song Di, em tỉnh rồi, thật tốt quá, anh thật sự rất lo lắng cho em.”

– “Khoan...Khoan đã, anh...là ai?”. Hàn Tử phút chốc choáng ngợp, sao đầu óc cô lại chóng rỗng thế này? Cô không nhớ gì cả.

Cô là ai?

Anh ta là ai?

Đây là đâu?

Không nhớ gì cả. Cô không có ấn tượng, với chính bản thân mình.

Một chiếc lamborghini sang trọng phủ bởi một màu đen huyền ảo đỗ lại trước bệnh viện Tomas, cửa xe bật mở, bước xuống là một người đàn ông lịch lãm đi cùng người con gái trẻ đẹp khoác trên mình chiếc đầm voan thanh lịch, rất quen thuộc, là Lục Ái Mạn và Sur Tử.

Sur Tử khẽ cau mày kiểm, hờ hững đỡ Ái Mạn ra khỏi xe, ánh mắt thu hút của hắn khẽ nheo lại quan sát một lượt người con gái này, không phải cô đang mang bầu sao? Không phải với tư cách một người chồng, nhưng với tư cách người bố của sinh mệnh trong bụng cô, hắn không thích mẹ của con hắn ăn mặc như vậy. Chiếc đầm voan rất ngắn, viền cổ cũng rất trẻ, vô cùng gợi tình.

Cô ta có rõ mình đang làm mẹ không?

– “Chồng yêu, có phải em đẹp lắm không? Sao lại nhìn em như vậy?”. Sur bất giác bị giật mình vì lời nói của Lục Ái Mạn. Cô ta đến giờ ảo tưởng nhan sắc rồi? Ông nội cô đẹp thì có.

Đáp lại đáng vẻ cố gắng tỏ ra đáng yêu của Lục Ái Mạn, sắc mặt hắn trở về nguyên trạng lạnh lùng không đem nhiều cảm xúc, hắn đã đọc báo sáng nay, không vui chút nào.

Thờ ắt lấy một hơi, hắn buông thõng tay luôn xuống đút túi quần, thông thả đi vào, bỏ lại Lục Ái Mạn ở lại với biết bao ánh mắt của đám đàn ông, điều này không khiến ả xấu hổ, ngược lại, là vô cùng, vô cùng tự tin. Vì ả được soi đến cái mông, đến bộ ngực mà ả tốn công khoe ra sao?

Chưa phải tất cả. ả vui, vì hiện giờ, Sur Tử đưa ả đi khám thai, không nguy trang, không che giấu, đây không phải là đã công chính ngôn thuận công nhận Lục Ái Mạn đây chính là đương kim Thiếu Phu Nhân Gia Tộc Lý Gia? Sao có thể không vui được, ả đã đợi món mồi này đến miệng từ lâu lắm rồi, Lý Gia không phải là một gia tộc có thể xem thường, làm thiếu phu nhân lý gia, chẳng mấy ả sẽ gom được hết khối tài sản khổng lồ đó.

Ây gia, bảo bố ả, mẹ đây phải nhờ đến con rồi.

Lục Ái Mạn hí hóp mắt, thuận thế đưa tay xoa bụng tự đắc, ông ọ lắc cái mông gọi cảm bước vào theo Sur Tử.

Nếu không làm, Khoa phụ sản phải đi qua đây phòng cấp cứu.

Hết chap 47.....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Sự Ích Kĩ Của Bản Thân Hủy Diệt Đi Tình Yêu Của Người Khác

Ánh sáng trong căn phòng nhàn nhạt rơi lên nhan sắc thiếu nữ trẻ tuổi nằm trên giường, cô phải hít thở bằng máy tạo oxy, sắc mặt Cự Giải rất kém, đến gò má cũng không nổi lên chút huyết sắc, bàn tay lạnh lẽo đến tê dại cõi lòng càng khiến cô như một người đã tận, đã đi đến Cầu Nại Hà.

Mà vốn thân cô chưa tận, thì lòng cô cũng đã tận. Nhịp tim Cự Giải rất yếu, tư chất cũng không có dấu hiệu sẽ tỉnh lại. Căn phòng bệnh ngột ngạt lên mùi thuốc khử trùng nồng nặc càng rõ nét hơn sự cô tịch của cô, không ai bên cô, lúc này.

“Cạch”

Cánh cửa khe khẽ bật mở, Kim Ngưu dùng lực nhẹ đẩy cửa bước vào, ánh mắt điềm đạm đượm buồn hướng đến Cự Giải mê man nằm trên giường, cô không có lấy một chút sức sống, hân rất đau lòng. Dáng vẻ hân cũng thảm bại theo sắc thái nơi cô, từ lúc nào Vương Thiệu đây lại râu ria xồm xoàm? Từ lúc nào Vương Thiệu đây lại đầu tóc rối bù? Từ lúc nào Vương Thiệu đây lại sắc mặt hốc hác? Từ lúc nào Vương Thiệu đây lại quầng mắt thâm trầm?
.....

Hân, đã rất mệt mỏi, nhỉ?

Cô có biết không?

– “Giải Nhi, anh lại đến thăm em rồi, em có thấy phiền không?”. Kim Ngưu khẽ cười, nụ cười rất nhạt, rất điềm đạm, rất bi thương, rất thống khổ. Hân ngồi xuống bên giường, bàn tay to lớn vờn lên dịu dàng vén lọn tóc quăn suôn dài trên gò má cô xuống nền gối, ánh mắt bắt lực mà yêu thương hướng cô thật ngọt ngào : “Giải Nhi, em biết không? Anh xin lỗi, anh đã không nghe lời mẹ vợ, bà ấy không muốn anh đến gặp em. . .nhưng. . .anh nhớ em lắm. . .anh xin lỗi, anh không thể. . .”. Bất giác, thanh âm của Kim Ngưu như nghẹn lại cổ họng, cổ họng hân thật đắng, có cảm giác có thứ gì đó chặn lại, khiến hân không thể tiếp tục.

“Tỉ. . .tách”

Một giọt nước mặn chát rơi xuống nơi bàn tay nhỏ bé của Cự Giải đang đặt trên bụng, một giọt nước lỏng lánh không màu nhưng lại như một điều kì diệu gì đó vô cùng đẹp mắt ánh lên giữa tia nắng len lỏi chiếu vào. Kim Ngưu nghẹn lại lời nói, từ lúc nào hân lại khóc rồi? . . .Lòng ngực hân thật đau, đau đến muốn chết, nhịp tim gia tăng mà đập từng hồi như bị ai đó bóp đến nghẹn lại.

– “...Giải, anh nhớ em, xin em. . .tỉnh lại. . .tôi van cầu em.”

Cự giải, anh thật sự rất nhớ em.

Kim Ngưu khe khẽ thở dốc, bàn tay to lớn thêm thô ráp nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Cự Giải mà vuốt ve, hân nâng niu như một viên ngọc quý giá, hân nâng niu bàn tay ngọc ngà của cô như một điều tuyệt vời nhất cuộc đời của một người đàn ông. Nỗi đau hân đang gánh, hân rất sợ. Đến muốn nhìn thấy cô, hân cũng không được, cô có biết không, để được nắm lấy bàn tay cô như thế này, hân đã phải điên cuồng như thế nào?

Bầu không khí trầm lắng đến ngột ngạt, hân khẽ đặt môi lên mu bàn tay mềm mại, khẽ môi đơn thuần mà nhếch lên một nụ cười dịu dàng, một nụ cười cung chiêu giành cho cô, cho Mã Ngọc Cự Giải :

– “Giải. . .em biết không? Ngay từ ngày đầu gặp em, anh đã thích em mất rồi. Hình ảnh một cô gái ngây ngô đến ngốc nghếch, dáng vẻ thuần khiết luôn khiến anh muốn bao bọc, nụ cười tươi rói khi em vui luôn khiến trái tim anh như được sống dậy, nó đập lên rất rộn ràng. . .” Hân chợt nâng lên trên môi một nụ cười ngây ngô, như rằng nụ cười này không phải của hân, là một thư sinh nào đó chẳng? Nét mặt Kim Ngưu lúc này vô cùng khờ khạo, nhưng vẫn không chút che giấu đi nét đẹp ưu tú của hân, ngũ quan tinh tế, mọi đường nét đều rất hoàn hảo, nhưng lại vương lên một sự bi thương thống khổ đến tận cùng. . .”Kể từ thời khắc đó, anh đã tự nhủ, anh phải bảo vệ cô gái này. Anh muốn đem đến cho cô ấy hạnh phúc, sẽ không khiến cô ấy rơi thêm một giọt nước mắt nào. . .Nhưng, anh trái lời hứa rồi. Anh xin lỗi. . .Em tỉnh lại đi. . .có được không? Em hận anh cũng được, đừng rời khỏi tầm mắt anh là được. Em không bên cạnh anh cũng được, em hạnh phúc là được. Em không tha thứ cho anh cũng được. . .Em. . .Tỉnh lại là được. . .”.

Bất giác, hân thật muốn òa khóc.

Cô nghe chứ? . . .

Cô sẽ tỉnh lại...Phải không?

Ước gì, hấn được như một đứa trẻ, có thể thoải mái khóc khi đau, có thể cười vui vẻ khi hạnh phúc, có thể sống với đúng tâm trạng của mình.

Hấn không thích, không thích một chút nào cái cảm giác nắm chặt tay ai đó trong tay mình mà trong lòng thì biết rõ mình sẽ mất đi người ta bất cứ lúc nào.

Cự Giải, anh thật sự vô cùng, vô cùng nhớ em.

Xin em, về đi, có được không?

“Cách”

Chợt, cánh cửa phòng bệnh bật mở. Bạch Vân Thiên khoác tạm trên mình chiếc áo sơ mi xanh phối cùng chiếc quần tây thoải mái, hàng mày kiếm vừa hướng vào căn phòng sức mùi thuốc sát trùng đã lập tức nhú lại thật chặt, ánh mắt đanh thép nồng mùi máu lạnh không ngần ngại nhìn vào Kim Ngu một lượt, khoe môi khinh bỉ mà nhếch lên mĩa mai, dĩ nhiên, lời cất lên cũng không tốt đẹp chút nào :

– “Mày đúng là bám dai hơn tao nghĩ, nếu tao không làm, bà Mã đã nói chuyện với mày rồi?”.

Thu về phản ứng có phần bất an của Kim Ngu, nụ cười của Bạch Vân Thiên thêm sâu xuống thăm thẳm, hấn thông thả đặt tập hồ sơ trên tay lên bàn, hồ hững mà bước đến trước mặt Kim Ngu rồi rất tự nhiên vươn tay gỡ bàn tay nhỏ bé của Cự Giải ra khỏi tay Kim Ngu như đây là một điều dĩ nhiên phải làm.

Nhìn hành động của Bạch Vân Thiên, khoảng khắc, lồng ngực Kim Ngu rất khó chịu, không ngần ngại mà đưa tay gạt tay Bạch Vân Thiên ra, ánh mắt hấn lên tia máu đỏ tươi giận dữ hướng thẳng hoa hoa công tử trước mặt không ngần ngại :

– “Đây không phải chuyện của mày, đừng đụng vào cô ấy!”.

– “Thằng ngu, mày nghĩ Cự Giải vẫn còn là của mày à? Xin lỗi mày trước nhé, CỰ-GIẢI-LÀ-CỦA-TAO!”.

Bạch Vân Thiên bất mãn nhếch môi khinh bỉ, từng câu từng chữ được hấn nhấn mạnh hết có thể, như trút lên bao nhiêu hận thù, nhưng, lại vương chút bi thương. Bạch Thiếu gồng lên, nhú chặt mày kiếm, cánh tay thô bạo đưa ra đẩy mạnh Kim Ngu ngã xuống sàn.

Do không kịp định thần, Kim Ngu nhận cú đẩy rất tự nhiên khiến thân người ngã phịch xuống sàn đá lạnh lẽo, ánh mắt hấn như thêm tối đi một phần.

Đột ngột, nếp chăn trên giường bệnh như lệch đi một bên, ánh mắt Kim Ngu hướng lên giường bệnh, bàn tay nhỏ bé mà hấn đã nắm lấy đang cố gắng duỗi ra một cách khó nhọc, như đang gắng gượng vươn tới muốn nắm lấy hướng hấn.

Hấn cười, một nụ cười mừng rỡ, một nụ cười như kéo hấn khỏi địa ngục. Kim Ngu lập tức chưa kịp vực dậy đã quỵ gối mà hoảng loạn tiến đến bên giường, bàn tay căng cứng lên gân xanh vươn đến, gân cốt như dần thêm với đến gần như sẽ chạm vào bàn tay nhỏ bé đang cử động của cô, thì, cư nhiên, Bạch Vân Thiên lại thô bạo dùng lực đập mạnh Kim Ngu bật ngửa ra đằng sau.

Đau. Không, ý hấn là trái tim.

Một khắc thôi, hấn chạm vào cô được rồi. Sao lúc này, hấn lại có cảm giác xa vời đến thế...Hấn cảm nhận được, hấn cảm nhận được mà, cô đang gọi hấn. Hấn đau quá, đến khả năng đáp trả cũng không có.

Bạch Vân Thiên hung hăng trừng mắt với Kim Ngu, cư nhiên lại hoảng loạn bám loạn vào nút đồ góc giường, hấn không tin, hấn không bao giờ tin, hấn không tin có loại tình yêu có thể giúp Cự Giải tỉnh lại. Nếu có, thì người khiến cô ấy muốn tỉnh lại, phải là hấn. không phải Kim Ngu.

Khốn kiếp!

– “Quý tha mà bắt, Kim Ngu,Mày mau cút đi, một lát nữa thôi, bác sĩ và bà Mã đều lên đây. Mày nghĩ bà ấy khi nhìn thấy mày sẽ thế nào? Bỏ cuộc đi, cô ấy là của tao.”

“Thịch”

Hấn nín thở.

Hấn đã không nhìn thấy, từ khuôn mặt không nổi lên chút dấu vết huyết sắc của Cự Giải, một dòng nước mắt mặn chát đã chảy dài. Bàn tay nhỏ bé thon dài vươn ra muốn níu lấy điều gì đó cũng bị Bạch Vân Thiên hung hăng siết vào lòng bàn tay như muốn vò nát da thịt nhạy cảm của cô.

Hấn, không cho phép, hấn không cho phép cô vì Kim Ngu mà tỉnh lại!

Càng ngày, con người càng chỉ biết vì sự ích kỉ của mình mà tàn nhẫn với tình yêu của người khác.

Biệt Thự Trần Gia

Căn Biệt Thự thiết kế sa hoa nổi bật lên bởi sự âm đạm lạnh lẽo, bầu không khí âm u một mội như bao chùm lấy từng con người nơi đây. Nhưng, tất cả, đều bị những âm thanh náo loạn mà bị xé toạc đẩy đến cho căn biệt thự một khung cảnh chợ búa....Ấy lộn, một khung cảnh ồn ào.

– “TRẦN PHONG BẠCH DƯƠNG! TRẦN GIA! GIẢ LẠI CON GÁI CHO TÔI, TRẦN GIA CÁC NGƯỜI LÀ MỘT LỮ NGƯỜI ĐÁNG CHẾT, GIẢ LẠI CON GÁI CHO TÔI...CÁC NGƯỜI ĐÃ GIẤU CON BÉ Ở ĐÂU!! MỘT LỮ DỜ BẮN, GIẢ LẠI CON GÁI CHO TÔI...”

Một bầu không khí nặng nề. Tiếng hét tuyệt vọng của người phụ nữ trung niên bên ngoài cổng lớn khiến tâm tư Bạch Dương thêm phân rối loạn, thờ nhọc lấy một hơi, Bạch Dương đưa tay vò lấy mái tóc rối bù không theo nếp, bộ dạng thật sợ xác.

Song Tử, rốt cuộc em đang ở đâu?....

Em ổn chứ?

Lòng tôi thật rối. Tôi sợ lắm, Song Nhi à....!

Đối diện với Bạch Dương, người phụ nữ khoác trên mình chiếc đầm sa hoa tím huyền ảo ma mị, nổi bật lên chiếc áo khoác lông chồn sang trọng khề đan hai bàn tay quý phái đặt lại trên đầu gối, ánh mắt lạnh lùng mị hoặc toát lên khí phách bức người hướng Bạch Dương tựa như khinh khi :

– “Giải quyết cho gọn vụ này, Trần Gia không thể mang tai tiếng vương đến một vụ mất tích!”.

“ÀMMMMM”

Hết chap 48.....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Có Những Sự Tuyệt Vọng, Có Mang Tên Hi Vọng

“ÀMMM”

Một tiếng động rầm trời làm nháo loạn không khí nặng nề của Biệt Thự Trần Gia, từ lúc nào gương mặt điềm tĩnh của Bạch Dương đã trở nên vô cùng rối loạn, ánh mắt hần rờ lên tia máu như đã đạt đến cực hạn, cánh tay hần thô bạo gắt gao vung lên lật đổ chiếc bàn đá hoa cẩm thạch vô cùng mỹ lệ, không chút e ngại đập mạnh lên chiếc bàn quý tộc nằm lẩn lóc mà gồng mình gằn giọng lớn tiếng với người phụ nữ quý phái đang khoảng khắc sững sờ :

– “Mẹ, Mẹ thôi đi được chưa? Song Tử, cô ấy biến mất rồi. Là Biến mất đấy. Mẹ có nhân tính không? Cô ấy là con dâu của mẹ cơ mà?...Khốn kiếp!”

Khoảng khắc, Trần phu nhân chỉ biết sững sờ hóa đá mà ngây người trên ghế sofa, đôi mắt mĩ lệ hòa nhã thanh lịch thường ngày hiện giờ lại ánh lên chút tia đau lòng, xót xa. Suốt 18 năm ròng nuôi dưỡng Bạch Dương, đây là lần đầu tiên thẳng bẻ dưng lời lẽ nạt nộ để nói chuyện với bà.

Vì cô ta sao?

Nực cười, vì một con đàn bà, con trai bà dám lớn giọng với mẹ ruột của nó!

Ban đầu, bà đồng ý cuộc hôn nhân này, cũng do gia thế của Tôn Gia, trong mắt bà, sớm đã không ưng ý đưa con dâu này, bà còn nghĩ đến sau này đem về phải chỉnh đốn thật cẩn thận, con gái con lừa gì đâu ăn mặc quá mất mề, dung mạo cũng quá xinh đẹp đi, người đẹp ít khi có mấy ai chung thủy, với tư cách là một người mẹ, bà làm sao có thể để một đứa con dâu như thế cắm sừng con trai bà? Nói đi cũng phải nói lại, trong mắt bà, đàn ông có thể ngoại tình, còn đàn bà? Mơ tưởng. Đây chính là gia giáo nề nếp bà đã được dạy dỗ từ khi còn là thiếu nữ.

Một người đàn bà đáng thương!

Quay trở lại với khung cảnh trước mắt, Trần Phu Nhân cư nhiên cảm thấy thật bất an, lồng ngực bà do quá bất ngờ mà đập mạnh hơn bình thường, nhanh chóng, Trần Phu nhân lấy lại tư chất kiêu ngạo cao quý, bàn tay thon dài được son lên một lớp móng đỏ tươi mị hoặc vô thức nắm lại siết chặt chiếc gối trên ghế sofa, ánh mắt như bùng lên ngọn lửa lớn, thanh âm khe khẽ nặng nề bật ra khỏi khẩu ngọc :

– “Mày....”

– “Thưa...Thưa Phu Nhân, thưa thiếu gia...Mã Phu Nhân liên tục náo loạn trước cổng...phóng viên cũng bắt đầu đến...tôi e vệ sĩ cũng không cần được đảm phóng viên chụp hình...”. Chợt, người phụ nữ trung niên mặc tạp dề hốt hoảng gấp gấp chạy vào phòng khách, thanh âm do quá sợ hãi mà trở nên mập mạp khó nghe.

Dứt lời người giúp việc, hàng mày lá liễu của Trần Phu Nhân nhú lại đáng vẻ không vui, nhẩn nhẩn mà ngả người về lại sofa, hàng mi khép hờ cất lên thanh âm quý phái :

– “Mời bà ta vào.”

Nghe được khẩu dụ của Trần Phu Nhân, Người phụ nữ trung niên không chậm trễ thêm một giây gật nhẹ rồi vội vàng xoay người bước ra cửa nói với bảo vệ mở cổng lớn cho Mã Phu Nhân.

Chỉ sau vài phút, trong căn biệt thự lộng lẫy đã dội lên những tiếng dày cao gót gắt gao di chuyển vào vô cùng mãnh liệt, ánh mắt lạnh lẽo thăm vị chết chóc của người phụ nữ phờ phạc trước cửa vô tình khiến Trần Phu Nhân thêm cau chặt mày liễu, bà thanh thoát đứng dậy mà bước đến, thanh âm nhàn nhạt cất kéo theo nụ cười diêm dâm như không tim không phổi :

– “Tôn Phu Nhân. Lâu rồi mới gặp bà! Sáng sớm, con trai bảo bối của tôi cũng mới vừa ngủ dậy, đã tiếp đón chậm trễ, thật thất lễ với Tôn Phu Nhân.”

– “Vận Kiều Kiều, đề tiện, bà còn dám dùng ánh mắt đầy nhìn tôi? Các người đúng là một lũ đề tiện, bà xem con trai bà đã làm được chuyện tốt gì. “. Nhận được thanh âm dửng dưng hờ hững của Trần Phu Nhân, ánh mắt Tôn Phu Nhân như thêm một đợt lạnh lẽo, hít lấy một hơi thật sâu để thanh tĩnh tâm tư, Tôn Phu Nhân nhẹ nhàng cất lên thanh âm có phần gắt gao.

Hướng mắt nhìn hai người đàn bà như đang tham chiến, đáy mắt Bạch Dương như thêm một đợt tối sầm, hần như phát điên, rất mệt mỏi, vò chặt mái tóc rối bù, ánh mắt kiên định giờ lại tràn ngập là tia tuyệt vọng, bi thương nhìn xuống sàn nhà, hần, đáy mắt hần thu lại, là hình ảnh của Song Tử.

“Bạch Dương...tối quá...đau quá...em sợ lắm....”

“Bạch Dương, đến đây với em!”

Song Nhi...em rốt cuộc đang ở đâu? Anh nhắm mắt sẽ thấy em trong bóng đêm mà sợ hãi kêu tên anh, anh mở mắt lại thấy đáng vẻ tươi cười vui vẻ hồn nhiên của em gọi tên anh. ...

Hần rất mâu thuẫn!

Hần đã tìm cô ở mọi nơi, nhưng vô vọng.

Sắc mặt hai người đàn bà phía cửa thêm một phần phần nộ.

Không khí âm dâm bao trùm căn biệt thự sa hoa.

Phòng Cấp Cứu

Thiên Bình ngậy người ngồi trên hàng ghế giành cho người nhà bệnh nhân, ánh mắt phờ phạc với tất cả những chuyện cô trải qua, lồng ngực cô như bị ai đó bóp nghẹn, thật khiến cô khó thở.

– “Bình nhi...”. Xứ Nữ thờnhọc ngồi xuống bên cạnh Thiên Bình, cánh tay mềm mại vươn ra ôm lấy bờ vai đang run lên của Bình Nhi, ánh mắt gia tăng thêm một phần bất lực.

Nhận lấy bên cạnh một thanh âm triu mến dịu dàng, đáy mắt Thiên Bình từ ngơ ngác lại đến nỗi sợ hãi một học, hốc mắt nơi những giọt nước mắt đã khô nay lại trực trào những giọt nước mắt bi thương đau đớn, thân ngọc yếu ớt mà dựa vào Xứ Nữ, Thiên Bình vô thức bật cười, một nụ cười hồn nhiên thơ đại đến đáng thương :

– “...Ma Kết, máu, rất nhiều máu...Mình đã rất sợ...nhưng mình nghĩ...sẽ ổn mà...tâm tư mình chỉ mới trấn tĩnh được một chút...Nhưng, khi thật sự bản thân lâm vào tình cảnh nhìn mình bị lừa đến ngơ ngác, đến khờ khạo, mình cảm thấy mình thật ngu ngốc...Mình còn định sẽ tin Mã, nhưng, không phải có người từng nói sao? Sự trả thù độc ác nhất cho một kẻ nói dối là khi mình đã biết mà vẫn giả vờ tin...Mình...hức.....”

....Mình không đủ tàn nhẫn!

Tiếng ai oán của Thiên Bình nắc nhen từng hồi như một con dao sắc nhọn xé toạc đi không khí lạnh lẽo sực mùi thuốc sát trùng nhàn nhạt. ...

“Tách”

“Cạch”

Đồng thời, dấu hiệu đèn đỏ vụt tắt. cánh cửa bật mở, ngoài dự liệu của Xứ Nữ.

Nhanh như vậy? Có lẽ Ma Kết không sao.

Nhưng, dáng vẻ người đàn ông trung niên hiền đức bước ra lại khiến lồng ngực Thiên Bình và Xứ Nữ rạo rục lên một sự bất an tận cùng.

– “Ai là người nhà bệnh nhân?”.

– “Là Tôi”. Một thanh âm rất cao quý, rất kiều ngạo cất lên vang vọng khiến hành lang bệnh viện nổi bật một màu trắng lạnh lẽo nay lại càng thêm lạnh lùng giá buốt.

Không phải Xứ Nữ, cũng chẳng phải Thiên Bình.

Là Mục Đình Phu Nhân.

Ánh mắt giá buốt của bà đặt lên người hai cô gái nhỏ tuổi đang thất thần ngây ngốc, rồi lại nghiêng đầu giương mắt hướng sang người đàn ông trung niên hiền đức khoác áo bác sĩ đứng trước phòng cấp cứu, ánh mắt rất điềm đạm.

– “Chào bà, Trương Viên Băng Nhận, tôi có thể nói chuyện riêng với bà về tình hình của Mục Đình tiểu thư chứ?”. Nhận ra dung mạo Thiên kiều bá mị của người phụ nữ quý phái trước mặt, người đàn ông trung niên chỉ nâng lên một nụ cười thường trực, vô tình lại nổi lên vài tia xót xa.

Nghe dứt lời người đàn ông trung niên trước mặt, Mục Đình Phu Nhân chỉ cong môi cười nhẹ, đưa mắt nhìn sang hai tiểu thư đã vội vàng đứng lên khỏi hàng ghế xanh lam cúi đầu chào bà :

– “Bác, bọn cháu xin phép đi mua một chút đồ cho Ma Kết, cô ấy tình có lẽ sẽ muốn ăn”.

Bà gật đầu.

Nhận được sự ưng thuận, Xứ Nữ và Thiên Bình đã nhanh chóng rời đi khuất bóng. Hành lang bệnh viện thường ngày náo nhiệt ồn ào đến đâu, giờ lại lạnh lẽo, u tối đến đấy. Nơi đây chỉ còn lại hai hình bóng quý tộc hào nhoáng.

Bầu không khí cơ hồ lại rất ngột ngạt, Trương Viên Băng Nhận thở hắt lấy một hơi, nhàn nhạt khoanh tay, dáng vẻ lạnh lùng như đưa đến đều là hàn băng từ bắc cực, ánh mắt di chuyển quét qua người đàn ông trung niên về mặt kiên nhẫn, thanh âm của bà cất lên rất nhẹ nhàng, Mục Đình Phu Nhân mở lời trước :

– “Được rồi, giờ ông nói đi, Kết nhi của tôi thế nào?”

Hướng mắt nhìn người đàn bà trước mặt, đáy mắt người đàn ông chỉ thêm là những tia đượm buồn xót xa, bà rất đẹp, tuy nhiên, lại rất nhợt nhạt, xanh xao. Đây là điều ông xót thứ nhất.

Điều thứ hai, ông rất phân vân, có nên nói?

Đây không phải là điều dễ dàng mà bất kì bà mẹ nào cũng có thể chịu đựng được. Ma Kết còn rất trẻ, tài năng và dung mạo không thua kém một ai, là một ngôi sao sáng nhất luôn khiến người khác phải hướng mắt vào, luôn khiến người ta phải đặt niềm tin rồi kì vọng.

Nhưng, nếu, ngôi sao sáng đó biến mất thì sao?

Nếu nó vĩnh viễn tắt ngấm khỏi bầu trời đêm đen huyền, không ai có thể nhìn nó giữa một biển đêm mờ ảo đó.

Tiếc thay cho một cô gái trẻ. Cô bé còn rất trẻ, còn có hoài bão, còn có ước mơ, còn cả một tương lai rộng lớn phía trước.

Sự thật này....

Ông trời, ông cũng quá tàn nhẫn rồi.

Viện Trưởng Mạc khẽ mím môi, ánh mắt vụt lên tia bất lực. Cô bé, cũng là con gái ông cơ mà? Bà ấy nói Kết nhi của tôi?... Thật nực cười.

Ông còn từng nghĩ, mình có thể đường đường nhận lấy cô công chúa này, có thể đường đường làm cha của cô, dù là cha dưỡng thôi cũng được. Ông biết, muốn cô chấp nhận người đàn ông đã cưỡng bức mẹ cô như ông là rất khó. Nhưng ông vẫn còn muốn hi vọng.

Còn bây giờ? Nghĩ đến tình trạng cô gái bé nhỏ trong phòng bệnh kia, lồng ngực ông khẽ nhói lên đau đớn, nó khiến ông khó thở. Ông vô dụng quá. Xin lỗi con, người ba này phải làm sao để cứu lấy con khỏi bờ vực đây? Ma Kết.

– “Con bé mắc phải.....”

Bạn sẽ thế nào? Khi một ngày tỉnh dậy và phát hiện chưa thật sự sống cho bản thân mình nhưng cái chết đã gần trong gang tấc?

Hết chap 49.....

#Tiểu_Ngư_Nhi

Chương 50: Ông Trời, Sao Lại Tàn Nhẫn Với Tôi Như Vậy?

– “con bé...mắc phải...căn bệnh quái ác, máu trắng!”...Thanh âm trầm ồm của ông bắt gặp run lên đứt quãng, ánh mắt nhìn vào người phụ nữ trước mắt cũng mờ hồ đi một phần, ông cố hạ giọng thật thấp, ông không muốn chấp nhận sự thật này.

Nó, đáng sợ quá.

“Đoàng...rẹtttt”

Cơ hồ là một tiếng sét lớn giữa trời quang, phá tan đi không khí trầm mặc nơi hành lang hiu quạnh.

“Phịch”

Hai tiếng động khe khẽ vang lên, nó hoà vào nhau khiến chẳng ai biết được là ở trong căn phòng kia, hay là ở ngoài hành lang này.

Mục Đình Phu Nhân yếu ớt ngồi phịch xuống nền đất lạnh lẽo, ánh mắt mở to trừng lên tia lạnh lẽo khiến người ta không dám đến gần, nhưng đáy mắt bà lại là tràn ngập một nỗi kinh hãi đến bi thương.

Sự thật này, nói bà phải tiếp nhận thế nào?

Máu trắng! Ung thư máu.

Trước nay, dù nói là có cách điều trị nhưng mười người mắc phải thì đến chín người mất mạng. Ti lệ thành công trong phẫu thuật này là vô cùng, vô cùng hiếm hoi. Có lẽ chỉ có không phải một phần trăm sau khi phẫu thuật mà thành công, tuy nhiên thường xảy ra biến chứng.

Thất bại thì chết, mà thành công thì xảy ra biến chứng? Thà giết cô đi còn hơn.

Ma Kết sững sờ, tuyệt vọng ngồi xồm trên nền đất lạnh lẽo, cô lặng lẽ dựa lưng vào cửa, đôi mắt câu hồn đoạt phách kiêu ngạo thường ngày giờ chỉ còn lại sự xót xa đến tận cùng, cô ngẩng người ngược nhìn lên trần nhà, chết lặng nghe những thanh âm phát ra từ bên ngoài, bàn tay nhỏ bé đang siết chặt vạt áo cũng buông thõng xuống nền đất lạnh ngắt.

Cô buồn xuôi?

– “...Không...Không...”...Mục Đình phu nhân khoảng khắc tuyệt vọng hoảng loạn lao đến giữ lấy chân Viện Trưởng Mạc, đáy mắt tuyệt vọng mà sợ hãi quỳ gối dưới chân người đàn ông bà từng ruồng bỏ, bờ vai bà run lên lấy bầy cầu khẩn một cách nức nở: “Mạc Cố...tôi cầu xin ông...tôi cầu xin ông...ông phải cứu Kết Nhi...tôi không thể mất đi con bé...ông phải cứu Kết Nhi...con bé cũng là con gái ông mà...hức...chỉ cần ông cứu Kết Nhi...tôi sẽ làm tất cả những gì ông muốn...xin hãy cứu con bé...”

Tiếng nấc nghẹn thống khổ của người đàn bà dưới chân khiến ánh mắt Viện Trưởng Mạc thêm một phần tối lại, ông không ngần ngại cúi xuống khom lưng ôm lấy bờ vai nồn nà của người đàn bà ông khao khát, gất gao ôm lấy bà vào lòng mà thủ thi những âm thanh mị hoặc ghê rợn:

– “Em nói tôi muốn gì em cũng sẽ đáp ứng?”

– “Phải...phải...chỉ cần ông cứu lấy con bé...tôi van ông cứu lấy con bé”. Đôi vai gầy gò của người đàn bà trong lòng Mạc Cố run lên tê dại, ánh mắt hằn lên nỗi tuyệt vọng không ngớt yếu ớt vuron đôi tay run rẩy đặt trên tấm lưng vững chắc to lớn của người đàn ông với khuôn mặt nhân đức.

Ông ta khiến bà cảm thấy kinh tởm!

Được đà lấn tới, cánh tay to lớn của Mạc Cố vuron thêm trườn xuống ôm lấy vòng eo mảnh mai của Mục Đình phu nhân, ngón tay mân mê vuốt ve tấm lưng trần trắng ngần của bà đã lộ ra do chiếc áo kẻ sáo sau lưng lão gất gao siết chặt ép cơ thể của bà áp vào lồng ngực lão, ánh mắt ánh lên vài tia quỷ quyet.

– “Làm người đàn bà của tôi”. Một thanh âm lạnh lẽo cắt lên khe khẽ thì thầm vào bên tai Trương Viên Băng Nhạn, đồng thời, lão cũng không nhận được mà đưa lưỡi đến liếm lấy vành tai của bà khiến thân thể đang bị lão gất gao ôm lấy cũng phải rùng mình ghê sợ.

Con gái chết, không sao, lão còn có thể sinh. Nhưng lão cần, là người đàn bà trong ngực này, hi sinh một đứa trẻ để lấy được sự phục thù của người hấn yêu, một cái giá không đắt.

“Thịch”

Lồng ngực người con gái sau cánh cửa thêm co thắt dữ dội, khuôn mặt nhợt nhạt không có lấy một chút huyết sắc của cô khẽ nghiêng đầu, đôi mắt dương chi bạch ngọc khẽ nheo lại, hàng mi cong dài lẳng đọng nhìn qua khe cửa hướng đến khung cảnh ngoài kia. Cô không nhin được mà bật cười, khóe môi khô khốc nhếch lên một nụ cười sâu thẳm thẳm, một nụ cười bất cần.

Bất giác, Kết nhi cảm thấy, khóe mắt cô thật ướt, hai dòng nước mặn chát trong suốt từ lúc nào đã chảy dài tràn khỏi khóe mi cô rơi trên gò má hốc hác nhợt nhạt.

Mẹ, đây là sự thật à? Mẹ cũng cao tay thật.

Từng có lời đồn, Mục Đình Hoãn Cần-hay nói cách khác là Mục Đình Lão Gia quá cố, là người cô coi là ba mắc bệnh vô sinh. Lúc đấy, cô cảm thấy mấy lời đồn này thật nực cười, nó khiến cô cười đến lăn lộn cả buổi chiều. Vô Sinh? Vậy Đại Thiên Kim Mục Đình Ma Kết đây làm sao mà xuất hiện? Từ đấy, cô luôn coi đám phóng viên là trò cười. Một đám chỉ biết ăn nói hồ đồ...

Nhưng, có vẻ, cô sai rồi, nhỉ? Lời đồn này, là sự thật.

Có thể hiểu, Mục Đình Hoãn Cần vô sinh, không có khả năng khiến Mục Đình Gia có cháu. Mà lúc này, công ty vẫn còn nằm trong tay ông nội cô, vậy nên, khi mẹ cô mang thai, để giữ lấy danh dự, ba cô không hề trách cứ bất kì lời nào, thậm chí còn cưng chiều cô như con gái ruột. Chà...ba, có vẻ, con sắp được đến với ba rồi.

Ma Kết là một người tinh ý, chỉ nhìn vào đôi mắt mờ ám của người đàn ông trung niên đang ôm ấp lấy người cô gọi là mẹ, cô đã hiểu, lão không muốn cứu cô. Mà có cứu, cũng không có khả năng đó. Thật kinh tởm.

Cô có nên chạy trốn không?

Ma Kết khẽ rung mình, bàn tay nhỏ bé run lên, cô yếu ớt dùng lực siết chặt chiếc di động trong tay, cô không thể gọi cho Bảo Bình, cô không muốn hấn lo lắng, cô là một người sắp chết. Cả người như vô lực dựa vào cửa, mặt nhào vịn vào tường đứng lên, khóe môi thâm sâu nở nụ cười nhàn nhạt, bàn chân trần lặng lẽ bước từng bước nặng trĩu trên nền đất lạnh lẽo, cơ hồ như đôi chân của cô bị trói buộc bởi một quả cân lớn, từng bước như ngàn kim đâm đến, vô cùng khó nhọc.

Ông trời, tại sao lại tàn nhẫn với tôi như vậy?

Cô chỉ vừa mới chạm được vào hạnh phúc. Thì, cái chết lại đến, đem hạnh phúc của cô đi theo.

Trở trâu thật!

Dưới ánh nắng gay gắt chiếu gọi các phía cửa sổ của bệnh viện thấp phần khiến sảnh của bệnh viện thêm mờ ảo nổi bật, ánh nắng chiếu rọi rọi trên mái tóc hồng phấn phấp phới tung bay của Xử Nữ bung xõa xuống tấm lưng thanh thoát, cô nhanh chóng vòng tay túm gọn lại thành một mái tóc đuôi ngựa nhẹ nhàng, ánh mắt trước sau luôn giữ lại vẻ điềm đạm, đến một sự thay đổi trong đáy mắt cũng không thấy.

— “Xử, Ma Kết thật sẽ không sao chứ...?”. Thiên Bình thờ dài, dáng vẻ ủ rũ, bàn tay nhỏ vô thức lại bầu trên vạt áo sơ mi trắng ôm sát. Nhưng câu của cô còn chưa dứt, gót giày đang bước đi đều đều lại phải khựng lại, ánh mắt bất an ngược nhìn sang Xử Nữ đã giật mình mà sững sờ nhìn đến đôi nam nữ trước mắt.

Rất nhẹ nhàng, người con gái vận chiếc đầm voan thanh thoát híp mắt nở một nụ cười hào hứng, bàn tay thon gọn đang bám lấy cánh tay vững chắc của Sư Tử cũng don đả mà buông ra, ngược lại là đặt trên phần bụng phẳng không rõ ràng, ánh mắt phảng phất kiêu ngạo mỉa ý :

— “Xử Nữ, cậu cũng đến đây sao?”

— “...” Xử Nữ lặng người, hàng mày lá liễu nhíu chặt lại hướng nhìn Lục Ái Mật và Sư Tử khinh bỉ, vô tình lại vương chút xót xa, cô bắt lực mím môi, không biết nên đáp lại thế nào, hay chính xác hơn, cô chẳng còn sức mà đáp lại. Dáng vẻ thật điều tàn, thật khiến người ta xót xa.

Xót xa cho mối tình chỉ mới chớm nở.

Xót xa cho mối tình cô vẫn còn mộng ước.

Xót xa cho mối tình cô đặt trọn niềm tin.

Cô bật cười, một nụ cười hồn nhiên, nụ cười hồn nhiên nhất từ trước đến nay cô đem đến. Phải rồi, Chung thủy không khó cái khó là tìm được người xứng đáng để nhận nó, hẳn không xứng. Nhỉ?

— “Chào cô, Lục Tiểu Thư, nếu tôi nhớ không nhầm, chúng ta không thân đến mức có thể trò chuyện” Xử Nữ cong môi tiểu ý cười nhẹ.

Bên tai vang lên thanh âm mỉa mai của Xử Nữ vô thức khiến Lục Ái Mật cắn chặt môi bực tức, cô xoay mặt nhìn Sư Tử phía sau, hần lạnh lưng, hờ hững không quan tâm đến cô, trước sau ánh mắt đều đang hướng đến Xử Nữ, đặt lên người Xử Nữ, không phải cô.

Thờ hắt lấy một hơi, Ái Mật dẫn hàng mày lá liễu, khẽ bật cười, một nụ cười đem vô số ẩn ý, nhàn nhạt vuốt nhẹ phần bụng mềm mại qua lớp vải mỏng, hàng mi rung rinh thêm nổi bật dung mạo trời sinh đã có dáng vẻ sắc sảo :

– “Xử Nữ, cô thật làm tôi buồn, hiện giờ tôi đã MANG-THAI, khi nào tôi sinh bảo bối, tôi cùng Sur Tử sẽ mời cô đến mừng đầy tháng” nụ cười được ả đẩy thêm sâu, đáy mắt hướng thẳng Xử Nữ như ngàn con dao đang lao đến rạch nát trái tim đang tổn thương của cô “không biết cô có nề mặt?”

“Rắc...Rắc”

Tiếng động thật khẽ, không để ý, sẽ chẳng nghe thấy. Sur Tử đứng đằng sau Lục Ái Mật, ánh mắt vô thức hằn lên sự bất lực, bàn tay thô ráp nắm chặt lại mà nổi gân xanh, gân cốt đều căng cứng gượng.

Hắn làm sao không biết, Xử Nữ sẽ tổn thương.

– “Thật tiếc, Xử Nữ rất bận rộn, cảm ơn cô Lục đã có lòng”. Thiên Bình đứng một bên quan sát, ánh mắt theo hướng từng cử chỉ của Lục Ái Mật mà cũng không chịu được, bất mãn ôm vai Xử Nữ kéo ra sau, tự mình bước lên trùng mắt nhìn cô gái đồng đánh đang khoe lên cái bụng phẳng lì.

Khác với vẻ tức giận của Thiên Bình, khuôn mặt Xử Nữ rất thanh thản, rất nhẹ nhàng, cô không biểu lộ cảm xúc nhiều, trước sau ánh mắt chỉ hướng đến Sur Tử. Theo là một nụ cười.

Một nụ cười thay cho lời chào hỏi.

Một nụ cười thay cho lời biệt ly.

Sur Tử, anh có con với cô ta? Nụ cười thật.

– “Xử Nữ, cô không thể sắp xếp sao? Tôi rất muốn cô đến dự mà a~”.

Lục Ái Mật vẫn chưa yên, không cam tâm trước vẻ dửng dưng của Xử Nữ, ả vội bước đến vươn tay nắm lấy bàn tay Xử Nữ đang buông thõng mà kéo mạnh khiến Xử Nữ hốt hoảng mất thăng bằng, cả người bị ả kéo đổ về phía trước, Lục Ái Mật ngã về phía sau. Lập tức, ả buông tay Xử Nữ ra, đẩy cô về sau giúp Xử Nữ giữ được thăng bằng.

Cơ hồ, khỏe môi đỏ mọng của Lục Ái Mật thâm sâu mà cong lên. Một nụ cười của người chiến thắng.

Xử Nữ, tôi xem Sur Tử sẽ đối với cô thế nào!

“Á”

Hết chap 50.....

Tâm sự tác giả :

– Cảm ơn các bạn đã ủng hộ, Sau khi đọc xin cho mình vài lời bình luận và đừng quên vote cho truyện của mình nhé <3

– Được 10 bình luận + 10 vote mình sẽ tiếp tục ra chap.

Yêu cả nhà <3

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Làm Ôn, Hãy Đưa Tôi Rời Khỏi Đây

“Á”

Sur Tử giật nảy, vội vàng vươn tay ôm lấy Lục Ái Mật, hàng mày kiếm vô thức hốt hoảng mà nhíu chặt, nhưng ánh mắt vẫn không ngớt nhìn về Xử Nữ cũng đang giữ lấy thăng bằng vịn vào Thiên Bình. Vừa rồi, suýt chút nữa tim hắn nhảy ra khỏi lồng ngực, một bên là con hắn, một bên là người hắn yêu. Rối loạn đến khiến hắn chệch một nhịp tim. Sur Tử còn đang định cất lên thanh âm, hắn muốn hỏi xem Xử Nữ có sao không, thì....

Lục Ái Mật đã nhanh hơn một bước.

– “Hức....Xử Nữ, sao cô lại đẩy tôi?”.

“Rẹtттт”

– “Tôi đẩy cô?”.

Xử Nữ trợn mắt kinh hãi nhìn về phía cô gái khuôn mặt đã đầm đìa nước mắt, lời nói nức nở của Lục Á Mạn khiến đôi chân đang đứng vững trên nền đất lạnh ngắt của Xử Nữ cũng thập phần run rẩy, cơ hồ như không còn chút sức lực, đôi mắt trong trẻo của Xử Nữ chỉ biết mở to lên hướng nhìn Lục Á Mạn đang nép vào lồng ngực Sur Từ mà ôm bụng khóc nức.

Lục Á Mạn, sao cô lại nói dối?

Lục Á Mạn, sao cô lại diễn kịch giỏi như vậy?

Lục Á Mạn, cô đã thắng, rốt cuộc vì sao không tha cho tôi?

– “Lục Á Mạn, cô đừng có ăn nói hàm hồ!”. Thiên Bình dậm mạnh chân xuống sàn, bàn tay nhỏ bé siết lại thành nắm đấm, ánh mắt như đã bùng lên ánh lửa lớn.

Đáp lại vẻ giận dữ của Thiên Bình, Lục Á Mạn lại đứng đờ như không nghe thấy, thân ngọc yếu ớt rúc vào lồng ngực Sur Từ mà nức nở ủy khuất :

– “Xử Nữ, tôi biết cô ghét tôi...hức...nhưng...nhưng con của tôi là vô tội mà...Sur Từ...”.

Sur Từ nhủ chặt mày kiếm, bầu không khí ngột ngạt đến khó tả, hần thở nhọc mà đưa tay ôm lấy bờ vai nồn nà mềm mại của cô gái trong ngực, khẽ vỗ nhẹ lên bờ vai như an ủi, trước sau đều tỏ vẻ không vui, ánh mắt có phần mờ ảo hướng tới Xử Nữ như khó hiểu. Đúng lúc, Xử Nữ cũng đưa mắt nhìn hần.

Cô bật cười.

Sur Từ, anh nghi ngờ em? Sur Từ, anh thật tàn nhẫn.

– “Lục tiểu thư, có lẽ cô đã hiểu lầm rồi.”. Xử Nữ hí mắt cười ngây ngô, nhàn nhạt siết chặt túi sách, dứt khoát bước từng bước nặng nề đi qua Sur Từ, đi lướt đến bên tai cô gái đang nức nở ủy khuất, Xử Nữ nhẹ nhàng cúi xuống bấm điện thoại, thực tế là cúi đầu thì thầm vào bên tai Lục Á Mạn, một thanh âm khinh khi đến ghê rợn : “Lần sau, có diễn, làm ơn giống hơn một chút, thật kinh tởm”.

Dứt lời, cô đưa tay kéo Thiên Bình rời đi. Thật nhanh.

Làm ơn, hãy đưa tôi rời khỏi đây.

“Cộp.....”

Chớp nhoáng, bóng dáng hai cô gái trẻ mị hoặc đã khuất bóng, chỉ còn lại một người đàn ông lạnh lùng đến tàn khốc đang hồ hững buông người Lục Á Mạn ra, nhủ chặt chân mày. Nhưng, Lục Á Mạn lại gất gao đem bàn tay yếu ớt níu chặt áo Sur Từ, khoe mắt thiếu nữ đầm lấy những giọt nước mặn chát, hồ hấp khó nhọc còn đem tay ôm lấy bụng như rất khó chịu, hơi thở gấp gáp khe khẽ rên rỉ đau đớn :

– “Sur từ....em....đau quá...”

Sur ca bắt giác giật mình, vội vàng không chậm trễ ôm lấy cả người Lục Á Mạn bế xốc lên, từng bước thật nhanh đến khoa phụ sản.

Bảo bối, con không được có chuyện...

Lục Á Mạn vùi khuôn mặt yếu ớt vào lồng ngực Sur Từ, khoe môi bắt giác cong lên một nụ cười sâu thẳm, nhưng lại rất chua xót.

Sur Từ, đến cuối cùng, anh vẫn là yêu cô ta. Nếu không có đứa nhỏ này, anh sẽ đối với em thế nào?

Xử Nữ, cô dồn tôi đến được cùng, vậy, cô phải trả giá.

Trường Quảng Đông Nam Hà

– “M* kiếp!”.

“Bốp”

Chiếc di động đời mới bị ném thẳng vào góc tường không thương tiếc, Bảo Bình gằn lên từng tiếng càu càu gất đập thẳng vào tường WC nam. Đáy mắt hần chậm rãi lại lạnh đi vài phần khiến những nam sinh xung quanh hoảng sợ mà chạy ra bên ngoài, bàn tay Bảo ca giận dữ đập mạnh lên bức tường cứng khiến vô thức da thịt bị va đập mạnh mà chảy máu dộc khớp xương hần.

Hần rất bức.

Không phải hần đã nói Thiên Bình đưa Ma Kết an toàn đến trường rồi sao?

Hần đã nghe Bạch Dương kể, Song Tử vừa mất tích. Hần dĩ nhiên sẽ lo lắng Ma Kết cũng sẽ gặp nguy hiểm. Giờ hần đến trường, Ma Kết và Thiên Bình đồng thời không thấy tăm hơi. Không chỉ có Thiên Bình và Ma Kết, đến Sư Tử, Thiên Yết, Xử Nữ, Lục Ái Mật, Kim Ngưu, Nhân Mã, Lê Thủy, Hàn Khanh, Lâm Huy, Mỹ An... .Đều một khắc mất tăm. Cụ Giải và Song Ngư nằm viện thì không nói đi, còn mấy người còn lại hiện tại đều đâu mất?

Hiện tại, hần đang điên cuồng ở WC. Thì ở lớp, bà cô Dục Tú có thể nói là đã phát điên từ mấy hôm nay rồi.

Lớp học hơn chục học sinh, hiện tại còn vài mống. Nhưng đây không phải điều Bảo Bình lo lắng đi, hần vốn không quan tâm đến học sinh đầy đủ bao nhiêu, vấn đề hần quan tâm, là an toàn của Ma Kết.

Rốt cuộc, cô ấy đang ở đâu?

Hần rất sợ. Rằng Cái gọi là hạnh phúc giống như thủy tinh, càng rực rỡ bao nhiêu càng mỏng manh bấy nhiêu.

“Riêng...Riêng”

Chiếc điện thoại nằm co ro trong góc tường đáng thương mà kêu lên những tiếng chuông êm tai, hàng chân mày của Bảo Bình cau chặt, nhanh chóng cúi người nhặt chiếc điện thoại đáng thương lên, lướt ngón tay qua màn hình rồi trầm mặc nghe thanh âm đầu dây bên kia vang đến :

– “Bảo Bình”

– “Em và Ma Kết đang ở đâu?”. Bảo Bình kiên nhẫn hít lấy một hơi, hần không muốn quát mắng cô em gái này, nhưng, nói thật là hần rất muốn một tay bóp chết cô.

Thiên Bình đầu dây bên kia hấp tấp kẹp chiếc điện thoại bằng vai rồi áp lên tai, hai tay đều luống cuống nâng hết túi này đến túi nọ :

– “em nghĩ Ma Kết cảm lạnh nên bị chảy máu cam, vì lo quá nên em quên báo với anh, giờ em đang ở Tomas. ....”.

...anh đến đi.

“Tút...Tút...Tút”

Thiên Bình chưa kịp nói dứt lời, đầu dây bên kia đã tắt máy, vô tình khiến đôi mắt Thiên Bình bùng lên ngọn lửa giận dữ. Đâu ra cái kiểu lịch sự này?

Anh trai, anh đừng là đồ chết bầm, lần sau có chuyện của Ma Kết, đừng hòng bà đây nói cho anh nghe....

....Nếu như không hối lộ!

Bên kia, Bảo Bình từ lúc nào đã lao ra khỏi dãy lớp học trong cơn mưa tầm tã bên ngoài, thân cường tráng bước nhanh xuống lao lên chiếc BMW quen thuộc. Lòng ngực hần có phần bất an, có phần gấp gáp.

Chết tiệt, không phải chứ? Hết người này nhập viện thì người kia ghé thăm, các cô cậu cuồng cái bệnh viện đó rồi sao?

“Rào...Rào”

Con mưa rào tầm tã đổ bộ xuống vô cùng gấp rút, Kim Ngưu ngây người đứng ngoài cổng lớn bệnh viện đắm chìm trong sự cô tịch của cơn mưa lạnh lẽo, đôi mắt phò phạc vô cảm nhưng vẫn không che giấu đi vẻ cuốn hút của hần khiến những cô gái bên đường không ngớt mắt ngắm nhìn.

Những cơn mưa như trút nước càng thêm nặng hạt, rơi xuống trên cơ thể cao lớn của Kim Ngưu, hần khẽ nhủ mất lại. Vừa nãy còn nắng, sao bây giờ lại mưa rồi? Người ta nói, thời tiết cũng giống như tâm trạng của mình vậy, trước đây, hần còn không tin.

Hần đã đắm mình trong mưa bao lâu rồi?

“Cộp...”

Chợt, một chiếc ô màu đen huyền ảo xuất hiện che đi những giọt nước chảy siết xuống mái tóc hần, khiến cơ thể hần một lần đã ẩm ướt vô cùng, hần nhận ra bóng hình sau lưng, nhưng hần không quay lại.

– “Anh biết không? Em từ lâu đã luôn đứng sau lưng anh, em muốn, khi không còn ai phía trước, anh sẽ, một lần quay trở lại nhìn về phía sau...” Thanh âm đó thật nhẹ nhàng, tiếng thở của cô nặng nề như ngàn cân đang đè gánh, bàn tay nắm lấy cán ô chỉ thêm sự run rẩy mệt mỏi : “...Nhưng, em đã làm, kể cả khi đứng trong cơn mưa cô tịch này, kể cả khi bị sự cô tịch chèn ép đến nghẹt thở. Anh cũng không bao giờ quay lại phía sau. Sao lại phải khổ sở như vậy? Em rất đau lòng.”

...Song Như nghẹn ngào.

Cô nhìn thấy anh từ cửa sổ phòng bệnh của Song Ngư, cô lập tức không đợi chờ mà lao xuống. Cô nhìn anh, nhìn bóng lưng anh cường tráng mà yếu ớt trong sự cô độc chết chóc. Cô bước sau lưng anh, cô đứng trong mưa cùng anh.

Nhưng đến một khắc, anh cũng không cảm nhận được.

– “Cô đúng là đồ điên”. Kim Ngu cười nhạt, hấn khinh bỉ những cô gái yêu hấn như điên đại thế này, bởi vì hấn thấy, như vậy thật ngốc. Nhưng, hấn chưa từng biết, hấn cũng đang như những cô gái ấy.

– “Ngu...”. Song Như yếu ớt đưa bàn tay run rẩy còn lại níu lấy áo Kim Ngu, giọt nước mắt mặn chát nghẹn ngào hòa trong cơn mưa nặng hạt, không rõ, đâu là nước mắt của cô, đâu là nước mắt của lão Thiên.

Cô vẫn đứng ngoài mưa, bàn tay cô run lên vì lạnh, cô chỉ muốn che chắn cho hấn. Cô ngốc đến mức chính bản thân mình cũng không rõ mình đang làm gì.

Ước gì, cô có thể mình mãi hơn. Nhưng Trái tim con người ta thường yêu trước khi lý trí kịp thấy.

“Bộp”

“Phịch”

Kim Ngu bất giác cảm thấy lòng mình bức bối, hấn không muốn cảm thấy có lỗi với cô, thà dứt khoát, hấn ghét cô như điên đại thế này. Khiến hấn cảm thấy, mình đã có lỗi với cùng lúc hai cô gái. Hấn đã gạt Song Như ra, rất thô bạo, khiến cô ngã xuống dưới nền đất lạnh ngắt ướt át.

Cô ngất người. Bộ đàm xộc phi cứng phổi ren trắng trên thân người nhỏ nhắn của Song Như cũng đã bị đất cát ẩm ướt làm vấy bẩn.

– “Dừng lại đi, tôi và cô cả đời này cũng không thể, tôi rất chán ghét cô”.

Ồ....là chán ghét.

Em đáng kinh tởm như vậy sao?

Đau...

Có lẽ, cô sai rồi, Chỉ những người mình đặt niềm tin, tình cảm vào họ quá nhiều mới có thể làm mình đau.

Cô lặng lẽ, khép mi lại, cô nghe thấy tiếng bước chân hấn, bước chân hấn đều đặn, dần dần trả lại là chỉ còn tiếng mưa rơi tầm tã nặng nề.

Sẽ có một ngày, em sẽ khiến anh hối hận vì đã không chọn em!

Từ một nơi nào đó, có một ánh mắt, của một cô gái, vẫn tiếp tục hướng xuống phía Kim Ngu đang bước đi, ở một nơi cao.

Hết chap 51.....

Tâm sự tác giả :

– Cảm ơn các bạn đã ủng hộ, Sau khi đọc xin cho mình vài lời bình luận và đừng quên vote cho truyện của mình nhé <3

– Được 10 bình luận + 10 vote mình sẽ tiếp tục ra chap.

Yêu cả nhà <3

#Tiểu_Ngu_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: “Cô, Đồ Thua Cuộc”

Phòng bệnh 194

Cánh cửa phòng khẽ khẽ được bàn tay thô ráp của Nhân Mã áp lên đẩy nhẹ bước vào, ánh mắt đặt trên cô gái trẻ đã tỉnh lại từ bao giờ, thân người cô yếu ớt tựa vào tường, ánh mắt như vô hồn đắm đắm hướng xuống đôi chân nhỏ bé được bó lại đã không còn cảm giác, bất giác lại híp mắt cười như tìm đến một điều thú vị lắm.

Nghe thấy động, Lê Thủy khẽ chớp mắt nghiêng đầu nhìn ra cửa, ánh mắt vừa rồi còn vô cảm đến bao nhiêu, bây giờ bất giác đã trở thành một tiểu bạch thỏ vô cùng ủy khuất, giọt lệ long lanh từ hốc mắt khẽ dâng lên trực trào, thanh âm cô khàn đi rất nhiều, cô khe khẽ cất tiếng gọi :

– “Mã soái. ....anh không sao chứ?”.

– “Người có sao là cô”. Ý nói hần không sao. Nhưng đáy mắt lại dâng lên thêm một phần lạnh.

Đến một khắc, cô cũng không nhìn thấy trong đáy mắt hần có một chút nào yêu thích, chỉ đơn giản, là thương hại.

Không sao, Mã Soái, anh biết không? Chỉ cần anh ở bên em, dù là thương hại, em cũng chấp nhận.

“Cộp. ....Cạch”

Nhân Mã chậm rãi dẫn chân mày, hần lạnh lùng bước đến bên giường bệnh của Lê Thủy, đặt vào lòng Lê Thủy một hộp cơm, rồi lẳng lặng thân nhiên kéo ghế ngồi xuống bên giường, tuy vậy, hần vẫn giữ một khoảng cách nhất định với cô, một khoảng cách khiến cô muốn chạm vào hần cũng cảm thấy thật xa vời.

– “Có lẽ cô đói rồi, ăn đi. Đừng nghĩ nhiều nữa.”

“Soạt”

Chợt, ngoài dự kiến của Nhân Mã, Lê Thủy đang ngây người trên giường bệnh bất giác vươn người gắng gượng nhào vào lòng hần, cánh tay nhỏ bé run lên khẽ vịn chặt lấy tấm lưng Mã khiến bất giác hần không biết phải làm sao, hai cánh tay rộng lớn dang ra, hần rất muốn đẩy cô ra, nhưng lại nhìn xuống đôi chân yếu ớt của cô không thể cử động, hần lại bất lực.

Vòng tay ôm siết lấy tấm lưng vững chắc của Nhân Mã thêm chặt, khuôn mặt mị hoặc của Lê Thủy ánh lên chút vẻ yếu đuối, gò má phồng hồng làm nổi bật giọt nước mắt trong suốt mặn nhạt đã chảy dài, cô khẽ dựa khuôn mặt xinh đẹp vào lồng ngực hần, thanh âm cất lên như lời ní non của cô gái mới biết yêu khiến xao xuyến biết bao trái tim nam thần, chỉ tiếc, không có hần.

– “Mã. ....đừng đi. Đừng rời khỏi em. Có được không?....” Một khắc, cô ghen ngào : “Em đã biết tình trạng của mình, em tàn phế rồi, em không xứng với anh, nhưng, em thật sự không muốn rời khỏi anh. ....Van cầu anh. ....Xin đáp ứng em. ....”.

Nhân Mã, khoảng khắc, hần ngây người.

Cánh tay đang dang rộng không muốn động đến cô gái trong ngực lại càng gồng lên nắm chặt, hần thờ lầy một cách khó khăn, cuối cùng lại hạ tay xuống, nhẹ nhàng chạm lên bờ vai nhỏ bé của cô gái đang nức nở từng hồi mà đồ dằn, lúc này, chính bản thân hần, cũng không biết hần đang làm gì. Mã khẽ cúi thấp đầu, tựa cằm lên chiếc đầu nhỏ xinh của Lê Thủy, khép mi lại, hần lại nhìn thấy Thiên Bình.

– “Đừng lo...Tôi sẽ không rời khỏi em...xin lỗi...”.

Hần nói gì thế?

Hần không biết.

Nhưng, hần thực sự đang mắc nợ Lê Thủy. Đôi chân kia, là do hần khiến cô thành thế này. Hần còn lảnh lặn, nhưng cô thì không thể đi lại nữa. Hần thương hại cô.

Hãy tin, hần không hề yêu cô. Lời xin lỗi cuối cùng, hần nói rất khẽ, hần xin lỗi vì đã khiến cô thành thế này, hần xin lỗi vì...hần không yêu cô.

Bên ngoài cửa phòng bệnh, một bóng hình khoác áo sơ mi trắng thanh thoát, mái tóc tết gọn được cô để sang một bên, ánh mắt neho lại nhìn khung cảnh qua cánh cửa khép hờ, vô thức, Thiên Bình cắn chặt môi. Đôi mắt sâu thẳm tràn ngập sự cô tịch vẫn không rời khỏi khung cảnh đó.

Vừa rồi, cô thấy thủ tục nhập viện là tên Lê Thủy, vậy, có lẽ Lê Thủy xảy ra chuyện. Trong thâm tâm, cô vẫn muốn đến thăm cô ấy một lát, muốn nghe lời giải thích từ Nhân Mã. Cơ mà, đây có được xem là một lời giải thích không?

Không rời khỏi cô ấy? Mã, anh đáng sợ hơn tôi nghĩ.

Chợt, Thiên Bình đang dò dẫm nhìn vào căn phòng trắng thanh thoát bỗng giật mình, ánh mắt cô va phải ánh mắt của Lê Thủy, chỉ thấy, Lê Thủy ôm siết lấy Nhân Mã, bàn tay nhỏ nhắn đang đặt trên lưng Nhân Mã lại khẽ tách ra chình thành bàn tay như dấu hiệu like rồi lại chình xuống phía dưới như một kiểu khinh bỉ, coi thường.

Thiên Bình đã học qua lớp học khẩu hình, bình thường cô rất thường đi làm từ thiện, cô có thể hiểu, khẩu hình của Lê Thủy rất khẽ. Nhưng Bình Nhi vẫn có thể hiểu... .

“Cô, đồ thua cuộc”. Ánh mắt Lê Thủy rất tuyệt tình, rất tàn nhẫn, rất ác nghiệt.

Phải rồi. Tôi là đồ thua cuộc. Trong cuộc chiến vô vị này, cô thắng. Vì, vốn, loại người như Nhân Mã, để tôi đau lòng ư? Không xứng.

Thiên Bình rời đi.

Một cơn gió nhẹ lại thoảng qua, cửa phòng khép hờ nhẹ nhàng đóng lại, bầu không khí lại thêm chìm vào sự an tĩnh cô liêu. Sự tịch mịch tàn ác của tội nghiệt như thấm vào xương cốt người đàn ông tội đồ đang ôm lấy cô gái nhỏ trong ngực.

Phòng 573

Cơn mưa rào bên ngoài đã tắt, ánh sáng nhẹ nhàng lại mờ lên, tuy nhiên, không có cầu vồng như thường lệ, cũng như tâm tư của những vì sao tinh tú dưới đây, đều không có cầu vồng. Ánh dương ngoài cửa sổ chiếu vào làm chiếc giường được bao phủ bởi lớp vàng óng ánh ấm áp. Nổi bật là cô gái nhỏ nằm trên chiếc giường trắng toát, bên khóe mắt còn đọng lại giọt nước mắt ẩm ướt khiến lòng người như thêm nặng trĩu thương cảm.

Cô lặng lẽ chìm vào giấc ngủ hiu quạnh.

“Cạch”

Cánh cửa nhẹ nhàng được một người phụ nữ mặc trang phục bác sĩ bịt khẩu trang kỹ càng đẩy ra, ánh mắt người đó thật quen. Mái tóc nhuộm bởi màu xám thanh tịch bụng xòa dài che đi bên tai có ẩn chứa một đóa hồng nhỏ. Người phụ nữ đó chậm rãi điềm gót đến trước giường bệnh, kéo theo một chiếc xe thuốc đến bên giường của Song Ngự, ánh mắt cơ hồ lại lạnh lẽo đi vài phần.

“Pụt”

Người phụ nữ trong trang phục bác sĩ chậm rãi cởi bỏ lớp khẩu trang, ánh mắt lạnh lẽo như từng tảng lớp băng dày đặc hướng đến Ngự khiến cô vô thức cũng phải rùng mình vì khí lạnh.

Khuôn mặt thanh tú của người phụ nữ đó dần lộ ra, một đôi mắt xám tro sắc nhọn, một đôi môi vành trăng tươi tắn, một chiếc mũi cao dọc dừa khiêu gợi, một gò má cao phỉm hồng hiền hòa. Rất dễ nhất biết, Là Mỹ An. Vũ Mỹ An.

Cô ta tới đây làm gì? Sao lại mặc trang phục bác sĩ?

Trong ánh sáng nhẹ nhàng chiếu vào khuôn mặt kiều kì của Mỹ An, khóe môi vành trăng cong lên một đường tô điểm cho khuôn mặt tươi tắn, cô ta đưa bàn tay thon gọn mềm mại lên vuốt ve gò má nhọt nhọt của Song Ngự, từng tác da thịt trên tay cô ta cứ thế mà ma sát, ngón tay cong lên khẽ cào nhẹ móng vuốt sắc nhọn vào gò má khiến một vết xước trên da thịt Song Ngự vô tình xuất hiện.

— “Song Ngự, cô biết không? Ngày bé, tôi đã từng rất ghen tị với cô. Cô có quần áo đẹp, cô được đi xe sang, cô có nhà quý tộc, cô được Thiên Yết chăm sóc. Và giờ, tôi vẫn không thể ghét ghen tị với cô. Mà, cô biết đấy, đỉnh cao của sự ghen tị là diệt trừ. Ba mẹ tôi là nhà bác học, Ba tôi đã chế tạo ra một loại thuốc, nó rất độc đáo, tôi tin là cô sẽ thích”. Mỹ An khẽ cười, à thêm cúi thấp đầu, thì thầm phả hơi thở nóng ấm mị hoặc mờ ám vào vành tai của Song Ngự vẫn đang mơ màng chìm sâu trong mộng: “Nó được chế tạo từ một lượng nhỏ kali xyanua và một lượng nhỏ thạch tín, cô bạn của tôi ơi, cái chết sẽ đến rất nhẹ nhàng, không đau đớn, đây có được coi là một ân huệ tôi ban cho cô? Song Ngự à, sống đã không còn ý nghĩa, vậy cô chết đi, sẽ có ý nghĩa với tôi. Tôi sẽ cầu nguyện cho cô được lên thiên đường...”.

Thanh âm còn chưa dứt, chỉ thấy Mỹ An chậm rãi rút từ chiếc xe thuốc ra một lọ dung dịch nhỏ có màu vàng nhạt mờ ám cùng cây kim tiêm rất mới được Mỹ An cẩn thận nâng kim tiêm mà hút lấy thứ dung dịch đáng sợ đó.

Khóe môi cô nhếch lên một đường mờ ám. Bàn tay siết lấy cây kim tiêm thêm chặt, đáy mắt ánh lên một sự bi ai đến căm giận, tràn ngập đều là sự ghen tị của một người phụ nữ đáng thương.

Đến cuối cùng, cũng là ghen tị.

“Rầm”

Cánh cửa phòng bệnh yên ắng bất giác vang động một hồi, cánh cửa phòng bệnh bị đập mạnh mà bật mở. Vũ Mỹ An trừng mắt mở to cả kinh nhìn vào bóng người cao lớn cường tráng sau làn khói trắng mờ ảo.

Bàn tay siết chặt lấy cây kim tiêm đến ứa mồ hôi túa ra ngập tràn lòng bàn tay mỏng manh của cô ta. Hô hấp của Mỹ An cũng trở nên hoảng loạn khi va phải ánh mắt lạnh lẽo đến rùng mình ghê rợn từng đốt xương của người đàn ông bên ngoài.

— “CÔ ĐANG LÀM CÁI TRÒ GÌ VẬY?!!!”. Một thanh âm to lớn gầm lên một tiếng làm kinh động cả căn phòng bệnh.

Hết chap 52....

Tâm sự tác giả :

— Cảm ơn các bạn đã ủng hộ, Sau khi đọc xin cho mình vài lời bình luận và đừng quên vote cho truyện của mình nhé <3

— Được 10 bình luận + 10 vote mình sẽ tiếp tục ra chap.

Yêu cả nhà <3

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ <3

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Chào Mừng Anh Đến Với Thiên Đường Của Tôi.....

– “CÔ ĐANG LÀM CÁI TRÒ GÌ VẬY?”. Một thanh âm to lớn gầm lên một tiếng làm kinh động cả căn phòng bệnh.

Vô thức bên tai cả kinh một tiếng động lớn khiến cô gái thanh tĩnh mềm mại đắm chìm trong giấc mộng sâu cũng phải giật mình mà bừng tỉnh khỏi cơn mơ.

Thật may, Vũ Mỹ An đã thu về cây kim tiêm. Nếu không, chắc rằng, mũi kim vô tình đó sẽ đâm thẳng vào da thịt nhạy cảm yếu ớt của Song Ngư.

Ngư ngơ ngác đưa mắt xung quanh một vòng, bàn tay vịn lấy tấm chăn mỏng thêm bị siết chặt. Cô đang nhìn Mỹ An. Mỹ An? Sao cô ấy lại ở đây? Sao lại cầm kim tiêm?...dung dịch trong kim tiêm có màu lạ, lại phảng chút hơi khói kì lạ, nó khiến cô sợ.

Nhận được dấu hiệu người đằng sau đã tỉnh dậy, ánh mắt cả kinh sợ hãi của Mỹ An thêm phần tối lại lạnh lẽo, bàn tay bịn rịn mồ hôi nắm lấy thân kim tiêm như trút ra cảm giận. Cô nghiêng người, xoay khuôn mặt mỉa ý nhìn vào Song Ngư, Ngư có phần ngây người, chỉ nhìn thấy một bên nửa mặt Mỹ An, Cá rốt cuộc vẫn không hiểu chuyện gì.

“sốt soạt”

“Á”

Bất ngờ, lớp áo trước ngực Song Ngư bị một lực hung hăng túm lấy lôi về trước, bàn tay siết chặt lên áo lại cào lên da thịt mỏng khiến cô hoảng loạn thập phần kinh hãi.

Chớp mắt, cả người Song Ngư đã bị Mỹ An hung hăng lôi dậy khỏi chiếc giường bệnh, ánh mắt Mỹ An quét qua Ngư một lượt vô thức khiến cô rung mình khe khẽ, hô hấp căng thẳng thập phần sợ hãi. Ánh mắt cô cơ hồ giương lên, cô nhìn thấy Thiên Yết, ánh mắt hân, là sự sợ hãi, là sự tức giận, là sự bất lực. Một tâm tư hoảng loạn.

Yết? Sao lại ở đây?

Vô thức, Song Ngư lại ngây người, đầu nhỏ khẽ cúi, cô giật mình kinh hãi hướng cây kim tiêm đang chìa đến chiếc cổ trắng nõn của cô như cảm giận mà muốn đầu vào đó, bàn tay siết chặt lấy cây kim tiêm lăm lăm muốn đâm vào cổ cô lại run lên từng hồi.

– “Mỹ An....đừng....đừng....”. Sợ hãi hoà lẫn trong sự bất an căng thẳng, Song Ngư chỉ còn biết đưa tay lên giữ lấy tay Mỹ An ngăn chặn mũi kim vô tình, thanh âm run rẩy cầu khẩn, hàng mi ẩm ướt run lên mà rũ xuống....

Cô không dám nhìn Mỹ An, cô sợ phải đối mặt với ánh mắt căm thù của người cô coi là bạn.

Cô không dám nhìn Thiên Yết, cô sợ phải đối mặt với ánh mắt sợ hãi, lo lắng của Thiên Yết.

Đến cuối cùng, cô chỉ còn biết rũ mắt xuống.

Thiên Yết một thân cường tráng bên ngoài, ánh mắt lạnh lẽo như người từ cõi chết, bàn tay thô ráp siết chặt khiến các khớp xương nổi lên căng cứng, các sợi tơ máu hằn lên trên khuôn mặt nam tính đậm đậm, giọt mồ hôi căng thẳng chảy lấm tẩm trên vầng trán hằn, hằn khe mí mắt. Từng hơi thở vô cùng khó nhọc.

Tin tôi đi, đến không phải cô đang giữ lấy cô ấy, tôi sẽ lao đến bóp chết cô ngay lập tức.

– “Vũ Mỹ An....cô muốn làm gì?”. Thanh âm lạnh lẽo đến ghê rợn khinh bỉ cất lên, đáy mắt Thiên Yết như thêm một phần lạnh che giấu đi sự hoảng loạn trong lời nói vô thức đã run rẩy.

Đáp lại thanh âm lạnh nhạt tàn nhẫn của hắn, vẫn chỉ là một bầu không khí ngọt ngào, một sự lặng im đến ngột ngạt.

– “anh có sợ không?”. Thanh âm ngọt ngào mềm mại khe khẽ bắt gặp vang vọng phá tan sự tĩnh lặng rợn người, bàn tay nhỏ nắm lấy vai Song Ngư thêm

phần bầu chặt, Mỹ An lẳng lặng đứng sau Song Ngu phả cái hơi thở lạnh lẽo vào bên tai Ngu khiến cô nổi lên không biết là bao nhiêu da gà vì kinh sợ.

Không có tiếng đáp lại.

“Á”

Song Ngu thét lên một tiếng, mái tóc xanh dương huyền ảo đã bị Mỹ An túm mạnh lòi về đằng sau, ánh mắt Vũ Mỹ An như đang cười nhạo, nhàn nhả nắm tóc Song Ngu mà chơi đùa thảnh thơi lại kéo mạnh nhẹ bằng.

– “Tôi hỏi, anh có sợ không?”.

– “có...”. Thiên Yết khẽ mím môi, thanh âm khe khẽ cất lên có vương chút chán ghét, hần siết chặt tay, cắn giận mà siết đến bóp nát chiếc điện thoại trên tay như vỡ nát một tờ giấy, những mảnh thủy tinh và kim loại rơi xuống là chừa lại có số lưu lại đâm sâu vào da thịt lòng bàn tay hần khiến những mảng thịt bị đâm mà rỉ máu đến đầm đìa nhỏ giọt, sắc mặt hần vẫn không chút đổi thay vì vết thương kia. Nhưng, sắc mặt hần lại già tăng thêm phần lạnh lẽo vì cảm giận.

Hần hận. Hận chưa thể bóp nát cái cổ trắng ngần của Vũ Mỹ An như bóp nát chiếc điện thoại này.

“Tỉ tách...”

Giọt máu đỏ tươi rơi xuống trên nền đất lạnh lẽo khiến bầu không khí tĩnh lặng mà mị thêm phần tàn độc đến đáng sợ, mùi thuốc khừ trùng triền miên bị phá bỏ bởi một tư vị máu thoang thoang.

Bầu không khí đều là những sự cay nghiệt đến nghẹt thở.

Sự ghen tị của một người đàn bà.

Sự căm giận của một người đàn ông.

– “Mỹ... Mỹ An... đừng... đừng làm vậy...”.

– “A... hahahaha, Thiên Yết, đau không?. CÔ CÂM MIỆNG!”. Vũ Mỹ An bất giác nâng lên một tròng cười sáng khoái, bàn tay dần buông lỏng bờ vai nhỏ bé của Song Ngu lại lập tức bầu chặt, tiếng thét như ai oán xé tan màn đêm tĩnh lặng, chỉ còn lại là nồng nặc mối hận thù mà vang vọng vào bên tai của Song Ngu.

Vì cô, anh sẵn sàng hành hạ bản thân mình đến mức này? Thiên Yết, có vẻ, anh rất hận em. Chết tiệt!

Ngu sợ hãi, sắc mặt cô trở nên trắng bệch, thân thể yếu nhược vì sợ cũng chỉ biết đưa tay giữ chặt bàn tay của Mỹ An, cô sợ, cô sợ cái đầu kim vô tình kia sẽ đâm vào da thịt cô mà khiến cô chìm vào giấc mộng vĩnh hằng. Giấc mộng khiến cô rời khỏi Thiên Yết, mãi mãi, đến nhìn hần, cô cũng không làm được.

“Cộp...Cộp”

– “ĐI RA, MAU TRÁNH RA!”. Mỹ An mơ hồ loạng choạng từng hồi giữ chặt lấy Song Ngu, kim tiêm vẫn lăm lăm không rời, gót dày đều đặn di chuyển kéo theo Song Ngu đi theo chân trước, ánh mắt trừng lên phần nộ hướng thẳng Thiên Yết mà quát tháo khiến thân cường tráng còn đang lạnh lẽo đứng trước cửa phòng bệnh phải yếu thể mà lùi lại vài bước nép sang một bên tường.

Hần không phải nhu nhược. Chỉ là, hần không dám động, hần đã vô tình nghe được lời nói của Mỹ An, dung dịch trong ống tiêm kia vô cùng đáng sợ, đã đâm vào da thịt không ai có cơ hội sống sót, sợ là đến gần cốt da thịt còn bị hống do dung dịch đáng sợ kia đem lại.

Nếu, vô tình, hần động, Vũ Mỹ An liều mạng đâm vào người Song Ngu. Lúc đấy, hậu quả, hần còn không dám nghĩ đến.

Chết tiệt thật. Hần thật vô dụng đi.

Nhanh chóng, trong ánh mắt như phủ những cơn sương của sự hận thù, Mỹ An gắt gao lòi cả người nhỏ bé của Song Ngu về phía thang máy mà đi đến. Đôi chân trần yếu ớt của Song Ngu đến đi còn không vững do quá mệt mỏi hòa trong sự sợ hãi, lúc bước qua nơi những mảnh kim loại điện thoại rơi tủa tung, bàn chân cô còn vô tình đạp phải khiến hiện giờ bao nhiêu cơn đau đều như trút lên đến tận từng dây thần kinh trong não do cơn lạnh và cơn đau trộn lẫn.

Đôi vai mỏng manh của Ngu run lên, ánh mắt yếu ớt giương lên nhìn đến Thiên Yết như cầu khẩn, nhưng lại, không giống như cô cầu khẩn hần cứu. Mà là ngược lại.

– “Yết, đừng động.”

Một thanh âm khe khẽ cất lên, nó được cất lên vô cùng mệt mỏi bởi cái giọng khàn đặc không còn đâu thanh âm ngọt ngào mềm mại, đây là lời cuối cùng, lời cuối cùng hần nghe thấy, trước khi cánh cửa thang máy đóng lại.

Sắc mặt Thiên Yết tái nhợt. Không có lấy một chút huyết sắc.

Hắn sợ hãi nhìn vào đèn phía trên cửa thang máy, nó đang đi lên.

Khốn kiếp! Cô ta rốt cuộc muốn đưa Ngư đi đâu?

Chợt, Thiên Yết giật mình, hắn ngỡ ngàng bưng tỉnh, sắc mặt tái xanh hoảng sợ mà bám loạn vào thang máy, cuối cùng, hắn cũng vào được bên trong. Lúc này, ngón tay hắn như tê liệt, hắn không cảm nhận được quá nhiều, chỉ biết sợ hãi mà dùng bàn tay đầm đìa máu bám loạn lên một số nhất định, hô hấp vô cùng hoảng loạn bất an, lồng ngực hắn cảm giác đều là có một ngọn lửa lớn thiêu đốt, bàn tay còn lại chưa thỏa lại hung hăng đâm mạnh vào nền tường bạc bên trong thang máy khiến lớp nền cứng cáp cũng phải lún sâu thắm hiện rõ dấu tay nắm mạnh bạo.

Thật thảm bại.

“Kìng”

Con số 53 đã hiện lên. Tròng mắt Thiên Yết như thêm phủ một lớp băng lạnh lẽo.

Thang máy dừng lại.

– “Yết, chào mừng anh đến với thiên đường của tôi, nơi anh sẽ là người đàn ông đau thương nhất.”

Rốt cuộc, thứ đang chờ hắn phía trước sẽ là gì?

Hết chap 53.....

Yêu cả nhà <3

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ <3

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Ảo Giác Chẳng?

*Chap có yếu tố kinh dị, bạn đọc yếu tim nên chú ý.

– “Yết, chào mừng anh đến với Thiên đường của tôi, nơi anh sẽ là người đàn ông đau thương nhất!”

Một thanh âm nhàn nhạt mông lung vang lên như chào đón hắn ngay khi cánh cửa thang máy chậm rãi mở ra. Qua khe cửa nhỏ dần dần nói rộng, hắn nhìn thấy, Vũ Mỹ An ôm lấy Song Ngư kéo mạnh cô đứng trên thành cao mảnh mai.

Con mẹ nó, đây là tầng thượng của bệnh viện, rơi xuống, tỉ lệ sống sót sẽ là không có một phần trăm nào hết. Cô ta điên rồi?

Khốn kiếp! Cô có điên cũng đừng có kéo theo thỏ con của tôi.

Cửa thang máy chỉ vừa nói rộng chưa đủ cho một thân cao lớn của Yết bước ra, hắn không chậm thêm một khắc đã tự động lách người lao ra bên ngoài, bước chân loạng choạng do căng thẳng có phần thất thế. Trước sau mắt vẫn hướng đến cô gái nhỏ bé đang run lên vì sợ, đôi mắt Song Như cứ nhiên như thế mà nhắm chặt lại, bàn tay bầu vú bám lấy cánh tay mềm mại của Vũ Mỹ An, một khắc cũng không dám buông.

– “Vũ Mỹ An, đừng có làm bậy”. Thiên Yết bùng lên lửa giận gay gắt, bước chân lên một nhịp, bàn tay hắn đưa ra đằng trước tư thái khuyên can.

Lúc này, tình yêu yếu ớt của hắn như đang bị một bàn tay đè nát mà thấy sâu xuống vực thẳm, đã xa, nay lại càng xa. Không sao, dù không thể đến với nhau, hắn cũng quyết phải nhìn thấy cô được an toàn. Sao lại vô dụng đến cỡ sự này?

– “Sao? Đau lòng à? Anh định nói, không buông nó ra, anh sẽ không tha thứ cho tôi? Xin kiếu, tôi buông nó ra, anh sẽ tha thứ cho tôi à?... chỉ bằng, cùng nhau đi xuống cứu tuyến đi. Tôi sẽ biến anh thành người đàn ông đau thương nhất, khiến anh nếm cái tư vị của một kẻ mất đi người mình yêu! Con mẹ nó, anh cũng thật biến thái đi, chị gái, em trai, anh yêu nó à? Thật kinh tởm!”. Mỹ An cười cợt thêm vươn tay cố định Song Ngư đứng sát vào thành tường mỏng manh, cơ hồ như một con gió cũng có thể khiến cả hai ngã xuống.

Thanh âm ma mị mê luyến chỉ khiến Song Ngư một mồi mà rũ mắt, Thiên Yết từng nói, cô có một đôi mắt rất đẹp, nhưng lại rất buồn. Cô khẽ cười, đi

đến bước đường này, cô tin chắc loại người điên rồ như Mỹ An đã đi đến bước này, sẽ không có nước quay đầu, chỉ có thể là cùng chết. Ít nhất, cô cần bảo toàn cho Yết, trên tay Mỹ An vẫn là cái dung dịch kì lạ kia, cô không rõ nguồn gốc và tác hại, nhưng, có một điều, Song Ngự biết chắc nó vô cùng nguy hiểm. Cô có chết, Thiên Yết cũng phải sống.

Nghĩ đến đây, Song Ngự bất giác muốn động. Nhưng, chỉ vừa động thân, móng tay Mỹ An đã lập tức bấm sâu vào da thịt nhạy cảm làm cô đau đớn mà giật nảy.

Bên tai Song Ngự bị phả cái hơi nóng đáng sợ khiến vàng trán cô cũng căng thẳng mà không ngừng túa ra ướt đẫm, bên tai cô ong ong lên không còn nghe rõ được thanh âm Mỹ An lạnh lẽo phả vào vành tai cô, cơn gió man mát thổi qua khiến thân người cô cứng đờ không thể nhúc nhích. Cơn gió lạnh áp lên từng tấc da thịt khiến Song Ngự cảm giác như mình có thể rơi xuống từ nơi cao này bất cứ lúc nào, cánh tay non mịn nổi lên không biết là bao nhiêu da gà vì kinh sợ.

Kinh sợ cái thanh âm lạnh lẽo đấy!

Kinh sợ cái cơn gió lạnh lẽo sẽ cuốn cô đi bất cứ lúc nào!

– “Mèo nhỏ, ngoan, đừng sợ!”

Bất ngờ, sắc mặt Song Ngự tái nhợt đột ngột đến trắng bệch cắt không còn chút huyết sắc. Một loạt những hình ảnh máu me tanh nồng hiện lên trong đầu Song Ngự khiến đầu óc cô quay cuồng, đôi chân cô trở nên bủn rủn đến cực độ.

Ngày bé, hay chính xác hơn là lúc Song Ngự được 7 tuổi, cô đã được tặng một con mèo quý tộc vô cùng đẹp vào sinh nhật của mình, sau đấy vài ngày thì cô và Mỹ An có xung đột nên xảy ra cãi vã rất lớn tiếng, Song Ngự bỏ lên phòng, đến lúc xuống muốn làm lành với Mỹ An lại thấy Mỹ An ngầy người ngồi bên ngoài ôm con mèo nhỏ của cô vuốt ve yêu chiều rồi đứng đưa lưng nựng.

Nhưng, chuyện sẽ không có gì nếu chỉ dừng ở đấy!

Yên bình ôm lấy bạch miêu trong tay, bất ngờ Mỹ An lại lập tức, khoảng khắc Song Ngự còn định bước đến thì đã nghe thấy tiếng con mèo nhỏ kêu khe khẽ yếu ớt vô cùng khó khăn, cái cổ phủ lên một lớp lông trắng mượt mà bị hai bàn tay nhỏ nhắn của Mỹ An ôm lấy mà dùng lực siết chặt khiến con mèo nhỏ giãy giụa yếu ớt cào cào loạn lên da thịt nhạy cảm mỏng manh của Mỹ An. Điều này càng khiến ngọn lửa trong lồng ngực Mỹ An thêm bùng lên thiêu đốt giận dữ, cô bé liều mình như điên dại vơ lấy cây kéo tia vườn để lẩn lóc một góc khuỷu lên đưa ra trước mặt mèo nhỏ đang rên rỉ yếu ớt đo khó thở mà khe thì thào một thanh âm như nỉ non lại như cưng chiều khiến vô thức đọc sống lưng ai phải nghe qua đều vô thức mà cảm nhận hơi lạnh lẽo :

– “Mèo nhỏ, ngoan, đừng sợ”.

“Phập”

“Ngao...Méooooo”

Thanh âm trầm bổng yêu chiều của Mỹ An chỉ vừa hạ xuống lại lập tức vang vọng lên một thanh âm the thé xé toạc sự yên tĩnh trong bầu không khí ngọt ngào yên ả buổi chiều tà. Vũ Mỹ An bé nhỏ hung hăng nắm chặt cây kéo trong tay mà thọc thẳng vào con mắt to tròn long lanh ngập sự cầu khẩn van nài muốn được tha của sinh vật bé nhỏ nghe lấy một tiếng động khe khẽ tàn độc mà một tròng máu đỏ tươi bật ra bắn tung tóe lên chiếc đầm công chúa trắng sáng thanh thoát mềm mại nay lại bị vấy bẩn bởi dòng máu đỏ tươi tanh nồng.

Song Ngự cả kinh, đôi mắt sợ hãi đến tuyệt vọng mở trừng lên kinh hãi mà ngã khụy xuống nền đất lạnh lẽo, cả thân thể vô lực mà hướng mắt nhìn chăm chăm Mỹ An, cổ họng cô khô khốc đến hết lên cũng không có đến một chút hơi sức.

Chưa thỏa trước hành động của mình, bàn tay nhỏ bé búp măng phủ bởi những giọt máu tanh thêm nắm chặt choker ngoáy xoay vòng cây kéo sắc nhọn như đánh trúng trong trò chơi búp bê vô cùng thú vị trước thanh âm rên rỉ yếu ớt đau đớn đến tuyệt vọng của sinh vật nhỏ, đôi môi đỏ mọng còn không ngừng nở rộ lấm bầm :

– “Khoét, khoét, khoét”.

Thoang thoang trong bầu không khí lúc đó vô cùng ghê sợ hãi hùng nồng lên mùi máu tanh kì dị, mèo nhỏ lúc này với lớp lông trắng đằm đìa máu chỉ còn biết thoi thóp thờ trong bàn tay Mỹ An, đôi mắt to tròn long lanh đặc trưng của loài mèo giờ đã biến thành hai hốc máu, máu tươi cứ trào ra đầm đìa....

Rồi lại...

“Phập...Phập”

Những âm thanh ghê rợn cứ kể tiếp mà rít lên.

Song Ngự không nhớ, cô đã trở về phòng bằng cách nào. Nhưng, có một khoảng thời gian, cô đã mắc bệnh trầm cảm. Ba cô còn nghĩ do mèo nhỏ bị con vật gì tàn nhẫn cắn chết khiến cô đau lòng nên đành thuê người giúp thôi miên cô, giúp cô quên đi những cảnh tượng hãi hùng vào thời điểm đó. Mà, con vật sao? Mỹ An? Cô ta không phải, là súc vật, là quỷ.

Đúng, là quỷ.

Hiện tại, khi đứng trên sân thượng này, muốn bao nhiêu lạnh, có bấy nhiêu. Song Ngu lại cảm nhận rõ ràng cái sự lạnh lẽo ghê rợn hải hùng của buổi chiều tà ngày hôm ấy.

– “Vũ Mỹ An, rốt cuộc cô muốn thế nào? Chuyện gì cũng có thể giải quyết, mau buông Thỏ con ra”.

Bất giác, một thanh âm giận dữ như núi lửa ngàn năm phun trào khiến Song Ngu như đang mơ màng trong cơn ký ức hoảng sợ mà sắc mặt tái mét đi phải giật nảy mà trở lại thực tại. Ánh mắt thập phần sợ hãi, thân thể run lên lẩy bẩy khiến cô như cạn đi sức lực, cả thân thể buông thõng để cho Mỹ An giữ lấy, chỉ cần cô ta buông, Ngu sẽ rơi xuống khỏi cái lan can mỏng manh này.

– “TÔI MUỐN CÔ TA PHẢI CHẾT!”. Thanh âm thét lên đến tê tái của Mỹ An bất giác vang vọng, bàn tay vung lên mà túm lấy tóc Song Ngu gào thét, cả người quẩn quại như điên dại, một tay còn lại cô ta đưa lên ôm lấy đầu vò mái tóc rối bù lác quắc lại mà cười sáng sặc.

Cô ta lại cười.

Chợt.....

Vũ Mỹ An vô thức lùi lại. Cả thân thể nhỏ bé tựa như một cơn gió thoảng thoảng khe khẽ lướt qua làm cả người Mỹ An nghiêng ngả, bàn tay yếu ớt buông lỏng mái tóc của Song Ngu hoảng hốt muốn nắm lại. Nhưng, cơn gió nhẹ lại thổi mái tóc bung xỏa thêm cao. Mỹ An không nắm được.

Trong mắt cô ta, bóng tối như đến gần.

“AAAAAAAAAAAA”

Song Ngu kinh hãi, cả người thốc về phía trước. Thiên Yết ngay lập tức chạy đến, lồng ngực rắn chắc của hắn đón nhận một công chúa bé nhỏ.

Trong tiềm thức, trước khi cô lịm đi, Ngu chỉ kịp thấy, một cơn mưa trắng.

Ào giáng chẳng?

Hết chap 54.....

Yêu cả nhà <3

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ <3

#Tiểu_Ngu_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Cảm Giác Mất Đi Tình Yêu, Thật Không Dễ Dàng

Trong bầu không khí nhốn nháo ồn ào bên ngoài bệnh viện lớn, hàng loạt cảnh sát mặc trên mình đồng phục thuần túy thường thấy hội tụ thêm đông đúc nhanh chóng giải tỏa đám đông vây kín. Từ trên tầng cao đặc biệt sang trọng của bệnh viện hướng xuống, Ma Kết vô thức nhíu mày nhàn nhạt đưa mắt quét qua một lượt tình trạng hỗn loạn bên dưới, vô thức, thanh âm khe khẽ của cô lại cất lên :

– “Bên dưới, là chuyện gì?”

– “Mỹ An cứ nhiên rơi xuống từ tầng thượng”. Một thanh âm trầm thấp sau lưng cô chớp lấy đã đáp lại không để người đẹp đợi lâu, Lâm Huy thừ thà để tay trong túi nghiêng người đứng sau tấm lưng thon thả của Ma Kết, bóng người cao lớn của hắn như một phản bao bọc lấy cô khiến Kết Nhi ngược lại không cảm thấy áp, mà lại là một cảm giác rất...ghê sợ?

Dứt đi lời trầm thấp của Lâm Huy, Ma Kết hồ hững vô thức lại mím chặt môi đẩy tâm tư chìm sâu vào khoảng không vô định, bàn tay thon mịn đặt lên tấm kính trong suốt dưới lòng này lại cứ nhiên siết chặt lại khiến khớp xương gầy gò cũng phải nổi lên rõ nét trên da thịt mềm mại liễu yếu của cô.

Mình.....đã làm gì thế này?

Cô đã làm gì? Cô đã nghĩ gì?

Lúc cầm trên tay điện thoại, đôi mắt Ma Kết chỉ biết dẫn ra ngây ngốc, tư thái tuyệt vọng bất cần, cô nghĩ đến Bảo Bình, nhưng lại gọi cho Lâm Huy.

Vì sao ư?

Vì, cô đã không còn hoàn hảo nữa.

Vì, cô đã là một người bệnh.

Cô chính là không muốn Bảo Bình lo lắng, chính là không xứng, chính là không thể nắm lấy. Vậy, buông thôi.

Ma Kết khoảng khắc bật cười, ánh mắt hướng ra xa xăm một môi, lại vương chút bi ai. Cô bi ai sao bản thân lại lâm vào tình cảnh này, cô bi ai tại sao lại là cô...

Cô biết rõ tình trạng của bản thân, cô không phải chỉ là tiêu cực, mà chính là tuyệt vọng.

Bất giác, một vòng tay rộng lớn vững chắc vươn ra ôm lấy thân người thon gọn của cô mà bao bọc lấy ép chặt tấm lưng cô vào lòng, bàn tay thô ráp chắp ra trước ngực Ma Kết mà đan lại. Rất gần, cô thậm chí còn cảm nhận được hơi thở của hân nồng đậm phả vào bên tai.

Vòng tay này, rất ấm áp, nhưng cư nhiên khiến lồng ngực Ma Kết quặn lên sự chán ghét.

“Cách”

“Thịch”

Ma Kết khoảng khắc sững người, đôi mắt mơ hồ mà dần ra hết mức, sắc mặt tái lại yếu ớt trong vòng tay Lâm Huy. Cô đã có định ý sẽ đẩy Lâm Huy ra, nhưng, cánh cửa phòng bệnh lại bật mở, Kết Nhi lại lẳng lặng thu tay về.

Bóng người trên tấm kính mỏng manh rất mờ nhạt, nhưng, sao cô lại không nhận ra cho được?

Thân hình trắng kiết với vòm ngực to lớn mà ấm áp, bước chân thong dong vững chắc với tướng mạo ngạo mạn thân quen, hàng chân mày, đôi mắt nhân nhạ hỏ phách, hương vị nam tính đặc sắc. Tất cả, từ trước đến nay, cô vẫn là đã khắc cốt ghi tâm. ...

– “Hai người... đang làm cái trò gì vậy hả?”. Thanh âm của Bảo Bình nhân nhạ cất lên nổi bật cái giọng khàn đặc thêm sự tức giận như bị nghẹn lại khiến hân gần lên từng từ vô cùng khó khăn.

Hân đang rất giận!

Nhưng, đáp lại sự giận dữ như núi lửa sắp phun trào của Bảo ca, Ma Kết lại thản nhiên nghiêng đầu hướng nhìn mà đưa đến nụ cười mềm mại tươi rói kéo theo thanh âm dịu dàng ôn nhuận, nhưng, trước sau cô vẫn là không rời khỏi vòng tay người đàn ông nam tính :

– “À... Bảo Bình, cậu tới rồi.”.

Trước khuôn mặt xinh đẹp đang mỉm cười kia, hân lại không nổi giận cô. Tuy nhiên, đôi mắt hỏ phách vẫn không rời vòng tay đang ôm cô dù chỉ một khắc.

Bất giác, nhận thấy được ánh mắt tràn ngập tia lửa giận ghen tức của Bảo Bình, Lâm Huy mới nhân nhạ mà nói lòng vòng tay rồi buông thân thể thon thả hoa mỹ của Ma Kết ra, gót chân Lâm Huy rất nhanh mà di chuyển, trong mắt Ma Kết chỉ còn thu lại tấm lưng to lớn của hân.

Khoảng không vô định như chết trong sự lặng im lại như khe khẽ vang lên một thanh âm rất khẽ, tựa như thì thào. Chỉ đơn giản là một thanh âm phát ra từ trong hơi thở nồng đậm vị xa xăm mờ ảo.

– “Cậu, chấp nhận đi thôi”.

Cánh cửa phòng bệnh một lần nữa mở ra rồi lại đóng vào. Lúc này, trong căn phòng đặc biệt thanh tao, xuất hiện là một nam một nữ.

Ma Kết lặng thình khoắc trên người trang phục bệnh nhân, sắc mặt nhợt nhạt không có lấy chút huyết sắc, bờ vai thon gọn của cô chỉ còn biết dựa vào tấm kính chắc chắn, cánh tay thuận thế khoanh lại trước ngực, ánh mắt kiêu ngạo của một nữ hoàng giương lên hướng ra bên ngoài khung cảnh âm u. Thật ngọt ngào.

Khác biệt hoàn toàn với tư thái cường điệu lạnh nhạt của Ma Kết, Bảo Bình lại nồng đậm lên về nam tính diêm dạm, dù trong đáy mắt bao nhiêu lửa giận đều đang đua nhau bùng cháy, thật xót xa đi. Trương Bảo Bình thở hắt một hơi nặng nhọc, bàn tay buông thõng nâng từng bước tiến thêm gần đến người con gái mạnh mẽ bao bọc lấy về mỏng manh kia. Ánh mắt hân vẫn luôn hướng đến cô.

– “Dừng lại gần!”

Bước chân hân khựng lại trên nền đất lạnh lẽo. Trái tim hân cũng thêm một phần lạnh.

Bảo Bình im lặng, hân muốn nghe, rốt cuộc là cô thế nào? Vì sao lại nhập viện? Vì sao lại không nói với hân? Vì sao lại cùng người đàn ông khác ở đây đây chưa?... Vì sao?

Hắn có rất nhiều câu hỏi, chúng hỗn loạn như sắp khiến đầu óc Bảo Bình nổ tung.

– “Chúng ta, chia tay đi...”

“Đoàngg”

Một thanh âm yếu ớt mà run rẩy vang lên phá đi bầu không khí lặng thình mờ ảo, lại là cư nhiên kéo đến một tiếng sét lớn giáng xuống vô cùng tàn khốc vào hai trái tim đang nảy nở lên một tình yêu đẹp đẽ, tất cả, chỉ khiến bầu không khí thêm bị đè nén mà trở lên ngột ngạt nặng nề đến khó thở.

– “Em đang đùa tôi đấy à?”...Hô hấp Bảo Bình vô thức trở nên gấp gáp vô cùng, bàn tay thô ráp siết lại đến mà vang vọng lên những tiếng “rắc rắc” kinh sợ. Hắn khó khăn gắn lên với cô.

Đứng trước hắn lúc này, Ma Kết cảm thấy thật thanh thản.

– “Chia tay đi, tôi chán rồi, mẹ tôi đã nói chuyện với bên nhà cậu, có lẽ, cũng có kết quả rồi, hôn ước đã hủy!”. Thanh âm mềm mại của Ma Kết gắng gượng trở nên điềm tĩnh đến đáng sợ, hàng mi dày rũ xuống gắng gượng không nhìn vào hắn, có thể chỉ là lúc này, để cô hòng cô không bị ghen lại, để giọng nói cô không run rẩy, để đôi mắt kia không chảy dài những giọt nước mắt bi thương.

– “Em...chết tiệt! Em yêu tôi cơ mà, em đang nói cái vớ vẩn gì em có biết không?”. Tròng mắt Bảo Bình đã trở lên đỏ lên bùng lớn lửa giận, bước chân không chậm trễ thêm mà lao đến giữ lấy vai thon của Ma Kết, áp đặt cô nhìn vào hắn.

Mục Đình Ma Kết cơ hồ lạnh đi một phần đáy mắt, bên tai cô ù đi hầu như không còn nghe rõ hắn đang giận dữ ra sao. Cô đưa mắt nhìn khuôn mặt hắn, rồi lại cười, nụ cười thật đẹp, thật rạng rỡ biết bao.

– “Yêu sao? Chỉ là vui chơi thôi”.

Phải không? Hắn chỉ là một phút giải lao giữa hiệp đấu, một nơi trú chân trước cơn mưa bất chợt mà cô gặp trên đường. Một cô tiểu thư rong chơi vốn không có điểm dừng lại có một ngày mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, mà trái tim cô lại chọn hắn làm nơi nghỉ ngơi mất rồi. Nơi dừng chân này tuyệt đến mức, khiến cô không còn muốn tiếp tục chặng đường rong chơi với tình cảm nữa, cô từng đem tình cảm ra chơi đùa là vô số, còn hiện tại, cô bị tình cảm chi phối và hành hạ. Hành hạ đến cô cảm thấy mình trở thành thân tàn ma dại.

Đây, là cái giá phải trả sao?

Bảo Bình từng người, ánh mắt nóng rực lên lại bị che khuất bởi một tầng sương mù thật lạnh lẽo.

Có thể xem như một cơn ác mộng chứ? Lòng ngực hắn đau quá, cảm giác như một bàn tay lạnh lẽo xuyên thấu vô hình nắm lấy trái tim đang đập lên từng hồi sức sống của hắn mà bóp lấy vỏ đến nhàu nát, bao nhiêu dây thần kinh của Bảo Bình đều căng lên đến giới hạn, gân xanh gắng gượng hắn lên gò má của hắn.

– “À...ra vậy”.

Khoé môi Bảo Bình nhếch lên một đường dài, bàn tay nắm chặt lấy bờ vai thon mịn của Ma Kết siết lại đến khiến hàng mày liễu của Kết Nhi, cảm giác như hắn muốn vỡ nát từng khớp xương của cô.

Rồi, hắn buông lỏng cánh tay. Buông cô gái xinh đẹp hốc hác đang tái xanh sắc mặt vì sợ.

Ma Kết khoảng khắc ngây người. Cô nhanh chóng đã vươn tay vịn lấy tường, cô sẽ ngã mất, đôi chân này, hiện tại, ngoài bần rùn ra, chẳng còn gì.

Đôi mắt sợ hãi đến tuyệt vọng của Ma Kết cứ thế hướng bóng lưng của Bảo Bình đang từng bước nặng nề rời đi. Cô ngây người sợ hãi cố gắng không bật khóc, không gục ngã. Ít nhất, là vào lúc này.

Bóng hình Bảo Bình khuất đi, cô cũng ngã khụy xuống nền đất lạnh ngắt, thay vào là Lâm Huy đã đến bên cô từ lúc nào, ánh mắt hắn nhìn cô đều là yêu thương, nhưng, lại có cả sự xót xa, một sự xót xa bất lực. Hắn ôm cô lại vào lòng ngực rắn chắc, cô muốn đẩy ra, nhưng, lại chẳng còn chút lực.

Ma Kết vô thức lại bật khóc nức nở, hốc mắt đỏ hoe hẹn trước mà trào ra ào ạt những dòng nước mặn chát.

Cô làm được rồi...nhưng...lại không vui chút nào...

Cô sợ, sợ thần chết đến bắt cô đi.

Cô sợ, sợ người khác bắt mất hắn đi.

Trước sau đều là sợ.

Nhưng, cô đã không biết, Bảo Bình cứ thế rời đi, đầu óc ngập đều là sự khó hiểu, nhưng trên hết, hắn đau quá. Bước chân cũng loạng choạng đi phần nào, khung cảnh trước mắt hắn sao lại mờ mịt như vậy?

“Tách”

Cảm giác mất đi tình yêu, thật không dễ dàng.

Hết chap 55.....

Tâm sự tác giả :

– Cảm ơn các bạn đã ủng hộ, Sau khi đọc xin cho mình vài lời bình luận và đừng quên vote cho truyện của mình nhé <3

– Được 10 bình luận + 10 vote mình sẽ tiếp tục ra chap.

– Gần đây mình khá bận cho kiểm tra, có thời gian sẽ ra chap, thành thật xin lỗi các độc giả thân yêu <3

Yêu cả nhà <3

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ <3

#Tiểu_Ngư_Nhi

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Lão Thiên, Thật Biết Trêu Đùa !

Chap 56 : Lão Thiên, thật biết trêu đùa !

*Đề nghị không copy dưới mọi hình thức, đây là truyện mình tự sáng tác không phải edit hay đăng lại. Cảm ơn <3

Con gió chiều dịu hiu phảng phất phủ lấy cả thành phố nhỏ bé vào buổi trưa âm đạm. Trước cánh cổng trường Đồng Ân phong cách cổ điển, lại vắng vẻ nhàn nhạt, từng hồi học sinh rời gót khỏi trường, dần tản ra vắng vẻ. Bầu không khí lãnh đạm lại có chút chán chường. Đang xa, góc khuất bên cổng trường, một thân nam cao ráo phủ thân sơ mi trắng , lãnh đạm dựa lưng vào chiếc veneno như chờ đợi, như ngóng đợi. Đường như lại cảm thấy rất quen. Rất quen. Tôn Hàn Khanh? Phải. Là Tôn Hàn Khanh.

Ẩn sau cánh cổng trường cao vợi, bóng hồng với mái tóc ngắn ôm trọn khuôn mặt màu xanh nổi bật, lura thưa vài sợi tóc phảng phất khẽ tung bay trên mảng không trung vô định.

“Hàn Tử”

“Khanh”

Hàn Tử – cô gái với khuôn mặt hết như Song Tử. Là ai? Rốt cuộc cô là ai? Nhưng khác quá, mái tóc dài bồng bênh đã thay thế bởi mái tóc cụp ngắn ôm lấy khuôn mặt thon gọn, khá ái. Tuy vẫn là màu xanh quen thuộc, nhưng sao lại lạ lẫm quá. Hàn Khanh nói với cô, cô là con gái của gia tộc nước ngoài, cô và hắn có hôn ước. Yêu nhau rất mặn nồng, rất sâu đậm. Là thanh mai trúc mã lớn lên từ nhỏ. Hắn nói, cô nghe. Cô chỉ biết có vậy, cô không có ấn tượng gì cả. Nói rằng yêu, yêu rất sâu đậm, yêu đến vong mạng cũng chẳng màng. Như thể thật sự dây dưa không thể dứt.

Nhưng. Sao trong tiềm thức của cô, đến khuôn mặt của Tôn Hàn Khanh cô cũng không có ấn tượng, đến cái động tay của hắn cô cũng chẳng có cảm xúc. Trong mộng của Hàn Tử, cô thấy một nam tử rất cao, lồng ngực rất vững chắc, rất rộng rãi, bàn tay của người đó cũng rất ấm, khiến cô ngày đêm như tương tư người trong mộng, ngày đêm nhớ nhung một người xa lạ, mà đến khuôn mặt của người đó, khi tỉnh dậy cô cũng chẳng thể nhớ ra.

Rốt cuộc là ai?

Không phải Tôn Hàn Khanh. Nhất định không phải. Đến một chút thân quen, cũng còn không có, nói gì là mơ về Tôn Hàn Khanh?

Hắn nói trường cũ gây thương tổn cho cô, nên hắn giúp cô chuyển trường, bạn bè đều mới, cô không quen cũng dễ hiểu. Nhưng trong lồng ngực Hàn Tử, lúc nào cũng như luôn chứa đựng những mong lung vô định, những suy nghĩ vẫn vương mãi cũng không dứt ra được. Hàn Tử, đến cái tên, cô cũng không quen. Đến hôn phu, cô cũng không quen. Mọi thứ, cô đều không quen.

Đôi mắt to tròn ngây người phất chốc mà nhìn chằm chằm nam tử trước mắt, cánh môi gượng gạo cong lên nụ cười nhu hòa bước đến phía hắn : “Khanh, hôm nay những người gặp em đều có phản ứng rất kì lạ, họ nói em giống với một người mất tích. Anh có biết người đó không?...hình như tên..tên là..”

Phút chốc, cổ họng Tôn Hàn Khanh cũng phải nghẹn lại, đầy mắt như cả con sóng cuộn trào từng cơn dữ dội tới cùng của sự sợ hãi.

Song Từ, hẳn không biết có thể dối cô đến khi nào? Nhưng chỉ cần có một chút hi vọng, hẳn cũng muốn đem cô đi, cũng muốn cắt cô đi khỏi Trần Phong Bạch Dương. Nhưng làm thế nào đây? bí mật hẳn làm sao dối cô mãi. Hiện giờ, thông tin công nghệ đều rất phổ biến, hẳn luôn viện đủ lý do để tránh việc cô dùng đến điện thoại, tiếp xúc với công nghệ.

Ừ. Hẳn sợ. Hẳn sợ lắm, sợ rằng cô sẽ nhận ra mình là Song Từ. Là Tôn Nguyệt Song Từ. Chỉ nghĩ đến thôi, dọc sống lưng Hàn Khanh cũng không hên mà nổi tảng tảng sự lạnh lẽo. Đột ngột, hẳn dang tay ôm trọn lấy cô vào lòng, đôi mắt hẳn gần đỏ máu sợ hãi siết chặt hơn cánh tay cứng cáp, cổ họng hẳn khàn đặc, khó khăn cất lên thanh âm phả vào bên tay Hàn Từ một cách khó nhọc : ” Hàn Từ... đợi anh, đợi anh, chúng ta sẽ qua Mỹ định cư”.

Giật mình trước thái độ của Hàn Khanh, không hên, động thái của Hàn Từ đồng thời đẩy mạnh hẳn ra, chân mi khó khăn nhúu chặt chăm chăm nhìn vào nam tử không ưng lòng. Rõ ràng thái độ của Hàn Khanh rất kì lạ, không phải nói sẽ để cô ở đây sao? Sao đột ngột lại muốn qua Mỹ? Nói thế này... khác gì ấn định việc kết hôn của cả hai?

Cô. Không muốn. Vạn lần cũng không muốn.

Cô không muốn lấy một người cô không yêu.

Cô không muốn chung sống với một người lạ lẫm.

Cô không muốn kết hôn khi bản thân cô đến mình là ai cũng không biết.

Không muốn. Vạn lần cũng không muốn.

Tuy Hàn Khanh nói, cô và hẳn là thanh mãi trúc mã, đã ấn định sẽ kết hôn, ấn định đã yêu nhau, nhưng vào thời điểm hiện tại, cô không yêu, cũng không có kí ức về hẳn. Nếu cả đời cô không thể hồi phục trí nhớ, cả đời đều không yêu hẳn, thì kết hôn có ý nghĩa gì? Kết hôn để làm gì? Vô nghĩa. Thực sự vô nghĩa.

Khi bạn biết được rằng bạn muốn dành trọn thời gian còn lại của cuộc đời bên cạnh một ai đó, bạn chỉ muốn bắt đầu càng sớm càng tốt. Nhưng khi bạn không muốn ở bên cạnh ai đó cả một đời, thì chính là chỉ mong giây phút đó không bao giờ đến.

You May Like by Mỗi đêm, bạn sẽ bị mất 1kg, nếu bạn sẽ làm điều này trước khi ngủ “Từ từ, không cần vội”. Hàn Từ âm trầm khẽ cúi đầu, đầy mắt mơ hồ có chút sợ hãi, vương chút run rẩy, cô lảng khỏi Hàn Khanh, tự mình ngồi vào bên trong xe. Đến bản thân Hàn Khanh cũng không thể rõ, là cô đang nghĩ gì, là cô đang muốn gì. Nhưng, ngay giây phút này, cô vẫn mãi xa cách hẳn.

Song Từ, ngay cả khi không có Bạch Dương, em vẫn chưa từng có tôi !

Đau khổ nhất là khi yêu ai đó, thương ai đó mà không thể ở bên, không thể nói ra nỗi lòng của mình với người ấy. Mà ở bên rồi, cũng như không ở bên, dù làm bất cứ chuyện gì, trong lòng Song Từ, một lần cũng chưa từng có hẳn.

Có những lúc, không có lần sau, không có cơ hội bắt đầu lại. Có những lúc, bỏ lỡ hiện tại, vĩnh viễn không còn cơ hội nữa. Nên hẳn nguyện bắt chặp một lần, hẳn nguyện đánh đổi mọi thứ một lần, chỉ để đổi lại một lần cô yêu hẳn.

Khi yêu... bỗng dưng cả thế giới chỉ nhỏ bé nằm gọn ở duy nhất một người. Song Từ, không có em, ngày đẹp trời cũng chỉ còn giông bão. Xin em, làm ơn, ở lại bên tôi !

“Được, không cần vội, anh đợi em. ...”

...Nguyện đợi cả một đời !

Trên con đường cao tốc đông đúc, chiếc siêu xe Veneno thâm trầm lướt đi trên con đường trơn mượt. Không hên, một chiếc BMW cũng đi ngược lại làn đường bên cạnh. Một chiếc đi lên, một chiếc đi xuống.

Người đời có hai từ “duyên phận”, nơi nào cũng có hai từ “nguyệt duyên”. Có thể khoảng cách thậm chí chỉ là trong gang tấc. Chiếc xe đối diện, không ai khác, chính là Trần Phong Bạch Dương, mái tóc xòa xuống lưng biếng không vào nếp, khuôn mặt hốc hác đến mệt mỏi, tầng râu cũng đã lâu không rụng đến, chiếc áo sơ mi thông thả mờ mờ hai cúc trên cũng chẳng cần cài thắt lưng. Mỹ nam bạc nhất nay còn là lại gì? Hệt như một người đàn ông trung niên đã trải quá nhiều bi ai. Đã trải quá nhiều bất lực. Vạn đời cũng chẳng thể dứt ra. Như chính tình yêu của Bạch Dương đối với Song Từ, vạn đời chẳng muốn dứt, ngàn đời cũng không muốn dừng.

Hẳn không nhìn cô. Đôi mắt hắt tia máu cũng nhợt nhạt đến lạ. Nhưng cô lại đang nhìn hẳn, nhìn rất chăm chú hướng về phía hẳn. Ước gì giây phút này dừng lại, để đau thương chỉ dừng lại ở đây thôi. Ước gì khoảng khắc này dừng lại, để bi thương cũng kết thúc tại đây.

Ước gì giây phút này, cô nhận ra hẳn.

Ước gì giây phút này, hẳn nhìn thấy cô.

Ước gì...

Nhưng cuộc đời thì thường không dễ dàng như điều mong muốn. Hình ảnh hiện tại cũng thật đến đau lòng. Hàn Khanh nhìn cô. Cô lại nhìn Bạch Dương. Thì ra, đến kẻ cả không còn ký ức, cô vẫn luôn hướng về Bạch Dương. Thì ra, đến kẻ cả không còn ký ức, tình yêu cũng vẫn luôn vẹn nguyên. Thì ra, đến kẻ cả không còn ký ức, cô cũng không yêu Tồn Hàn Khanh.

Hàn Khanh không nhìn thấy Bạch Dương. Chỉ thấy lồng ngực có chút gì nhói nhói. Không, không phải là nhói, mà quặn lại đến đau đớn, khiến hân hô hấp cũng khó khăn, khiến hân thở thôi cũng thấy mệt.

Đời. Thật quá nhiều thứ nực cười. Một người, mãi miết kiếm tìm người yêu, khi giây phút ở ngay bên cạnh lại chẳng thể trông thấy. Một người, dù mất đi ký ức vẫn mãi hướng về một người, kẻ cả đã nhìn cũng không nhớ được người mình yêu. Một người, dẫu biết không thể ép một người yêu mình, không thể đem người mình yêu tránh khỏi mọi thứ, nhưng lại bất chấp đánh đổi dù chỉ còn tia hi vọng cuối cùng.

Lão thiên, thật biết trêu đùa !

Song Từ, rốt cuộc em đang ở đâu? Anh nhớ em lắm !

Người vừa rồi, thâm tâm cảm thấy rất quen ! Tim cũng cảm thấy rất đau.

Song Từ, dù đánh đổi cả một đời này, tôi cũng không để em đi . .

Cuộc đời, thật nhiều chuyện nực cười đến không thể tin, càng không muốn tin.

Hai người yêu nhau, đi qua nhau, nhưng chẳng hề nhận ra.

Một người không được yêu, lại bất chấp không muốn hai người nhận ra.

Bi thương nào bằng?

“Tách”

Giọt nước mắt chảy dài dọc trên gò má.

Là ai đang khóc?

Hay chẳng Hàn Khanh khóc cho tình yêu của mình?

Hay chẳng Song Từ khóc trong vô thức của trái tim?

Hay chẳng Bạch Dương khóc vì đau đớn trong nỗi niềm mất đi người yêu?

Có quá nhiều nỗi đau. Nước mắt rơi đến lúc nào cho đủ?

Hết chap 56.....

Tâm sự tác giả :

– Cảm ơn các bạn đã ủng hộ, Sau khi đọc xin cho mình vài lời bình luận và đừng quên vote cho truyện của mình nhé <3

– Được 10 bình luận + 10 vote mình sẽ tiếp tục ra chap.

Yêu cả nhà <3

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ <3

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Lục Ái Mạn, Người Đàn Bà Trơ Trẽn !

Chap 57 : Lục Ái Mật, người đàn bà trơ trẽn !

*Đề nghị không copy dưới mọi hình thức, đây là truyện mình tự sáng tác, không phải edit hay đăng lại. Cảm ơn <3

Ngày nắng đẹp phảng phất chiếu rọi cả một vùng trời. Sao nơi đâu vẫn âm ỉ đam đến nỗi nê?

Duyên do trời định. Phận do người tạo. Hạnh phúc do mình tự nắm bắt. Nhưng hạnh phúc thì lớn, bàn tay Xử Nữ thì nhỏ, nhỏ bé lắm. Nắm bắt thế nào đây? Giữ thế nào nổi? Không phải cô không muốn giữ, là không thể giữ, cũng không có cơ hội giữ.

Sur Từ, em dại quá, dại nhất chính là từng tin anh yêu em !

Vừa nghĩ, uất ức trong lòng như trào đến nghẹn ngào, không nhanh không chậm, cô nâng chai rượu lên tu mạnh. Không cần biết lúc này bản thân cô là ai, cô vốn đã không màng. Trong cơn say nồng hương rượu nặng nề, cả thân thể Hoàng Mã Xử Nữ ngã nghiêng vô định, khó khăn ngã người nằm xuống bàn gỗ. Quán rượu đông đúc cũng chẳng lấy một người thân quen. Mái tóc dài rũ xuống xuề xòa che phủ đi khuôn mặt thanh tú xinh đẹp của Xử Nữ. Cô mệt quá, mệt lắm, thật sự rất mệt.

Gặp gỡ, quen biết, yêu thương rồi chia ly là nỗi đắng cay trong trái tim bao người.

Vừa rồi cô gọi cho Thiên Bình, không rõ là cô ấy có đến hay không... Nhưng, có lẽ cô nên ở một mình. Rất mệt...

Tình yêu là một phần tạo nên linh hồn. Yêu có cùng bản chất với linh hồn. Giống như linh hồn, yêu cũng là hóa thân của thân, giống như linh hồn, yêu không bị ăn mòn, không thể chia tách, không hề khô héo. Yêu là ngọn lửa trong tim mỗi người, không giới hạn thời gian và không gian, không gì có thể ngăn chặn và hủy diệt. Con người luôn cảm thấy ngọn lửa tình yêu cháy tận xương tủy, thấp sáng tận chân trời. Nhưng quá tôn thờ tình yêu, lại là cái sai lớn nhất của cả một đời người.

“Anh Đông ~”

Chợt. Một giọng nói nũng nịu vang lên quen thuộc văng vẳng bên tai Xử Nữ, nhưng cả người cô đều mệt lả, mềm nhũn, mệt đến không tự ngồi dậy nổi, cô chỉ còn biết nằm gục ra bàn, bắt lực nhủi mi tâm lắng nghe giọng điệu này. Dường như đang đi đến chỗ cô, cô thậm chí nghe rõ tiếng bước chân của người con gái đó đi qua cô đến bàn bên cạnh.

Quen quá.

Thật sự rất quen.

Lục Ái Mật?

Không thể nào, không phải đáng ra cô ta nên ở chỗ của Sur Từ sao? Cùng ai đến chỗ này? Đây là quán rượu thượng lưu, một thân một mình cô đến đây giải sầu, còn cô ta? Có sầu mà giải sao? Trước đây cô ta không có thai, đến đây lắng nghe quyền rũ giới thượng lưu tìm đường leo bậc. Không lạ. Nhưng hiện tại, cô ta đang mang trong mình con của Sur Từ, còn đến đây, đây là sự việc gì?

“Anh Đông ~” Lần nữa, giọng nói chua ngoa, lẳng lơ của Lục Ái Mật lại vang lên. Có thể ấn định được hình ảnh lần này đã chẳng còn là bình thường nữa, hẳn Lục Ái Mật đã phải đu vào người nam tử kia đeo bám. Loại chuyện vô nhân tính này, có thể đem con của Sur Từ đi loạn như vậy?

Nam tử bên cạnh... Thật ra, nói nam tử cũng quá sai đi. Một lão trung niên cũng phải đã ngoài tứ tuần, bảo gì là nam tử? Phải nói là một người đàn ông đáng tuổi ba của Lục Ái Mật. Từ “anh” này, nói nuốt thế nào trôi? Còn chẳng ghen đáng lại ở cổ.

Dường như, cũng chẳng phải ai xa lạ. Chẳng phải là Giám đốc bên dự án “Gió Lùa” mà lần Sur Từ bắt gặp Lục Ái Mật ôm ấp sao? Ngựa quen đường cũ, thỏ con quen thối.

“Ái Mật, em suy nghĩ lại đi, con của chúng ta, anh không muốn em dùng con của chúng ta...”

“Chát”

Chưa để người đàn ông kịp nói dứt lời, nơi đâu đã vang lên tiếng động chưa chát khiến người ngoài cũng xót xa mà đau thay. Lục Ái Mật, xuống tay cũng nặng quá rồi.

Con... của chúng ta?

Con của chúng ta?

Lục Ái Mật, cô đang làm trò trơ trẽn gì?

“Anh thì biết cái gì, kẻ sắp phá sản như anh, không có quyền lên tiếng. Đợi đến khi em có được gia sản nhà họ Lý, em muốn gì chẳng được? Dự án của anh, nếu không đợi tôi cứu, anh cũng sẽ chôn theo nó thôi. Tôi không chờ chết cùng anh đâu”.

Chờ chết cùng hân? Không có.

Chờ cô ta mang con hấn trở về. Cũng không có. Một người trải nhiều hơi thương trường, còn không rõ, cô ta chỉ đang đem con hấn để giải phóng khao khát quay về bên người yêu.

“Xẹt”

Hệt như một tia lửa nóng chạy qua từng mạch máu trong đầu Xử Nữ. Đầu cô ong ong, nghe cũng không ra, nhận thức cũng chẳng rõ.

Lục Ái Mật, trò trơ trên này, đúng là ngoài cô ra chẳng ai dám đụng hành. Loại đàn bà này, bà mụ nào khéo nặn như vậy? Cũng có thể hình thành lên một loại phụ nữ đáng ghê tởm như vậy sao?

Sư Tử, trách nhiệm của anh đúng là đã phải đổ cho chó ăn rồi.

You May Like by Mỗi đêm, bạn sẽ bị mất 1kg, nếu bạn sẽ làm điều này trước khi ngủ Không được, Sư Tử, anh bị Lục Ái Mật lừa rồi. Cô ta rõ ràng lừa anh. Lục Ái Mật...

“Bộp”

Vừa nghĩ đến đây, Xử Nữ rõ ràng đã định bật dậy đến chỗ Lục Ái Mật, xử lý ra trò người đàn bà trơ trên này. Dám lừa Sư Tử của cô? Dám chen ngang tình yêu của cô? Dám làm cô ra nông nổi này... Cô không muốn động thì từng mạch máu trong não cũng đã căng cứng, không muốn động cũng phải động.

Nhưng, vừa định bật dậy khỏi bàn gỗ, một bàn tay thon dài mềm mại đã ấn người Xử Nữ xuống. Là Thiên Bình. Lục Ái Mật và người đàn ông bên cạnh ngồi xoay lưng về phía Xử Nữ, vốn dĩ không biết tình hình diễn ra phía sau. Thiên Bình hơi nhíu mày, tay ấn người Xử Nữ xuống, đáy mắt nhàn nhạt nhìn cô lắc nhẹ đầu, tỏ ý không nên rút dây động rừng.

Từ đó, hai người con gái trẻ đẹp lặng lẽ rời đến bàn thanh toán rồi rời khỏi quán rượu thượng lưu. Suốt cả đoạn đường, mỗi người một suy nghĩ, cũng không biết là cùng nghĩ đến đâu. Lại không hẹn mà cùng gọi nhau.

“Xử Nữ”

“Thiên Bình”

“Cậu nói trước đi”

“Cậu nói trước đi”

“Vậy...”

“Tớ nghĩ Sư Tử có nỗi khổ”

”Tớ tin Sư Tử có nỗi khổ”

....

Phút chốc, cả hai cô gái đều đồng thời dừng chân lại. Âm trầm quay sang nhìn nhau.

1s

2s

Bất chợt mà phì cười.

“Sư Tử chỉ là trách nhiệm cao thôi. Riêng với Lục Ái Mật, tớ thật muốn lật mặt của cô ta ra cho mọi người đều biết”. Thiên Bình cất lời, giọng điệu phản gay gắt, trên đời này, Trương Thiên Bình cô chưa bao giờ lại gặp phải một loại đàn bà đáng ghê tởm đến như thế. Nghĩ đến đây, Thiên Bình liền dúi vào tay Xử Nữ chiếc điện thoại của cô, trầm ngâm cười nhẹ : “Giao cho cậu giải quyết với Sư Tử, tùy theo cậu định đoạt, trừng phạt hấn phải tự cậu làm. Không được để Lục Ái Mật lộng hành”.

Thì ra, Thiên Bình đã ghi âm lại cả.

Đến cô cũng còn không nghĩ đến.

Thiên Bình đúng là Thiên Bình, suy nghĩ mọi thứ thật chu toàn.

Nhưng...Sư Tử. Cô không nỡ nhìn hấn bị từ chối, cô lại không biết nên mở lời thế nào. Hấn sẽ tin cô chứ? Hay sẽ bảo vệ Lục Ái Mật, sẽ bảo vệ người đàn bà đó rồi từ bỏ cô...

Cô không biết phải bắt đầu thế nào.

Càng không biết kết thúc ra sao.

Làm thế nào không dính líu đến tình yêu là đã thực sự tìm được thiên đàng nơi hạ giới. Tiếc quá, cô chẳng phải thiên thần, nên cũng chẳng tìm được thiên đàng. Cô không tránh được tình yêu, cô lụy tình yêu với Sur Từ, nên thiên đàng của cô vốn dĩ không tồn tại.

Khi yêu một ai đó với tất cả trái tim mình, tình yêu đó sẽ không bao giờ mất đi ngay cả khi bạn phải chia xa. Khi bạn yêu một ai đó và dù bạn đã làm tất cả mà vẫn không được đáp lại thì hãy để họ ra đi. Vì nếu tình yêu đó là chân thật thì chắc chắn rằng nó sẽ trở về với bạn. Liệu Xử Nữ và Sur Từ làm thế nào để về bên nhau?

Với Xử Nữ, tình yêu cô dành cho Sur Từ vẫn chưa một lần nhạt phai đi, thậm chí mỗi ngày đều đậm sâu hơn. Nhưng cô lại chẳng phải hán, cô không biết hán dành cho cô có chút nào là thật. Nhưng không phải, người ta đã nói, yêu chỉ là mong cho người mình yêu hạnh phúc thôi sao? Tình yêu càng đắm đuối, buồn phiền càng mãnh liệt. Tình yêu tuổi 17, khắc cốt ghi tâm, dù kết quả ra sao, người trong cuộc vẫn muốn thử đến giây phút cuối cùng, cơ hội cuối cùng, niềm tin cuối cùng. Đáng. Hay không?

Hán không yêu cô cũng được. Nhưng ít nhất, cô không muốn hán bị lừa, cô không muốn hán bị lừa dối bởi một người phụ nữ như Lục Ái Mạn. Cô cũng không cho phép mình bị cướp mất tình yêu bởi một người phụ nữ đáng ghê tởm nhất trên đời.

Người ta càng yêu, người ta càng khổ. Yêu nhiều bao nhiêu, càng khổ bấy nhiêu. Xử Nữ, đã chịu khổ đến đường nào rồi? Sao vẫn tự thân mình đi tìm khổ? Cuối cùng lại cũng chỉ vì một chữ “Tình”. Đôi mắt chỉ để nhìn thấy, trái tim mới là quyết định. Đến cuối cùng, dù có bị bỏ rơi, Xử Nữ vẫn muốn tự mình được nghe trước Sur Từ. Ít nhất, đến cuối cùng, cô cũng tha đau đến thân tàn ma dại, để rồi đau quá, đau đến tê cái cõilồng, trái tim sẽ khô cứng lại.

Chẳng thể đau thêm nữa !

“Ting”

[Em là Xử Nữ, mình gặp nhau một chút có được không?]

Hết chap 57.....

Tâm sự tác giả :

– Cảm ơn các bạn đã ủng hộ, Sau khi đọc xin cho mình vài lời bình luận và đừng quên vote cho truyện của mình nhé <3

– Được 10 bình luận + 10 vote mình sẽ tiếp tục ra chap.

Yêu cả nhà <3

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ <3

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Cuộc Đời này Bức Hấn Đến Không Thở Nổi

Chap 58 : Cuộc đời này bức hấn đến không thở nổi

*Đề nghị không copy dưới mọi hình thức, đây là mình tự sáng tác, không phải edit hay đăng lại. Cảm ơn <3

Phòng 527

“tách”

Giọt nước mắt nơi khóe mắt Cự Giải liên tục từng giọt lăn dài chảy dọc xuống thái dương rồi thấm đẫm xuống gối. Đã rất lâu rồi, Cự Giải đã khóc rất lâu rồi. Đôi mắt cô vẫn nhắm nghiền. Nhưng từ giây phút Kim Ngưu bắt chấp tất cả để vào căn phòng bệnh nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, từ giây phút Kim Ngưu phải đau đớn rời khỏi đây. Cự Giải vẫn khóc mãi không ngừng, bác sĩ tuy đã đến kiểm tra, cũng không nhận định nổi tình trạng này, khi cô vẫn hôn mê, nhưng nước mắt thì lại không ngừng chảy xuống. Cứ chảy mãi, chảy mãi, hệt như dòng sông dài chẳng biết đến khi nào ngừng lại.

Phải làm sao đây?

Mã Phu Nhân và Bạch Vân Thiên, đều không tin, hay chính xác hơn là không muốn tin, trên đời này hình thành một tình yêu vĩ đại có thể vượt qua khỏi cái chết, vượt qua khỏi mọi thứ khiến Cự Giải tỉnh lại.

Mà tại sao lại không có?

Chỉ là không muốn tin. Không muốn chấp nhận.

Đến Bạch Vân Thiên cổ họng cũng phải nghẹn ắng lại, đáy mắt hần ngập tia lửa máu, nhưng lại vương giọt nước chừng lại như muốn rơi xuống. Đôi khi người ta khóc không phải vì yêu đuối mà vì người ta đã phải mạnh mẽ trong một thời gian quá dài. Bạch Vân Thiên, hần đã nhìn Cự Giải bao lâu rồi? Hần đã yêu cô bao lâu rồi? Hần đã đơn phương cô bao lâu rồi?

Không biết nữa. Hần không tính. Nhưng có lẽ là yêu cô nhiều đến nỗi hần không biết bắt đầu đếm từ khi nào. Hần sai, càng yêu cô, hần càng thấy hần sai. Hần sai vì quá khứ đã từng từ bỏ cô. Hần hối hận, thực sự hối hận. Cua là một cô gái đáng yêu, đáng yêu đến nỗi, giây phút cô tặng hần một đóa hoa, nói rằng cô thích hần. Hần liền nguyện cả đời này bên cô. Nhưng, hần đâu ngờ, giây phút hần buông lỏng tay cô, vô tình nắm lấy tay một người con gái khác đồng đẳng và tài giỏi hơn cô. Cô đã thực sự không chờ hần nữa.

Hần luôn ngỡ rằng, ngày đó, cô yêu hần nhiều hơn. Vì người nào tỏ tình trước, người đó sẽ yêu đối phương nhiều hơn. Mãi đến sau này, hần mới nhận ra rằng, đúng là cô yêu hần nhiều hơn, nhưng không có nghĩa là cô sẽ đứng một chỗ đợi để hần rong chơi với những cô gái khác trước mắt.

Không có nghĩa đó.

Cũng không có lý đó.

Hần thực sự hối hận rồi. Ngày cô đi, cả thế giới của hần đều sụp đổ. Những người con gái qua đường, đối với hần, nhất định không phải là để yêu. Đối với hần, yêu là một người bán thân cả đời cũng không từ bỏ, nhưng vẫn cho phép bản thân rong chơi đùa vui với những cô gái khác xung quanh.

Đây là lý của hần. Còn cô, thì không có lý đó.

Ngày hần ở bên cô, nếu hần đã rong chơi thêm với những cô gái khác, thì cô sẽ là người ra đi. Vì nếu hần yêu cô, nhất định hần sẽ không có người thứ hai. Còn khi hần đã có người thứ hai, thì hần đừng lựa chọn cô nữa.

Cô không đau lòng vì quá khứ hạnh phúc hay hiểm nguy cận kề. Nỗi buồn khổ lớn nhất là cô chẳng để lại sau lưng thứ gì khiến hần phải rơi lệ. Hần năm lần bảy lượt đều nói yêu cô, nhưng thực ra, cũng là chưa từng khóc vì cô, chưa từng đau lòng vì cô. Từ trước về sau, hần vẫn mãi chỉ muốn có được cô. Muốn cô như mèo nhỏ, quanh năm suốt tháng bên cạnh để hần trêu ghẹo. Thật ra, trong tình yêu, hần đã hiểu sai rằng hần cũng yêu cô.

Sự thật có thể khiến chúng ta đau khổ trong một lúc, nhưng nỗi đau mà bạn phải trải qua vì bị lừa dối, phản bội thì có thể kéo dài đến hết đời. Thì ra, Cự Giải trong quá khứ, không yếu đuối như chúng ta vẫn tưởng. Cô mạnh mẽ, mạnh mẽ hơn bất kì cô gái nào trên đời này.

“Vân Thiên, cháu ở đây với Cự Giải”. Mã Phu nhân nghẹn giọng, lặng lẽ cúi đầu rời khỏi căn phòng. Đây là Trương Vân Nghi? Đây là Mã phu nhân cao tại thượng? Trước nay cao ngạo, ngông cuồng không sợ ai?

Không phải.

Nhảm rồi.

Mã phu nhân từ khi nào thành ra bộ dạng này? Đến ngưỡng cao đầu cũng chẳng còn dám nữa. Thật ra, không phải là không dám, mà là không thể. Bà mệt mỏi quá rồi, ngưỡng cao lên nữa với ai đây? Nước cờ này, bà đã đi sai ư?

Cự giải, là mẹ sai...xin con, đừng khóc nữa !

Bà thấy, con gái bà khóc rất nhiều.

Bà nghe, con gái bà đã cử động tay khi Kim Ngu đến.

Bà thấy, con gái bà khi tình tảo dùng tận tâm hết sức để yêu Vương Hóa Kim Ngu.

Cả một đời bà. Chưa từng yêu ai sâu đậm như vậy, cũng chưa từng được ai yêu sâu đậm như vậy. Nên bà vốn không tin, bà không tin có tình yêu đậm sâu tồn tại trên trần gian này. Bà vốn không muốn tin, con gái bà lại yêu một người đến tận phé tâm can, bà cũng không tin, có một người đàn ông yêu con gái bà đến chẳng màng tính mạng.

Vì bà chưa từng được yêu, nên bà cũng không tin nó tồn tại.

Rốt cuộc, nước cờ này là bà đi sai sao?

You May Like by Mỗi đêm, bạn sẽ bị mất 1kg, nếu bạn sẽ làm điều này trước khi ngủ Trương Vân Nghi một đời mình mãi, nay lại dùng sự mình mãi để hại con gái mình ư?

Cả một đời bà vì con, vì gia đình, đến cuối cùng, tình yêu là gì, bà còn chưa từng biết, chưa từng được cảm nhận.

Bảo bối, mẹ sai thật rồi ?!....

Đủ nắng hoa sẽ nở và đủ yêu thương thì hạnh phúc sẽ đông đầy. Đến bao giờ, bầu trời cung hoàng đạo mới nở ra một đóa hoa đây?

“Tiếng”

[Kim Ngu, cháu đến với Cụ Giải bây giờ, có được không?]

Khu Trung Cư Tấn Bộ, Quốc lộ A

[Kim Ngu, cháu đến với Cụ Giải bây giờ, có được không?]

[Kim Ngu,em rất muốn chết đi cho rồi, nếu em chết, anh sẽ buồn chứ?]

“Tiếng”

Máy Kim Ngu đồng thời hiện lên hai tin nhắn. Hấn im lặng.

Lại một lần nữa. Lão Thiên đùa với hấn rồi.

Hiện tại, hấn đứng trước khu trung cư của Song Như. Không sai, là Song Như. Cô ta nhắn tin cho hấn, rõ ràng là muốn đi tìm cái chết. Hấn không yêu Song Như, hấn yêu là Cụ Giải, nhưng...hấn lại không cho phép một ai chết vì hấn. Hấn rất sợ. Hấn phải lựa chọn. Cụ Giải và Song Như.

Cụ Giải đang đợi hấn, cô ấy đang đợi hấn. Hấn lại chẳng thể đến.

Lần nữa, hấn lại sai rồi.

Tại sao hấn lại đến đây?

Vì thương hại?

Không biết nữa. Chỉ là hấn không muốn ai phải chết.

Cụ Giải, em đợi anh, có được không?

Khuôn mặt Kim Ngu hốc hác, đôi mắt mỗi một nhìn lên căn phòng sáng đèn nơi Song Như sống, nhàn nhạt lại không biết là hấn đang cười, hay đang muốn khóc? Không nhận định nổi. Hấn cười, cười giễu cho cái số phận, cho cái trò đùa khắc nghiệt của tình yêu. Hay hấn khóc, hấn khóc thay cho sự bất lực của bản thân?

Trong chốc lát, hấn đã đứng trước cửa phòng của Âu Dương Song Như. Cửa phòng cô để mở, rõ ràng chính là đợi hấn. Chính là chờ để hấn vào.

“Anh đến rồi? Em biết anh sẽ đến.”

Phá tan bầu không khí lạnh lẽo, ảm đạm. Song Như cất lời, cô mặc chiếc váy trắng, mái tóc dài chải chuốt buông xõa đặt trên bờ vai thon gọn. Dáng vẻ xinh đẹp nằm trên chiếc giường trải ga trắng chính giữa căn phòng. Đôi chân dài miên man trải dài là loi. Căn phòng được chiếu sáng bằng thứ ánh sáng màu đỏ, khiến căn phòng trở lên quý dị lại có chút đáng sợ.

Không, điều hấn đề ý không phải là như vậy. Mà...chính là ở cổ tay của Song Như, cô ta cắt tay, vết cắt cách cẳng cổ tay xuống khoảng 2 phân, máu chảy vương lên cả chiếc đầm trắng tinh khiết, thấm một mảng ở ga giường mềm mại óng ả. Tuy nhiên, khuôn mặt Song Như lại trang điểm rất đậm, rất xinh đẹp, khiến đôi môi cô dù mất máu cũng chẳng thể nhợt nhạt đi phần nào. Đôi mắt có phần khiêu gợi hết lượt mà nhún vai thong thả đưa mắt nhìn Kim Ngu. Song Như giây phút này rất đẹp, đẹp nhất trong những người điên.

Máu. Nhiều máu quá. Máu màu đỏ, mùi tanh nồng sức lên sống mũi hấn.

“Song Như, CÔ ĐIÊN À?”

Giây phút, Kim Ngu hét lên một tiếng, xông thẳng đến chỗ của Âu Dương Song Như, cánh tay hấn thô bạo túm lấy cô mà gấn lên điên loạn. Cô sao phải ép hấn đến bước này? Tại sao phải ép hấn đến bước này? Cô mang cả tính mạng của cô ra để bức hấn, bức hấn đến nghẹt thở, bức hấn đến tuyệt vọng, bức hấn đến không tìm được đường lui.

“Riêng”

Bất chợt, điện thoại hấn reo lên liên hồi. Đấy mắt Kim Ngu hoang mang tột độ của sự sợ hãi, hấn sợ rằng là tin báo về Cụ Giải, hấn nữa muốn nghe, nữa lại không định nghe. Cuối cùng, đầu dây bên kia thật không sai...

[– “Kim Ngu, cháu có thể bây giờ lập tức... đến chỗ Cụ Giải không? Tim con bé đập rất yếu, cả người không chút sức lực, con bé khóc rất nhiều,

khóc đến cả người yếu đi...”]

Đầu dây bên kia là một loạt lời nói của Mã phu nhân. Không những thế, hắn còn nghe rõ, tiếng nấc nghẹn ngào của người đàn bà sống cả đời vì con. Hi sinh vì con. Chỉ muốn một đời mong con an yên.

Hắn...ngây người trong khoảng khắc.

“Tách”

Nước mắt hắn không hẹn mà đột ngột rơi.

Người đối diện bức hắn, ông trời bức hắn, cuộc đời này chính là bức hắn và cô đến nghệt thờ.

Hắn tuyệt vọng đến mức chỉ muốn bật khóc như trẻ con.

Cự Giải đang rất yếu, cô đang đợi hắn.

Nhưng trước mắt, Song Như cũng máu chảy rất nhiều. Tuy tay hắn đã nắm lấy vết cắt để máu ngừng chảy, nhưng sao chiếc váy trắng lại ngày càng bị thấm dẫm.

“Kim Ngu, anh tuyệt vọng đến thế sao?”

Nụ cười Song Như nhạt nhẽo.

* Làng nước oi viết chap này au cũng khóc luôn đây các độc giả ạ :(Nhói họ luôn, bí bách thực sự.

Hết chap 58.....

Tâm sự tác giả :

– Cảm ơn các bạn đã ủng hộ, Sau khi đọc xin cho mình vài lời bình luận và đừng quên vote cho truyện của mình nhé <3

– Được 10 bình luận + 10 vote mình sẽ tiếp tục ra chap.

Yêu cả nhà <3

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ <3

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 59: Thì Ra, Được Yêu Chính Là Thế Đây.

Chap 59 : Thì ra, được yêu chính là thế này.

*Đề nghị không copy dưới mọi hình thức, đây là truyện mình tự sáng tác, không phải edit hay đăng lại. Cảm ơn <3

– “Kim Ngu, anh tuyệt vọng đến thế sao?”

Nụ cười Song Như nhạt nhẽo.

– “Đi đi, anh đi đi.” Cô lặng lẽ gạt tay Kim Ngu ra, đáy mắt nhạt nhẽo cười ảm đạm “Em đã gọi bác sĩ riêng của em rồi, ông ấy sẽ vào đây ngay thôi. Em không đau nữa, anh đi được rồi”.

Khoảng khắc, cô buông thõng bàn tay, mệt mỏi dựa lưng vào thành giường. Rõ ràng, vừa rồi, cô chính là muốn giữ chân hắn, muốn hắn lo lắng cho cô, muốn hắn sốt sắng, muốn hắn phát điên lên vì cô. Nhưng khi thật sự thấy đáng về đó của hắn, cô lại không thể, càng không nỡ, cũng không cho phép mình làm tổn thương hắn.

Cô yếu lòng quá !

Nhưng cô yêu hắn. Vì yêu hắn nên mới yếu lòng.

Giây phút nhìn khuôn mặt hốc hác của hắn, mái tóc lòa xòa chẳng theo nếp, chiếc áo nhăn nhúm xộc xệch, đôi mắt đã vài ngày không ngủ. Cô chỉ còn thấy đau. Nhưng đau là đau trong lồng ngực mình.

Đúng như lời Song Như, chớp mắt, một người đàn ông trung niên đã vội vàng bước vào giúp cô cầm máu cùng hai bên y tá phụ kèm. Song Như lặng lẽ xoay bóng lưng về phía Kim Ngưu. Trước sau, Kim Ngưu nghẹn lại lời trong cổ muốn nói cũng chẳng thể thốt ra, hắn thở nhọc lấy một hơi mà quay đi, một bước, hai bước, hắn rời khỏi căn phòng đỏ, bóng lưng hắn không nhanh không chậm đã biến mất.

Kim Ngưu, cuối cùng, em cũng quay lưng về phía anh được rồi. Em không phải nhìn lưng anh nữa rồi !

Hạnh phúc không phải là tình cờ tìm được, nó là kết quả của sự tích lũy, là kết quả của sự mong đợi. Tại sao cả cuộc đời cô tích lũy, cả cuộc đời cô mong đợi, đến cuối cùng, cũng không có được? Thì ra, là do hạnh phúc đó không phải của cô.

Muốn khóc mà không còn nước mắt, có phải là tột cùng của bi thương?

Thế giới rộng lớn như vậy, người quen bên mình, thực sự là ít. Ít đến ly kỳ. Không biết những người khác sống thế nào. Có lẽ cũng giống nhau. Một mình ra quán ăn cơm. Đi qua người mênh mông, lại tìm không ra người nói chuyện. Cũng như cả cuộc đời này, cô đã ấn định là sẽ cô đơn. Tròn cũng không khỏi, chạy cũng không thoát.

Không phải tất cả vết thương đều sẽ chảy máu. Cũng không phải chỉ có chảy máu mới đau. Cô đang chảy rất nhiều máu, nhưng cô lại chẳng đau bằng việc phải buông tay anh. Không đau bằng việc phải từ bỏ anh.

Nhưng nhiều khi... yêu, chính là chấp nhận từ bỏ để người đó hạnh phúc. Nếu vì cô, anh lại tuyệt vọng, lại bế tắc, lại đau đớn, thì cả cuộc đời mình. Cô cũng không cần thiết nữa.

Chỉ muốn trên chuyến tàu tình cờ của định mệnh, khi anh cùng cô gái anh yêu bước xuống trước, xin đừng đánh thức giấc ngủ của cô, để cô không biết là, cô vẫn chỉ một mình.

Kim Ngưu, mong anh một đời hạnh phúc bên cô ấy...

-Sảnh bệnh viện Tomas-

Bóng lưng cao ráo lặng lẽ ôm theo thân thiếu nữ nhỏ nhắn lặng lẽ đến quầy làm thủ tục, tay xách đồ, tay ôm ghì lấy Song Như. Trải qua bao nhiêu đấu tranh tâm lý, giây phút Song Như tự nguyện ôm lấy hắn, hắn cả đời không muốn buông tha cô. Đừng đóng chặt trái tim mình, hãy mở cửa trái tim để biết rằng giữa mùa đông vẫn có những ngọn lửa sưởi ấm trái tim. Hắn đã chờ cô hơn 10 năm rồi, hắn đã chờ cô từ giây phút cô và hắn cùng xuất hiện trên thế gian này. Đến tận ngày hôm nay, hắn mới có thể đường hoàng nhìn vào mắt cô mà nói.

“Anh yêu em”

Chỉ ba từ thôi, nhưng hắn đã chờ mười mấy năm rồi? Ba từ này, đến thời điểm này, tuy có cơ hội, hắn vẫn mãi nghẹn lại chẳng thể nói ra. Không phải còn vướng bận. Vướng bận duy nhất của hắn là tâm lý của cô. Nhưng cô cũng đã chấp nhận hắn rồi, cô chấp nhận hắn rồi thì hắn chẳng còn sợ hãi điều gì nữa. Đều có thể cùng nhau trải qua.

– “Thỏ con”

– “Thỏ con”

Song Như khoảng khắc giật mình, cô có phần ngỡ người hướng khuôn mặt khả ái hướng lên phía trên, Thiên Yết đặt cô ngồi xuống bên ghế, tay hắn trụ thành ghế, cúi người ghé sát người cô, có phần mờ ám vô cùng. Vô thức khiến gò má Song Như ửng hồng, đôi mắt dụi hoặc e lệ lại rũ xuống ngại ngùng. Trông dáng vẻ lúc này, thật hết như một cặp mới yêu ngại ngùng cung chiều, Song Như như một mèo nhỏ cuộn mình đáng yêu, thật khiến đôi phương không nhận được muốn đem về cung chiều.

– “Chị...a”. Chính là không biết xưng hô thế nào, Song Như vẫn không biết phải mở lời ra sao.

Đáy mắt Thiên Yết như cả bầu trời nâng niu, hắn ghé sát hôn nhẹ lên trán của Song Như, bàn tay thô ráp hắn gân cứng cáp ôm lấy má cô khẽ vuốt ve dịu dàng, trước sau đối với Song Như đều là cả một trời nâng niu, một trời thương nhớ.

You May Like by Mỗi đêm, bạn sẽ bị mất 1kg, nếu bạn sẽ làm điều này trước khi ngủ – “Từ nay, để em bên cạnh chị có được không? Cuộc đời về sau của em, đều giao cả cho chị.”

Sau biến cố từ Mỹ An, cũng không biết phải bắt đầu thế nào, Song Như không muốn ở bệnh viện nữa, muốn về nhà. Thiên Yết đưa cô về. Hắn nói với cô :” Về nhà của chúng ta”. Có lẽ, đây là lời nói ngọt ngào nhất từ trước đến nay đối với cô mà đến giờ cô mới nhận ra.

Thì ra, được yêu chính là thế này.

Đời người có ngắn có dài. Thật ra dài ngắn không quan trọng, đến cuối cùng vẫn phải chết đi. Chỉ cần lúc sống có đủ can đảm để dốc lòng làm một việc,

yêu một người, ngoảnh đầu nhìn lại không hối tiếc, sống ít đi một chút so với thế gian cũng không thể gọi là bất hạnh. Sống một đời cũng chỉ cần như vậy. Vĩnh viễn một lần, chỉ cần một lần yêu hết tâm can, hết sức lực, bất luận dù kết quả ra sao, gian khổ thế nào, cũng đã từng yêu và được yêu.

Hóa ra khoảng cách giữa con người cũng tùy lúc mà gần, hay xa. Đã từng có lúc, hân chặt vật cũng không thể nắm lấy tay cô, cô khó khăn cũng chẳng dám nắm lấy tay hắn. Thời điểm hiện tại, là thực hay mơ? Đến giờ vẫn không dám tin cũng không dám khẳng định. Thì ra, cuộc đời thật nhiều điều thiếu chân thực.

Môi chạm môi, vừa ẩm áp, lại vừa ẩm ướt, không biết bất luận là sự việc gì, chỉ thấy nơi đó, bóng lưng nam tử cao ráo bao trọn cả thân hình nhỏ nhắn của Song Ngư, đôi mắt không hèn đều khép lại, môi chạm môi. Cánh môi cô mềm mại, thơm thơm vị ngọt lịm. Cánh môi hắn thô ráp, có chút thô kệch, cứng rắn chạm lên môi cô. Nhưng cách đối của hắn với cô, lại hết đối ẩm áp, hết đối dịu dàng như đang nâng niu đôi môi của cô tựa thể một thứ trân quý. Hắn không nhanh không chậm ngậm lấy cánh môi cô mềm mại, hơi thở nóng ấm nam tính của hắn phả lên tác da thịt của cô, tay hắn ghì lấy cổ cô nhẹ vuốt ve mái tóc xanh mượt dài óng ả. Cô ngậy người phụt chốc. Hắn lại đẩy lưỡi tách cánh môi cô chen qua kẽ răng tiến vào bên trong tìm đảo vòng tìm kiếm lưỡi cô dây dưa cuốn quýt. Hô hấp của cô dần gia tăng cũng dần khó nhọc, nhịp thở phập phồng đẩy lồng ngực của cô cũng nhấp nhô liên hồi áp sát nâng cao. Hắn hôn cô rất sâu, rất cuồng nhiệt. Thì ra, một con sói, ẩn định không có chuyện ăn được chay trường.

Có kinh nghiệm như vậy, cũng không biết đã động qua biết bao nhiêu cô gái rồi?

Gạt người. Nụ hôn đầu của hắn là cho cô, cô biết không?

Thỏ con ngây thơ, thỏ con dễ dụ như cô, chắc vốn cũng đã quên rồi.

Lúc này, không biết bất luận là chỗ nào, nơi đông người hay nơi vắng vẻ, cũng chỉ muốn vịn chặt lấy người cô mà hôn đậm, hôn sâu. Chỉ muốn một lần nuốt sạch bé thơ này. Hắn cũng đã đủ tuổi có thể tốt nghiệp khóa huấn luyện ăn chay trường rồi.

*Au : Anh hai à, đây đang là sảnh bệnh viện luôn đây :o

Hắn thở nhọc lấy một hơi, chậm rãi buông cơ thể nhỏ nhắn của Song Ngư ra, một hồi cuồng nhiệt như bị hắn nuốt hết khỏi không khí, Song Ngư thở nhọc dựa vào lồng ngực rắn chắc nhẵn mặt yếu ớt có chút giận dữ : “Em...có biết đây là đâu không?”

– “Không biết nữa, chỉ biết chỗ này có chị”.

Xem ra, đến cả năm ăn chay niệm phật, không đụng đến mỹ nhân, được bữa thả cửa, Thiên Yết cũng đã bạo gan hơn rồi. Lời vừa nói ra, khuôn mặt Song Ngư đã đỏ lại càng thêm đỏ, tưởng như có thể đem cả một quả trứng lên rán như một chảo dầu nóng bỏng. Song Ngư, Thiên Yết, bèn bờ hạnh phúc, có phải đã trước mắt rồi hay không?

Song Ngư...

Là người đầu tiên hắn dành hết yêu thương

Là người đầu tiên hắn đặt hết niềm tin và hi vọng

Là người đầu tiên hắn kiên nhẫn chờ đợi

Người đầu tiên cho hắn biết cảm giác sợ...

...Sợ mất đi người hắn yêu hơn cuộc sống của mình.

Trong cuộc tình này, Thiên Yết là người yêu trước, nhưng nô lệ trong tình yêu này, hẳn tình nguyện cả một đời.

Tình yêu tuyệt vời nhất có thể đánh thức tâm hồn,

Đưa chúng ta tiến xa hơn, thổi bùng lên ngọn lửa trong tim và mang đến sự bình yên cho tâm hồn.

Đó chính là những gì hắn hy vọng có thể trao cho cô mãi mãi.

Sóng gió ngừng lại ở đây thôi được không? Phía trước, khó khăn, hẳn thay cô gánh đến nhắm mắt xuôi tay. Đến khi không còn có thể nói tiếp câu :”Anh yêu em”

Hết chap 59.....

*Au : Bao lâu rồi mới có cảnh ngọt nhĩ?

Tâm sự tác giả :

– Cảm ơn các bạn đã ủng hộ, Sau khi đọc xin cho mình vài lời bình luận và đừng quên vote cho truyện của mình nhé <3

– Được 10 bình luận + 10 vote mình sẽ tiếp tục ra chap.

Yêu cả nhà <3

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ <3

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Sự Việc Gì Đang Diễn Ra Thế Đây?

Chap 60 : Sự việc gì đang diễn ra thế này?

*Đề nghị không copy dưới mọi hình thức, đây là truyện mình tự sáng tác, không phải edit hay đăng lại.

Con gió bên ngoài, vừa âm đậm vừa hiu quạnh.

Hay chẳng lại là âm đậm ở lòng người.

Không có hoàn cảnh nào tuyệt vọng, chỉ có người tuyệt vọng vì hoàn cảnh.

Phải, giây phút này cô đang tuyệt vọng. Tuyệt vọng đến tê tái. Bầu trời phảng cả một màu nắng chói chang rực rỡ, màu xanh như bao chùm lấy cả không gian vô định. Như người ta nói, người buồn thì cảnh có vui bao giờ, trong mắt của Trương Thiên Bình cô, cả bầu trời lại đang đổ gay gắt cơn mưa rào, tí tách, tí tách từng giọt. Là nước mắt của cô, hay là nước mắt của trời? Là cô buồn đến rơi lệ, hay là trời khóc thương cho cô? Không ai biết.

Thì ra, cảm giác thất tình là như vậy.

Cả một mùa thanh xuân của Trương Thiên Bình, được người đời nâng đỡ, được nam tử theo đuổi, được biết bao người cung chiêu, ngưỡng mộ. Nhưng cuối cùng, cô vẫn bại trận trước nghĩa gọi là “tình”.

Ái tình rốt cuộc là có gì? Vì sao vận đời bao năm vẫn vì chữ “tình” mà xoay chuyển sóng gió, chấp nhận khổ cả một đời.

Ruồi chết vì mật ngọt. Đàn bà chết vì đàn ông khéo. Đàn ông chết vì đàn bà đẹp. Còn cha mẹ chết vì con bất hiếu. Đây vốn đã trở thành một quy luật. Tránh sao cho khỏi nắng? Chôn sao cho khỏi mưa?

Nhân Mã, cô yêu hấn, yêu chết đi được, yêu đến đánh đổi cũng muốn kề bên. Rốt cuộc đã từng mắc phải duyên nợ gì? Mà khiến một người xa lạ, một người chỉ được Thiên Bình tóm gọn lại với hai từ “bình thường” lại khiến cô điều đứng mỗi đêm, đau đớn từng ngày.

Nhưng, tại sao phải hấn phải khiến cô yêu hấn rồi, hấn lại từ bỏ cô? Lại khiến cô mất đi tình yêu đầu đời của mình?

Bạn mất tích, người yêu cũng chẳng còn bên cạnh.

Trương Thiên Bình, vào một thời điểm nào, cô lại bị thương đến như vậy.

Cô tỉnh táo, cô sáng suốt, cô nhanh nhạy giúp cho Xử Nữ. Việc của người ngoài thì nhanh nhẹn bất ngờ, việc của bản thân lại chẳng có chút sức lực. Thiên Bình, cô thật không đáng sống. Thật không có năng lực.

Nếu cơ hội không gõ cửa, hãy tạo ra một cánh cửa. Nếu bản thân cô đã thua cuộc trong cuộc đấu vô vị này, ít nhất cô cũng phải thẳng thắn nhận được một câu trả lời. Nửa muốn tìm Nhân Mã một lần nói chuyện thẳng thắn. Nửa lại không. Nhân mã gọi cho cô rất nhiều cuộc, nhắn tin cho cô cũng rất nhiều.

Nhưng cô lại không nghe.

Không biết vì lý do gì.

Chỉ là không muốn, cũng chưa sẵn sàng nghe.

Xử Nữ cũng đã đi tìm Sư Tử để giải quyết tình cảm rồi. Còn chuyện của cô đến khi nào mới định giải quyết? Dù gì cũng là mối tình day dứt giữa cả hai, có dứt, cũng là cô dứt trước.

Nghĩ vậy, gót giày của Thiên Bình như có một lực lượng vô hình mà xoay chuyển, đảo gót những bước dài đi đến bệnh viện Tomas. Tay cô nắm rất chặt

chiếc túi xách, lồng ngực căng thẳng khiến trái tim đập loạn đến khó thở. Cô không phải đang sợ, chỉ là đang đau.

Đau ở trong tim.

Bệnh viện cách quán rượu vào khoảng 50m, cánh cổng bệnh viện tuy không lớn, không quá cao, nhưng lại ở mức độ vừa tầm, nhìn qua đáng vẻ rất sang trọng. Bù trừ cho cổng phía bên ngoài, bên trong lại là một bệnh viện hoàng gia với chính giữa sảnh vô cùng lớn, vô cùng hoa lệ. Đường rẽ hai bên sảnh là hai đường về lối các khoa. Đến khoa của Lê Thủy cần đi qua hoa viên của bệnh viện, là một hoa viên rất lớn, trồng rất nhiều các loại cây cỏ, trải một hàng gạch lát đá đất tiền. Dọc con đường dài là từng lớp ghế đá trải đều trên mỗi bước đi của Thiên Bình.

Không phải cô muốn đến gặp Lê Thủy để đòi co, cô chỉ là muốn ba mặt một lời, một lần nói dứt điểm. Để cô có động lực mà buông tay, động lực mà từ bỏ.

Chỉ cần Nhân mã một lần nói : ” Anh không yêu em “. Cô bằng mọi giá cũng sẽ biến mất khỏi cuộc đời hắn. Vĩnh viễn không muốn ai nhắc đến Thiên Bình đã từng yêu Nhân Mã tha thiết.

Đúng thật là số phận. Khi cô có quá nhiều sự lựa chọn, cô không biết mình muốn gì. Khi cô biết mình cần gì thì cũng là lúc cô không còn sự lựa chọn!

– “Thiên Bình !”

Tiếng gọi lạnh lạnh phá tan đi dòng suy nghĩ chảy dài trong đầu của Bình nhi, bước chân đều đặn của Thiên Bình còn như bị giật ngược lại, xem chút đã không giữ được thăng bằng của bản thân mà ngã xuống. Thật may !

Tiếng gọi này, sao quen như vậy? Nhưng lại không an toàn chút nào.

Gạt bỏ đi dòng chảy suy nghĩ mông lung. Thiên Bình nghiêng người nhìn hướng sang phía tiếng gọi, chà, người ta thường bảo, oan gia thường ngõ hẹp. Ngõ này thì đúng là hẹp quá rồi. Lê Thủy !

– “Con gió nào thổi đệ nhất mỹ nhân chốn nhân gian lại lạc đến đây thế này? Thật quý hóa quá”. Lê Thủy tiếp lời, cất lên giọng nói lạnh lót lại đậm vị chua ngoa, nhàn nhạt nhắm thẳng Thiên Bình đang đứng vững mà đay nghiến, khiến bản thân Bình nhi cũng có chút gì đó cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng thon thả. Cả người Lê Thủy ngồi trên xe lăn, tay đặt hờ trên thành xe lăn, đầu nhỏ nghiêng nhẹ, có chút khinh khi, lại đậm vị coi thường.

You May Like by Mỗi đêm, bạn sẽ bị mất 1kg, nếu bạn sẽ làm điều này trước khi ngủ Hít lấy một hơi thật sâu. Thiên Bình lấy lại cân bằng của chính mình. Đứng thẳng lưng, ngẩng cao đầu, đôi mắt sắc lẹm như hờ hững đảo vòng, đáng vẻ của đại mỹ nữ, của mỹ nữ có tiếng tăm, có quyền lực, có danh phận.

– “Lê Thủy, lâu rồi, có soi gương không? Nếu soi, hãy soi cho kỹ, nếu không sẽ đếm không xuể hết mặt của cô”. Thiên Bình bắt giác chua chát mà cất lời. Có lẽ Nhân Mã đã ra ngoài mua đồ cho cô ta, mới tình cờ thay gặp cô ta ở đây. Một lần nói ra hết. Một lần rũ bỏ hết. Một lần không cần thiết nữa. Một lần bất chấp. Về sau, mãi cũng không hối tiếc !

Cả một vùng trời như bao phủ cả mảng sát khí dày đặc, con ghen của phụ nữ luôn là đáng sợ nhất, nhiều khi xảy ra cãi vã, tranh chấp, đánh nhau cũng chẳng đáng sợ bằng sự im lặng giữa hai người phụ nữ khi ghen tức. Một người đàn ông. Hai người phụ nữ. Cả một đời phải khổ, phải thẹn.

– “Nếu cuộc tình giữa hai người không có kẻ hở, thì làm gì còn chỗ cho kẻ thứ ba chen chân vào?”. Lê Thủy phản bác lại, bản thân đã có chút phần nộ, tay nắm lấy thành xe lăn mà gằn lên, cả người phần nộ gồng lên gợn dữ.

Nhận thấy tình cảnh này. Cũng không biết nên đối xử thái độ ra sao? Nên cười? Hay nên diễn tiếp vai diễn âm trầm, điềm tĩnh? Lê Thủy, cô từ lúc nào để kích động như vậy? Kích động như vậy, đã chẳng còn xinh đẹp nữa.

Nhưng nói, làm sao không kích động? Cũng vì chính bản thân trong lòng Lê Thủy vẫn luôn sợ, cô sợ, hay chính là khẳng định, nếu không phải cô gây chân thế này, tính trách nhiệm của Nhân Mã cao, cả đời cô cũng không dám mơ tưởng một lần được kề bên Nhân Mã. Cô sợ, cô sợ người ta nói ra sự thật đó. Cô sợ người ta biết, cô không phải đang được yêu, mà là đang được thương hại.

Một người con gái đáng thương ! Cũng đáng ghét !

– “A...Lê Thủy, cô nhận mình là kẻ thứ ba rồi sao? Lê Thủy, cô đã nhận cô là kẻ thứ ba chen vào tôi và Nhân Mã rồi. Nhưng không sao, tôi là người tốt bụng, bỏ thí cho người khuyết tật là việc tốt. Phải không?”

– “Cô...”

Đáy mắt Lê Thủy đã hằn lên tia lửa máu. Giận dữ đến cùng cực. Bàn tay siết chặt đến nỗi đã nghe được từng tiếng “rắc rắc” vọng ra cảm hận. Trước sau, đáy mắt đay nghiến đó, đến hướng đến Thiên Bình mà căm phẫn.

– “Lê Thủy. Cô biết thừa Nhân Mã không yêu cô, phải không?”

“Xẹt”

Như có dòng điện nóng chạy dọc trên sống lưng Lê Thủy. Cô ta ngăn người phút chốc, đôi mắt như ngưu ngơ lại ngồi nghếch ra trong phút chốc. Có chút gì đó gọi là hoảng loạn, lại có chút gì đó gọi là sợ hãi. Sự sợ hãi của cô, cuối cùng, đã bị người khác biết mất rồi. Không, không phải như vậy, cô vẫn

luôn tự động viên mình rằng, không phải như vậy.

Cô đã từng tin là không phải vậy.

Nhưng, người khác biết mất rồi.

Lê Thủy phải làm sao đây?

Thật sự rất hoảng loạn, cô chẳng thể tự lừa dối mình nữa.

– “KHÔNG PHẢI!!!!”

Một tiếng hét thất thanh như xé toạc cả bầu trời xanh cao vợi. Ngày hôm đó nắng vàng thật đẹp, bầu trời thật xanh, nhưng lại là cả một vùng sự đau đớn như xé toạc cả tầng mây, tầng nắng.

Lê Thủy bật dậy khỏi chiếc xe lăn, cả người nhào đến phía Thiên Bình, tay túm lấy vai Thiên Bình liên tục lay mạnh, đẩy mắt hằn lên tia lửa máu mà giàn giụa nước mắt chảy tràn trên gò má. Đôi môi không to son điểm phấn mà nhợt nhạt gào lên tiếng hét thất thanh, sau đó là từng hồi những âm thanh lẩm bầm của Lê Thủy, trước sau chỉ quanh đi quẩn lại hai từ “không phải”. Cô rốt cuộc đang phủ nhận cái gì? Đang phủ nhận thế nào? Còn phủ nhận được sao?

Đau đớn như bóp nghẹt trái tim thiếu nữ trẻ. Yêu, cuối cùng là gì? Mà khiến cho Lê Thủy phải đau đớn đến con đường này?

Sẽ sớm thôi. Một ngày đẹp trời. Cô sẽ nói một tiếng xin lỗi với bản thân mình, bởi những năm qua đã không học cách yêu lấy mình.

Mà... KHOAN!

Khoan đã !

Có điều gì đó. Không đúng ! Không đúng !

Lê Thủy không phải gãy chân không thể đi lại sao?

– “Lê Thủy?!!”

Một tiếng gọi cất lên phá tan đi bầu không khí trầm đẫm sát khí. Nhưng, lại thêm phần căng thẳng.

Rốt cuộc đây là sự việc gì?

Tiếng gọi đó, rốt cuộc là của ai?

Hết chap 60.....

Tâm sự tác giả :

– Cảm ơn các bạn đã ủng hộ, Sau khi đọc xin cho mình vài lời bình luận và đừng quên vote cho truyện của mình nhé <3

– Được 10 bình luận + 10 vote mình sẽ tiếp tục ra chap.

Yêu cả nhà <3

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ <3

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Trong Lòng Mỗi Người Đều Có “Chấp Nhận”

Chap 61 : Trong lòng mỗi người đều có “Chấp nhận”.

*Đề nghị không copy dưới mọi hình thức, đây là truyện mình tự viết không phải edit hay đăng lại. Cảm ơn <3

“Lê Thủy?!! ”

Tiếng gọi phá tan đi bầu không khí đậm vị sát khí, bù lại là sự căng thẳng càng thêm tốt độ. Tình trạng lúc này, Lê Thủy túm lấy người Thiên Bình, điên cuồng la hét rồi lảo nhào, nước mắt giàn giụa cả khuôn mặt thanh tú kích động tột cùng.

Hướng theo tiếng gọi, là một thân nam tử rất cao, rất vững chãi. Nhưng lại hốc hác, lại mệt mỏi đến lạ, chiếc áo phông mặc tùy ý, quần sporty rộng mang lại vẻ thông thả, cũng đơn giản. Trước sau đều đem đến một tâm tư khiến người đối diện vô thức cảm thấy mơ hồ trong tâm trạng.

– “Mã... ”

Là Nhân Mã.

Xem ra, là trời cũng không chứa nổi kẻ thứ ba.

Lê Thủy run rẩy, sợ hãi đến tột độ, cả thân nhỏ mềm nhũn, chân nhỏ bước đã xoay đến hướng Nhân Mã, tay lập tức buông thõng Thiên Bình ra, Bình nhi âm trầm liền lùi lại một bước. Lê Thủy, hóa ra vốn dĩ cô ta vẫn đứng được, vẫn đi lại được, thậm chí còn rất tốt. Lê Thủy, vai diễn này, cô diễn thật hoàn hảo ! Chỉ thiếu chút nữa, đã diễn đến hết kịch. Chỉ tiếc, kịch bản của số phận, lại không như cô dự đoán.

– “Mã... nghe em giải thích đã”. Lê Thủy yếu nhược níu lấy cánh tay rắn chắc của Nhân Mã, đôi mắt tràn ngập đều là sự sợ hãi, lòng thẹn, một tầng lại thêm một tầng hoang mang.

Biết nghĩ là thế nào đây? Nghĩ là do cô ta yêu hắn, nên mới làm vậy? Không, là do cô ta tự mình ích kỉ. Bản tính ích kỉ, cả đời cũng chẳng nuốt xuống được. Những người ích kỉ không có khả năng yêu người khác, càng không có khả năng yêu chính bản thân mình. Dẫu biết rằng, có lẽ khi yêu không ai tránh được ích kỉ.

Hắn nói cô ích kỉ ư ? nhưng hắn biết tại sao không ? Là vì cô quá yêu hắn, cô muốn giữ hắn ở lại. Nhưng thật ra, cũng chỉ là một lời biện minh. Tính ích kỉ là nguồn gốc của mọi sự tàn ác, xảo trá.

Nghĩ đến đây, Nhân Mã liền hít lấy một hơi thật sâu, đôi mắt hắn khép lại, rồi lại mở ra, cánh tay rắn chắc một lần buông thõng, một lần rời khỏi Lê Thủy, khiến Lê Thủy mất thăng bằng bủn rủn mà quy xuống nền đất lạnh lẽo.

Bầu trời vẫn xanh thăm thẳm, lại có gì đó như sâu hun hút, có gì đó như gay gắt, như đau đớn. Lê Thủy, vẫn là một ngày nắng đẹp, chỉ tiếc, đến trời cao cũng không dung túng cho cô lươn lẹo.

– “Không cần nói nữa. Lam... không, Lê Thủy. Giờ phút này. Lời đùa bỡn của 9 năm trước. Nợ tình, tôi sớm đã trả cho cô hết. Cô đánh đổi bản thân cứu tôi, tôi biết ơn, tiền bồi thường cho cô, tôi không thiếu một xu. Nhưng, kể từ bây giờ, tôi và cô, không còn can hệ !”

Không còn can hệ !

Không còn can hệ !

Từ nay, chính là ân đoạn nghĩa tuyệt ! Cả đời cũng không còn quen biết.

Cơ miệng Lê Thủy khoảng khắc cứng đờ, cả thân nhỏ ngồi bệt đờ đẫn trên nền đất lạnh, nước mắt cô không ngừng rơi, rơi mãi những giọt tí tách xuống bộ đồ bệnh nhân màu xanh lam nhàn nhạt. Lòng ngực cô như bị ai đó bóp nghẹn, nghẹn lại đến không thở nổi, đến mức cô ghét, cô ghét phải thở.

Suốt 9 năm cô chờ đợi trong vô vọng, hóa ra, vẫn lại về vị trí ban đầu. Ngày trước, Cô nghe thấy ai đó thì thầm gọi tên hắn, nhưng khi quay lại, cô chỉ thấy đơn độc mình cô. Và rồi, Lê Thủy nhận ra chính là trái tim Lê Thủy đang bảo với cô rằng: cô nhớ hắn.

Thật ra, ra sức giành giật một thứ không thuộc về mình, thì cuối cùng cũng về tay không.

Vậy là, Lê Thủy, cô thật sự mất Nhân Mã. Không phải, vốn dĩ vẫn chưa từng có được lấy gì mất?

Tất cả hình ảnh đều được thu hồi vào đáy mắt Thiên Bình. Bất giác, Bình nhi chỉ biết thờnhọc lấy một nhịp. Lê Thủy, thật ngốc. Luôn từ chối những bàn tay sẵn sàng đưa ra. Chỉ đợi một bàn tay mà suốt đời này cô chẳng thể nắm được. Đến điểm cuối cùng, còn lại gì?

Chợt. Đôi mắt sâu thẳm của Nhân Mã chạm phải đôi mắt ngập ưu phiền của Thiên Bình. Cùng lúc, khoảng khắc, không gian như trùng lại một lần, như lắng lại một phần, lại như trầm ngâm một khắc. Hai người yêu nhau, cùng yêu nhau tha thiết, lại cùng bị thương đau đớn. Giờ phút này, có phải bình yên lắm hay không?

– “Thiên Bình...”

Nhưng, trong tiềm thức mỗi người, lại đều vương vấn thứ gì đó gọi là “chấp niệm”. Không phải không thể tha thứ, chỉ là không biết cách để bắt đầu lại. Không phải là không yêu nhau nữa, chỉ là sợ làm đau đối phương.

Khúc mắc đều được giải quyết rồi. Nhưng chấp niệm của mỗi người, lại chẳng thể giải quyết.

You May Like by Mỗi đêm, bạn sẽ bị mất 1kg, nếu bạn sẽ làm điều này trước khi ngủ Chuyện là.

Hắn đã từng từ bỏ cô !

Cô đã từng bị hắn bỏ !

Cô không tha thứ cho hắn. Chấp niệm của cô cũng không biết phải tha thứ cho hắn thế nào...

“Thích”

Một bước. Rồi hai bước. Thiên Bình cúi đầu, đôi mắt rũ xuống, lướt qua Nhân Mã. Tựa như một cơn gió nhẹ chiều thu, vừa ầm ập giãy lất, lại là cả làn gió lạnh ủa đến. Chia tay, sao bỗng chốc lại trở thành đơn giản như thế? Chia tay, sao bỗng chốc lại buồn như thế? Không có lời chia tay, cũng không có câu xin lỗi, cứ thế mà đi.

Bàn tay Nhân Mã vươn ra, đáng lẽ đã định nắm lấy tay Thiên Bình. Thật tiếc là nắm trượt. Như tình yêu này trượt khỏi tay hắn vậy. Nhìn thấy cô, chỉ muốn hét lên thật to, chỉ muốn chạy lại ôm chặt lấy cô. Bình nhi, anh mệt mỏi quá. Bình nhi, anh yêu em. Bình nhi...Tiếc là, bao nhiêu lời muốn nói đều nghẹn lại trong cổ. Đến bàn tay muốn nắm lấy tay cô, cũng không kịp nữa.

Yêu một người mà không được ở bên cạnh họ, đó là điều giày vò và đau khổ biết bao. Nhưng yêu một người mà ngay cả khi ở bên cạnh họ, rất gần họ, vẫn không thể chạm vào, điều đó còn khiến người ta tan nát biết nhường nào. Nếu yêu trong chấp niệm, thì tha không yêu, thì tha buông tay, thì tha...

Cứ như vậy. Đừng xin lỗi nữa, cứ thế mà đi. Chia tay, không nhất định là mãi mãi không quay lại. Vì trái đất tròn, nên những người yêu nhau sẽ lại về với nhau. Không phải Người ta vẫn nói như vậy sao?

Cũng Không hẳn. Chợt nhận ra rằng, niềm tin và thực tế cũng không giống nhau. Trái đất tròn nhưng vòng tròn lại quá lớn. Không phải tình yêu nào cũng đi hết vòng tròn ấy.

Thiên Bình, Nhân Mã, tình yêu của hai người, rốt cuộc có thể đi đến ngưỡng nào của vòng tròn lớn này?

Em đã từng hứa đi cùng anh đến tận cuối con đường. Nhưng ta chẳng nói rõ nơi đâu là cuối con đường... Có lẽ giới hạn của mỗi chúng ta đều khác nhau. Và em dừng lại...!

Vào một ngày đẹp trời, ánh nắng gay gắt chiếu rọi cả bốn phương. Ngày hôm đó không mưa, nhưng lại mưa ở trong lòng.

– “Mẹ, đừng chữa trị nữa”.

Trương Viên Băng Nhạn ngây người trong khoảng khắc. Ngày hôm nay, đúng là bầu trời rất đẹp. Đẹp lắm, đẹp đến nao lòng, đẹp đến nghẹn ngào.

– “Mẹ, đừng chữa trị nữa! Làm ơn...”

Làm ơn...

Đừng chữa trị cho con nữa...

Làm ơn...

– “Mẹ...mẹ biết là bệnh này không thể chữa...”

Nói đến đây, Ma Kết cũng đã quỵ xuống rồi. Quỵ xuống dưới chân mẹ của mình. Nói thế nào đây? Mẹ, cô mẹ vẫn còn hằn những vết hôn. Mẹ, tay mẹ vẫn còn hằn những vết roi. Mẹ, cả người mẹ đều là những vết thâm tím. Mẹ...

– “Đừng nói nữa...mẹ xin con...Đừng nói nữa..”

Con là con gái duy nhất của mẹ, đánh đổi cả cuộc đời, mẹ cũng có thể. Làm sao lại không cứu con? Bảo bối, con có nhớ không? Từ những ngày tám bé, ba đã bỏ mẹ con mình mà đi, mẹ một thân một mình gầy dựng, có những lúc mẹ mệt mỏi lắm, nhưng chỉ một giây phút thôi, con đến bên mẹ, ôm lấy mẹ mà nói...

– “Mẹ ơi, con ở bên mẹ mà”.

Thì mọi đau đớn, mọi mệt mỏi của mẹ, đều không quan trọng nữa. Mẹ không cần nữa. Mẹ chỉ cần con thôi...Bảo bối, con biết không? Ba con cũng bỏ mẹ vì ung thư máu, mẹ sợ lắm, mẹ sợ một ngày mưa, con cũng bỏ mẹ mà đi. Mẹ sợ lắm, mẹ sợ một ngày mưa, con cũng đi theo ba con vì căn bệnh quái ác này...

Mẹ sợ lắm.

Bên ngoài, bầu trời xót thương cho những số phận nghiệt ngã, sao lại chẳng còn rơi nước mắt? Có phải không, đến bầu trời cao vợi, cũng đau đến chẳng còn thể khóc thương.

– “Đừng khóc... có mẹ ở đây”

Cả căn phòng phảng lại những tiếng nấc nghẹn ngào. Bên ngoài phòng, giọt nước mắt của một người cũng đang rơi. Rơi đến nghẹn ngào. Cỗ họng khô khóc đến chẳng thể cất lên. Người cao ngạo, người điềm tĩnh... Hay chẳng đã chẳng còn ở đây.

Bảo Bình, có phải đau lắm không? Mà chẳng dám xông vào.

Lâm Huy, có phải đau lắm không? Khi mà đến giây phút cuối cùng, vẫn biết rằng, người Ma Kết muốn ở bên, chẳng phải hấn.

Bức tường trắng nhàn nhạt sang trọng. Hai người đàn ông thờ từng nhịp một mồi dựa lưng.

Trò đùa của số phận, đến khi nào mới chịu ngừng?

Hết chap 61.....

Tâm sự tác giả :

– Cảm ơn các bạn đã ủng hộ, Sau khi đọc xin cho mình vài lời bình luận và đừng quên vote cho truyện của mình nhé <3

– Được 10 bình luận + 10 vote mình sẽ tiếp tục ra chap.

Yêu cả nhà <3

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ <3

#Tiểu_Ngư_Nhi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Trời Đang Nắng Đẹp, Sao Đã Đổ Mưa?

Chap 62 : Trời đang nắng đẹp, sao đã đổ mưa?

*Đề nghị không copy dưới mọi hình thức. Đây là truyện mình tự sáng tác, không phải edit hay đăng lại. Cảm ơn <3

“Ting”

[Em là Xử Nữ, mình gặp nhau một chút có được không?]

Thời điểm tin nhắn đến. Tim Sư Tử cũng chệch đi một nhịp. Xử Nữ, anh có lỗi với em. Hấn vẫn luôn giữ trạng thái như vậy. Nợ tình, hấn nợ cô một mối tình khắc cốt ghi tâm, hấn nợ cô hạnh phúc, cả đời này hấn nợ cô.

Hấn không nghĩ nhiều quá. Đàn ông không phải sẽ không nghĩ gì nhiều sao? Nên hấn cũng vậy. Lục Ái Mạn đột ngột nói đau bụng, hấn lo cho con hấn, liền định ý dẫn cô đến khoa sản khám, cuối cùng chỉ vừa khuất bóng Xử Nữ, cô ta liền trở bình thường lại. Nhưng hấn không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần thấy cô ta an ổn, con của hấn an ổn, vậy là đủ.

Trách nhiệm của những người đàn ông cung hoàng đạo này, sao lại lớn đến thế?

Cuộc đời hấn là một con mộng kéo dài. Nó trôi qua thật êm đềm và tĩnh lặng khiến hấn chìm đắm trong con mơ đó tưởng chừng như không bao giờ tỉnh giấc và để rồi vào một ngày đẹp trời hấn đã choàng tỉnh con mộng đó vì đã có một người con gái đến đánh thức con tim tình yêu đang ngủ say của hấn đây. Người con gái ấy có tên Hoàng Mã Xử Nữ.

Chỉ tiếc là, một lần nữa, hấn lại đánh mất người con gái ấy.

Cô nói cô muốn gặp hấn, tìm hấn thất lại một nhịp. Hấn nhớ cô lắm, hấn sợ rằng khi gặp rồi, việc đầu tiên hấn làm sẽ là ôm cô. Sẽ lại khiến cô khổ.

Hấn sợ hấn gặp rồi, hấn sẽ nói rằng hấn yêu cô rất nhiều.

Hắn sợ lắm.

[Sur Từ, anh có nhớ nơi lần đầu chúng ta bên nhau không? Em chờ anh.]

Bầu trời đầy nắng, bầu trời xanh cao vợi. Đột ngột lại đổ mưa, cơn mưa như trút nước, trút từng hơi thở, trút từng niềm tin, niềm khắc khoải. Một thân nam tử chạy vội trên con đường mưa tầm tã, Sur Từ mình mẫn cả một mùa thanh xuân, đến lúc này, mưa cũng chẳng biết cảm theo ô, biết nơi đó ở xa cũng chẳng nghĩ đến lái xe đến?

Thì ra, khi yêu vào, con người ta lại ngây ngô đến như vậy.

Thật ngốc.

Cầu Bích Tâm. Có còn nhớ hay không? Lần đầu, khi hắn bị Lục Ái Mận phản bội, cô đã ở bên hắn, cô cùng hắn uống bia, cô cùng hắn say, cuối cùng cả hai đã ngủ quên, ngồi bên thềm cỏ, dựa đầu vào nhau mà chìm sâu vào giấc ngủ. Mà thật ra, là cô dựa đầu bên vai hắn, đêm hôm đó, có biết không, Sur Từ vẫn mãi ngắm nhìn khi Xử Nữ đã ngủ say.

Xử Nữ, ngày hôm đó, cô thực sự rất xinh đẹp. Đẹp đến nao lòng, đẹp đến nghiêng lòng Sur Từ.

Rồi từng khắc trôi qua, thời gian trôi vừa chậm, lại vừa nhanh. Nhanh vì sự nóng vội của Xử Nữ với Sur Từ, lâu vì nỗi lòng của Xử Nữ nếu gặp được hắn. Con mưa bên ngoài vẫn rơi mãi. Cô lặng người đứng bên thềm cỏ, cầm chặt chiếc ô màu trắng nổi bật cả một vùng. Từ nhà của Sur Từ đến Cầu Bích Tâm là 3 km. Không dài, cũng không ngắn, đủ để chờ đợi cho một tình yêu?

Một tiếng. Hai tiếng. Rồi gần 3 tiếng. Hắn xuất hiện từng bước một nhòai từng nhịp. Cả người hắn đều ướt sũng nước, mái tóc ướt đầm vẫn hứng chịu những cơn mưa đổ xuống, áo sơ mi đen ướt dính lại vào thân hình cường tráng của Sur Từ, vô tình, hắn khẽ rung mình lên. Có lẽ là vì lạnh.

Trước mắt Sur Từ thu vào tâm trí, là cô, Hoàng Mã Xử Nữ, cô cầm chiếc ô màu trắng, mái tóc buông xõa dài xuống ngang lưng đỏ rực khế bay nhẹ trong cơn gió lướt qua. Ngày hôm nay, cô mặc một chiếc váy trắng cùng màu với ô, đôi môi quệt nhẹ sắc cam ngọt lịm mềm mại.

Có lẽ là đã ước tình lần cuối gặp hắn, mới xinh đẹp động lòng như vậy.

Tình, thật ác nghiệt thay.

Trong mưa, một thiếu nữ đợi chờ ba tiếng.

Trong mưa, một nam tử chạy vượt 3 km.

– “Anh đến rồi sao? Sao không biết lo cho mình chút nào?”. Xử Nữ nhẹ quay gót lại, chân mi khẽ nhú chặt khi trông thấy dáng vẻ của anh. Thật ra, là còn một ý nữa..”Em làm sao an tâm để anh đi?” Nhưng lại không bật ra thành lời.

Xử Nữ bước về phía hắn, khoác lên người Sur Từ một chiếc áo nam rất dày, rất ấm, phủ lên đôi vai của hắn sự ấm áp, ân cần. Vốn dĩ cô đã mua chiếc áo này rất lâu, chỉ muốn có dịp sẽ tặng cho hắn, cảm thấy hắn mặc đồ rất tùy ý, rất phong phanh, không biết lo cho mình. Cuối cùng, cô đã chờ được dịp đưa cho hắn rồi, có phải không?

Lúc này, Xử Nữ cảm thấy, mình thật hết như kẻ thứ ba.

– “Xử Nữ...”

– “Đừng nói gì cả, ngày hôm nay, để em nói thôi, có được không?”.

You May Like by Mỗi đêm, bạn sẽ bị mất 1kg, nếu bạn sẽ làm điều này trước khi ngủ Cả đời này, đều muốn nghe em nói.

Cô cười, nụ cười lúc này thật dịu dàng, thật ấm áp.

– “Ngày hôm đó, vào một ngày nắng đẹp, không phải mưa thế này. Em được hứa hôn với Thiên Yết – Thiếu gia Triệu Thị, nhưng trước sau, em lại chưa từng nhìn đến Yết, người em nhìn suốt buổi gặp mặt. Lại là anh. Anh có biết không? Mái tóc này, đôi mắt này, vàng trán này, đôi môi này... Em quan sát rất kỹ, em đều để tâm rất nhiều. Cuối cùng, cũng đã lỡ yêu anh từ lúc nào không biết. Ngày nhìn anh bị phản bội, em thật hận, thật hận tại sao em không quen anh sớm hơn? Để người đàn ông của em cả đời không phải chịu bất kì tổn thương nào. Em hận, em hận tại sao cô ta lại không biết trân trọng người đàn ông em yêu? Em hận...” Nói đến đây, thanh âm của Xử Nữ như một phần lạc hẳn đi, cô nức nở như một đứa trẻ con trước mặt Sur Từ, òa khóc với biết bao âm ức trong lòng, cô yêu anh, cô chỉ muốn nói rằng cô yêu anh.

Người con gái mình yêu đã đến rồi, một người đàn ông bình thường, nhất định sẽ lập tức ôm trọn cô ấy vào lòng. Nhưng vì sao, vì sao hắn lại không thể như vậy? Hắn ghen lại, cổ họng hắn đắng ngắt. Đau quá. Bất lực quá. Hắn không dám ôm cô, hắn sợ hắn bỏ cô ra không được. Hắn không dám ôm cô, hắn sợ một sinh linh sẽ hận hắn. Hắn không dám... vạn lần không dám...

– “Anh..”

– “Đừng nói... Ngày hôm nay, em tìm anh, không phải vì muốn níu kéo. Là có thứ này muốn cho anh xem. Xem xong, em chỉ mong anh nhất định phải

hạnh phúc, không được để bị lừa dối, không được bị tổn thương, em đau lòng.”

Trong cuộc tình này, cô là người yêu nhiều hơn. Cô là nô lệ.

Dứt lời, Xứ Nữ đặt vào tay Sư Tử chiếc điện thoại chứa phần ghi âm, cùng lúc đặt vào tay còn lại của Sư Tử chiếc ô. Khoảng khắc cuối trước khi cô quay lưng đi, cô cười rất đẹp, rất đẹp. Chiếc điện thoại vang vọng lên giọng nói lạnh lạnh của Lục Ái Mật. Xứ Nữ thì đã quay lưng đi rồi. Con mưa gay gắt đổ xuống mái tóc đỏ rực đẹp đẽ, ướt đẫm cả mái tóc và bộ váy trắng tinh khiết của cô. Cô quay lưng đi trước, vì cô không muốn nhìn thấy lưng anh, cô không muốn tình duyên khi hân đã bỏ cô đi.

Một giây. Hai giây. Ba giây.

“Bịch”

Đột ngột, cả người của Xứ Nữ đã được ôm trọn lại bởi một vòng tay cứng rắn, vững chãi. Vòng tay đó ôm cô rất chặt, siết rất chặt, khiến cô lọt thỏm trong vòng tay ấm áp, tràn ngập yêu thương của Sư Tử.

– “Anh yêu em, anh yêu em, xin lỗi, vạn lần xin lỗi em. Xin em, đừng rời xa anh thêm một lần nào nữa. Nước mắt của em, hãy để anh dùng cả đời để đền bù. Có được không?”.

– “Anh biết không? Bầu trời vẫn còn xanh, và anh vẫn còn em, em vẫn mãi ở bên anh. Một bức tranh đẹp đôi khi chỉ cần một tác giả. Nhưng bức tranh tình yêu không thể đẹp nếu như chỉ vẽ bởi một người...”Ngập ngừng trong khoảng khắc, nước mắt hòa cùng với nước mưa mà rơi vào khoảng không gian vô định. “Em đồng ý!”.

Con mưa bên ngoài vẫn đổ mãi không ngừng. Le lói một nơi nào đó, người ta nhìn thấy cầu vồng hiện lên.

Phòng 527

– “Cự Giải, Cự Giải, là anh, là anh đây. Cự Giải...Anh xin em, tỉnh lại, có được không? Một thì ôm anh, buồn thì nói anh, giận dữ cứ đánh anh. Nhưng tuyệt đối, làm ơn, đừng rời xa anh. Em có phải giận lắm không? Giận vì Song Như phải không? Em tỉnh lại đi, em đánh chết anh cũng được...làm ơn...”.

Kim Ngưu mệt mỏi dựa bên giường bệnh của Cự Giải. Từ lúc hân hấp tấp xông vào bệnh viện, hân đều nhất mực ở bên cô. Tim cô rất yếu, thậm chí Bác sĩ nói cô có chuyển biến xấu, có thể ra đi bất cứ lúc nào...

Máy chạy nhịp tim sóng sánh từng nhịp càng ngày càng yếu ớt, Mã Phu Nhân đã gầy đi rất nhiều rồi. Bà ngồi dựa lưng vào ghế, đôi mắt vô hồn, mệt mỏi. Bạch Vân Thiên lặng người đứng một bên nhìn quang cảnh này. Nói thế nào đây? Bác sĩ nói cô không qua khỏi, còn ai dám nói gì?

Nước mắt rơi cũng đã rơi hết rồi. Rơi đến không còn một giọt để tiếp tục rơi. Tận cùng của đau thương, vẫn chính là bình thản.

“Mẹ, thiên đàng, có phải đẹp lắm không?”

Hết chap 62.....

Tâm sự tác giả :

– Cảm ơn các bạn đã ủng hộ, Sau khi đọc xin cho mình vài lời bình luận và đừng quên vote cho truyện của mình nhé <3

– Được 10 bình luận + 10 vote mình sẽ tiếp tục ra chap.

Yêu cả nhà <3

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ <3

#Tiểu_Ngư_Nhi

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.